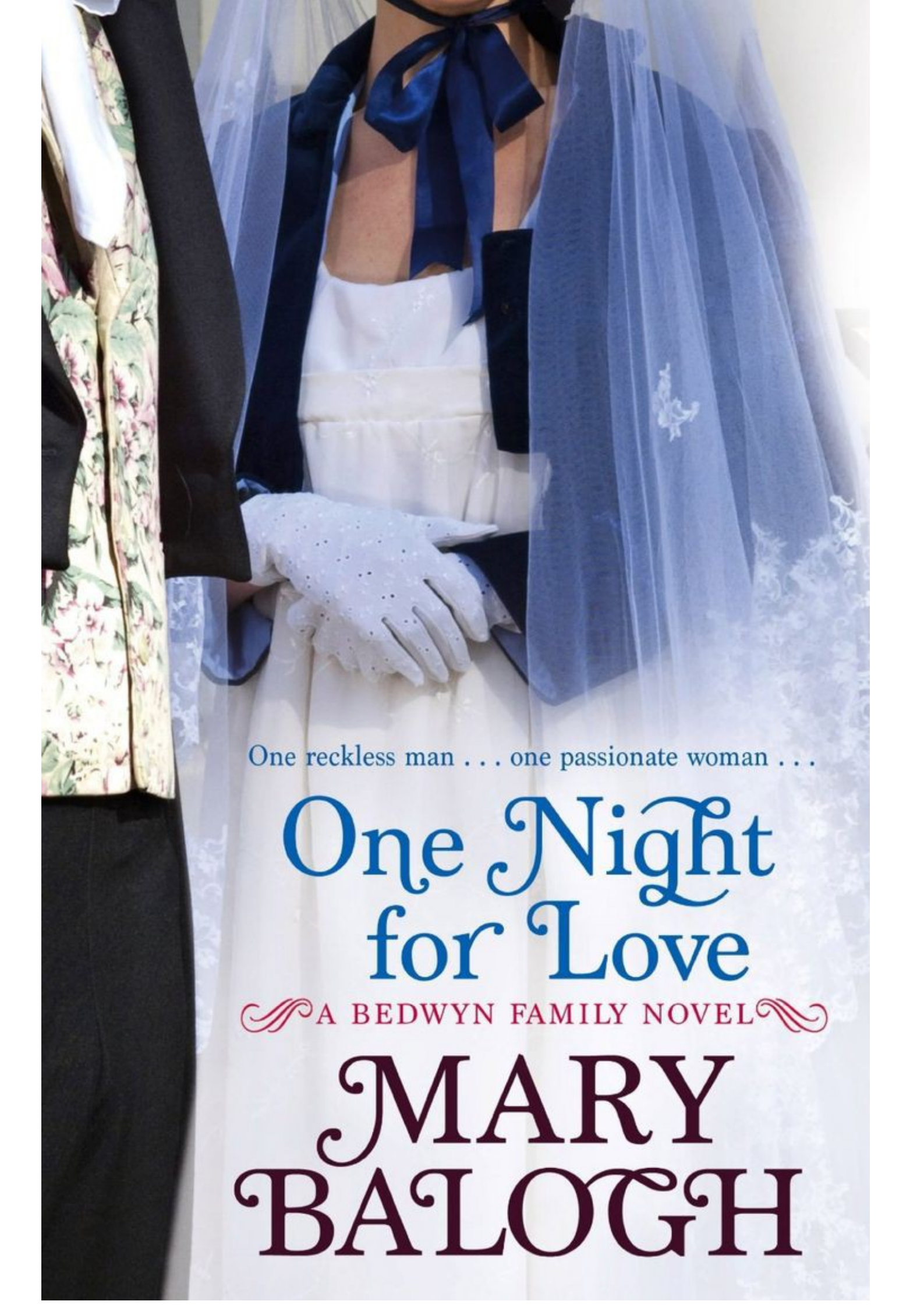

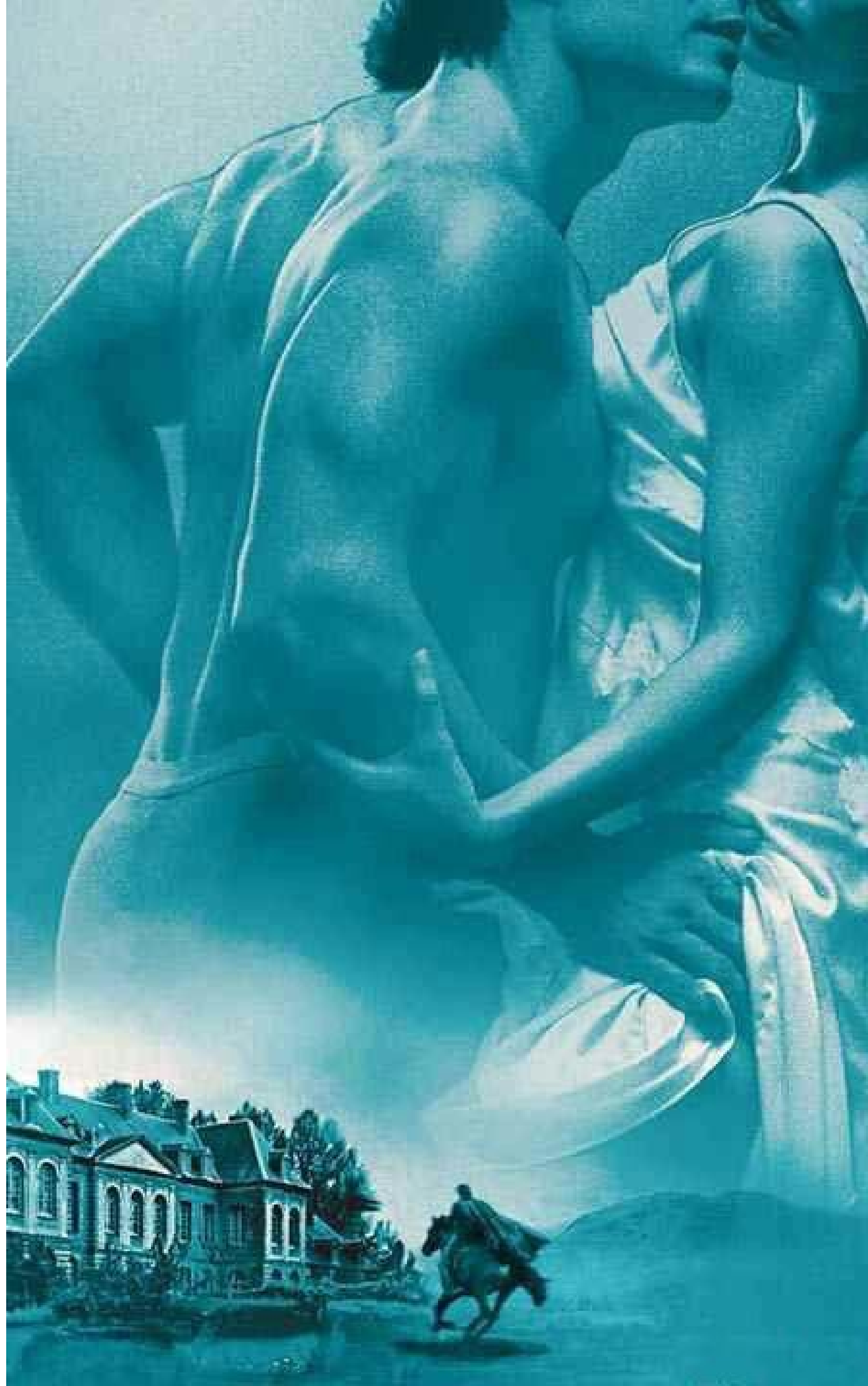

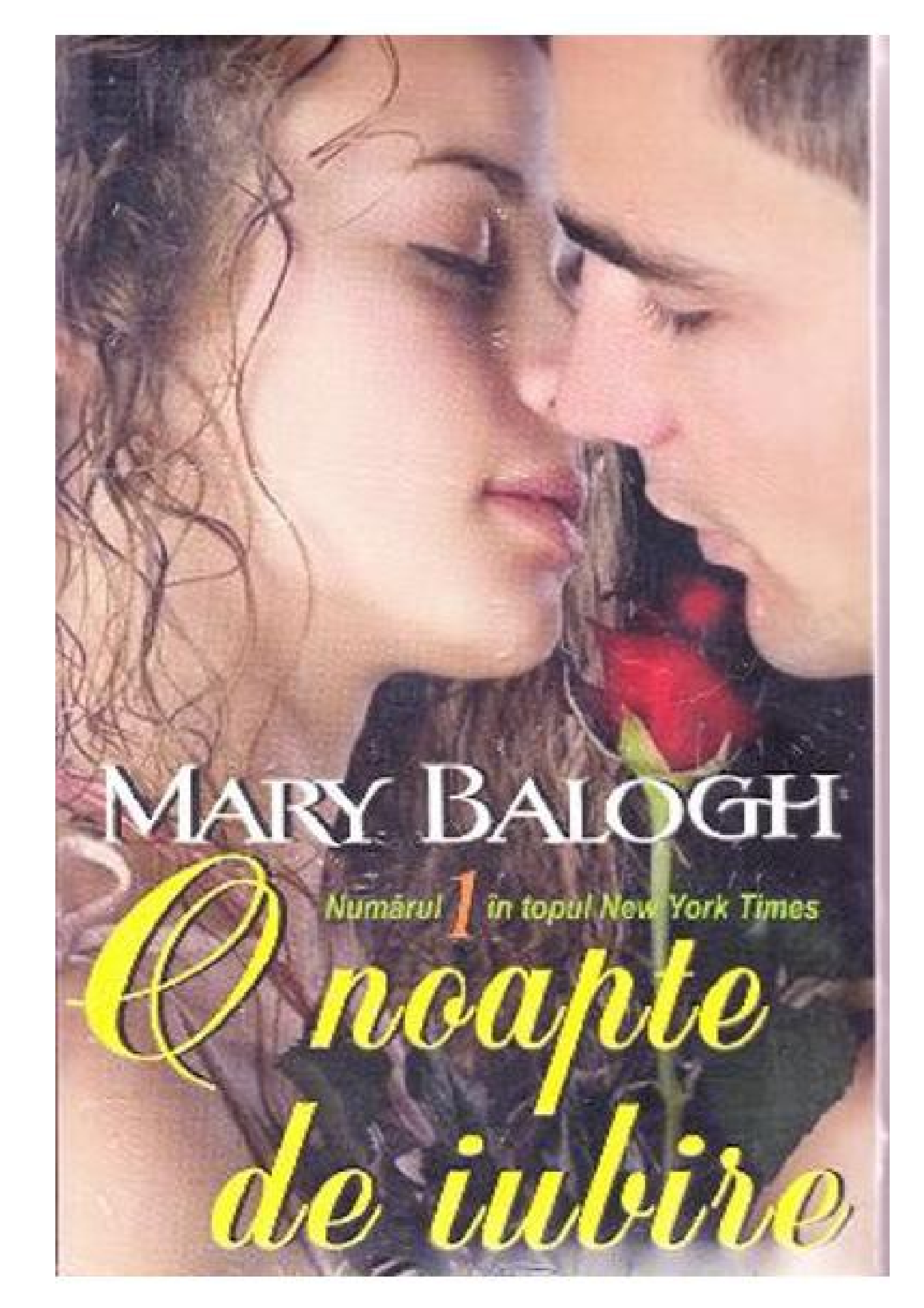
One reckless man . . . one passionate woman . . .

One Night for Love

❧ A BEDWYN FAMILY NOVEL ❧

MARY BALOGH

MARY BALOGH

Numărul 1 în topul New York Times

*Oncapte
de iubire*

MARY BALOGH

Autoarea bestsellerurilor: *PREȚUL NESOCOTINȚEI,*
MAI MULT DECÎT AMANTĂ și *NU SÎNT AMANTA NIMĂNUI*

O NOAPTE DE IUBIRE

Mary Balogh, regina neîncoronată a romance-ului, îl poartă pe cititor, prin intermediul acestei noi cărți de mare succes, în lumea strălucitoare a aristocrației engleze din secolul al XIX-lea, plină de bogăție, frumusețe și romantism, nelipsită, însă, de probleme reale și dureroase.

Romanul debutează exploziv cu strălucitoarea nuntă a contelui de Kilbourne, Neville, contramandată de acesta exact în momentul cînd mireasa îi era condusă spre altar. Motivul? Apariția tinerei Lily cu care contele se căsătorise în secret și pe care o considerase moartă în timpul războiului.

Dar, marile probleme de-abia acum încep. Lumea aristocratică o consideră pe Lily total nepotrivită pentru Neville, datorită originii sale simple.

Nici chiar nonconformista Lady Elizabeth, mătușa contelui, nu reușește să salveze situația.

Printr-un fericit joc al întîmplării, se descoperă că, de fapt, Lily este fiica de mult pierdută a unui important personaj aristocratic.

O poveste fascinantă, plină de suspans datorită schimbărilor majore de situații, o adevărată încîntare pentru cititorii genului romantic.

MARY BALOGH

**O noapte
de iubire**

Partea I

ÎNTOARCEREA

1

Curtea hanului White Horse de pe strada londoneză Fetter Lane era plină pînă la refuz, în ciuda orei matinale și a vremii răcoroase. Poștalionul de West Country urma să plece în cursa sa zilnică. Totuși, cei mai mulți pasageri nu-și ocupaseră încă locurile, preferînd să se plimbe atenți în jurul poștalionului pentru a se asigura că bagajele le-au fost bine stivuite. Negustorii ambulanți încercau să-și vîndă marfa călătorilor pe care îi aștepta o zi lungă și plictisitoare. Cîțiva copii zdrențăroși alergau veseli în jurul grădinarilor care țesălau caii, fiind din cînd în cînd goniți înapoi în stradă.

Vizitiul suflă cu putere în corn, semn că poștalionul va pleca în cîteva minute și că toți posesorii de bilete trebuia să-și ocupe locurile.

Căpitanul Gordon Harris, avînd un aer distins în uniforma verde a Regimentului 95 de Infanterie, alături de tînăra sa soție, îmbrăcată la modă, făceau întrucîtva notă discordantă într-un mediu atît de neelegant. Însă ei nu se aflau acolo în calitate de pasageri, ci de însoțitori ai unei femei pe care o conduseseră pînă la poștalion.

Ținuta ei contrasta puternic față de a lor. Deși curată și îngrijită, ea avea fără îndoială un aspect sărăcăcios. Purta o rochie simplă de bumbac, cu talie înaltă, și un șal pentru a se proteja de frig. Ambele obiecte vestimentare erau vizibil uzate și spălate de nenumărate ori. Boneta sa, care probabil

că fusese cîndva cochetă chiar dacă nu tocmai elegantă, își protejase posesoarea de prea multe ploii, borul său larg fiind lăsat și deformat. Ea era o tînră atît de micuță și de subțirică, încît la prima vedere ar fi putut trece drept o fetișcană. Însă avea ceva ce îi făcea pe bărbații din preajmă, ocupați cu diferite treburi, să zăbovească asupra ei cu privirea. Se remarcă prin frumusețe, grație și un aer indescritibil de feminitate.

– Trebuie să urc, spuse ea, zîmbindu-le căpitanului și soției acestuia. Nu are rost să mai rămîneți. Este prea frig. Apoi își întinse mîinile subțiri către doamna Harris, deși îi privea alternativ pe amîndoi. Nu știu dacă voi putea vreodată să vă mulțumesc îndeajuns pentru tot ce ați făcut pentru mine.

Cu ochii înotînd în lacrimi, doamna Harris o îmbrățișă pe tînră, strîngînd-o la piept.

– Nu am făcut mare lucru, spuse aceasta. Iar acum te lăsăm să pleci cu poștalionul, cea mai ieftină cale de transport, cînd ai fi putut călători mai respectabil cu trăsura sau, în cel mai rău caz, cu diligența.

– Am împrumutat destui bani de la dumneavoastră, spuse tînră, ca să nu-mi mai permit extravagante inutile.

– *Împrumutat!* Doamna Harris își scoase o batistă cu margini dantelate din poșetă și începu să-și tamponeze ochii cu ea.

– Știi, încă nu este prea tîrziu să te răzgîndești. Căpitanul Harris luă una dintre mîinile tinerei femei între palmele sale. Întoarce-te cu noi la hotel să iei micul dejun și voi scrie acea scrisoare chiar înainte de a mîncă, pentru a o trimite cît mai repede. Îndrăznesc chiar să cred că vom primi un răspuns în cel mult o săptămînă.

– Nu, domnule, îi răspunse ea pe un ton hotărît, deși chipul ei era zîmbitor. Nu mai pot aștepta. Trebuie să plec.

Renunțînd să mai argumenteze, bărbatul oftă, o bătut

ușor pe mână și apoi o trase către el, îmbrățișînd-o la fel de călduros ca și soția sa. Însă fata era pe punctul să-și piardă locul din poștalion pentru obținerea căruia el insistase cu tărie. Avusese grijă să-i strecoare vizitiului o sumă de bani pentru a-i asigura un loc la geam, căci o aștepta o călătorie îndelungată pînă în satul Upper Newbury din Dorsetshire. Din păcate, o femeie de dimensiuni impunătoare, care părea dispusă să se ia la harță cu orice vizitiu sau căpitan de armată care ar fi îndrăznit să o provoace, sau chiar cu amîndoi deodată, se instala deja în singurul scaun rămas liber lîngă geam.

Tînăra s-a văzut nevoită să se înghesuie într-un loc din zona de mijloc, însă nu dădea semne că ar împărtăși furia căpitanului. Zîmbi și își ridică brațul în semn de rămas-bun, simultan cu sunetul produs de cornul vizitiului ce anunța plecarea poștalionului.

Mîna înmănușată a doamnei Harris rămase ridicată, ca răspuns la salutul tinerei, mult timp după ce poștalionul părăsise curtea hanului, se întorsese pe stradă și dispăruse în depărtare.

– N-am cunoscut în viața mea pe cineva atît de încăpățînat, spuse ea, folosindu-și din nou batista. Sau pe cineva atît de drăguț. Oare ce se va întîmpla cu ea, Gordon?

Căpitanul oftă din nou.

– Mi-e teamă că face o mare greșală. A trecut aproape un an și jumătate, iar ceea ce părea o nebunie încă de pe atunci, va fi fără îndoială absolut imposibil acum. Dar ea nu vrea să înțeleagă asta.

– Apariția ei subită va produce un șoc îngrozitor, spuse doamna Harris. Of, ce fată nechibzuită, să refuze să amîne această plecare cu cîteva zile, pînă ce apucați tu să trimiți o scrisoare. Cum se va *descurca*, Gordon? Este atît de mică, de fragilă și de... de *inocentă*. Mi-e teamă pentru ea.

– De cînd o cunosc, Lily nu s-a schimbat prea mult,

deși trebuie să recunosc că este mai slabă decît înainte. Însă această imagine fragilă și inocentă este în cea mai mare parte iluzorie. Știm bine că a trecut prin multe greutăți ce ar pune la încercare pînă și pe cei mai duri și mai puternici bărbați. Însă probabil că a fost supusă unor chinuri mai groaznice decît ne-am putea închipui.

– Prefer să nici nu încerc, spuse soția sa pe un ton hotărît.

– Dar a supraviețuit, Maisie, îi aminti el, păstrîndu-și nealterate mîndria și curajul. La fel și blîndețea sa, căci nu pare înăcrită. În ciuda tuturor suferințelor îndurate, ea pare să-și fi păstrat seninătatea.

– Dar el ce va face cînd o să dea cu ochii de ea? își întrebă Maisie soțul, pornind alături de acesta către hotel pentru a lua micul dejun. Of, Doamne, el chiar ar fi trebuit să fie avertizat.

Newbury Abbey, reședința rurală și, totodată, principală proprietate a contelui de Kilbourne din Dorsetshire, era un conac impunător, plasat într-un parc bine îngrijit, ce includea o vale izolată, cu o vegetație luxuriantă de ferigi și o plajă privată cu nisip auriu. Dincolo de porțile parcului, se întindea Upper Newbury, un sat pitoresc cu case spălăcite și acoperite cu stuf, grupate în jurul unei peluze avînd în mijloc Biserica Tuturor Sufletelor, cu turla sa înaltă și un han a cărui cîrciumă se afla la subsol, iar sala principală și camerele de oaspeți, la etaj. Satul Lower Newbury, o comunitate de pescari, grupată în jurul micului golf adăpostit în care erau ancorate bărcile de pescuit cînd nu ieșeau în larg, comunica cu satul de sus printr-o potecă abruptă, mărginită de case și de cîteva prăvălii.

Locuitorii acestor două sate și ale zonei înconjurătoare erau, în general, mulțumiți cu viețile lor liniștite și obscure. Însă, pînă la urmă, tot oameni păreau și ei, căci se bucurau de orice urmă de agitație la fel ca oricare alții. Iar Newbury Abbey le oferea din cînd în cînd acest prilej.

Ultimul spectacol grandios fusese înmormântarea bătrînului conte, cu mai bine de un an în urmă. Noul conte, fiul acestuia, se aflate în acea perioadă în Portugalia alături de armata Lordului Wellington și nu reușise să ajungă acasă la timp pentru a lua parte la acest eveniment sumbru. Însău el renunțase la însărcinarea primită și se întorsese mai tîrziu pentru a-și prelua responsabilitățile.

Iar acum, la începutul lunii mai a anului 1813, oamenii celor două sate aveau să asiste la un eveniment cu mult mai vesel și mai strălucitor decît o înmormîntare. Neville Wyatt, noul conte de Kilbourne, un tînar de douăzeci și șapte de ani, urma să se căsătorească cu verișoara sa, care fusese crescută la conac alături de el și de sora lui, Lady Gwendoline. Tatăl lui, răposatul conte și baronul Galton, bunicul matern al miresei, plănuseră această uniune cu mulți ani în urmă.

Partida era văzută cu ochi buni, căci, după părerea sătenilor, nu s-ar fi putut găsi o pereche mai frumoasă decît contele de Kilbourne și Miss Lauren Edgeworth. Stăpînul plecase la război – se zvonea că în ciuda dorinței tatălui său – la acea dată fiind un băiat înalt, slab, blond și frumușel. Șase ani mai tîrziu, el se întorsese complet schimbat. Era lat acolo unde trebuie să fie lat un bărbat, subțire acolo unde trebuie să fie subțire, și robust, puternic și dur. Pînă și cicatricea unei vechi răni de sabie ce-i tăiasse fața de la tîmpla dreaptă pînă la bărbie părea mai degrabă să-i sporească decît să-i distrugă frumusețea. Cît despre Miss Edgeworth, ea era înaltă, suplă și elegantă, și frumoasă ca o cadră, cu buclele sale negre, strălucitoare, și ochii descriși de unii drept fumurii, iar de alții viorii, deși toți erau de acord că aveau un farmec neobișnuit. Iar ea își așteptase răbdătoare contele pînă la o vîrstă aproape periculos de înaintată – avea douăzeci și patru de ani împliniți.

În ochii tuturor, întreaga poveste era foarte romantică, înscriindu-se, totodată, în limitele bunei-cuviințe.

Vreme de două zile, satul fusese traversat de un șir nesfârșit de calești impunătoare, fiind privit cu gura căscată de oamenii de rînd și urmărit discret cu privirea din spatele perdelelor sufrageriilor de cei rafinați. Se spunea că pentru această ocazie venise mai bine de jumătate din crema nobilimii engleze, și mai mulți aristocrați decît credeau unii săteni că există în toată Anglia, Scoția și Țara Galilor laolaltă. Se zvonea – deși era mai degrabă un lucru sigur decît un simplu zvon, avînd în vedere faptul că fusese pus în circulație de vărul primar al cumnatului mătușii uneia dintre fetele ce lucrau în bucătăria conacului – că nici o cameră de oaspeți nu rămăsese neocupată. Iar numărul camerelor era impresionant.

Cîteva familii din partea locului primiseră de asemenea invitații – la nunta propriu-zisă și la micul dejun ce avea să fie servit ulterior la conac, precum și la marele bal ce urma să aibă loc în seara dinaintea nunții. Într-adevăr, nimeni nu-și putea aminti un eveniment plănuit cu asemenea grijă. Nici măcar celor mai umili săteni nu li se rezervase doar rolul de simpli spectatori. În timp ce invitații luau micul dejun la conac, sătenii urmau să se delecteze cu o masă somptuoasă la han, pe cheltuiala contelui. Ospățul avea să fie urmat de un dans pe peluză, în jurul stîlpului de arminden.

În ajunul nunții, satul era în mare fierbere. Hanul împrăștia mirosuri îmbietoare de mîncare, promițînd un ospăț pe cînte pentru ziua următoare. Cîteva femei aranjau mesele în sala principală, în vreme ce bărbații lor prindeau fișii colorate de vîrfurile stîlpului, iar copiii trăgeau de ele, fiind certați atunci cînd reușeau să le încâlcească și să-i încurce pe toți cei din jur. Miss Taylor, fiica fostului vicar rămasă fată bătrînă, împreună cu sora sa, Miss Amelia, îi dădeau o mîna de ajutor soției vicarului la decorarea bisericii, cu ghirlande albe și flori de primăvară, în timp ce vicarul puneă în sfeșnice lumînări noi și visa la gloria pe care i-o vor aduce zorii zilei următoare.

A doua zi dimineața avea să marcheze adunarea tuturor acelor oaspeți iluștri și a trăsurilor lor în satul de sus. Iar mirele va putea fi admirat în ținuta sa de nuntă, iar mireasa în somptuoasele sale veșminte. Apoi – fericirea supremă – va veni momentul uralelor la ieșirea pe ușile bisericii a perechii proaspăt căsătorite, când clopotele vor răsună vesele, anunțând tinăra contesă a ținutului.

Toți priveau îngrijați spre apus, de unde se apropiau de obicei norii. Însă, de astă dată nu se zărea nimic amenințător. Ziua se anunța senină, însoțită și destul de călduroasă. Nici urmă de nori înghesuindu-se la apus. Mîine părea să fie o zi senină, fapt absolut firesc și potrivit. Nimic nu avea voie să strice această zi.

Însă nimeni nu se gîdea să privească înspre răsărit.

Poștalionul venit de la Londra o lăsă pe Lily în fața hanului din satul Upper Newbury. Era un loc foarte plăcut, cugetă ea, inhalînd aerul răcoros și ușor sărat al serii și simțindu-se oarecum revigorată, în ciuda oboselii și a amortelii din picioare. Totul i se părea foarte englezesc – plăcut și pașnic, și puțin străin.

Amurgul începuse deja să se lase, iar ea mai avea ceva de mers pe jos. Nu avea nici timpul și nici energia necesare pentru a explora zona. În plus, inima începuse să i se zbată în piept, lăsînd-o întrucîtva fără suflare. Își dăduse seama că a ajuns, în sfîrșit, foarte aproape. Însă, pe măsură ce trecea timpul, începea să se îndoiască de bucuria cu care va fi primită și de înțelepciunea deciziei de a face această călătorie, dar la momentul respectiv nu întrezărise nici o altă soluție.

Lily se întoarse și intră în han.

– Cît mai e de mers pînă la Newbury Abbey? îl întrebă ea pe hangiu, ignorînd tăcerea aproape totală ce se așternuse în cîrciumă la apariția sa. Încăperea era plină pînă la refuz de bărbați, toți degajînd un aer sărbătoresc, doar că Lily se

obișnuise cu astfel de situații. Nu se simțea nici jenată, nici înfricoșată de grupurile mari de bărbați.

– Două mile, dacă te ajută cu ceva, zise hangiuul, sprijinindu-și coatele masive pe tejghea și măsurînd-o din cap pînă-n picioare cu o curiozitate vădită.

– În ce direcție? îl întrebă ea.

– Treci de biserică și o iei pe poartă, îi spuse el, arătîndu-i cu degetul, apoi mergi pe alea principală.

– Mulțumesc, spuse Lily politicoasă, și se îndepărtă.

– În locul tău, drăguțo, îi strigă amabil un bărbat așezat la o masă, eu aș bate la ușa casei parohiale. Lîngă biserică, pe partea asta. Vei primi ceva de mîncare și o cană cu apă.

– Dacă vrei să te așezi aici, între mine și Mitch, strigă amuzat un alt bărbat, îți dau eu de mîncare, scumpo, plus o cană de cidru.

Cuvintele acestuia fură primite cu un hohot puternic de rîs, însoțit și de cîteva fluierături și de zgomotul meselor lovite cu palmele.

Însă Lily zîmbi, fără să se simtă jignită. Era obișnuită cu bărbații neciopliți și cu felul lor de a se purta. Știa că nu erau rău intenționați, și că nici măcar nu vedeau lipsă de respect.

– Mulțumesc, spuse ea, dar nu astă-seară.

Ajunse afară. Două mile. Și se întunecase aproape complet. Dar nu putea aștepta pînă dimineață. Unde să rămîină? Avea bani cît să-și ia un pahar de limonadă și poate o pîine mică, dar nu-i ajungeau să închirieze o cameră peste noapte. În plus, era foarte aproape.

Numai două mile.

Impunătoarea sală de bal a conacului de la Newbury Abbey era plină de flori galbene, portocalii și albe culese din grădini și din sere, și împodobită cu panglici și funde albe de satin. Lumina sutelor de lumînări fixate în

candelabrele de cristal suspendate, reflectată de mii de ori în oglinzile imense ce acopereau doi pereți opuși, o făcea să strălucească. Încăperea era plină de crema nobilimii engleze, precum și de membrii familiilor influente ale ținutului, toți îmbrăcați în veșmintele cele mai alese pentru balul din ajunul nunții. Satinul și mătásurile licăreau, iar dantela și veșmintele albe de in sclipeau. Atmosfera era plină de strălucirea pietrelor prețioase și de mirosul amețitor al parfumurilor scumpe ce rivalizau cu aromele miilor de flori. Vocile erau ridicate pentru a se putea face auzite deasupra celorlalte și a muzicii produse de o întreagă orchestră.

În afara sălii de bal, invitații se plimbau pe pajiștea din fața conacului sau urcau și coborau scările gemene curbate către marea sală cu cupolă și coloane de jos. Alți invitați se preumblau pe balconul din fața sălii, pe terasă și de-a lungul cărărilor cu pietriș din grădina de pietre și flori din partea estică a casei. Deasupra fântinii și de copaci fuseseră atîmate felinare colorate, deși lumina lunii ar fi fost îndeajuns și în lipsa acestora.

Era o seară perfectă de mai. Trecînd prin dreptul lui Lauren și Neville, atunci cînd cei doi îi primiseră la conac, mulți invitați își exprimaseră speranța că ziua de mîine va fi măcar pe jumătate la fel de frumoasă.

– Mîine va fi *de două ori* mai superb, replica Neville de fiecare dată, zîmbindu-i afectuos logodnicei sale, chiar dacă vîntul va vui, ploaia va cădea, iar fulgerele vor săgeta cerul.

Zîmbetul lui Lauren era absolut radios. Învitînd-o puțin mai tîrziu la primele dansuri ale serii, Neville se gîndi cît de ciudat era că el ezitase chiar și un moment să o ia de soție, că o făcuse să-l aștepte șase ani pentru ca el să poată scăpa de răzvrătirea nepotolită a tinereții de pe vremea cînd servise ca ofițer în Regimentul 95 de Infanterie. Desigur, el o sfătuisese să nu-l aștepte, căci ținea mult prea mult la ea pentru a o lăsa într-o postură incertă, el însuși neștiind exact ce intenții are

față de Lauren. Însă ea îl așteptase. Iar Neville se bucura acum, uimit de răbdarea și fidelitatea ei. Căsătoria ce urma să-i unească avea un caracter inexplicabil de justețe. Iar afecțiunea pe care el i-o purta nu scăzuse cîtuși de puțin, ci se dezvoltase o dată cu admirația sa atît pentru caracterul, cît și pentru frumusețea ei.

– Astfel începe ceremonia noastră de nuntă, Lauren, îi murmură el în timp ce orchestra ataca primele măsuri. Ești fericită?

– Da.

Dar nici măcar acest cuvînt nu era necesar, căci fata radia de fericire. Întruchipa însăși chintesența unei mirese. Era mireasa *lui*. Și așa simțea că trebuie să fie.

Neville dansă mai întîi cu Lauren, apoi cu sora lui. După aceea dansă cu o serie de domnișoare ce păreau stinghere la bal, în vreme ce Lauren dansă cu mai mulți invitați.

După un dans pe balcon cu una dintre partenerile sale, Neville intră în sala de bal pe ușile masive de sticlă, alăturîndu-se unui grup de bărbați tineri care, așa cum se întîmplă mereu la astfel de petreceri, păreau să aibă nevoie de companie reciprocă pentru a-și aduna suficient curaj să invite o fată la dans. El făcu observația neinspirată că nici unul dintre ei nu dansa.

– Ei, lasă, Nev, că ai avut tu grijă să dansezi cu toate, spuse vărul său, Ralph Milne, viconte de Sterne, deși o singură dată cu logodnica ta. Ghinion, bătrîne, dar îmi închipui că nu ai voie mai mult de un dans cu ea, nu-i așa?

– Din păcate, da, recunosc Neville, cercetînd cu privirea sala de bal și reperînd zona în care Lauren stătea alături de mama lui, de mătușa sa din partea tatălui, Lady Elizabeth Wyatt și de unchiul și mătușa sa din partea mamei, ducele și ducesa de Anburey.

Sir Paul Longford, un prieten din copilărie, nu putea rata o ocazie atît de perfectă pentru o glumă trivială.

– Ei, știi, Sterne, zise el cu o voce cât se poate de neutră, regula asta se aplică doar în această casă. Nev va dansa singur cu mireasa lui mâine, toată noaptea, deși nu neapărat pe un ring de dans. Știu din sursă sigură.

La aceste cuvinte, întregul grup izbucni într-un râs gutural, atrăgînd asupra sa atenția celorlalți.

– O lovitură sub centură, Nev, trebuie să recunoști, zise vărul și totodată cavalerul său de onoare de a doua zi, marchizul de Attingsborough.

Neville își țuguie buzele, apoi zîmbi, jucîndu-se cu paharul între degete.

– Dacă te aude vreo domniță, s-ar putea să mă simt obligat să te cert, Paul, spuse el. Distrăți-vă, domnii mei, dar vă rog să nu neglijați domnișoarele.

Neville se îndreptă către logodnica sa, ce purta o rochie cu talie înaltă croită dintr-un tul galben-pai deasupra unei căptușeli de mătase de un galben aprins, și care părea la fel de proaspătă și de încîntătoare precum primăvara. Păcat că nu mai putea dansa cu ea pentru tot restul serii. Însă ar fi fost și mai ciudat dacă nu s-ar fi putut ocupa de lucruri mai pe placul său.

Din păcate, acest fapt nu era posibil imediat. Trebuia mai întîi să poarte o conversație politicoasă cu domnul Calvin Dorsey, o cunoștință blajină, între două vîrste, a bunicului lui Lauren, care venise să-i solicite lui Lauren un dans după cină și mai rămăsese cîteva minute pentru a se face agreabil. La scurt timp apărură și ducele de Portfrey, pentru a beneficia de următorul dans cu Lauren. Acesta era vechiul ei prieten și pretendent. Neville profită de ocazia care i se oferea.

– Afară este mai degrabă vară decît primăvară, remarcă el fără a se adresa cuiva anume. Cred că grădina de pietre arată încîntător în lumina felinarelor, adăugă el, zîmbindu-i lui Lauren cu un aer intenționat visător.

– Mmm, zise ea. La fel și fîntîna.

– Îmi închipui că ți-ai rezervat următorul dans cu Lauren, unchiule Webster? întrebă el.

– Într-adevăr, răspunse ducele de Anburey, făcându-i nepotului său cu ochiul pe deasupra capului lui Lauren, semn că înțelesese mesajul acestuia. Însă toată discuția asta despre felinare și seri de vară mi-a stîrnit dorința de a vedea grădinile cu Sadie la braț. Își privi soția, ridicînd din sprîncene. Acum, dacă aş putea convinge pe cineva să mă scape de Lauren...

– Dacă insiști suficient de mult, răspunse Neville, în vreme ce mama sa zîmbea încîntată de conspirația celor doi, m-ai putea convinge chiar pe mine.

Astfel că, după numai un minut, el cobora scările la braț cu logodnica sa. Și deși au fost opriți de cel puțin șase ori de diverși invitați ce doreau să-i complimenteze pentru bal și să le adreseze cele mai bune urări pentru ziua de mîine și pentru tot restul vieții, cei doi au reușit într-un final să iasă din conac și să coboare treptele largi de marmură pentru a-și desfăta privirile cu curcubeele produse de reflexele luminii felinarelor în picăturile de apă împrăștiate de fîntînă. Apoi, porniră către grădina de pietre.

– Ești un complotist nerușinat, Neville, îi spuse Lauren.

– Și nu te bucuri? o întrebă el, apropiindu-și capul de al ei.

Ea se opri o clipă gînditoare, cu capul înclinat într-o parte și cu o gropiță trădătoare săpată în obrazul stîng.

– Ba da, spuse ea cu hotărîre. Mă bucur mult.

– Ne vom aminti de această noapte ca de una dintre cele mai fericite din viața noastră. El inhală aerul proaspăt și puțin sărat datorită apropierii mării, și privi printre pleoape astfel că luminile felinarelor din grădina de pietre din fața sa se amestecară într-un caleidoscop de culori.

– O, Neville, spuse ea, strîngîndu-l de braț. Oare are cineva dreptul la atîta fericire?

– Da, îi spuse el, apropiindu-și gura de urechea fetei. Tu ai.

– Privește grădina, spuse ea. Felinarele o fac să pară o plăsmuire din povești.

Iar Neville se pregăti să se bucure de această jumătate de oră neașteptată alături de ea.

2

Lily descoperi aleea în spatele porților masive ale parcului – un drum lat și întortocheat, atît de întunecat din pricina copacilor uriași crescuți de ambele părți și a crengilor acestora ce se uneau deasupra sa, încît numai cîte o rază rătăcită de lună o ajuta să nu părăsească drumul și, astfel, să se rătăcească definitiv. Aleea părea să aibă mai degrabă patru mile decît două. În tufișurile de pe marginea drumului cîntau greieri, iar o pasăre ce ar fi putut fi o bufniță începu să țipe în apropiere. La un moment dat, ea auzi din dreapta, în inima pădurii, mișcarea unui animal sălbatic pe care probabil că-l deranjase. Însă toate zgomotele nu făceau altceva decît să amplifice tăcerea și bezna intensă. Noaptea se lăsase cu o grabă aproape indecentă.

În cele din urmă, ajunse la ultima cotitură a drumului și se sperie de lumina din apropiere. Se trezi în fața unui conac puternic luminat, avînd lîngă el o altă clădire impozantă, de asemenea luminată. Și afară era lumină, produsă de felinare colorate ce erau probabil agățate de ramurile copacilor.

Lily se opri și privi uimită. Priveliștea o luase prin surprindere. Casa părea să fie construită din granit cenușiu, însă arhitectura nu era cîtuși de puțin greoaie. Era alcătuită numai din coloane, frontoane ascuțite și ferestre înalte, sub imperiul unei simetrii perfecte. Deși nu avea cunoștințele de arhitectură necesare pentru a recunoaște stilul roman

caracteristic lui Andrea Palladio, suprapus mănăstirii medievale originale cu un efect absolut încântător, ea percepea grandoarea clădirii, simțindu-se copleșită de aceasta. Tot ceea ce-și imaginase era o casă ceva mai mare, cu o grădină întinsă. Însă, la o analiză mai atentă, chiar numele proprietății ar fi trebuit să o avertizeze. *Acesta* era Newbury Abbey? Se simțea îngrozită. Și ce se petrecea înăuntru? Doar nu arăta astfel în fiecare noapte?

Ar fi plecat, dar unde să se ducă? Nu putea merge decît înainte. Cel puțin, luminile – și muzica ce-i ajunse la urechi în timp ce se apropia – o încredințară că el era acasă.

Totuși, acest gînd nu i se părea deosebit de liniștitor.

Impunătoarele uși duble de la intrarea în conac stăteau larg deschise. Treptele de marmură ce conduceau pînă la ele reflectau lumina puternică dinăuntru, iar din spatele lor răzbăteau ecouri de voci, rîsete și muzică. Și de afară se auzeau voci, deși Lily nu putea distinge decît niște umbre îndepărtate în întuneric. Nici una dintre acestea nu-i observă însă sosirea.

Urcă treptele de marmură (opt, le numără ea) și păși într-o sală atît de puternic luminată și de grandioasă, încît se simți dintr-o dată foarte mică și incapabilă să mai respire sau să gîndească coerent. Sala era plină de oameni într-o forfotă continuă, la fel și scările masive pe care diverse persoane urcau sau coborau neîncetat. Toți erau îmbrăcați în stofe dintre cele mai fine și străluceau încărcăți de bijuterii și de pietre prețioase. Lily se așteptase să ajungă în fața unei uși închise și să ciocănească, iar el să-i deschidă.

În clipa aceea, regretă că nu-i permisesese căpitanului Harris să-i scrie acea scrisoare și că nu așteptase răspunsul. Varianta pe care o alesese nu i se mai părea deloc inspirată.

Cîțiva servitori cu peruci albe și îmbrăcați în livrele stăteau la posturi. Spre ușurarea sa, observă că unul dintre ei se precipită către ea. Pînă acum se simțise în același timp invizibilă și ușor de remarcat.

– Pleacă imediat de aici! Îi porunci acesta pe un ton scăzut, încercînd s-o întoarcă spre ușă fără a o îmbrînci efectiv. Se străduia să nu atragă atenția asupra sa, și nici asupra femeii. Dacă ai vreo treabă aici, o să-ți arăt unde se află intrarea servitorilor. Dar mi se pare puțin probabil, mai ales la ora asta din noapte.

– Doresc să vorbesc cu contele de Kilbourne, spuse Lily. În gândurile sale nu-i atribuisese niciodată acest nume, astfel că avu impresia că cere să discute cu un străin.

– A, serios? Servitorul o privi disprețuitor. Dacă ai venit să cerșești, fă bine și pleacă înainte să chem paza.

– Doresc să vorbesc cu contele de Kilbourne, repetă ea fără a da înapoi.

Servitorul își puse mîinile acoperite de mănuși albe pe umerii fetei, cu intenția vădită de a o îndepărta pînă la urmă cu forța. Însă, lîngă ei își făcu apariția un alt bărbat, îmbrăcat complet în alb și negru, deși nu avea aceeași strălucire ca restul domnilor din sală și de pe scări. Trebuie să fie tot un servitor, presupuse Lily, dar superior primului.

– Ce se întîmplă, Jones? întrebă el pe un ton glacial. Refuză să plece în linște?

– Doresc să vorbesc cu contele de Kilbourne, îi spuse Lily.

– Poți să pleci de bunăvoie acum, îi zise bărbatul în negru, pe un ton scăzut, sau poți fi arestată pentru vagabondaj în cinci minute și azvîrlită în temniță. Alegerea îți aparține. Mie îmi e totuna. Ia zi, cum preferi?

Lily își deschise din nou gura și inspiră adînc. Evident, sosirea ei era inoportună. Tocmai avea loc o petrecere importantă, iar el nu ar fi mulțumit de apariția ei în acest moment. De fapt, ar putea să nu fie mulțumit de apariția ei în orice moment. Dar ce altceva ar fi putut face? Unde s-ar fi putut duce? Închise gura.

– Ei bine? o întrebă servitorul mai mare în grad.

– Probleme, Forbes? întrebă o altă voce, mult mai distinsă; Lily își întoarse capul și zări un domn mai în vîrstă, cu părul grizonat, la braț cu o doamnă ce purta o rochie de satin purpuriu și un turban asortat cu pană. Doamna avea cîte un inel pe fiecare deget înmănușat.

– Cîtuși de puțin, Alteța voastră, răspunse servitorul numit Forbes, cu o plecăciune respectuoasă. Este doar o cerșetoare care a avut nerușinarea să intre aici. Va fi dată afară imediat.

– Ei, dă-i o monedă de șase penny, spuse domnul, privind-o cu oarece bunăvoință. Îți vei putea cumpăra pîine vreo două zile cu ea, fato.

Cu inima grea, Lily hotărî că nu este momentul potrivit să insiste. Era atît de aproape de finalul călătoriei sale, și totuși i se părea că este mai departe ca oricînd. Servitorul în negru se scotocea într-un buzunar, căutînd probabil moneda promisă.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton demn, însă eu nu am venit aici pentru pomană.

Se întoarse chiar în momentul în care servitorul superior și domnul cu vocea distinsă începură să vorbească simultan și se grăbi să părăsească sala de bal, coborî treptele în fugă, parcurse terasa și o luă pe o peluză în jos. Nu se mai simțea în stare să străbată din nou alea întunecată.

Lumina lunii o călăuzi pe o cărare îngustă ce cobora din ce în ce mai abrupt printre copacii ce păreau să se îndesească, deși aceștia nu blocau complet lumina. Va coborî suficient de mult, hotărî Lily, pentru a nu mai putea fi zărită de cei din casă.

Cărarea deveni și mai abruptă, iar copacii începură să se rarească pînă cînd poteca rămase mărginită doar de tufele de ferigi. Lily putu distinge un clipocit de apă – valurile slabe ale mării și, mai aproape, curgerea unui șuvoi. O cascadă, se gîndi ea, reușind în scurt timp să-i zărească luciul

în lumina lunii undeva în dreapta sa, o panglică abruptă de apă ce cădea aproape perpendicular de pe un mal stîncos în valea de sub acesta, precum și șuvoiul ce se scurgea apoi către mare. La baza cascadei, ea putu distinge ceva ce semăna cu o micuță colibă.

Dar Lily nu se îndreptă spre ea. Înăuntru nu se zărea nici o lumină, însă ea nu s-ar fi dus nici dacă ar fi văzut vreuna. În stînga, descoperi o plajă largă cu nisip alb și panglica lucioasă a lunii reflectîndu-se pe întinsul apelor mării.

Se hotărî să petreacă noaptea puțin mai sus de plajă. Iar mîine se va întoarce la Newbury Abbey.

Lily se trezi devreme în dimineața următoare, se spală pe față și pe mîini cu apa rece a pîrîului și se aranjă cît putu mai bine, apoi urcă înapoi povîrnișul mărginit de ferigi și de copaci pînă cînd ajunse pe peluza conacului.

Privi clădirea de lîngă casă, ce părea a adăposti grajdul. În lumina dimineții, construcțiile erau parcă și mai impunătoare și mai puțin accesibile decît cu o noapte în urmă. Conacul zumzăia de o activitate intensă. Pe aleea din dreptul grajdului erau o mulțime de trăsuri, în jurul cărora se agitau vizitii. Probabil că invitații de azi-noapte au dormit la conac, iar acum se pregătesc să plece, se gîndi Lily. Tot nu era cazul să-și facă apariția. Va aștepta pînă mai tîrziu.

Întorcîndu-se pe plajă, descoperi că i se făcuse foame, astfel că se hotărî să și-o potolească ducîndu-se în sat, unde poate reușea să cumpere o pîinișoară. Însă cînd ajunse, ea observă că satul nu mai era nici pe departe locul tăcut și aproape părăsit pe care-l găsise în seara precedentă. În piața centrală se vedeau o mulțime de trăsuri impunătoare, poate chiar cele pe care le observase mai devreme lîngă grajdul conacului. Peluza din mijloc era plină de oameni. Ușile hanului stăteau larg deschise, iar șuvoiul continuu de oameni

ce intrau și ieșeau din el o făcu pe Lily să renunțe la ideea de a se apropia. Observă că intrarea în curtea bisericii era și mai aglomerată decât peluza.

– Ce se petrece aici? întrebă ea două femei ce stăteau la marginea peluzei în apropiere de han, amîndouă privind țintă în direcția bisericii.

Femeile se întoarseră către ea. Una dintre ele o cercetă din cap pînă-n picioare și, dîndu-și seama că nu este din partea locului, se încruntă. Cealaltă se dovedi ceva mai amabilă.

– O nuntă, îi spuse ea. Jumătate din nobilimea engleză este aici pentru nunta lui Miss Edgeworth cu contele de Kilbourne. Nu pot să-mi dau seama cum i-au înghesuit pe toți în biserică.

Contele de Kilbourne! Din nou, acest nume părea să-i aparțină unui străin. Însă el *nu* era un străin. Iar spusele femeii o răniră profund. Se căsătorește? Acum? În această biserică? Contele de Kilbourne *se căsătorește*?

– Tocmai a sosit mireasa, adăugă cealaltă femeie, acceptînd pînă la urmă să intre în vorbă cu o străină. Păcat că n-ai văzut-o. E îmbrăcată toată în satin alb, cu o trenă ondulată și o bonetă cu un vâl ce-i acoperă fața. Dar dacă mai rămîi puțin, o să-i vezi la ieșire după ce vor începe să bată clopotele. Trăsura cred că va veni pe aici înainte să ocolească și să iasă pe porți, pentru ca să le putem face cu mîna și să-i vedem mai bine. Cel puțin așa spune domnul Wesley – știi tu, hangiul.

Însă Lily nu mai așteptă explicații suplimentare și porni de-a lungul peluzei, făcîndu-și loc printre cei aflați acolo. Cînd ajunse în dreptul porților bisericii, tînăra deja alerga.

Auzind agitația de la intrarea în biserică, Neville își dădu seama că Lauren tocmai sosise împreună cu bunicul ei, baronul Galton. Din stranele ocupate de toată floarea

nobilimii engleze, precum și de câteva dintre cele mai importante familii locale, răzbătea rumoarea nerăbdării. Cîteva capete se întoarseră, însă deocamdată nu era nimic de văzut.

Neville se simțea de parcă cineva i-ar fi strîns cravata puternic în jurul gîtului sau ar fi avut un ghem în stomac, aceste senzații urmărindu-l cu o intensitate diferită încă dinainte de micul dejun matinal pe care nu reușise să-l termine; cu toate acestea, el se întoarse nerăbdător să prindă măcar o clipă imaginea miresei sale. Reuși să o zărească pe Gwen, care stătea aplecată aparent pentru a îndrepta trena rochiei lui Lauren. Însă mireasa era așezată într-o poziție din care nu putea fi observată.

Vicarul, înveșmîntat superb pentru această ocazie, stătea chiar în spatele lui Neville. Joseph Fawcitt, marchizul de Attingsborough, vărul său cel mai apropiat ca vîrstă și un statornic prieten de suflet, își dresе glasul din partea opusă. Neville își dădu seama că, practic, toți nuntașii priveau acum către intrare, așteptînd apariția miresei. În fond, ce importanță mai avea mirele cînd mireasa era pe punctul de a-și face apariția? Lauren sosise la țanc, își zise el, schițînd un zîmbet pentru sine. Nu i-ar sta în caracter să întîrzie nici măcar un minut.

Deodată, Neville se mișcă din loc, observînd creșterea agitației la intrare și chiar ridicarea tonului vocilor la un nivel neobișnuit pentru interiorul unei biserici. Cuiva i se spunea cu insistență că nu are voie să intre.

În acel moment, ea trecu de uși și ajunse în biserică, putînd fi observată de toți cei prezenți. Doar că era singură. Și nu purta rochie de mireasă, ci haine de cerșetoare. Și nu era Lauren. După cîteva pași grăbiți de-a lungul naosului, ea se opri.

O mică parte a minții lui Neville îi spunea că este vorba despre o halucinație provocată de evenimentul cu totul spe-

cial din această zi. Ea arăta uimitor, ba chiar dureros de familiar. Însă nu era Lauren. Vederea i se întunecă spre margini și i se accentuă spre centru. Privea de-a lungul naosului bisericii ca printr-un tunel – sau ca prin ocularul unui telescop – la iluzia ce se afla în fața sa. Minte i-o luase razna.

Cineva – mai precis doi bărbați, observă el aproape complet lipsit de reacție – o apucară de brațe cu intenția de a o țîri afară. Însă groaza subită că ea va dispărea din nou, fără a o mai putea vedea vreodată, îl eliberă din starea de paralizie ce-l cuprinsese. Neville ridică un braț și, deși nu se auzi articulînd vreun cuvînt, toți cei prezenți se întoarseră brusc să-l privească iar el își dădu seama că pereții bisericii reverberau ecoul spuselor cuiva.

Făcu doi pași către ea.

– Lily? șopti el.

Încercă să se trezească la realitate, și-și trecu repede mîna peste ochi, însă ea se afla în același loc, ținută de fiecare braț de cîte un bărbat și privindu-l ca în așteptarea unei comenzi. Capul și nările îi erau scuturate de fiori reci.

– Lily? repetă el, de această dată pe un ton mai ridicat.

– Da, răspunse ea, cu acea voce blîndă și melodioasă ce-i bîntuise visele și conștiința multe luni după...

– Lily, spuse el, simțindu-se într-un mod curios complet detașat de întreaga scenă. Își putea auzi cuvintele suprapunîndu-se zumzetului din urechi, de parcă ar fi fost rostite de altcineva. Lily, *tu ai murit!*

– Nu, spuse ea, nu am murit.

Însă el o vedea în continuare prin tunelul halucinației sale. Doar pe ea. Doar pe Lily. Uitase de biserică, de oamenii stingheriți din strane, de Joseph, care-și pusese mîna pe mîneca sa și de Lauren, aflată în cadrul ușii bisericii, în spatele lui Lily, ce privea cu ochii larg deschiși întreaga scenă, anticipînd un dezastru. Neville se agăță de această viziune, nevrînd să renunțe la ea. Nu din nou. De această dată, nu-i va mai da drumul. Mai făcu un pas în față.

Vicarul își dresă din nou glasul, iar Neville își dădu în sfârșit seama că se află în Biserica Tuturor Sufletelor, în satul Upper Newbury, în ziua nunții sale. Iar *Lily* stătea pe intervalul dintre strane, între el și mireasa lui.

– Alteța voastră, i se adresă vicarul, o cunoașteți pe această femeie? Doriți să fie îndepărtată pentru a putea continua ceremonia?

Dacă o cunoștea?

Dacă o cunoștea?

– Da, o cunosc, spuse el cu o voce scăzută, deși era perfect conștient că toți invitații îi ascultau fiecare cuvânt cu maximă atenție și îl auzeau perfect. Este soția mea.

Tăcerea, deși absolută, nu dură decît cîteva secunde. Primul care o rupse fu vicarul:

– Alteță?

Zgomotul se amplifică brusc, căci mai bine de jumătate dintre cei prezenți vorbeau în același timp, în vreme ce restul celor prezenți încercau la fel de zgomotos să-i facă să tacă pentru a nu pierde vreun amănunt important. Contesa de Kilbourne se ridicase în picioare în prima strană. Fratele său, ducele de Anburey, se ridică la rîndul său și își așeză o mîină pe brațul ei.

– Neville? spuse contesa cu o voce tremurătoare, ce se făcu totuși perfect auzită deasupra zumzetului general. Ce înseamnă asta? Cine este această femeie?

– Ar fi trebuit să o arestez azi-noapte pentru vagabondaj, spuse ducele cu obișnuita-i voce autoritară, încercînd să preia controlul situației. Calmează-te, Clara. Domnilor, vă rog să îndepărtați această femeie. Neville, revino la locul tău pentru a continua nunta.

Însă nimeni, cu excepția vicarului, nu-i acordă vreo atenție. Toți auziseră cuvintele lui Neville. Nu fusese nimic neclar în spusele lui.

– Cu tot respectul, Alteță, spuse reverendul Beckford, nunta nu poate avea loc după ce contele tocmai a recunoscut că această femeie îi este soție.

– M-am căsătorit cu Lily Doyle în Portugalia, spuse Neville fără a-și desprinde privirea de pe chipul femeii îmbrăcate ca o cerșetoare. Sisiiiturile ce încercau să reinstaureze liniștea deveniră din ce în ce mai insistente, întreaga adunare fiind cuprinsă de agitație. Am fost martor la moartea ei la numai douăzeci și patru de ore mai târziu, și am ajuns lângă ea după câteva clipe. Am stat lângă corpul ei neînsuflețit... erai *moartă*, Lily. Apoi am fost împușcat în cap.

Toată lumea știa că vreme de mai bine de o lună înainte de a se întoarce în Anglia, Neville zăcuse într-un spital din Lisabona pentru a se vindeca în urma unei răni la cap, suferită în timpul unei ambuscade printre colinele din centrul Portugaliei, în vreme ce conducea un detașament de recunoaștere pe timp de iarnă. Întoarcerea sa la regiment fusese imposibilă din cauza amneziei, a amețelilor și a migrenelor persistente ce nu dispăruseră nici după vindecarea răni. Ulterior, primise vestea morții tatălui său și se întorsese acasă.

Însă nimeni nu știa ceva de vreo căsătorie.

Până acum.

Evident, femeia cu care se căsătorise *nu* murise.

Cineva din biserică înțelesese deja implicațiile acestui fapt. Dinspre intrarea bisericii se auzi un țipăt sugrumat, iar cei ce priviră în acea direcție o observară pe Lauren, cu o figură la fel de palidă precum vâlul ce i-o acoperea și cu mâinile încheștate de rochia de mireasă, trăgându-și trena în spate înainte de a se întoarce și a fugi, urmată îndeaproape de Gwendoline. Ușile bisericii se deschiseră și se închiseră la loc cu zgomot.

– Îmi pare rău, spuse Lily. Îmi pare foarte rău. Nu murisem.

– Neville! Lady Kilbourne strîngea cu ambele mîini înmănușate speteaza stranei.

Biserica începu din nou să se umple de zumzete.

Însă Neville își ridică mîinile cu palmele deschise.

– Îmi cer scuze tuturor, spuse el, dar aceasta nu este o problemă care se rezolvă în public. Cel puțin nu încă. Sper să pot oferi o explicație completă înainte de sfîrșitul acestei zile. Pînă atunci, este evident că nu va mai avea loc nici o nuntă în această dimineață. Vă invit pe toți înapoi la conac pentru micul dejun.

Își coborî mîinile și o porni de-a lungul intervalului, întinzîndu-și mîna dreaptă către Lily și fixînd-o cu privirea.

– Lily? spuse el. Vino.

Mîna lui o cuprinse pe a ei și o strînse puternic. Continuînd să meargă cu pași mari, el se îndreptă către ușile bisericii, alături de Lily.

Neville deschise larg ușile, iar cei doi pășiră în lumina orbitoare a soarelui, fiind întîmpinați de o mare de figuri curioase și de un cor de voci agitate.

Neville nici măcar nu-i observă sau auzi pe cei de afară. Traversă curtea bisericii de-a lungul aleii și ieși pe poartă, prin mulțimea ce-i făcea loc dîndu-se în spate și călcîndu-se pe picioare, apoi se îndreptă către poarta parcului domeniului Newbury Abbey.

În tot acest timp, el nu-i adresă nici un cuvînt femeii de alături. Încă nu avea încredere că tot ceea ce se întîmplase și ceea ce se întîmpla era real, deși ținea strîns lîngă el acea apariție și îi -simțea mîna mică în a lui.

Începu să-și amintească...

Partea a II-a

AMINTIRI: O NOAPTE DE DRAGOSTE

3

Lily Doyle stă singură pe un mic promontoriu stîncos deasupra unei văi adînci, undeva printre colinele sterpe ale zonei centrale a Portugaliei. Este o zi răcoroasă de decembrie.

Fata este îmbrăcată într-o manta, pe care a tăiat-o pentru a i se potrivi. Însă mantaua nu poate ascunde faptul că, în ultimul an, tînăra s-a transformat dintr-o fetișcană suplă și neastîmpărată într-o femeie răpitor de frumoasă. Părul ei de un blond închis i se revărsa liber pe spate, pînă mai jos de talie, iar vîntul i-l flutură, încurcîndu-l iremediabil. Brațele subțiri, acoperite de mînecele rochiei sale de bumbac albastru spălăcit, îi înconjoară genunchii strînși la piept. Picioarele, în ciuda frigului, îi sînt desculțe. Cum ar putea simți pămîntul, cum ar putea simți *viața*, explicase ea odată, dacă ar fi tot timpul încălțată?

Neville Wyatt, maiorul lord de Newbury, stă sprijinit pe pămînt, la mică distanță de ea, ținînd între palme o cană de tablă plină cu ceai fierbinte. O privește. Nu-i distinge figura, dar își poate imagina expresia ei atunci cînd fata privește în jos către valea de sub ei sau către cerul punctat de cîțiva nori și către pasărea singuratică ce se rotește în văzduh. Probabil că este visătoare, senină. Nu, aceste descrieri sînt prea șterse. Probabil că figura ei emană strălucire, iar ochii îi sînt luminoși.

Lily găsește frumusețe în orice. În vreme ce bărbații Regimentului 95 și femeile ce-i urmează blestemă acest peisaj iberic, vremea, marșurile nesfârșite, taberele sumbre, mîncarea și pe cei din jur, Lily poate descoperi oricînd ceva frumos. Însă ea nu este disprețuită pentru optimismul său permanent, ci este simpatizată de toți cei care o cunosc.

Pînă de curînd, ea fusese doar o fată. Însă acum statutul ei se schimbase.

Neville aruncă resturile de ceai în iarbă și se ridică în picioare. Privește în jur, mai întîi către compania de soldați pe care a luat-o cu el în această expediție de recunoaștere pentru a se asigura că francezii respectă armistițiul nescris pe perioada iernii și rămîn în spatele redutelor lor din Spania sau în interiorul fortăreței de graniță de la Ciudad Rodrigo, ce urmează să fie asediată de forțele britanice la începutul primăverii.

Mijește ochii, privind către dealurile învecinate și în jos, în vale. Peste tot domnește tăcerea. Nici nu se așteptase la altceva. Dacă ar fi existat un pericol real, nu i-ar fi permis caporalului Geary să-și aducă soția sau sergentului Doyle să vină însoțit de fiica sa. Este doar o misiune de rutină, iar vremea fusese neașteptat de plăcută, așa cum se întîmplă în mod normal în anotimpul ploios. Mîine se vor întoarce la tabăra de bază. Însă la noapte vor campa în locul unde se află.

Nu mai poate rezista. Se îndreaptă către promontoriul pe care stă așezată Lily, dar ajungînd lîngă ea își ferește privirea și cercetează din nou valea. Ea se uită în sus și zîmbește. El nu știe sigur cînd au început privirile și zîmbetele fetei să-i facă inima să tresară. A încercat să vadă în ea doar fiica tînără – prea tînără – a sergentului său. Însă în ultima vreme, eșuează lamentabil în aplicarea acestei strategii. În fond, ea a împlinit optsprezece ani.

– Nu ai observat vreun regiment franțuzesc furișîndu-se

de-a lungul albiei văii, Lily? o întreabă el fără a o privi.
Ea râde.

– De fapt, am observat chiar două, sir. Unul de cavalerie și unul de infanterie. Ar fi trebuit să raportez?

– Nu, nu. El îi zîmbește și – iată, se întîmplă din nou. Inima îi tresaltă observînd încîntarea vie de pe chipul fetei. Nu contează, atîta timp cît nu erau însoțiți și de bătrînul Boney.

Fata râde din nou. Așezîndu-se lîngă ea, cu un picior întins și cu celălalt îndoit la piept, el se întreabă dacă ea știe ce efect are asupra bărbaților... asupra lui. Fără îndoială, el nu este singurul care a observat că Lily s-a transformat într-o femeie.

– Îmi închipui că tu poți descoperi frumusețe și în acest loc uitat de Dumnezeu, nu-i așa, Lily?

– O, dar nu este uitat de Dumnezeu, spune ea pe un ton serios, confirmîndu-i așteptările. Pînă și stîncile goale au o anumită măreție ce inspiră venerație. Dar iată! Ea ridică un braț subțire pentru a-i arăta. Acolo crește iarba. Dincolo sînt chiar cîțiva copaci. Natura nu poate fi împiedicată. Pînă la urmă, cucerește terenul.

– Aceia sînt doar niște imitații slabe de copaci, spune el, privind în direcția indicată. Iar grădinarul de la Newbury Abbey ar arunca acea iarbă în mormanul de uscături fără să stea o clipă pe gînduri.

Ea își întoarce capul către el și îi fixează ochii cu privirea, iar el trage lent aer în piept, o parte din el dorind să se îndepărteze de ea, în timp ce o altă parte ar vrea să micșoreze distanța pînă cînd...

– Cum este grădina acolo? îl întreabă ea cu am aer visător. Tata spune că nu este nimic mai superb decît o grădină englezească.

– Verde, îi răspunde el. Un verde luxuriant, aprins, ce nu poate fi descris prin simple cuvinte, Lily. Iarbă și copaci

și flori de toate culorile și formele. O mulțime de flori. Mai ales trandafiri. Iar vara, aerul este plin de parfumul lor.

El nu este cuprins prea des de dorul de casă. Uneori, conștientizarea acestui fapt îl face să se simtă vinovat. Nu că nu și-ar iubi părinții, căci este foarte atașat de ei. Dar l-au crescut pentru a se căsători cu Lauren, verișoara sa prin alianță, ce a copilărit la Newbury Abbey alături de el și care îi era la fel de dragă precum sora sa, Gwen. Dar a venit momentul în care s-a simțit sufocat de planurile tatălui său, căci își dorea cu disperare să ia viața în propriile mâini, să aibă parte de acțiune, de aventuri, de libertate...

Și-a supărat părinții înrolându-se în armată, și bănuiește că a făcut mai mult decît să o supere pe Lauren, spunîndu-i cu tactul de care se simțea capabil atunci cînd a plecat că nu-i poate promite că se va întoarce curînd și că nu-i pretinde să-l aștepte.

– Tare mult mi-ar plăcea să le văd și să le miros. Lily și-a închis ochii și a inspirat lent, de parcă ar fi putut mirosi cu adevărat trandafirii de la Newbury.

– O să le vezi într-o zi. Fără să se gîndească, el întinde mîna pentru a-i desprinde o şuviță de păr ce i se prinsese în colțul gurii. Pielea ei este moale... și caldă. Are părul umed. Neville simte cum dorința pură îi lovește bărbăția și își retrage iute degetul.

Ea îi zîmbește. Însă apoi face un lucru care nu-i stă în fire. Roșește și clipește din ochi, după care își întoarce brusc capul, privind din nou în jos, către vale.

Știe.

Acest gînd îl întristează. Lily i-a fost dintotdeauna prietenă, încă de acum patru ani, cînd sergentul Doyle a ajuns în subordinea lui. Ea are o minte ageră și un încîntător simț al umorului, și un comportament natural rafinat în ciuda faptului că este analfabetă. Lily i-a povestit despre viața sa, mai ales despre anii petrecuți în India, unde a murit mama

sa, și despre oamenii și experiențele pe care le au în comun. Odată s-au certat, atunci cînd el a găsit-o pe cîmpul de luptă după încheierea asaltului și a început s-o dojenească pentru că îngrijea un soldat francez muribund. Un om este doar o ființă omenească, i-a spus ea atunci. Fata nu s-a simțit niciodată intimidată de gradul lui, chiar dacă, asemenea tatălui său și restului bărbaților, îi spune „sir“. El îngenunchease lîngă ea și îi dăduse francezului să bea din bidonul său.

Însă lucrurile s-au schimbat. Lily a crescut. Iar el o dorește. Și ea știe asta. El va trebui să renunțe la această amiciție deoarece nu are dreptul să se apropie de Lily mai mult ca de o prietenă. Ea este fiica sergentului Doyle, iar el îl respectă pe Doyle chiar dacă fac parte din clase sociale diferite. În plus, Lily este neprihănită, iar el are datoria de a-i apăra onoarea, nu de a i-o pîngări. Și, desigur, ea face parte, la rîndul ei, dintr-o altă clasă socială decît el. Din păcate, aceste lucruri contează în lumea reală. Oricît de răzvrătit ar fi în continuare, el nu și-a trădat niciodată lumea și nici nu o va face vreodată. Are un simț al responsabilității mult prea dezvoltat pentru așa ceva. Este un gentleman, un ofițer, un viconte, un viitor conte.

El nu va putea deveni niciodată amantul lui Lily.

– Lily, o întreabă el, încercînd să păstreze relația de prietenie, să-și reprime celelalte sentimente nedorite, la ce te aștepti de la viitor? Ce vei face în viață? Ce visuri ai?

Ea nu poate rămîne la infinit alături de tatăl său. Ce-i rezervă viitorul? O căsătorie cu un soldat ales cu grijă de tatăl său? Nu. Ar vrea să nu se fi gîndit la asta.

Ea nu-i răspunde imediat. Însă cînd își întoarce capul pentru a o privi din nou, el observă că ea contemplă cerul și că superbul ei zîmbet visător îi luminează iarăși fața.

– Vedeți acea pasăre, sir? El își întoarce capul și privește. Așa vreau să fiu. Să mă rotesc în văzduh. Puternică. Liberă.

Purtată de vînt și prietenă cu cerul. Nu știu ce se va întîmpla cu mine. Într-o zi veți pleca, iar într-o zi...

Însă vocea i se oprește, zîmbetul i se evaporă, iar ultimele sale cuvinte rămîn suspendate deasupra lor asemenea unui lucru palpabil.

Apoi, tăcerea este spartă de zgomotul unui foc de pușcă.

Una dintre santinele a zărit cu colțul ochiului vreun iepure și și-a imaginat că este vorba despre un soldat francez. Acesta este primul gînd al lui Neville. Însă nu poate risca. Anii petrecuți în armată în calitate de ofițer l-au învățat să acționeze atît din rațiune, cît și din instinct. Instinctul acționează mai rapid, și uneori salvează vieți omenești.

El sare în picioare și o ridică și pe Lily. Cei doi o iau la fugă către companie, Neville aplecîndu-se protector deasupra ei, în vreme ce sergentul Doyle o strigă, iar toți ceilalți se reped la arme și la muniție. Neville își verifică din fugă sabia de la șold. Începe să strige comenzi în direcția oamenilor săi, uitînd de Lily pe care o adusese în climatul de siguranță relativă a taberei.

S-a înșelat în privința santinelei. Atenția acestuia nu fusese atrasă de un iepure, ci de o patrulă franceză de recunoaștere. Însă comisese o greșeală trăgînd acel foc de atenționare. Dacă n-ar fi tras, probabil că francezii și-ar fi văzut de drum chiar dacă zăriseră soldații englezi. Nici una dintre tabere nu ar fi avut nimic de cîștigat în urma unei confruntări. Însă focul fusese tras.

Lupta ce urmează este scurtă și înverșunată, însă relativ lipsită de victime. N-ar fi existat nici una dacă un tînăr recrut din compania lui Neville nu ar fi încremenit de spaimă pe stîncă descoperită, devenind o țintă fixă și expusă pentru francezi. Sergentul Doyle, înjurînd înfiorător, îi sare în ajutor și este lovit în piept de glonțul ce-l viza pe băiat.

Lupta se încheie la numai cinci minute după ce începuse. Cu un chiot batjocoritor, francezii își văd de drum.

– Lăsați-l nemișcat! strigă Neville, alergînd pe deal către sergentul căzut. Aduceți trusa de prim ajutor.

Însă totul este inutil. El își dă seama de acest lucru din clipa în care ajunge suficient de aproape. Pe stofa de culoare verde închis a hainei sergentului se zărește doar o pată mică de sînge, însă chipul lui avea paloarea morții. Neville a văzut-o pe prea multe fețe pentru a se înșela. Și Doyle știe că sfîrșitul îi este aproape.

– Sînt terminat, sir, spune el cu vocea scăzută.

– Aduceți trusa aia nenorocită! Neville îngenunchează lîngă muribund. Te reparăm imediat, sergent.

– Nu, sir. Doyle îl prinde de mîină cu degetele ce-i sînt deja reci și slabe. Lily.

– Este în siguranță. A scăpat nevătămată, îl asigură Neville.

– N-ar fi trebuit să o aduc aici. Ochii bărbatului își pierd claritatea, iar respirația i se transformă într-un gîfîit. Dacă mai atacă...

– Nu vor mai ataca. Degetele lui Neville se închid în jurul celor ale sergentului său. Renunță la prefăcătorie. Mîine o duc pe Lily înapoi la tabără.

– Dacă este luată prizonieră...

Este puțin probabil, chiar și în situația greu de imaginat că va mai avea loc o luptă asemănătoare. Mai mult ca sigur că francezii sînt cu siguranță la fel de puțin amatori de o confruntare în această perioadă a anului ca și englezii. Însă dacă ar ajunge prizonieră, soarta ei ar fi într-adevăr groaznică. Viol...

– O să mă îngrijesc de siguranța ei. Neville se apleacă deasupra bărbatului ce i-a fost un camarad demn de respect, ba chiar un prieten, în ciuda diferenței de grad. Moartea lui îl afectează mai degrabă sufletește decît rațional. Nu va suferi chiar dacă va fi prinsă. Îți dau cuvîntul meu de gentleman. Mă voi căsători cu ea chiar azi.

În calitate de soție a unui ofițer și gentleman, Lily ar fi tratată cu respect și curtoazie chiar și de francezi. Iar reverendul Parker-Rowe, preotul regimentului, ce consideră viața din tabără la fel de plicticoasă ca oricare alt soldat, se alăturase detașamentului de recunoaștere.

– Va deveni soția mea, sergent. Va fi în siguranță. Însă Neville nu este convins că muribundul îl înțelege. Degetele lui reci le strâng în continuare slab pe ale sale.

– Ranița mea de la bază, spune sergentul Doyle. În ranița mea...

– Îi va fi dată lui Lily, îi promite Neville. Mîine, cînd ajungem în siguranță la tabără.

– Ar fi trebuit să-i spun demult. Vocea îi slăbește, devenind neinteligibilă. Neville se apleacă deasupra lui. Soția mea... Dumnezeu să mă ierte. Ea a iubit-o. Amîndoi am iubit-o. Prea mult pentru a...

– Dumnezeu te iartă, sergent. Unde naiba e preotul? Și nimeni n-ar putea să-ți pună la îndoială devotamentul față de Lily.

Parker-Rowe și Lily ajung în același timp, fata urcînd dealul cu o viteză amețitoare. Neville se ridică în picioare și se mută într-o parte în timp ce Lily îi ia locul lîngă tatăl său, strîngîndu-i mîna între ale sale și aplecîndu-se deasupra lui, astfel că părul îi cade asemenea unei perdele în jurul ambelor fețe.

– Tată, spune ea. Îi șoptește neîncetat numele și rămîne nemișcată cîteva minute, în vreme ce preotul murmură rugăciuni, iar soldații companiei se adună în jurul lor, neputincioși în fața morții și a durerii.

După îngroparea sergentului Doyle pe dealul unde a murit, Neville comandă mutarea taberei la două-trei mile mai departe. Pășește alături de o Lily tăcută, împietrită de durere, în vreme ce Parker-Rowe merge de cealaltă parte a fetei. El a vorbit deja cu preotul.

Lily nu a plîns. Nu a vorbit deloc de cînd Neville a luat-o de umeri, a ridicat-o în picioare și i-a spus încet ceea ce ea știa deja – că tatăl său murise. Firește, ea se deprinsese cu moartea, însă nimeni nu este pregătit pentru moartea cuiva drag.

– Lily, îi spune Neville cu aceeași voce blîndă pe care o folosise și mai devreme, vreau să știi că ultimele gânduri ale tatălui tău s-au îndreptat către tine, către siguranța și viitorul tău.

Ea nu-i răspunde.

– I-am făcut o promisiune, continuă el. O promisiune de gentleman. Fiindcă îmi era prieten, Lily, și pentru că oricum doream să fac asta. I-am promis că mă voi căsători cu tine astăzi, astfel ca tu să beneficiezi de protecția numelui și a rangului meu pentru restul vieții tale.

În continuare nici un răspuns. Chiar a făcut el o astfel de promisiune? O promisiune de gentleman? Asta dorea? Voia să fie forțat să facă ceva imposibil astfel încît acel lucru să devină pînă la urmă posibil? Un ofițer, un aristocrat, un viitor conte, n-ar fi putut să se căsătorească cu fiica modestă și analfabetă a unui soldat. Însă acest lucru a devenit acum o obligație, obligația unui gentleman. El are o stranie tresărire de bucurie.

– Lily, o întreabă el, aplecîndu-și capul pentru a-i privi chipul palid, lipsit de expresie, atît de neobișnuit în cazul ei, înțelegi ce-ți spun?

– Da, sir. Vocea ei este neutră, lipsită de orice inflexiune.

– Deci te vei căsători cu mine? Vrei să fii soția mea? Momentul pare ireal, la fel ca toate întîmplările petrecute în ultimele două ore. Însă el are o senzație de panică sufocantă. Pentru că ea ar putea să-l refuze? Sau pentru că ar putea accepta?

– Da, spune ea.

– Atunci, ne vom căsători imediat ce instalăm tabăra.

Lui Lily nu-i stă în fire să fie atît de pasivă, atît de supusă. Oare este cinstit față de ea...

Dar ce alternative are? O întoarcere în Anglia, la o serie de rude pe care știe că ea nu le-a întâlnit niciodată? O căsătorie cu un soldat aflat pe aceeași treaptă socială ca ea? Nu, acest gând i se pare insuportabil. Dar este vorba de viața lui Lily.

– Lily, privește-mă, îi comandă el, renunțând la acea voce blândă și folosind-o pe cea la care ea, asemenea tuturor oamenilor din subordinea lui, se supune instinctiv. Îl privește. Vei deveni soția mea în mai puțin de o oră. Vrei asta?

– Da, sir. Ochii ei îl urmăresc cu o expresie letargică, pînă cînd el își ridică privirea deasupra capului fetei și și-o încrucișează cu cea a preotului.

Deci așa rămîne. În mai puțin de o oră. Marea imposibilitate. Obligația.

Și din nou panica.

Și din nou bucuria.

Cununia religioasă se desfășoară în fața întregii companii și are drept martori oficiali pe locotenentul Harris și pe proaspăt promovatul sergent Rieder. Bărbații adunați nu par să știe dacă ar fi cazul să aplaude sau să păstreze solemnitatea tristă pe care au arborat-o la ceremonia funerară a sergentului Doyle cu trei ore în urmă. La îndemnul locotenentului, ei aplaudă politicos și îi aclamă de trei ori pe maiorul lor proaspăt căsătorit și pe noua vicontesă de Newbury.

Însă noua vicontesă pare total detașată de ceremonia la care ia parte. Apoi pleacă în tăcere pentru a o ajuta pe doamna Geary să pregătească cina. Neville nu încearcă să o oprească și nici nu-i atrage atenția asupra faptului că o vicontesă trebuie să fie servită, nu să servească. El are propriile îndatoriri pe care urmează să le ducă la bun sfîrșit.

Este întuneric. Neville a verificat santinelele și programul gărzii de noapte.

A hotărît că va rămîne în armată. Va deveni ofițer de carieră. În armată, el și cu Lily pot fi pe picior de egalitate. Vor trăi într-o lume cu care sînt amîndoi familiarizați și în care se simt la largul lor. Nu va mai avea senzația că este tras în două direcții, așa cum i s-a întîmplat de cînd a plecat din Newbury. Oricum, cei de acolo nu-l vor mai dori acum înapoi. Nu alături de Lily. Lily este frumoasă, este chintesența grației, a luminii și a veseliei, iar el o iubește. Însă ea nu va putea fi niciodată contesa de Kilbourne, poate cel mult cu numele. Cenușăresele sînt niște prezențe agreabile în paginile cărților de povești și se pot aștepta să trăiască pînă la adînci bătrîneți alături de prinții lor, însă în viața reală lucrurile nu se petrec la fel.

El se bucură că s-a căsătorit cu Lily. Simte că i s-a luat o piatră de pe inimă. Ea va fi lumea lui, viitorul lui, fericirea lui. Totul.

Neville observă cum cortul său a fost instalat la o distanță bine gîndită de restul taberei. Ea stă singură în fața cortului, privind către valea luminată de lună.

– Lily, spune el cu blîndețe în timp ce se apropie.

Ea nu-i răspunde, însă el poate observa chiar și la lumina slabă a lunii că acea privire inexpresivă datorată șocului i-a dispărut din ochi. Ea îl privește cu luciditate.

– Lily. Toate cuvintele lor sînt acum șoptite pentru a nu fi auzite de altcineva. Îmi pare atît de rău. Pentru tatăl tău.

Își ridică mîna și îi atinge ușor obrazul cu vîrfurile degetelor. S-a gîndit să nu facă nici un fel de presiuni asupra ei în această seară. Trebuie să-i acorde răgazul necesar pentru a-și jeli tatăl, pentru a se adapta la noile condiții ale vieții sale. Ea continuă să rămînă tăcută, însă își ridică o mînă și și-o așază pe dosul mîinii lui, apăsîndu-i toată palma pe obrazul său.

– Ar fi trebuit să refuz, spune ea. Știam ce-mi ceri. M-am mințit singură că nu știu, pentru a nu fi nevoită să te

refuz și să mă confrunt cu un viitor fără speranțe. Îmi cer scuze.

– Lily, spune el, am făcut-o în cunoștință de cauză.

Ea își întoarce capul și îi sărută palma, apoi își închide ochii și rămîne tăcută.

Lily. Ah, Lily, oare este posibil...

– Intră în cort, îi spune el. Eu voi dormi aici pe pământ. Nu-ți face griji, te voi păzi.

Însă ea își deschide ochii și îi privește lung chipul scaldat de lumina lunii.

– Chiar ai vrut? îl întreabă ea. Chiar ai vrut să mă iei de soție?

– Da. Ar prefera să-și retragă mîna, căci nu e de piatră.

– M-ai întrebat ce visez, continuă ea. Cum ți-aș fi putut spune atunci? Dar acum pot. Asta visam. Doar asta. Acesta este visul meu.

În timp ce-i atinge gura cu buzele, el se întreabă, în treacăt, dacă nu cumva îi vede cineva.

– Lily, spune el cu gura lipită de a ei. Lily.

– Da, sir.

– Neville, o corectează el. Spune-mi numele, vreau să te aud că îl spui.

– Neville, repetă ea, iar numele sună asemenea celui mai tandru alint. Neville. Neville.

– Atunci, voi împărți cortul cu tine? o întreabă el.

– Da. Nu există nici o îndoială că ea vrea asta, că îl vrea pe el. Neville. Iubitul meu.

Numai Lily ar putea pronunța acest cuvînt fără să pară teatral.

Lui Neville i se pare ciudat că sînt pe cale să-și consume căsătoria cînd în urmă cu numai cîteva ore l-au îngropat pe tatăl ei și camaradul lui. Însă a avut suficiente experiențe în privința morții pentru a ști că viața trebuie să-și afirme drepturile, că o parte integrantă a procesului de jelire este continuarea vieții.

– Atunci vino, spune el, aplecându-se să deschidă micul cort. Vino, Lily. Vino, dragostea mea.

Fac dragoste aproape în tăcere, căci fără îndoială există ascultători dornici să audă gemete de plăcere și țipete de durere. Și fac dragoste încet, pentru a nu provoca zgâlțâirea nedorită a structurii instabile a cortului. Și fac dragoste complet îmbrăcați, cu excepția zonelor esențiale, și acoperiți de cele două pelerine pentru a se feri de frigul nopții de decembrie.

Ea este neprihănită și neștiutoare.

El este experimentat și dornic să-i ofere plăcere, dar și îngrozit la gândul că-i va provoca dureri.

O sărută și o atinge cu mâinile sale blinde, cercetătoare, adoratoare, la început prin îmbrăcăminte, apoi pe sub aceasta, mângiindu-i ușor pielea caldă, mătăsoasă, prinzându-i în palme sînii mici și tari, plimbându-și așîțător degetele mari pe deasupra vîrfurilor întărite, apoi strecurîndu-le către căldura umedă dintre coapsele ei, atingînd, depărtînd, excitînd.

Ea îl ține în brațe, fără a-l mîngîia. Nu scoate nici un sunet i se aude doar respirația precipitată. Însă el știe că dorința ei este la fel de puternică precum a lui. Știe că ea descoperă frumusețe chiar și acum.

– Lily...

Ea i se deschide, simțind impulsul genunchilor lui, și se înfășoară în jurul lui, mînată de propriul instinct. Îi șoptește la ureche vorbe delicate de alint – mai ales numele lui – în timp ce el o penetrează, uimindu-se de propriile lacrimi apărute fără voie. Ea este mică, strîmtă și virgină. Bariera pare de netrecut, iar el știe că-i provoacă durere. Apoi, aceasta dispăre, iar el alunecă ușor, cu totul, în căldura ei moale, umedă, și în contracțiile involuntare ale mușchilor ei.

Ea îi șoptește încet, tandru, lingă ureche:

– Am știut dintotdeauna că acesta va fi cel mai frumos

moment din viața mea. Acesta. Cu tine. Dar nu mă așteptam să se întâmple vreodată.

Ah, Lily. N-am știut niciodată.

– Dulceața mea, îi spune el. Ah, iubita mea.

Însă el încetează să se mai gândească doar la durerea pe care i-o provoacă miresei sale. Dorința lui pulsează într-un ritm infernal prin fiecare venă din trupul său și se concentrează ca o plăcere sublimă în acea parte din el adăpostită de ea. Se retrage pînă aproape să iasă, apoi se împinge din nou adînc, auzindu-i răsuflarea tăiată de surpriză și, desigur, și de plăcere, apoi se retrage, înainte de a reveni.

El păstrează ritmul constant cît poate de mult, atît pentru ea, cît și pentru el însuși, rezistînd dorinței de a se lăsa prea curînd în voia plăcerii, înainte ca ea să poată învăța că intimitatea nu se rezumă doar la simpla penetrare.

Ea stă întinsă și relaxată sub el. Nu sub imperiul dezgustului, al șocului sau în semn de supunere pasivă, căci el și-ar fi dat seama. Ea savurează întreaga experiență. Îi caută gura și i-o găsește, caldă, deschisă, răspunzîndu-i.

– Dragostea mea, îi spune el. Ah, Lily, ești frumoasă. Ești atît de frumoasă.

El nu se mai poate stăpîni. Încetinește ritmul, apăsînd mai adînc, oprindu-se mai mult. Este înconjurat de ea, înghițit de ea, face parte integrantă din ea. Lily. Iubita mea. Soția mea. Carne din carnea mea, sînge din sîngele meu, inimă din inima mea.

Se retrage și pătrunde mai adînc. Mai mult. Dincolo de orice barieră. Dincolo de spațiu și de timp. Se eliberează în adîncul eternității formate din uniunea sa cu Lily.

Și o aude șoptindu-i numele.

Nu mai au decît cîteva mile pînă la tabăra de bază. Însă pînă acolo trebuie să parcurgă un defileu îngust. Pericolul apariției vreunei companii franceze într-un loc atît de avansat

față de tabăra lor de iarnă este aproape inexistent, însă Neville trimite totuși câțiva soldați pentru a cerceta dealurile. Dispune compania astfel încât el să ocupe poziția cea mai primejdioasă din față, în vreme ce locotenentul Harris stă în spate, iar bărbații cei mai de nădejde se află împreună cu preotul și cele două femei în centru.

Lily este tăcută astăzi, deși pare să-și fi revenit din șoc. Realitatea morții tatălui său a trecut în planul conștiinței, iar ea a început să-i deplîngă pierderea. Însă a mai făcut dragoste o dată în acea dimineață cu soțul său, înainte de ivirea zorilor, și s-a agățat cu brațele de gâtul lui și i-a spus că îl iubește, că l-a iubit încă din primul moment în care l-a cunoscut, poate chiar dinainte să se nască, dinaintea timpului și a vieții. El chicotise ușor și îi spusese că o adoră.

Lily poartă în jurul gâtului un mic pachet. În el se află o copie a certificatului lor de căsătorie – cealaltă copie va fi înregistrată de Parker-Rowe atunci când se vor întoarce la tabăra de bază. Acest pachet constituie o ultimă măsură de precauție. Oricine îl va deschide va afla că ea este soția unui ofițer britanic și o va trata cu respectul cuvenit.

Francezii sînt inteligenți sau, cel puțin, așa pare această companie. Au reușit să nu se facă observați de oamenii trimiși mai devreme în recunoaștere. Apoi, lasă prima linie a companiei engleze să treacă prin defileu și să iasă prin capătul opus înainte de a ataca centrul vulnerabil.

Neville se întoarce brusc, auzind prima rafală venită dinspre dealuri. Lumea din jurul lui încremenește, iar el o zărește pe Lily ca printr-un tunel întunecat în mijlocul defileului, ridicîndu-și brațele și căzînd pe spate, dispărînd într-un nor de fum între corpurile agitate ale oamenilor săi prinși în capcană.

A fost lovită.

O strigă.

– *L-i-l-y! L-I-L-Y!*

Instinctiv, reacționează potrivit gradului său de ofițer, scoțându-și sabia, urlînd comenzi, luptîndu-se să ajungă în defileu. Înapoi la Lily.

Între timp, locotenentul Harris și-a urcat oamenii din coada plutonului pe dealuri. În scurtă vreme francezii se retrag, cel puțin pentru moment. Însă, în acest timp, Neville a ajuns în mijlocul defileului și a găsit-o pe Lily cu pieptul plin de sînge. Mai mult sînge decît era pe pieptul tatălui său cu o zi în urmă.

E moartă.

Îi privește corpul răpus și cade în genunchi lângă ea, uitîndu-și datoria de ofițer. Își întinde brațele către ea.

Lily. Dragostea mea. Viața mea. Pentru atît de puțin timp. Doar pentru o noapte.

Doar o noapte de dragoste.

Lily!

Nu simte nici o durere cînd glonțul îi lovește razant capul. Privirea i se înceteșează, iar el se prăbușește în nesimțire lângă trupul neînsuflețit al lui Lily.

Partea a III-a

UN VIS IMPOSIBIL

4

Nu au mers pe aleea principală, așa cum se așteptase Lily, ci de îndată ce au trecut de porți, au luat-o pe o cărare nepavată, prin pădure. Neville nu-i adresa nici un cuvânt și nu-i arunca nici o privire. Mîna lui i-o strîngea pe a ei dureros de tare. Pentru a ține pasul cu el, ea se văzu nevoită aproape să alerge.

Știa că el este uluit și că nu-și dă prea bine seama încotro se îndreaptă și cu cine. Nu încercă să rupă această tăcere.

De fapt, și ea se afla într-o stare de șoc. El fusese cît pe ce să se căsătorească. O crezuse moartă – știa lucrul acesta de la căpitanul Harris. Dar asta se întîmplase cu mai puțin de doi ani în urmă. Iar el fusese cît pe ce să se recăsătorească. Atît de curînd.

Lily reușise să-i zărească mireasa cînd, cuprinsă de panică, dăduse buzna în biserică. Era înaltă și elegantă, și arăta superb în acea rochie de satin și dantelă albă. Mireasa lui. O femeie din lumea lui. O femeie pe care el probabil o iubea.

Apoi, Lily trecuse iute pe lîngă ea și ajunsese în naosul bisericii. Ca și în seara precedentă, avusese senzația că pășise într-un alt univers. Biserica era ticsită de doamne și domni îmbrăcați elegant și plini de bijuterii, și toți își întorseseră capul către ea. Le simțise privirile chiar și atunci cînd ea îl

fixase pe bărbatul ce stătea în preajma altarului asemenea unui prinț din povești.

Era îmbrăcat în albastru deschis, argintiu și alb. Lily abia îl recunoscuse. Înălțimea lui, lățimea umerilor, fizicul său impunător și musculos rămăseseră neschimbate. Acest bărbat era contele de Kilbourne, un aristocrat englez necunoscut. Bărbatul de care-și amintea ea era maiorul lord de Newbury, un ofițer sever al Regimentului 95 de Infanterie.

Soțul ei.

Maiorul Newbury pe care și-l amintea ea – Neville, cum devenise pentru ea în acea ultimă zi – fusese întotdeauna nepăsător față de felul în care arăta și extrem de atrăgător în uniformă sa verde cu negru, ce era adesea dezordonată, murdară sau plină de noroi. Părul său blond fusese mereu tuns scurt. Însă astăzi, el se remarcă printr-o eleganță desăvârșită.

Și fusese pe cale să se căsătorească cu acea femeie frumoasă din lumea lui.

O crezuse moartă pe Lily. Uitase de ea. Nu vorbise niciodată despre ea – judecînd după reacția celor din biserică. Poate îi fusese rușine. Sau poate că însemnase atît de puțin pentru el, încît nici nu se gîndise să vorbească despre ea. Căsătoria lor fusese încheiată în grabă, deoarece el simțise că-i datorează asta tatălui ei, apoi o uitase, ca pe un incident despre care nu merita să vorbească.

Iar astăzi se celebra nunta lui – cu altcineva.

Și ea apăruse pentru a o împiedica.

– Lily, spuse el dintr-o dată, strîngîndu-i și mai dureros mîna. Ești cu adevărat tu. Chiar ești în viață. El continua să privească drept înainte și nu încetini cîtuși de puțin pasul.

– Da. Vru să-și ceară scuze, dar se opri la timp, la fel ca în biserică. Lui i-ar fi convenit mai mult dacă ea ar fi murit. Nu că ar fi fost un om rău. Nu despre asta era vorba. Însă...

– Erai moartă, spuse el, iar ea își dădu dintr-o dată seama

că acea cărare era o scurtătură către plaja unde dormise peste noapte. Lăsaseră copacii în urmă, iar acum coborau panta, trecînd printre ferigi cu o viteză amețitoare. Te-am văzut murind, Lily. Te-am văzut moartă cu inima străpunsă de un glonț. Harris mi-a raportat ulterior că ai murit, împreună cu alți unsprezece oameni.

– Glonțul mi-a trecut pe lîngă inimă, îi spuse ea. M-am însănătoșit.

Ajungînd la poalele dealului, el se opri și privi către cascada ce se prăvălea într-o panglică spectaculoasă de spumă strălucitoare de pe o stîncă acoperită de ferigi în bazinul de jos și în pîrîul ce se scurgea spre mare. Coliba acoperită cu paie pe care o observase Lily în seara precedentă avea intrarea orientată către bazin. O cărare ducea pînă la ea, însă nu părea să fie locuită.

El se întoarse și o luă în direcția opusă, către plajă, trăgînd-o după sine. Lily, care se încălzise din cauza vitezei cu care merseseră, își desfăcu funda bonetei cu mîna ce-i rămăsese liberă și o lăsă să cadă în spate, pe nisip. În timpul nopții își pierduse cîteva ace de păr, iar cele care îi rămăseseră nu erau suficiente pentru a-i păstra strînsă acea claie de păr ondulat și rebel. Părul îi căzu pe umeri și pe spate, iar ea își scutură capul pentru a și-l îndepărta de pe față.

– Lily, spuse el, privind-o pentru prima dată de cînd părăsiseră biserica. Lily. Lily.

Continuau să meargă, însă nu de-a lungul plajei nisipoase, ci în jos. Se opriră la malul apei. Ce bine ar fi fost dacă ar fi rămas separați de întinderea oceanului, se gîndi Lily. De ce n-a rămas în Portugalia?

El s-ar fi căsătorit cu cealaltă femeie.

Ea n-ar fi știut că el a uitat-o atît de curînd, că a însemnat atît de puțin pentru el.

– Ai supraviețuit! Îi eliberase în sfîrșit mîna, însă acum

se întoarce către ea, o privi cercetător și ridică o mână. După o scurtă ezitare, îi atinse obrazul cu vârful degetelor. Lily. O, draga mea, ești în viață!

– Da. Ajunsese la capătul călătoriei. Sau poate doar la începutul alteia noi. Neville stătea în fața ei în toată splendoarea sa de conte de Kilbourne.

Neville își dădu brusc seama că se află pe plajă, la malul apei. Habar n-avea de ce venise tocmai aici. Poate fiindcă în scurt timp oaspeții vor umple din nou conacul. Iar acesta era locul în care venea atunci când dorea să rămână singur. Să se gîndească.

Acum însă nu era singur. Lîngă el se afla Lily. Iar el o putea atinge. Fata era caldă, vie. Era mică, slăbuță, drăguță, avea o ținută neîngrijită, cu părul fluturînd în bătaia vîntului.

Era – o, Doamne, era Lily.

– Lily, o întrebă el, privind către largul mării, deși nu vedea nici apa, nici înfinitatea ce se întindea dincolo de ea, ce s-a întîmplat?

El fusese luat din defileu și transportat în stare de inconștiență. În timp ce se afla în spital, locotenentul Harris îi spusese că Lily murise alături de alți unsprezece oameni, printre care și reverendul Parker-Rowe. Însă compania fusese forțată să se retragă, luînd numai ranițele și răniții. Ei se văzuseră nevoiți să abandoneze morții și tot ceea ce le aparținea, deoarece francezii urmau să se reîntoarcă pentru a-i jefui și a-i îngropa.

Neville a fost chinuit de remușcări în toată perioada de un an și jumătate care s-a scurs de atunci. El nu reușise să-și apere oamenii. Îl dezamăgise pe sergentul Doyle. Și o dezamăgise pe Lily – soția sa.

– M-au dus la Ciudad Rodrigo, îi spuse ea, iar un chirurg mi-a extras glonțul. Îmi ratase inima la mustață, după cum mi-a zis el – exact așa s-a exprimat. Doctorul vorbea engleza. De fapt, numai el. S-au purtat frumos cu mine.

– Serios? Își întoarse capul și o fixă cu privirea. Lily, ți-au găsit actele? Te-au tratat cum se cuvine? Cu respect?

– A, da, spuse ea, privindu-l și făcându-l să-și amintească acei ochi mari și sinceri, albaștri ca cerul verii. Rămăseseră neschimbați. Apoi ea continuă: Au fost foarte amabili. Îmi spuneau „milady“. Schiță un zîmbet scurt.

La auzul spuselor fetei, își dădu seama că șocul inițial începea să dispară. La ora asta ar fi trebuit să fie căsătorit și să se îndrepte către conac pentru a lua micul dejun alături de Lauren, soția sa. În schimb, stătea pe plajă în costumul său de mire alături de... soția sa. Simți că îl cuprinde un nou val de amețeală.

– Te-au ținut prizonieră și s-au purtat frumos cu tine? Când și unde te-au eliberat, Lily? Mie de ce nu mi s-a spus? Sau ai evadat?

Privirea ei coborî înspre bărbia bărbatului.

– Au fost atacați la scurtă vreme după ce am plecat din Ciudad Rodrigo. De partizanii spanioli. Am fost luată prizonieră.

Neville se simți din ce în ce mai ușurat. Reuși chiar să schițeze un zîmbet.

– Atunci ai fost în siguranță. Partizanii sînt aliații noștri. Te-au escortat înapoi la regiment? Dar asta trebuie să se fi întîmplat cu multe luni în urmă, Lily. De ce nu m-a anunțat nimeni?

El observă cum Lily își întoarse capul și privește în partea opusă, către vale. Vîntul îi arunca părul în față, peste umeri, ascunzîndu-i expresia chipului.

– Știau că sînt englezoaică. Dar nu m-au crezut că eram prizonieră, pentru că francezii nu mă țineau legată. Și nu au crezut că sînt soția unui ofițer, căci nu eram îmbrăcată ca atare. Și-au închipuit că m-am alăturat francezilor în calitate de... concubină.

Neville simți cum inima îi execută un salt mortal în

piept. Deschise gura, dar abia reuși să îngaima câteva cuvinte.

– Dar actele pe care le aveai...

– Mi le luaseră francezii și nu mi le mai înapoiaseră, spuse ea.

Neville închise ochii și rămase nemișcat. Partizanii spanioli erau cunoscuți pentru sălbăticia cu care-și tratau prizonierii francezi. Cum ar fi tratat ei o concubină a francezilor, chiar dacă era englezoaică? Cum reușise ea să scape de torturile groaznice și de execuție?

Știa cum.

Inhală adânc.

– Ai fost cu ei... multă vreme? o întrebă el, însă nu așteptă răspunsul și continuă. Lily, te-au...

Oare se adevăraiseră cele mai cumplite temeri ale lui Doyle? Și ale sale? Dar nu avea nevoie să audă răspunsul. Lucrurile erau cât se poate de clare.

– Da, spuse ea cu o voce moale.

Urmă un moment de tăcere. Undeva, deasupra lor, un pescăruș țipa a jale. Apoi, ea continuă:

– După mai multe luni, cred că șapte, li s-a alăturat vreme de câteva zile un agent englez, iar el i-a convins să-mi dea drumul. M-am întors pe jos în Lisabona. Nimeni n-a vrut să creadă ce mi se întâmplase, pînă cînd m-am întîlnit întîmplător cu căpitanul Harris care venise la Lisabona cu afaceri personale. El se întorcea împreună cu soția sa la Londra, așa că m-au luat cu ei. Căpitanul a vrut să-ți scrie, dar eu nu mai puteam aștepta. Așa că am venit. Trebuia să-ți spun că nu am murit. Am încercat să vorbesc cu tine azi-noapte cînd era o petrecere la conac, însă ei au crezut că sînt o cerșetoare și au vrut să-mi dea o monedă de șase penny. Îmi pare rău că a trebuit să apar în această dimineață. Acum că ți-am spus... voi pleca. Dacă poți... dă-mi ceva bani pentru poștalion, mă voi duce... în altă parte. Cred că se poate anula o căsătorie avînd în vedere ce am făcut eu. Asta, dacă ai

bani și influență, și îndrăznesc să spun că tu ai. Trebuie să faci asta pentru ca apoi... să-ți poți realiza planurile.

Să se căsătorească cu altă femeie. Cu Lauren. Dintr-o dată, era o plănuire ireală.

Lily se referea la divorț. Motivul era adulterul. Deoarece se lăsase violată ca alternativă la tortură și execuție – asta dacă avusese de ales. Deoarece se hotărîse să supraviețuiască. Și reușise.

Lily, violată.

Lily, o femeie adulteră.

Iubita sa dulce și neprihănită.

– Lily. Ea slăbise, nu era doar imaginația lui. Corpul ei subțire avusese o grație suplă. Acum părea vlăguită. Când ai mâncat ultima dată?

Răspunsul fetei se lăsă așteptat.

– Ieri, spuse ea. După-amiază. Am ceva bani. Poate reușesc să-mi cumpăr o pâine din sat.

– Vino. El îi luă din nou mîna într-a lui. Mîna fetei era rece, fără viață. Trebuie să faci o baie caldă, să-ți schimbi hainele, să mănînci cum trebuie și să dormi. Nu mai ai nici un fel de bagaje?

– Geanta mea, spuse ea, privind în jos de parcă s-ar fi așteptat ca aceasta să apară brusc în mîna sa goală. Probabil că am pierdut-o pe undeva. O aveam la mine cînd m-am dus de dimineață în sat. Voiam să-mi cumpăr ceva de mîncare. Apoi am aflat de la oameni despre... despre nunta ta.

– Va fi găsită, o asigură el. Nu contează. Te iau cu mine acasă.

Aveau să apară o serie de complicații pe care mintea lui nici nu putea începe să le analizeze.

– Să nu crezi că te consider o servitoare, Lily, îi explică Neville, adresîndu-i primele cuvinte de cînd părăsiseră plaja, însă numai în felul acesta putem evita întîlnirea cu toți invitații.

Ei nu pătrunseră în conac pe ușa principală ci, din cîte își dădu seama Lily, pe la intrarea servitorilor. Scara cu trepte simple din piatră era pustie la ora aceea. Nu însă și restul casei, ținînd seama de trăsurile aliniate în dreptul grajdului și pe alee. Tot acolo putea zări și oameni, adunați în grupuri mici – unii dintre acei oaspeți bogat înveșmîntați pe care-i văzuse mai devreme în biserică.

Neville deschise o ușă ce dădea către un coridor larg, acoperit cu covoare și avînd pereții tapetați cu tablouri, sculpturi și uși. Deci, se aflau în corpul central al casei. Acolo întîlniră trei oameni care își întrerupseră conversația, o priviră curioși și, cu un aer jenat, îl salutară pe Neville. El le răspunse cu o mișcare a capului, însă nu le-a adresat nici un cuvînt. Lily rămase la rîndul ei tăcută, cu mîna prinsă în continuare în strînsoarea mîinii lui.

Apoi el deschise una dintre uși și își descleștă mîna pentru a și-o așeza în spatele femeii și a o conduce în încăperea aflată dincolo de ușă. Se aflau într-o cameră spațioasă, pătrată, cu tavanul înalt. Marginea tavanului era înconjurată de stucatură aurită, observă ea dintr-o privire aruncată în sus, iar pe tavan exista o pictură ce reprezenta copilași dolofani cu aripi. De la cele două ferestre alungite ale încăperii se putea vedea intrarea principală a casei. Era un dormitor, cu podeaua acoperită de covoare și mobilat somptuos. Patul avea baldachin și era acoperit cu mătăsuri grele. Rozul întunecat și verdele pămîntiu al mobilierului și draperiilor alcătuiau o combinație foarte reușită.

Lily nu văzuse în viața ei o încăpere de o grandoare asemănătoare, poate cu excepția sălii imense pe care o zărise cu o seară înainte.

– Îți trimit imediat ceva de mîncare și de băut, îi spuse Neville, făcînd pași mari de-a lungul camerei pentru a trage lîngă pat o fișie de mătase cu marginile acoperite cu ciucuri, apoi voi porunci să ți se aducă apă caldă pentru o baie. Sper

să-ți recuperăm geanta, dar pînă atunci sînt sigur că se va găsi pe undeva o cămașă de noapte și un capot. Apoi trebuie să dormi, Lily. Pari sfîrșită.

Da, era obosită, se gîndi ea. Însă oboseala făcea parte din viața ei de atît de multă vreme încît aproape nu o mai resimțea. Știa că-i este foame, deși nu era prea sigură că va putea mîncă. Vocea lui era iute și oficială. Nu semăna deloc cu primirea veselă pe care și-o imaginase, dar nici cu respingerea de care se temuse. Deși știa ce i se întîmplase, el o adusese în casa lui.

— Aceasta este camera ta? îl întrebă ea. Nu știa cum să-i spună. „Neville“ părea prea familiar, chiar dacă-i era soție. Ar fi preferat să-i spună „sir“, însă el nu mai era ofițer, iar ea nu mai făcea parte din regimentul lui. Nu-i venea să-l numească „milord“, astfel că renunță la orice apelativ.

— Este camera contesei, spuse el, apoi făcu o mișcare din cap către o ușă pe care ea n-o remarcase. Acolo găsești baia.

Contesa? Contesa ar fi soția sau mama lui. Puțin probabil să o fi instalat în camera mamei sale. Domnișoara înaltă din biserică urma să devină soția lui, contesa lui. Însă el nu se mai căsătorise cu ea deoarece era deja însurat cu Lily. Ceea ce însemna că ea este... contesa. Nu-i așa? Nu se gîndise la asta pînă acum. Fusese surprinsă cînd francezii care o țineau prizonieră o numiseră „milady“, și își dăduse seama că devenise vicontesa de Newbury. Dar asta se întîmplase cu mult timp în urmă.

— Va fi camera mea? îl întrebă ea. Deci nu vrei să plec? Ea nu se gîndise niciodată la ce va urma după încheierea călătoriei. În sinea sa, știuse că un conte ar scăpa cu siguranță de fiica unui sergent, imediat ce i s-ar oferi cea mai neînsemnată scuză, iar contele de Kilbourne avea o scuză cît se poate de întemeiată. Dar nu pierduse din vedere faptul că contele de Kilbourne era totodată și maiorul lord de

Newbury. Maiorul ei, bărbatul pe care îl admirase și îl adorase dintotdeauna. Neville. Soțul ei. Iubitul ei. Dragostea ei. Însă știa, acum, când se afla în camera contesei, că nu se așteptase niciodată cu adevărat la un final fericit, ci doar la un fel de încheiere.

– Lily. Neville păși spre ea, iar fata observă că și el este la fel de confuz și de tulburat ca ea. Poate chiar mai mult decît ea. El nu fusese avertizat în nici un fel în privința celor ce i se întîmplaseră de dimineață. Hai să nu ne gîndim mai departe de acest moment, continuă el. Ești vie. Ești aici. Și te afli în camera contesei. Pentru a mîncă și a te odihni. Fă mai întîi aceste lucruri, iar pe urmă vom sta de vorbă.

– Bine. Sînt de acord. Da, mai presus de orice altceva ea dorea să uite. Nu știa cum să mai rămînă în picioare, cum să-și mai țină ochii deschiși, cum să se gîndească la altceva în afară de nevoia de a dormi.

În spatele lui Lily se deschise ușa, iar ea se întoarse și văzu o tînră îmbrăcată într-o rochie neagră scrobită, cu un șorț alb deasupra și cu o bonetă pe cap, ce făcu o plecăciune cu privirea în pămînt. Neville îi spuse ce are de făcut, în vreme ce Lily se îndreptă către fereastră și privi obosită afară. El comandă suficientă mîncare pentru a hrăni o armată. Și o baie fierbinte – ce lux incredibil!

După plecarea servitoarei, se apropie de ea.

– Voi rămîne pînă cînd îți aduce mîncarea, îi spuse el. Apoi te voi lăsa singură să mănînci. Cînd termini, în baie te va aștepta apa și o cămașă de noapte. Apoi trebuie să te culci. Mă voi întoarce mai tîrziu și vom vorbi atunci.

– Mulțumesc, sir, spuse ea, simțindu-se caraghioasă imediat după rostirea aceluia cuvînt.

Se întrebă dacă nu cumva doar își imaginase că odată, doar pentru o noapte pasageră, înmugurise un sentiment de iubire, amestecată într-un mod straniu cu jalea adîncă provocată de pierderea tatălui său. Ea împărtășise ambele

sentimente cu acest bărbat, cu acest străin ce-i era soț. Iubirea – sau acel act care este uneori numit iubire – fusese atât de hidoasă din acea noapte încât îi venea greu să creadă că ar putea fi și frumoasă. Dar fusese. O dată. O dată în viața ei. Cu el, cu maiorul lord de Newbury. Cu Neville.

Fusese cea mai frumoasă experiență din viața ei. Toată iubirea pe care o păstrase în inima sa în secret, de când îl cunoscuse culminase în acea noapte dominată de pasiune. Iar ea crezuse – simțise – că era o iubire împărtășită, deși învățase de atunci că bărbații sînt capabili de pasiune fără a simți nici măcar o urmă de iubire. Puteau chiar să șoptească vorbe frumoase.

Oare doar își imaginase că Neville a combinat cele două trăiri în acea noapte? Oare își imaginase acest lucru din naivitate sau din nevoia pe care a resimțit-o în lunile ce au urmat acelei nopți de a crede că o dată, doar pentru o noapte, iubise un bărbat care la rîndul său îi împărtășise sentimentele?

Sosirea tăvii o surprinse pierdută în gînduri. Servitoarea așează tava pe o măsuță elegantă. Neville trase un scaun, iar cînd Lily se apropie, el împinse scaunul mai aproape. Chiar că era suficientă mîncare pentru a hrăni o armată. Lily privi cu poftă către două ouă fierte, în vreme ce el îi turnă o ceașcă de ceai.

– Acum te las singură, spuse el, luîndu-i mîna dreaptă între palmele lui. Nu-ți pot spune cît de mult mă bucur că nu ai murit, Lily. Îmi pare bine că ai supraviețuit și tuturor celorlalte încercări la care ai fost supusă. Îi ridică mîna în dreptul buzelor sale și îi sărută dosul degetelor, apoi se întoarse și părăsi camera, închizînd cu grijă ușa în urma sa.

Oare el chiar se bucura, se întrebă ea, privind în urma bărbatului. În afara faptului că el nu este un om crud și nu ar putea să-i dorească moartea, el chiar se bucura? Că supraviețuise, da, poate. Dar că reapăruse în viața lui pentru a i-o complica? Se bucura că se întîmplase printr-o

coincidență înfricoșătoare tocmai în ziua nunții sale cu o altă femeie?

Cum ar fi putut să se bucure? Mai ales când aflase adevărul despre ceea ce i se întâmplase.

Lily începu să se întrebe cine era femeia care ar fi trebuit să devină mireasa lui Neville. Era frumoasă. Lily nu o privise bine, iar chipul îi fusese acoperit de vălul prins de bonetă, însă îi lăsase impresia de grație, eleganță și frumusețe. Oare el o iubea? Dar ea, îl iubea pe el? Se potriveau unul cu altul?

Însă aceste gânduri n-aveau nici un rost. Și nu se simțea în stare să gândească, atunci când fiecare gând era precum o greutate de plumb ce-i apăsa pleoapele. Lily luă ceașca de ceai și sorbi din lichidul cald, apoi închise ochii pentru a-l savura.

Măcar de-ar fi putut recupera ranița tatălui său după ce se întorsese la Lisabona. Însă trecuse prea mult timp. Într-un târziu, i se spusese că aceasta fusese probabil trimisă înapoi în Anglia, vreunei rude, asta în cazul în care nu se pierduse pur și simplu. Tatăl ei avusese un tată și un frate ce trăiau undeva... parcă în Leicestershire? Lily nu știa sigur, și nu îi cunoscuse niciodată. Tatăl ei se depărtase de aceștia. Însă îi spusese de nenumărate ori în timpul copilăriei că, în cazul în care el ar fi murit subit, ea trebuie să-i ducă ranița unui ofițer cu grad superior și să-l roage pe acesta să se uite în pachetul ce se afla înăuntru. El îi spusese mereu că acest pachet reprezenta garanția unui viitor sigur, la fel cum medalionul de aur pe care ea îl purtase mereu era talismanul său.

Își închipuia că tatăl său își economisise toată viața o parte a soldei pentru ea. Nu avea idee câți bani s-ar fi putut găsi în acel pachet. Probabil că nu suficienți pentru a-i ajunge multă vreme dar, cel puțin, i-ar fi permis să se întoarcă în Anglia și să-și ia o slujbă acceptabilă. Dacă ar fi reușit să-l găsească, nu ar fi fost nevoită să vină aici, la Newbury Ab-

bey. Deși probabil că ar fi venit oricum. Singurul lucru ce o susținuse de-a lungul celor două perioade de captivitate fusese gândul la el și speranța că-l va revedea. Nu se gândise la imposibilitatea acestei fantezii decât recent, după ce sosise în Anglia. Și în special de seară, când văzuse și intrase în casa și în lumea lui.

Era soția lui dar, în același timp, potrivit unei definiții foarte rigide, era o femeie adulteră.

Dacă ar fi găsit pachetul și banii, poate că acum ar fi avut de ales...

Însă tocmai când terminase de mâncat unul dintre ouă și mușca din a doua felie de pâine prăjită, Lily închise ochii și se simți cuprinsă de un val de panică. Medalionul! Era în geanta pe care o pierduse. Nu îl mai purtase de multă vreme, căci lanțul se rupsesse atunci când Manuel i-l smulsese de la gât. Însă, în mod miraculos, el i-l înapoiase atunci când a eliberat-o. Iar de atunci, ea păstrase mereu medalionul cu ea, pînă în această dimineață.

Oare va reuși Neville să-i găsească geanta? Ar fi plecat ea însăși s-o caute, dar nu știa dacă va reuși să iasă din casă. Și ar putea să se întâlnească cu diverse persoane pe holuri. Nu, va trebui să aibă încredere că el i-o va găsi.

Însă gândul că va pierde ultima legătură cu tatăl său îi provocă un val de greață, astfel că nu mai putu mânca.

Se îndreptă către ușa băii, clătinîndu-se de oboseală, și roti cu grijă mînerul ornamentat.

5

Contesa de Kilbourne preluase controlul unei situații extrem de delicate, revenindu-și într-o oarecare măsură după șocul resimțit la biserică. Invitații urmau să vină la micul

dejun, astfel că ea poruncise ca acesta să fie servit în sala de bal, conform planului. Trebuia îndepărtate toate semnele evidente ce indicau că acel mic dejun era unul de nuntă – ghirlandele albe și tortul de nuntă, de exemplu.

Sala de bal era suficient de plină avînd în vedere situația existentă. O parte dintre oaspeți, inclusiv contesa, renunțaseră la veșmintele festive îmbrăcîndu-se în haine potrivite unei mese obișnuite. În ciuda discuțiilor purtate în biserică și în drum spre conac, la micul dejun precumpăneau manierele alese. La ordinea zilei era conversația politicoasă. Un străin ce intra în sala de bal nu și-ar fi dat seama că masa care se servea ar fi trebuit să fie un mic dejun prilejuit de o nuntă ce se sfîrșise dezastruos, sau că membrii familiei și ceilalți invitați mureau de curiozitate să afle mai multe detalii.

Contesa era stăpînă pe sine și plină de grație. În discuția cu vecinii de masă, abordă o varietate de subiecte, fără a-și exterioriza neliniștea profundă pe care o resimțea. Problemele de ordin personal treceau pe un plan secundar. Doar nu degeaba era contesa de Kilbourne.

Aceasta era scena ce-l întîmpină pe Neville atunci cînd își făcu apariția în sala de bal. Însă caracterul său artificial deveni evident în momentul în care întreaga adunare tăcu brusc, iar ochii tuturor mesenilor se îndreptară către el. În acel moment, Neville își dădu seama că nu-și schimbase hainele – nu-i trecuse prin minte. Era un mire fără mireasă. Se opri în loc, la un pas de ușile sălii, și își încleștă minile la spate.

– Mă bucur să văd că luați masa, spuse el. Privi împrejur, întîlnind ochii prietenilor și ai rudelor sale, și observînd fără surprindere absența lui Lauren și a lui Gwen. N-o să vă deranjez prea mult, adăugă el. Dar, firește, vă datorez o explicație mai amplă decît am reușit să vă ofer de dimineată, la biserică. De fapt, nici nu-mi mai amintesc ce am spus acolo.

Marchizul de Attingsborough, care se ridicase de pe scaun, probabil pentru a-i indica lui Neville scaunul gol de lângă el, se așeză la loc fără nici un cuvânt.

Neville nu-și pregătise vreun discurs. Nu știa cât de mult sau cât de puțin trebuia să spună. Însă nu avea nici un rost să ascundă ceva. Mama sa îl privea fix, cu o figură demnă, inexpresivă. Unchiul său, aflat lângă ea, privea încruntat. Erau, de asemenea, prezenți și câțiva servitori, printre care și Forbes, majordomul. Însă Neville se gândi că și servitorii au dreptul să afle. Nu mai putea aștepta ca ei să plece înainte de a începe să vorbească.

– M-am căsătorit cu Lily Doyle la câteva ore după ce tatăl ei, sergentul meu, a fost ucis, spuse el. M-am căsătorit cu ea pentru a-mi ține promisiunea pe care i-am făcut-o atunci când acesta se afla pe moarte, de a-i oferi fiicei sale protecția numelui și a gradului meu în cazul în care ar fi fost luată prizonieră de trupele franceze. În ziua următoare, compania pe care o comandam a fost într-adevăr prinsă într-o ambuscadă... Soția mea a fost ucisă, sau cel puțin așa am crezut atît eu, cît și locotenentul care mi-a raportat acest lucru mai tîrziu. Am fost transportat în spatele frontului britanic cu o rană gravă la cap. Însă Lily a supraviețuit, fiind luată prizonieră de francezi.

Neville nu avea de gînd să pomenească de capturarea ei de către partizanii spanioli.

– Ea a fost tratată onorabil, ca soție de ofițer, iar într-un final, eliberată, continuă el. S-a întors în Anglia împreună cu căpitanul Harris și soția acestuia, și a venit singură la Newbury Abbey pentru a mă regăsi.

De cînd începuse să vorbească, Neville nu observase nici o tresărire pe chipurile mesenilor. Se întreba dacă vreunul dintre cei adunați aici o văzuse aseară pe Lily sau știa că fusese dată afară din casă, oferindu-i-se o monedă de șase penny, deoarece o luaseră drept cerșetoare. Se întreba cîți

dintre cei prezenți își spuneau că ea este de fapt contesa de Kilbourne. Ar fi fost cazul.

– Voi fi onorat să v-o prezint tuturor pe soția mea, pe contesa mea, ceva mai târziu, spuse el. Însă cred că vă dați seama că la ora actuală acest lucru ar fi întrucâtva copleșitor pentru ea. Mulți dintre voi o cunoașteți pe... Lauren în calitate de prietenă și de rudă. Majoritatea dintre voi, de fapt toți, vă puteți imagina suferința prin care trece astăzi. Sper că nu veți arunca vina pentru suferința ei în... în direcția soției mele. Ea nu se face vinovată de intenția de a provoca neplăceri sau durere. Eu... ei bine...

Nu mai rămăsese nimic de spus.

– Ai perfectă dreptate, Nev, interveni brusc marchizul de Attingsborough, dar nimeni altcineva nu mai rupse tăcerea.

– Acum sper că mă veți scuza, spuse Neville. Poftă bună în continuare. Știe cineva unde se află Lauren? Clipi scurt din ochi.

– Este împreună cu Gwendoline în casa lăsată zestre, Neville, îi spuse Lady Elizabeth. Ei locuiseră acolo împreună cu contesa, de la logodna ce avusese loc de Crăciun. Nici una dintre ele nu mi-a deschis ușa când m-am întors de la biserică, continuă ea. Poate că...

Însă Neville făcu o plecăciune și părăsi încăperea. Nu era momentul potrivit pentru consultări, cugetări sau logică. Trebuia să acționeze sub imperiul momentului, altfel risca să eșueze.

Neville cobora scările în momentul în care auzi vocea unchiului său chemându-l de sus. Se întoarse și-l descoperi nu doar pe duce, ci și pe mama sa, precum și pe Elizabeth.

– Am dori să discutăm cu tine, Kilbourne, îi spuse unchiul său pe un ton formal și rigid. Îi datorezi acest lucru mamei tale.

Într-adevăr, așa este, se gândi Neville obosit. Poate ar fi trebuit să discute cu ea înainte să-și facă apariția în sala de bal și să dea o declarație publică. Însă pur și simplu nu știa care sînt normele de comportament ce trebuie adoptate în astfel de situații. Umorul negru al acestui gând nu reuși să-l amuze. Se întoarse încuviințînd din cap și le indică drumul către bibliotecă. Traversă camera și se opri în dreptul șemineului, privind în jos către cărbunii neaprinși și așteptînd să audă ușa închizîndu-se, apoi se întoarse către ei.

– Presupun că nu ți-a trecut prin minte, începu mama sa, a cărei voce își pierduse o parte din obișnuita demnitate plină de grație, fiind înlocuită de asprime, să-ți informezi propria mamă în privința unei căsătorii anterioare? Sau s-o informezi pe Lauren? Poate s-ar fi putut evita umilința pe care a suferit-o de dimineată.

– Calmează-te, Clara, spuse ducele de Anburey, bătînd-o ușor pe umăr. Mă îndoiesc că s-ar fi putut evita, deși poate că toată această poveste nu ți-ar fi provocat un șoc atît de puternic dacă Neville ar fi fost mai cinstit în privința trecutului său.

– Căsătoria aceasta a fost subită și foarte scurtă, spuse Neville. Am crezut-o moartă și... ei bine, am găsit de cuviință că nu e cazul să împărtășesc nimănui secretul acestui scurt episod din viața mea.

Pentru că îi fusese rușine să recunoască faptul că se căsătorise cu fiica analfabetă a unui sergent, chiar dacă aceasta murise deja? Era o alternativă neplăcută și, spera el, lipsită de o bază reală. Dar cum le-ar fi putut explica impulsul de a face așa ceva? Cum le-ar fi putut-o descrie pe Lily? Cum le-ar fi putut explica faptul că, uneori, o femeie poate fi atît de deosebită, încît pur și simplu nu mai contează cine este sau, mai important, cine nu este? El le-ar fi relatat întreaga poveste, iar ei s-ar fi bucurat în secret, s-ar fi simțit chiar ușurați că ea murise înainte de a deveni o sursă de rușine pentru ei.

– M-am gîndit doar cum să controlez într-un fel dezastrul de azi-dimineață, spuse contesa, prăbușindu-se în cel mai apropiat fotoliu și ducîndu-și batista dantelată la gură, și la ce se va întîmpla cu biata de Lauren. Neville, spune-mi că nu este o ființă atît de groaznică pe cît părea azi-dimineață. Spune-mi că doar hainele sînt de vină...

– L-ai auzit pe băiat cînd a spus că este fiica unui sergent, Clara, îi aminti ducele, apropiindu-se de fereastră și rămînînd întors cu spatele. Îndrăznesc să spun că faptele vorbesc de la sine. Cine era mama ei, Neville?

– Nu am cunoscut-o pe doamna Doyle, îi răspunse Neville. A murit în India pe cînd Lily era doar un copil. Însă nu are nici un pic de sînge albastru, unchiule, dacă asta te interesează. Lily este o fată din popor. Însă, în același timp, este soția mea. Beneficiază de numele și de protecția mea.

– Toate bune și frumoase, Neville, vorbi mama sa, vizibil iritată. Însă... o, dragul meu, nici nu mai pot gîndi logic. Cum ai putut face una ca asta? Doar creșterea și educația pe care le-ai primit au însemnat mai mult pentru tine decît... decît să te căsătorești cu o femeie care arată ca o cerșetoare vulgară și care nu este decît un produs al claselor inferioare. Se ridică brusc în picioare, clătînîndu-se vizibil. Am musafiri, și îi neglijez.

– Biata Lily, spuse Elizabeth, intervenind pentru prima dată.

Elizabeth era mătușa lui Neville, sora tatălui lui, însă n-avea decît cu nouă ani mai mult decît el, iar el nu-i spusese niciodată „mătușă“. Era necăsătorită, nu pentru că i-ar fi lipsit pretenenții, ci pentru că declarase cu mult timp în urmă că nu se va căsători dacă nu va găsi un gentleman care să o convingă că pierderea independenței personale ar fi preferabilă păstrării acesteia, și nu se aștepta ca acest lucru să se întîmple vreodată. Era frumoasă, inteligentă și realizată, și nimeni nu știa cu siguranță dacă ducele de Portfrey îi era prieten sau amant.

– Această preocupare egoistă pentru situația dificilă în care ne aflăm noi, continuă ea, ne face să uităm de suferința fetei. Ea unde este, Neville?

– Chiar așa, unde este? repetă mama sa, cu o voce neobișnuit de irascibilă. Sper că nu aici. Nu mai este nici o cameră liberă în tot conacul.

– Ba există o cameră neocupată, mamă, zise Neville cu un aer rigid. Lily se află în camera contesei, acolo unde-i este locul. Am lăsat-o să mănânce, să se spele și să doarmă, și am poruncit să nu fie deranjată înainte de a urca eu la ea.

Mama lui închise ochii și-și apăsă din nou batista peste buze. Camera contesei, care fusese a ei, făcea parte din apartamentul ce includea și dormitorul contelui – al lui Neville. El putea aproape să vizualizeze felul în care mama sa începea să accepte realitatea faptului că locul lui Lily era acolo.

– Da, spuse Elizabeth. Sînt sigură că are nevoie de odihnă. Abia aștept să o cunosc, Neville.

Era tipic pentru Elizabeth, cugetă el, să se comporte plină de grație, să accepte o situație ca atare și să o transforme în ceva acceptabil.

– Mulțumesc, spuse el.

Mama sa își revenise.

– Neville, în cursul după-amiezei o vei aduce jos pentru a lua ceaiul, îi comunică ea. Nu are nici un rost să o ții ascunsă, nu-i așa? O vei prezenta celorlalți membri ai familiei și ne vom purta cu toții așa cum trebuie față de... soția ta, poți sta liniștit.

Neville făcu o plecăciune către mama sa.

– Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta, mamă. Însă acum va trebui să mă scuzați. Mă duc să o văd pe Lauren.

– Poți să te consideri norocos dacă nu-ți azvîrle cu ceva în cap, Neville, îl avertiză Elizabeth.

El dădu aprobator din cap.

– Cu toate acestea...

În scurt timp, el părăsi conacul și se îndreptă către casa în care locuia Lauren, ce era plasată aproape de porțile domeniului, la distanță de alee și ascunsă de copaci și de o grădină proprie. Neville ajunsese deja pe la mijlocul drumului când își dădu seama că încă mai era îmbrăcat în costumul de mire. Dar nu se mai întoarse ca să se schimbe. Dacă ar fi făcut-o, probabil că și-ar fi pierdut curajul.

Știa că îl așteaptă una dintre cele mai dificile discuții din viața sa.

Lauren nu se afla în casă, ci în spatele acesteia, așezată în leagănul atârnat de creanga unui copac și împingându-se absentă înainte și înapoi cu un picior. Își pironise privirea asupra peticului de pământ din fața sa, absorbită de gânduri. Gwendoline stătea pe iarbă, lângă leagăn. Amîndouă rămăseseră îmbrăcate în hainele de nuntă.

Chiar înainte de a fi zărit de sora lui Lauren, Neville se gîndea că ar fi preferat să fie oriunde altundeva decît acolo. Cele două femei se numărau printre cele mai dragi ființe din lume, și iată ce le făcuse el. Nu avea cum să le ofere vreo mîngîiere, ci doar o explicație absolut nepotrivită.

Văzîndu-l, Gwendoline sări în picioare și îi aruncă o privire ucigătoare.

– Te urăsc, Neville, țipă ea. Dacă ai venit să o superi și mai mult, ai face mai bine să pleci din nou, *acum!* Ce-ai vrut să spui? Asta poți să-mi explici. Ce-ai vrut să spui cînd ai afirmat că femeia aceea îngrozitoare este soția ta? Fata izbucni într-un plîns zgomotos și își întoarse fața.

Lauren se opri din legănat, dar nu se întoarse.

– Lauren! zise Neville. Lauren, draga mea! Tot nu avea idee ce ar putea să-i spună.

Vocea ei se auzi calmă dar, în același timp, lipsită de orice intonație.

– Este în regulă, spuse ea. În fond, căsătoria noastră era doar un aranjament convenabil, nu-i așa? Deoarece am crescut împreună și țineam unul la altul, și asta era dorința unchiului și a bunicului. Iar tu mi-ai spus, atunci când ai plecat, să nu te aștept. Ai fost cinstit și corect cu mine. Nu erai logodit cu mine, nici măcar nu-mi făcuseși vreo promisiune. Aveai toată libertatea să te căsătorești cu ea. Nu te învinovățesc cîtuși de puțin.

Neville era uimit. Ar fi preferat ca ea să se repeadă la el cu dinții rînjiți și cu unghiile gata să zgîrie.

– Lauren, spuse el, dă-mi voie să-ți explic.

– Nu ai ce explica, îi răspunse nervoasă Gwendoline, reușind să-și stăpînească lacrimile. Este sau nu soția ta, Neville? Asta contează. Dar nu ai fi mințit în biserică, în fața tuturor. Este într-adevăr soția ta.

– Da, spuse Neville.

– O urăsc! țipă Gwendoline. Ce ființă mizerabilă, urîță, josnică.

Însă Lauren preferă să nu adopte aceeași atitudine.

– Gwen, nu o cunoaștem, zise ea. Da, Neville. Spune-mi. Spune-ne. Sînt sigură că există o explicație foarte simplă. De îndată ce o voi înțelege, voi putea să o accept. Totul va fi în regulă.

Era șocată, desigur. Nega evidența. Încerca să se convingă că ceea ce se întîmplase nu era chiar atît de dezastruos, ci doar ceva ce o nedumerea și care avea să devină perfect acceptabil de îndată ce va înțelege cum stau lucrurile. Neville observă că trena brodată a rochiei de mireasă a fetei se țira prin praf.

Însă această atitudine rațională o caracteriza pe Lauren, ea preferînd să nu reacționeze emoțional chiar și atunci cînd nu exista altă cale. Ea fusese dintotdeauna astfel, cea mai bună dintre ei trei, singura care se gîndea la consecințe, singura care avea grijă să nu-i supere pe ceilalți. Desigur,

acest comportament se explica într-o oarecare măsură ținând seama de povestea vieții sale. Venise la Newbury Abbey la vârsta de trei ani, când mama ei, vicontesa Whitleaf, se căsătorise cu fratele mai tânăr al răposatului conte. Rămăsese la conac când cuplul proaspăt căsătorit plecase în călătoria de nuntă, fără a se mai întoarce. Vreme de câțiva ani sosiseră scrisori și câteva colete din diferite colțuri ale lumii, apoi nu mai dăduseră nici un semn de viață. Nu primiseră nici măcar vreo știre care să le anunțe decesul.

Rudele lui Lauren din partea tatălui nu făcuseră nici o încercare de a o recupera, ba mai mult, atunci când ea le scrisese cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani, primise un răspuns scurt din partea secretarului vicontelui, ce-i comunica faptul că lordul nu dorește să o cunoască. Neville bănuia că Lauren nu avusese niciodată încredere în forța sa de atracție, iar noile circumstanțe nu făceau decât să-i confirme această atitudine de desconsiderare față de propria persoană.

– Eu nu vreau să înțeleg, i-o retează Gwendoline. Și cum poți să fii atât de calmă, de reținută și de iertătoare, Lauren? Ar trebui să-i scoți ochii cu unghiile, spuse ea, izbucnind din nou în plîns.

– Neville? spuse Lauren, din nou nemișcată. Trebuie să înțeleg. Povestește-mi despre... despre L-Lily.

– Lily! zise Gwendoline batjocoritor. *Urăsc* acest nume. Este absolut respingător.

– Era fiica unui sergent, începu Neville să-i explice. A crescut în cadrul regimentului, trăind alături de soldații acestuia și mutîndu-se dintr-un loc în altul o dată cu el. A muncit mereu cot la cot cu ceilalți și era prietenă cu toată lumea, fiind îndrăgită chiar și de cei mai duri bărbați și de cele mai încercate femei. Însă avea o personalitate aparte. Avea ceva de vis, aproape nefiresc... nici nu știu cum să-i descriu această calitate. Nu fusese atinsă de mizeria vieții

de care era înconjurată. Atunci cînd m-am... cînd m-am însurat cu ea, avea optsprezece ani.

Neville continuă să descrie pe scurt circumstanțele căsătoriei lor.

– Și ai iubit-o și pe ea, adăugă Lauren după ce el își încheie povestirea.

De dragul ei, Neville ar fi vrut să poată nega. Nu că ar fi contat prea mult. Însă rămase tăcut.

– Asta nu este o scuză, spuse Gwendoline. *Tu* nu aveai optsprezece ani, Neville. Tu erai bărbat. Ar fi trebuit să ai mai multă minte. Ar fi trebuit să ai mai mult simț de răspundere față de familia și de rangul tău, decît să te căsătorești cu fiica unui sergent pentru un motiv atît de ridicol. Căsătoria este pe viață.

– Va trebui să învăț la rîndul meu să o iubesc, spuse Lauren, fără să ia în seamă vorbele lui Gwendoline. Sînt sigură că voi reuși. Dacă *tu* o iubești, Neville, atunci eu... Însă ea se opri, împingînd din nou leagănul cu un picior.

Neville se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se ducă la leagăn, să o ridice în picioare apucînd-o de umeri și să o zgîlție puternic pentru a o face să-și revină. Apoi își aminti de șocul pe care îl suferise el însuși cu cîteva ore mai devreme. Mersese de la biserică pînă pe plajă fără ca măcar să-și fi dat seama că a plecat de lîngă altar. Și nu putea ca, în loc să o zgîlție, să o ridice din leagăn pentru a o lua în brațe și a o liniști.

– Lauren, îmi pare foarte rău, draga mea. Aș vrea să-ți pot spune mai mult, ceva care să te mîngîie, ceva care să te facă să nu te simți atît de... abandonată. Aș putea să-ți spun tot felul de lucruri fără însemnătate pentru a te face să crezi că toate acestea vor trece și... Însă nu te-ar ajuta și ar fi un gest de aroganță din partea mea. Vreau însă să știi că ești iubită în această familie ce este a ta în aceeași măsură în care este a mea sau a lui Gwen.

Cuvinte pompoase, goale, în ciuda adevărului pe care-l exprimau. Neville nu-și amintea să se fi simțit vreodată mai neajutorat.

– Însă nimic nu va mai fi vreodată *la fel*, tipă Gwendoline. Atunci cînd Vernon a murit și m-am întors acasă văduvă, iar apoi a murit și tata, am crezut că pentru mine totul s-a sfîrșit. Atunci te-ai întors tu, iar noi trei eram din nou împreună, și mi-am dat seama că aveai să te căsătorești cu Lauren și... dar acum totul s-a sfîrșit, definitiv.

Neville își trecu mîna prin păr. Lauren se balansa ușor.

Gwendoline se căsătorise din dragoste în timp ce el era plecat în Peninsulă, astfel că nu avusese ocazia să-l cunoască pe viconte Muir. Însă fusese o căsătorie scurtă și tragică, încheiată după doi ani. Mai întîi, Gwen suferise un accident de călărie groaznic, ce-i provocase pierderea unei sarcini și un șchiopătat permanent după vindecarea piciorului rupt, apoi după numai un an, Muir murise în urma unei căderi de la balconul propriei case, datorită ruperii unei balustrade, pe terasa de marmură de sub acesta. Gwen preferase să părăsească acea casă a soțului său, oftînd pentru confortul familiar al casei natale.

– Cît îmi disprețuiesc egoismul, spuse Gwendoline, văzînd că nimeni nu-i răspunde. Mă gîndesc la propria-mi nefericire cînd aceasta nici nu se poate compara cu cea a bieteii Lauren. O, ce crudă sînt! Își strînse fustele și fugi către casă, evitînd brațul întins de Neville în timp ce trecea prin dreptul său.

– Biata Gwen, spuse Lauren. O, Neville, ea își dorea atît de mult să se întoarcă în timp după moartea lordului Muir. Își dorea ca totul să fie așa cum a fost pe cînd eram copii, și i se părea că visul este pe cale să i se îndeplinească. Dar nu ne mai putem întoarce. Putem merge doar înainte. Nu ne putem întoarce la ziua de ieri sau la dimineața zilei de azi. Acum există Lily.

– Da.

– Și eu am fost egoistă, îi spuse ea. M-am lăsat copleșită de propria-mi dezamăgire. Dar cred că tu ești atât de fericit, Neville, deși în bunătatea ta te întristezi pentru mine și ți-ai făcut timp să vii să vorbești cu mine. Lily este în viață și a venit la tine. Cît de minunat trebuie să fie pentru tine!

– Lauren, spuse el cu o voce blîndă. Draga mea, te rog să nu faci asta.

– Atunci ai vrea să-ți spun cît de mult o urăsc? zise ea. Cît de mult îmi doresc să fi murit cu adevărat? Cît de mult îmi doresc să moară chiar și acum? Vrei să-ți spun cît de mult te urăsc pentru că ai plecat spunîndu-mi să nu te aștept, apoi te-ai căsătorit cu fiica unui sergent sub impulsul momentului? Vrei să-ți spun cît de mult te urăsc pentru că nu mi-ai spus nimic pînă acum? Pentru că ții atât de puțin la mine, încît nici nu mi-ai spus că aceasta ar fi fost a doua ta căsătorie? Pentru că m-ai umilit într-atît azi dimineață?

Neville inspiră încet.

– Da, spuse el. Asta vreau să aud, Lauren. Descarcă-te. Țipă la mine. Aruncă în mine cu ce-ți cade în mînă. Lovește-mă. Dar nu sta acolo impasibilă. Își trecu din nou mîna prin păr. O, Doamne, Lauren. Regret atât de mult. Dacă aș putea să...

– Dar nu poți, spuse ea pe un ton scăzut, din care răzbătea însă un accent de furie. Nu poți, Neville. Iar ura nu are nici un rost. La fel cum nu au rost nici ieșirile violente. Acum te-aș ruga să pleci. Aș vrea să rămîn singură.

– Desigur, îi răspunse el. Era singurul lucru pe care-l putea face pentru ea. Să dispară din fața ei.

Cînd se întoarse să plece, ea continua să se împingă în leagăn cu un picior, alimentîndu-și șocul. Și convingerea că dacă va rămîne calmă și rațională, totul se va rezolva. Și ura intensă față de acea fiică de sergent ce-i distrusese speranțele și visurile, ba chiar însăși viața, dintr-o singură lovitură. Și

față de bărbatul pe care-l iubise de-a lungul întregii sale vieți.

Pe Neville nu-l ajuta cu nimic să știe că ea îl iubise dintotdeauna cu mult mai multă intensitate decît o iubise el vreodată.

Dintr-o dată, pe cînd se îndrepta spre alee, își aminti de Lauren așa cum fusese în seara anterioară, radioasă, strălucind de fericire, întrebîndu-l dacă este posibil ca cineva să merite atîta bucurie.

El îi spusese că ea merită. Însă viața nu este întotdeauna corectă.

Ce făcuse el pentru a merita întoarcerea lui Lily? Se gîndi la ea, cum doarme, *vie*, în patul contesei, și mări pasul.

6

Mîncarea și ceaiul îi astîmpăraseră foamea lui Lily, iar baia lungă și relaxantă, cu săpun parfumat și cu un prosop mare și pufos o calmase; dormise mult și adînc și se trezise proaspătă, dar nedumerită. Vreme de cîteva clipe, ea nu reuși să-și amintească unde se află sau cum ajunsese acolo. Știa însă că demult nu mai dormise atît de bine.

Desigur, în scurt timp, își aminti totul. Ajunsese la capătul unei călătorii ce începuse nici nu mai știa cu cît timp în urmă, cînd Manuel venise la ea și îi spusese că poate pleca. Pur și simplu, după șapte luni de captivitate și de robie. Fusese undeva în Spania. Se hotărîse să o ia către apus, către Portugalia, pentru a-l căuta pe el, pe Neville, maiorul lord de Newbury, soțul său. Nu știa nici măcar dacă acesta mai trăia. Era posibil să fi murit în acea ambuscadă în care ea fusese rănită și luată prizonieră. Însă se hotărîse să pornească oricum la drum. Nu avusese de ales. Tatăl ei murise.

Ajunsese, cugetă ea, dînd la o parte cuvertura și călcînd

pe covorul moale, trandafiriu cu verde. Se văzu nevoită să-și ridice poalele cămășii de noapte pentru a putea păși. Rochia era cu cel puțin 15 centimetri prea lungă sau ea era cu 15 centimetri prea scundă..., probabil a doua variantă era cea corectă. Ajunsese în împrejurări spectaculos de jenante, ba chiar supărătoare. Dar nu fusese încă respinsă, deși îi mărturisise faptele cele mai grave care l-ar fi putut face să-i întoarcă imediat spatele.

Desigur, el încă mai putea să facă acest lucru. Dar se purtase frumos cu ea, în ciuda faptului că îi zădărniciise planurile de viitor. Era sigură că el îi va oferi sau, cel puțin, îi va împrumuta suficienți bani pentru a se putea întoarce la Londra. Poate că doamna Harris va fi atât de bună încât să o ajute să-și găsească o slujbă, deși nu avea idee ce-ar fi putut face.

Roti clănța ușii camerei de baie cu aceeași gingășie ca mai devreme. Însă, de această dată, nu avu același noroc. Înăuntru se afla cineva.

– O, îmi cer scuze, spuse ea, închizînd grabnic ușa.

Însă aceasta se deschise aproape imediat, iar Lily observă figura speriată a unei fete cam de aceeași vîrstă cu ea. Fata purta același fel de bonetă drăguță pe care o văzuse și la servitoarea ce-i adusese mîncarea.

– Vă rog să mă iertați, milady, spuse fata. V-am adus hainele, iar doamna Ailsham mi-a cerut să rămîn pentru a vă ajuta să vă îmbrăcați și a vă pieptăna. A spus că lordul va veni la dumneavoastră într-o jumătate de oră, milady, pentru a vă invita să luați ceaiul împreună.

– Oh! Lily zîmbi și îi întinse mîna dreaptă. Ești o slujnică. Ce ușurare! Bună, eu sînt Lily.

Slujnica îi privi neîncrezătoare mîna întinsă, și preferă să facă o plecăciune.

– Mă bucur să vă cunosc, milady, spuse ea. Eu sînt Dolly. Mama și tata m-au botezat Dorothy, dar mi s-a spus

dintotdeauna Dolly. Doamna Ailsham mi-a spus că eu voi fi slujnica dumneavoastră pînă vă va sosi slujnica personală.

– Doamna Ailsham? Lily păși în baie și privi în jur, observînd dispariția căzii în care se spălase.

– Îngrijitoarea, milady, îi explică Dolly.

În acel moment, Lily își văzu geanta pe scaunul măsuței de toaletă. Se repezi la ea și căută înăuntru cu nerăbdare. În clipa următoare se liniști. Își închise palma în jurul medalionului de pe fundul genții, îl scoase și îl strînse ușurată în mînă. Ar fi simțit că a pierdut o parte din ea împreună cu acel medalion. Totuși, alte lucruri lipseau. Se uită în jurul său, cercetînd încăperea din priviri.

– Mi-am permis să vă scot o rochie și o cămașă de noapte din geantă, milady, spuse Dolly. Le-am călcat, căci erau foarte mototolite.

Lily le zări așezate cu grijă pe speteaza unui scaun, cămașa ei de noapte de bumbac și frumoasa rochie de muselină verde pal, pe care doamna Harris insistase să i-o cumpere din Lisabona.

– Le-ai călcat? spuse ea, învăluindu-o pe slujnică într-un zîmbet cald. Cît de drăguț din partea ta, Dolly. Aș fi putut s-o fac și eu, dar mă bucur că nu mai sînt nevoită. Cum aș fi reușit să găsesc bucătăria? Începu să rîdă.

Dolly rîse la rîndul său, puțin nelămurită.

– Sînteți amuzantă, milady, spuse ea. Cum s-ar uita toți dacă ați intra în bucătărie cu rochia pe braț, întrebînd de fierul de călcat. Ideea părea să o amuze copios.

– Mai ales îmbrăcată astfel, spuse Lily, prinzîndu-și poalele cămășii de noapte și ridicîndu-le pentru a-și da la iveală degetele goale ale picioarelor. Împiedicîndu-mă de poale.

Cele două fete izbucniră împreună în rîs, ca doi copii.

– Vă ajut să vă îmbrăcați, milady, îi spuse Dolly.

– Să mă ajuți? De ce? o întrebă Lily.

Dolly nu-i răspunse. În schimb, arată către pantofii oarecum scîlciați ai lui Lily, singura sa pereche. Tot doamna Harris îi cumpărase, însă îi spusese lui Lily că sînt plătiți de armată. După părerea doamnei Harris, armata îi era datoră lui Lily. Tot armata îi cumpărase și acea geantă, precum și biletul pe vaporul care îi adusese înapoi în Anglia.

– I-am lustruit, milady, spuse Dolly. Însă aveți nevoie de unii noi, dacă mă întrebați pe mine.

– Nu cred că e nevoie să întreb, spuse Lily în timp ce se îmbrăca în grabă. Se simțea straniu de ușurată. Cît de curînd voi hotărî să fac un pas în față, iar pantofii mei vor hotărî să rămîna pe loc, și acesta le va fi sfîrșitul.

Lily nu-și amintea să fi rîs cu atîta poftă de foarte multă vreme.

– Aveți o siluetă frumoasă, milady, îi spuse Dolly, privind-o cu un ochi critic în timp ce Lily se îmbrăca. Micuță și elegantă, nu doar brațe, picioare și coate, ca mine. O să vă îmbrăcați foarte frumos cînd vă vor sosi toate cuferele.

– Dar aș fi vrut să fiu mai înaltă, așa ca tine, oftă Lily. Dolly, există pe-aici vreo panglică cu care să-mi leg părul la spate? Cred că mi-am pierdut toate acele de păr.

– O, dar o panglică nu va fi suficientă. Dolly părea șocată. Nu pentru a lua ceaiul. Luați loc pe scaun – voi muta geanta pe fotoliul acesta – și vă aranjez eu părul. Să nu vă fie teamă că vi-l stric. Înainte ca Lady Gwendoline să se mute în casa de zestre, obișnuiam să-i aranjez și ei părul, și chiar am reparat coafura lui Lady Elizabeth azi-noapte, cînd slujnica ei nu era de găsit. Mi-a spus că m-am descurcat bine. Aș vrea să fiu mereu slujnica unei doamne, nu doar o cameristă. Acesta este visul meu, milady. Aveți un păr superb.

Lily se așeză.

– Totuși, nu știu ce-ai putea face cu el, Dolly, spuse ea cu un aer neîncrezător. Se ondulează incorigibil și este

precum o tufă. Iar astăzi este mai neascultător decît de obicei, căci l-am spălat. Oh, ce fapt nou! Nimeni nu mi-a mai aranjat părul pînă acum.

Dolly rîse din nou.

– Ce amuzantă sînteți, milady, zise ea. Știu cîteva fete care ar face orice să aibă asemenea bucle. Priviți cît de frumos se adună și nu se prăbușește precum o piine cînd deschizi ușa cuptorului prea devreme. Și ooh, priviți, milady, cum se răsucește în cîrlionți fără fire rebele sau vîrfuri despicate. Și eu aș da orice să am un asemenea păr.

Lily își privea uimită evoluția coafurii în oglindă.

– Cît de deșteaptă ești, spuse ea. Ai un talent extraordinar, Dolly. N-aș fi crezut niciodată că părul meu poate fi cumîntit.

Dolly se îmbujoră de plăcere și fixă ultimul ac de păr. Apoi luă o mică oglindă în mînă și o ținu sub diferite unghiuri în spatele lui Lily pentru ca ea să-și poată observa zona cefei și părțile laterale.

– Pentru ceai este acceptabil, milady, spuse ea. Însă pentru diseară, trebuie să facem ceva mai special. Mă voi gîndi la altă coafură. Sper ca slujnica dumneavoastră să nu sosească prea curînd, deși nu ar trebui să spun asta, nu-i așa? În timp ce vorbea, ea scutura ușor mînele scurte, bufante ale rochiei lui Lily, urmărind efectul în oglinda mare de pe măsută. Gata, milady. Cînd o să vină lordul, veți fi pregătită.

Nu era o perspectivă prea liniștitoare. Avea să o ia la ceai. Ce însemna asta de fapt? Însă nu avu timp să mediteze. Aproape imediat se auzi o ciocănitură la una dintre cele trei uși ale camerei de baie, iar Dolly se duse să deschidă – părea să știe cu siguranță pe care să o deschidă. Lily se ridică.

El își schimbase costumul de mire de culoare deschisă, părăindu-i mai familiar în haina de un verde închis, deși aceasta era mult mai îngrijit cusută decît vechea sa haină de

infanterist. O cercetă rapid cu privirea din cap pînă în picioare, apoi făcu o plecăciune.

– Arăți mai bine, remarcă el. Sper că te-ai odihnit.

– Da, mulțumesc, sir, zise ea, făcînd imediat o grimasă. *Trebuie să țină minte să nu-i mai spună astfel.*

– Dormeau adînc mai devreme, cînd am venit să te văd, îi spuse el. Arăți foarte bine.

– Mulțumită lui Dolly, răspunse ea, zîmbindu-i slujnicei. Mi-a călcat rochia și mi-a aranjat părul. Nu-i draguț din partea ei?

– Într-adevăr. Neville ridică din sprîncene. Poți pleca... Dolly.

– Da, milord. Slujnica făcu o plecăciune adîncă fără să a-și ridica ochii din pămînt și se grăbi să iasă.

Lily găsea întrucîtva firească această reacție. Văzuse mulți soldați care se depărtaseră de lîngă Neville într-un mod similar – deși fără plecăciuni, desigur – după ce el își întorsese privirea către ei. Oamenii lui îl veneraseră mereu, temîndu-se totodată să-l supere. Însă Lily nu resimțise niciodată o astfel de teamă.

– Mă cheamă Neville, Lily. Aș prefera să-mi spui pe nume. Acum te voi duce în salon pentru a lua ceaiul. Sper să nu te superi. Mulți dintre oaspeții mei au plecat deja, astfel că numărul persoanelor prezente nu va fi tocmai copleșitor. Cei mai mulți sînt membri ai familiei mele. Voi sta lîngă tine. Poartă-te natural.

Însă unii dintre acei oameni impunători pe care-i văzuse cu o noapte în urmă și de dimineață vor fi acolo, adunați în salon? Iar el o va duce în mijlocul lor? Cum o să dea ochii cu aceștia? Ce-o să le spună? Ce va face? Iar aceștia ce vor crede despre ea? Lucruri defavorabile, își spuse ea. Lily își petrecuse cea mai mare parte a vieții în cadrul armatei și știa foarte bine cît de adîncă este prăpastia ce-i separă pe oamenii de rînd (aici fiind inclus și tatăl ei) de ofițeri. Iar acum

devenise soția unui conte și își făcea pentru prima dată apariția în casa lui chiar în ziua în care el urma să se căsătorească cu altă femeie, cu o domniță ce aparținea aceleiași clase sociale ca Neville, fără îndoială. Îi era greu să-și imagineze o situație mai neplăcută.

Însă Lily înfruntase toată viața situații dificile, niciodată de bunăvoie. Crescuse printre soldați pe timp de război și se adaptase unui număr mare de locuri, situații și oameni. Reușise chiar să supraviețuiască unei experiențe de șapte luni pe care multe femei ar fi considerat-o mai rea decât însăși moartea.

Astfel că făcu un pas înainte, luă brațul pe care i-l oferea Neville fără a-și afișa temerile interioare și ieși alături de el pe coridorul spațios pe care și-l amintea de mai devreme. Cei doi coborîră pe una dintre cele două scări curbate impunătoare, iar ea privi peste balustradă către sala placată cu marmură de jos și către domul aurit de sticlă de deasupra. Se simțea din nou mică și copleșită, la fel cum se simțise și cu o seară înainte.

– Mă așteptasem doar la o casă ceva mai mare, spuse ea.

– Poftim?

– Casa ta, îi explică ea. Mă așteptasem doar la o casă ceva mai mare, așezată lângă o grădină întinsă.

– Serios? O privi cu o expresie gravă. Și, în schimb, ai descoperit asta? Îmi cer scuze.

– Credeam că numai regii locuiesc în astfel de case, adăugă ea, simțindu-se foarte prost, mai ales când observă că spusele ei îl amuzaseră.

Se apropiară de o ușă dublă, masivă, în dreptul căreia se afla un valet în livrea, așteptînd să le deschidă. Lily observă că era chiar valetul pe care-l întâlnise cu o seară mai devreme. Își amintea chiar numele cu care-l strigase majordomul. În perioada petrecută în armată învățase să memoreze figurile și numele pe care le purtau. Zîmbi călduros.

– Ce mai faceți, domnule Jones? îl întrebă ea.

Valetul o privi speriat și roși vizibil sub peruca sa albă, apoi își plecă puțin capul și deschise ușile. Lily îi aruncă o privire lui Neville și observă că acesta era din nou amuzat, ținându-și buzele pentru a se abține să nu pufnească în râs.

Însă ea nu mai apucă să se gîndească la acest lucru căci, imediat ce pășiră în salon, se simți copleșită de atît de multe senzații, încît i se tăiară picioarele și respirația. În primul rînd, era însăși enormitatea și splendoarea încăperii, căci în aceasta ar fi putut încăpea cu ușurință patru case de genul celei pe care și-o imaginase ea. Însă mai mult decît încăperea o intimidă numărul celor aflați în ea. Oare era posibil ca vreunul dintre invitații la nuntă să fi plecat deja acasă? Toți erau îmbrăcați ceva mai puțin strălucitor decît cu o seară înainte sau decît în acea dimineață, dar chiar și așa Lily își dădu brusc seama că rochia ei favorită de muselină era destul de obișnuită în aceste condiții, iar coafura sa minunată își pierduse din strălucire. Ca să nu mai vorbim despre pantofi!

Neville o conduse, în tăcerea ce se lăsă în clipa apariției lor, către o impunătoare doamnă mai vîrstnică și cu un păr grizonat încîntător. Aceasta ședea la masă cu o farfurioară fină într-o mînă și cu o ceașcă în cealaltă, părăind încremenită în această poziție. Sprîncenele i se arcuiseră ușor în sus.

– Mamă, spuse Neville, făcînd o plecăciune către ea, dă-mi voie să ți-o prezint pe Lily, soția mea. Lily, aceasta este mama mea, contesa de Kilbourne. El trase aer în piept cu zgomot și continuă pe un ton mai scăzut: Îmi cer scuze, contesa *văduvă* de Kilbourne.

Lily își dădu seama că aceasta era doamna care se ridicase din primul rînd de strane în biserică în acea dimineață și-l strigase pe nume. Era mama lui. Doamna își așeză farfurioara și ceașca pe masă și se ridică în picioare. Era înaltă.

– Lily, spuse ea zîbind, bun venit la Newbury Abbey

și în familia noastră, draga mea. Apucă dintr-o parte una din mâinile lui Lily și se aplecă în față pentru a o săruta pe obraz.

Lily detectă o urmă de parfum scump.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse ea, fără a fi cîtuși de puțin sigură că vreuna dintre ele vorbise sincer.

— Dă-mi voie să te prezint celorlalți, Lily, îi spuse Neville. Încăperea era remarcabil de tăcută. Sau mai bine nu, continuă el. S-ar putea dovedi prea copleșitor pentru tine. Poate că o prezentare generală ar fi suficientă deocamdată, nu? Neville se întoarse, zîmbindu-le celor din jurul său.

Însă contesa văduvă nu era de acord și se grăbi să-i comunice acest lucru și fiului său:

— Bineînțeles că Lily trebuie prezentată tuturor, Neville, spuse ea, trăgînd brațul fetei în jurul brațului său. Doar este contesa ta. Hai, Lily, vino să faci cunoștință cu rudele și prietenii noștri.

Pentru Lily urmă un interval de timp ce i se păru a fi lung de cîteva ore, deși nu durase mai mult de un sfert de oră. Ea le-a fost prezentată domnului cu păr grizonat și doamnei cu toate acele inele pe care îi văzuse în sala de bal cu o seară înainte, și a înțeles că sînt ducele și ducesa de Anburey, fratele și cumnata contesei văduve. Apoi a fost prezentată fiului acestora, un marchiz al cărui nume avea o lungime imposibil de reținut. După aceea, nu mai reuși să rețină decît figurile, toate aparținînd unor persoane cu prenume, nume de familie și (cel mai adesea) cu titluri nobiliare. Alții erau mătuși și unchi, veri primari, secundari sau de vreun grad mai îndepărtat. Unii erau prieteni de familie sau prieteni ai soțului ei sau prieteni ai altcuiva. Unii dintre ei își înclinau capul în fața ei, iar o mare parte a tinerilor făceau plecăciuni. Cei mai mulți zîmbeau, însă unii aveau un aer grav. Mult prea mulți dintre ei îi adresau cîteva cuvinte, iar ea nu reuși să le răspundă altfel decît spunînd că se bucură să-i cunoască pe toți.

– Biata de tine, pari absolut răvășită, îi spuse doamna din spatele tăvii de ceai atunci cînd Lily, însoțită de contesa văduvă, ajunse în dreptul său. Cred că este suficient deocamdată, Clara. Vino și ia loc pe acest scaun gol, Lily, și servește-te cu o ceașcă de ceai și cu un sandviș. Eu sînt Elizabeth. Cred că nu auzi acest nume pentru prima oară și, oricum, nu contează dacă-l uiți cu prima ocazie cînd ne vom reîntîlni. Noi trebuie să reținem un singur nume, în vreme ce tu ai de memorat o mulțime. Pînă la urmă, le dai tu de cap. Aici, draga mea.

În timp ce vorbea, ea turnase o ceașcă de ceai pe i-o oferea acum lui Lily, alături de o farfurie cu sandvișuri mici. Lui Lily nu-i era foame, dar nu se cuvenea să refuze. Luă un sandviș și descoperi că, dacă vrea să bea ceai, ceea ce-și dorea mult, trebuia să termine mai întîi sandvișul pentru a avea o mînă liberă cu care să ridice ceașca. Porțelanul era atît de fin și de frumos, încît ea se simți cuprinsă brusc de groază la gîndul că ar putea scăpa ceașca din mînă.

Neville își așeză mîna pe umărul ei.

Lily observă cu oarecare ușurare că tăcerea din încăpere începea să se risipească, iar ea nu mai era centrul atenției generale. Înțelese că toți încercau să fie politicoși. În vreme ce-și mîncea sandvișul și reușea să soarbă din ceai fără vreun incident neplăcut, ea ascultă conversația celor din jurul său. Însă nici ea nu era ignorată. Mai mulți dintre cei ale căror nume nu reușise să le rețină (ce moment nepotrivit pentru ca memoria deosebită cu care se mîndrea să o lase baltă!) încercau să o atragă în conversație. Cîteva doamne purtaseră o discuție aprinsă pe tema calităților prezentate de două tipuri de bonete.

– Tu ce părere ai, Lily? o întrebă grațios una dintre ele, o doamnă roșcată îmbrăcată impunător. Oare o fi una dintre verișoare?

– Nu știu, spuse Lily, pentru care o bonetă era doar un accesoriu vestimentar folosit pentru a te feri de soare.

Apoi doamnele începură să discute despre un anume teatru din Londra, contrazicându-se dacă publicul acestuia preferă mai degrabă comediile sau tragediile. Lily își aminti cu o nostalgie plăcută de farsele interpretate uneori de soldați pentru distracția regimentului.

– Tu ce crezi, Lily? o întrebă un domn cu o alură tinerească, cu o figură plăcută și cu un început de chelie. El făcea parte din grupul rudelor sau din cel al prietenilor?

– Nu știu, răspunse Lily.

Ei începură să discute despre un concert la care asistaseră mai mulți dintre ei în Londra cu câteva săptămîni mai devreme. Ducea de Anburey îl considera pe Mozart cel mai mare geniu muzical din toate timpurile. Un domn mai corpulent și rumen la față o contrazise, acordîndu-i acest merit lui Beethoven. În ambele tabere existau susținători vehemenți.

– Tu ce părere ai, Lily? o întrebă ducea.

– Nu știu, spuse Lily, căci nu auzise de nici unul dintre cei doi domni.

Ea începu să se întrebe dacă nu cumva i se cerea părerea în mod intenționat, știindu-se că ea este aproape la fel de neștiutoare ca un prunc. Dar poate că nu. Aceștia nu păreau să o privească cu intenții răutăcioase.

Apoi discuția devie către cărți, domnii susținînd tratatele politice și filozofice, în vreme ce câteva doamne apărau romanul, considerîndu-l o manifestare artistică legitimă.

– Tu ce romane ai citit, Lily? o întrebă o tînără extrem de elegant îmbrăcată și coafată.

– Eu nu știu să citesc, recunosc Lily.

Toți arborară dintr-o dată un aer jenat. Urmă o scurtă tăcere incomodă pe care nimeni nu părea dispus să o întrerupă. Lily își dorise dintotdeauna să învețe să citească. Pe cînd era mică, părinții săi îi citiseră povești, iar ea

considerase mereu că ar fi grozav să poată lua o carte și să evadeze în acele fantastice lumi imaginare oricînd își dorește sau să afle lucruri despre care nu știe nimic. Era atît de neștiutoare. Însă ea nu avusese niciodată posibilitatea să meargă la școală, iar tatăl ei, care putea să citească cu greutate și să-și scrie doar numele, se declarase incapabil să o învețe el însuși.

Neville se aplecă înspre ea din spatele scaunului. Avea de gînd să o salveze și să o scoată din salon, se gîndi ea ușurată. Însă, înainte ca el să poată face acest lucru, în discuție interveni doamna din spatele tăvii de ceai, Elizabeth. Lily observase mai devreme cît de frumoasă este aceasta, deși nu mai era foarte tînără. Avea o grație și o eleganță pentru care Lily o invidia, și o față expresivă înconjurată de un păr blond ca al lui Neville. Era mătușa lui.

– Îndrăznesc să spun că Lily este ea însăși o carte vie, afirmă ea, zîmbind cu blîndețe. Nu am reușit niciodată să călătoresc dincolo de aceste ținuturi, Lily, deoarece aproape toată viața mea matură am avut de suportat aceste războaie blestemate. Mi-ar plăcea foarte mult să călătoresc și să văd toate țările și culturile despre care nu am putut decît să citesc. Probabil că tu ai văzut multe dintre ele. Pe unde ai fost?

– În India, spuse Lily. Apoi în Spania și în Portugalia, iar acum în Anglia.

– India! exclamă Elizabeth, privind-o pe Lily plină de admirație. De obicei, cînd bărbații vin din astfel de locuri exotice ne povestesc despre tot felul de bătălii și de lupte. Cît de norocoase sîntem că avem o femeie care ne poate povesti mai multe lucruri interesante și importante. Povestește-mi despre India. Nu, este o întrebare prea generală și cu siguranță nu vei ști cu ce să începi. Vorbește-mi despre oameni, Lily. În primul rînd despre femei. Cum se îmbracă? Cu ce se ocupă? Cum sînt?

– India mi-a plăcut foarte mult, zise Lily și amintirea

acestei țări îi provocă imediat o înseninare a feței și o strălucire a ochilor. Iar oamenii sînt foarte raționali. Mult mai raționali decît ai noștri.

— În ce sens? o întrebă unul dintre tinerii domni.

— Se îmbrăcau corespunzător, îi răspunse Lily. Atît bărbații, cît și femeile purtau haine ușoare și largi pe vreme călduroasă. Bărbații nu trebuia să poarte toată ziua haine strîmte închise pînă la gît și cravate de piele care să-i sufoc, sau pantaloni strîmți și cizme înalte de piele care să le încingă picioarele. Soldații nu aveau nici o vină, căci ei nu făceau altceva decît să respecte ordinele. Însă, în general, arătau ca niște sfecle fierte.

Cei din jur, mai ales bărbații, izbucniră în rîs. Majoritatea doamnelor păreau mai degrabă șocate, deși cîteva dintre cele mai tinere chicoteau. Elizabeth zîmbea.

— Iar femeile nu erau într-atît de neghioabe încît să poarte corsete, adăugă Lily. Îndrăznesc să spun că doamnele *noastre* nu ar fi suferit atît de des de migrene dacă ar fi urmat exemplul indiențelor. Femeile pot fi tare neghioabe doar pentru a fi în pas cu moda.

Una dintre doamnele mai vîrstnice (Lily nu-și amintea cum o cheamă sau în ce relații se află cu restul familiei) își dusese o mîină la gură pentru a-și ascunde nemulțumirea la auzul acelei referiri la corsete.

— Într-adevăr, foarte neghioabe, o aprobă Elizabeth.

— Ah, dar rochiile femeilor. Lily închise o clipă ochii și se întoarse cu gîndul pe acel tărîm pe care ea îl iubise, și aproape putu simți căldura și mirosi mirodeniile. Acele săruri. Nu aveau nevoie de bijuterii pentru a-și înfrumuseța veșmintele. În schimb, purtau brățări de sticlă care le zornăiau la mîini și inele în nas și puncte roșii aici (își apăsă pe frunte, deasupra nasului, un deget mijlociu, cu care descrie un cerculeț) pentru a arăta că sînt căsătorite. Îndrăznesc să spun că bărbații lor nu trebuie să arunce ocheade către inelarele

lor, așa cum fac bărbații noștri, pentru a vedea dacă le pot curta. Este suficient să le privească în ochi.

– Asta înseamnă că nu au cum să pretindă că nu știu? o întrebă cu o sclipire în ochi tânărul domn cu nume lung, marchizul. Nu mi se pare prea incitant.

Cîteva dintre tineri izbucniră în rîs.

– Știați, întrebă Lily, aplecîndu-se ușor în scaun și privind cu ochii măriți în jurul său, că aceste sariuri sînt de fapt doar fișii foarte lungi de stofă ce se înfășoară pe corp în așa fel încît să pară ca niște rochii dintre cele mai rafinate? Nu există nici cusături, nici panglici, nici bolduri sau nasturi. O prietenă de-a mamei mele m-a învățat cum să mă îmbrac astfel. Am fost tare mîndră de mine cînd am reușit pentru prima dată să mă îmbrac fără ajutor. Credeam că arăt ca o prințesă. Însă după numai trei pași, a căzut de pe mine și am rămas în furou. Vă asigur că m-am simțit foarte prost, conchise Lily, și începu să rîdă cu veselie, la unison cu majoritatea celor ce o ascultau.

– Doamne, copilă, zise contesa care, rîsesese la rîndul său, dar care părea oarecum jenată.

Lily îi zîmbi.

– Cred că pe atunci aveam șase sau șapte ani. Și tututor li s-a părut foarte amuzantă întîmplarea, tuturor mai puțin mie. Îmi amintesc că am izbucnit în plîns. Mai tîrziu am învățat cum să port un sari. Cred că îmi mai amintesc și acum. Vă asigur că nu există o formă mai încîntătoare de rochie. Și nici vreo țară mai frumoasă decît India. De cîte ori mama sau tatăl meu îmi spuneau cîte o poveste, eu îmi imaginam că se desfășoară acolo, în India, dincolo de tabăra britanică. Acolo, unde viața era mai strălucitoare, mai colorată, mai misterioasă și mai romantică decît viața din oricare alt loc alături de regiment.

– Lily, dacă ai fi mers la școală, i se adresă domnul cu păr blond și cu început de chelie, ai fi învățat că toate țările și toate popoarele sînt inferioare Marii Britanii și britanicilor. Însă vorbele sale erau însoțite de un zîmbet larg.

– Atunci, poate că este mai bine că n-am mers la școală, îi răspunse Lily.

Bărbatul îi făcu cu ochiul.

– Într-adevăr, Lily, spuse Elizabeth, există o școală a vieții de la care cei dotați cu inteligență, cu minți deschise și cercetătoare și cu un bun simț de observație pot învăța lecții valoroase. Și am impresia că tu ai fost o elevă silitoare.

Lily îi zîmbi. Vreme de cîteva minute, ea își uitase ignoranța și inferioritatea față de toți acești oameni impunători. Uitase că-i este teamă.

– Dar te-am ținut prea mult de vorbă și ți s-a răcit ceaiul, spuse Elizabeth. Dă-mi voie să arunc ce a mai rămas și să-ți torn o ceașcă de ceai proaspăt.

Apoi, una dintre tinere, cea cu părul roșcat, a fost rugată să cînte la pian în camera de muzică aflată lîngă salon, fiind urmată de cîteva persoane ce au lăsat deschise ușile duble. Neville se așeză lîngă Lily pe locul ce tocmai fusese eliberat.

– Bravo! îi șopti el. Te-ai descurcat foarte bine.

Înșă Lily asculta muzica, descoperind că o fascinează. Cum se putea ca un sunet atît de bogat și de armonios să iasă dintr-un singur instrument și să fie produs doar de cele zece degete ale unui om? Cît de minunat trebuie să fie să poți face așa ceva. Ar da aproape orice, se gîndi ea dintr-o dată, pentru a putea cînta la pian; și pentru a putea citi și discuta despre bonete și despre tragedii, și pentru a ști diferența dintre Mozart și Beethoven.

Era atît de îngrozitor de neștiutoare...

7

Neville se afla pe treptele de marmură din fața casei și o urmărea pe Lily plimbîndu-se în direcția grădinii de pietre împreună cu Elizabeth și ducele de Portfrey. Nu încercase să li se alăture. Înțelese că dacă Lily avea să își preia rolul

de contesă, trebuia să se descurce fără ca el să o păzească permanent, gata să o salveze ori de câte ori părea să se afle într-o situație dificilă, așa cum fusese pe cale să facă la ceai, atunci cînd ea recunoscuse că este analfabetă. Remarcase stupoarea tuturor celor de față, precum și jena ei, și intenționase să o scape imediat de alte umilințe suplimentare. Însă Elizabeth salvase situația într-un mod spectaculos cu acele întrebări referitoare la India, iar Lily se transformase brusc într-o studentă amabilă, relaxată și cunoscătoare a lumii. Într-adevăr, le șocase pe cîteva dintre mătușile și verișoarele lui cu remarcele ei referitoare la pantaloni, la corsete și așa mai departe, însă multe dintre rudele lui părușeră încîntate de ea.

Din păcate, printre acestea nu se număra și mama lui. Ea așteptase plecarea lui Lily și a restului invitaților, cu excepția cîtorva membri apropiați ai familiei.

– Neville, îi spusese ea, nu-mi pot imagina ce-a fost în mintea ta. Este absolut imposibilă. Nu poate purta o conversație, nu are educație, nu are... prezență. Și nu are nimic mai potrivit de îmbrăcat pentru ceaiul de după-amiază decît rochia aceea amărîtă de muselină?

Însă mama lui nu era genul care să se plîngă și să facă pe victima. Își îndreptase umerii și schimbase registrul.

– Nu avem însă ce cîștiga lamentîndu-ne în această privință, nu-i așa? continuase ea. Ea trebuie pur și simplu cizelată.

– Mie mi se pare tare drăguță, Nev, spusese Hal Wollston, vărul său.

– Sînt convînsă că așa ți se pare, Hal, spusese pe un ton batjocoritor Lady Wilma Fawcitt, fiica roșcată a ducelui de Anburey. De parcă felul în care arată o ajută cu ceva. Sînt de acord cu mătușa Clara. Este imposibilă!

– Wilma, te-aș ruga să nu pierzi din vedere, spusese Neville pe un ton apăsător, că vorbești despre soția mea.

Tînăra scosese un sunet dezaprobat, însă rămase tăcută.

Mama lui se ridicase în picioare pentru a părăsi încăperea.

– Trebuie să mă întorc la casa de zestre, să văd ce se poate face pentru biata Lauren, spusese ea. Însă mîine mă voi muta înapoi la conac, Neville. Casa are nevoie de o stăpînă, iar în mod evident Lily nu își va putea asuma această obligație o vreme. Mă voi ocupa de pregătirea ei.

– Vom discuta despre asta altădată, mamă, îi răspunsese el, deși sînt de acord că ar fi preferabil să te întorci aici. Cu toate acestea, nu voi permite ca Lily să fie supărată. Toată această situație este foarte dificilă pentru ea, cu mult mai dificilă decît pentru oricare dintre noi.

Neville părăsise încăperea înainte ca altcineva să mai poată spune ceva, și se opri pe treptele de marmură. Se gîndi că unele zile sînt atît de șterse, încît după o săptămînă nu-ți mai amintești nimic din ce-ai făcut atunci. Pe de altă parte, unele zile par pline de întîmplări suficiente cît să-ți ajungă o viață. Această zi era cu siguranță una dintre ele.

După ce se întorsese de la Lauren și intrase în cameră la Lily, ce dormea adînc, el scrisese o serie de scrisori, apoi le expediasă. Nu-i va fi ușor să aștepte răbdător răspunsurile.

Adevărul e că, deși afișa o bunăvoință și un calm aparent, el pur și simplu n-avea certitudinea că Lily era soția lui.

Se căsătoriseră fără acte și fără obișnuita anunțare a căsătoriei. Preotul regimentului îl asigurase că totul era perfect legal și întocmise actele necesare pe care Neville le semnase, iar Lily făcuse un semn, iar Harris și Rieder semnaseră în calitate de martori. Însă Parker-Rowe își pierduse viața în ambuscada de a doua zi, iar Harris îi raportase că toate lucrurile celor morți fuseseră abandonate împreună cu aceștia în defileu.

Asta ar însemna că acea căsătorie nu a fost înregistrată

niciodată. Drept urmare, era valabilă? Avea vreo valoare legală? Neville se gândi că mintea lui trebuie să fi analizat această posibilitate și mai înainte, însă el nu-i dăduse prea mare importanță. Lily murise.

Însă acum era în viață, și se afla la Newbury Abbey. El o recunoscuse ca pe soția și contesa lui, în același timp făcînd-o să sufere pe Lauren. Viețile lor fuseseră date peste cap. Însă poate că această căsătorie nici nu este legală. Îi scrisese lui Harris – devenit acum căpitanul Harris, din cîte se pare – și mai multor autorități civile și ecleziastice pentru a încerca să afle cum stau lucrurile.

Dacă el nu era, pînă la urmă, căsătorit legal cu Lily?

Este cazul să-i împărtășească și ei bănuielile lui acum, înainte de a afla răspunsul? Este cazul să le comunice cuiva? Această întrebare îl apăsase încă de cînd i se ivise în minte pe plajă, cînd stătea lîngă ea, privind în largul mării. Însă se hotărîse să nu-și împărtășească îndoielile secrete înainte de a afla răspunsul. Oricum, nu era sigur că acesta va conta prea mult. Se căsătorise cu Lily de bunăvoie și îi făcuse o serie de jurăminte pe care avea intenția să le respecte. Și își consumase căsătoria cu ea.

Și o iubise.

Dar nu-și putea scoate din minte imaginea lui Lauren, legănîndu-se ușor înainte și înapoi în leagănul prins de crengile copacului în rochia de mireasă, apatică și acceptîndu-și tacit dezamăgirea și, desigur, pe punctul de a exploda datorită furiei despre care ea îi spusese că nu are nici un rost. O mireasă respinsă și umilită.

A naibii încurcătură, cugetă el. Se simțea apăsător de remușcări deși bunul-simț îi spunea că nu avea cum să fi prevăzut evenimentele acestei zile.

Lily era fericită că ieșise afară, departe de acel conac impunător și de acea mulțime năucitoare de oameni.

Elizabeth îi sugerase o plimbare pînă la grădina de pietre, al cărei nume era oarecum nepotrivit, dat fiind faptul că avea mult mai multe flori și arbuști ornamentali decît pietre. Aleile acoperite cu pietriș șerpuiau prin grădină, iar cîteva băncuțe de fier forjat inspirat amplasate le permiteau vizitatorilor să se așeze pentru a admira frumusețea peisajului. Lily era mai obișnuită cu frumusețea sălbatică, însă recunoscu pînă la urmă că și o grădină încîntător concepută și îngrijită de grădinari avea farmecul său.

Elizabeth mergea la braț cu ducele de Portfrey. Lui Lily trebui să i se repete numele acestuia, deși îl remarcase în salon, în parte datorită faptului că era un gentleman cu o ținută foarte distinsă. Intui că bărbatul trebuie să aibă în jur de patruzeci de ani, deși își păstra trăsăturile frumoase. Nu părea prea înalt, însă silueta sa suplă și dreaptă îl făcea să pară mai înalt decît era în realitate. Avea trăsături bine conturate, aristocratice, și un păr negru, ce devenise argintiu în zona timplorelor. Totuși, ea îl remarcase în primul rînd deoarece acesta o urmărise cu cel mai viu interes dintre toți cei prezenți. De fapt, el aproape că nu-și luase ochii de la ea. Pe fața lui se întipărise o expresie stranie, aproape de uimire.

În timp ce se plimbau, el îi adresă cîteva întrebări directe.

– Cine era tatăl tău, Lily? o întrebă el.

– Sergentul Thomas Doyle din Regimentul 95, sir, îi răspunse fata.

– Și unde a locuit înainte de a se înrola în armata regelui?

– Cred că în Leicestershire, sir.

– Ah, spuse bărbatul. Și unde anume în Leicestershire?

– Nu știu, sir. Tatăl ei nu prea vorbea despre trecutul său. Totuși, el spusese la un moment dat ceva ce o făcuse pe Lily să creadă că el plecase de acasă și se înrolase deoarece era nefericit.

– Iar rudele lui? întrebă ducele. Ce știi despre ele?

– Foarte puține, sir. Cred că tata avea doar un tată și un frate.

– Dar nu i-ai vizitat niciodată?

– Nu, sir, spuse ea, scuturînd din cap.

– Iar mama ta, o întrebă el, cine era?

– Pe mama o chema Beatrice, sir. A murit în India pe cînd aveam șapte ani. Suferise de febră.

– Care era numele ei de fată, Lily?

Elizabeth începu să rîdă.

– Lyndon, ai de gînd să scrii o biografie? îl întrebă ea.

Lily, nu te simți obligată să răspunzi. Atîta doar că sîntem cu toții foarte curioși în privința ta, deoarece ne-ai fost prezentată dintr-o dată ca soția lui Neville, iar viața ta diferă într-un mod atît de fascinant de a noastră. Trebuie să ne ierți dacă părem aproape prost-crescuți în curiozitatea noastră.

Lily constată cu ușurare că ducele renunțase la întrebări. Ochii albaștri ai acestui bărbat îi păreau mai degrabă deconcertanți, lăsînd impresia că poate citi gîndurile altcuiva.

– Cunoașteți numele tuturor acestor flori? o întrebă ea pe Elizabeth. Sînt superbe, însă nu seamănă cu florile pe care le știu eu.

Cele două femei se așezară pe o bancă, iar Elizabeth începu să enumere toate florile și toți arbuștii, iar Lily se hotărî să le învețe numele. Oare va reuși vreodată să le rețină pe toate? În timp ce ele vorbeau, ducele de Portfrey se plimba pe alei, deși se opri o vreme la capătul de jos al grădinii pentru a se uita din nou la Lily.

Lady Elizabeth stătea lîngă fîntînă, privind-o pe Lily în timp ce aceasta se întorcea spre casă. Părea mică și cam rătăcită, însă refuzase oferta lui Elizabeth de a o conduce pînă la camera sa, spunîndu-i că speră să se poată descurca singură.

– Are mult curaj, spuse Elizabeth mai mult sieși decît ducelui de Portfrey, aflat în spatele său.

– Trebuie să-ți mulțumesc, Elizabeth, spuse el pe un

ton afectat, pentru că ai evidențiat proasta creștere și curiozitatea mea excesivă.

Ea se întoarce cu fața către duce.

– O, dragă, spuse ea cu un zîmbet pocăit. Te-am supărat.

– Cîtuși de puțin, îi răspunse bărbatul, făcînd o mică plecăciune. Sînt sigur că ai avut dreptate.

– Biata copilă, spuse ea. Ai senzația că este doar o copilă, deși dacă Neville a luat-o de soție acum mai bine de un an, nu poate fi prea tînără, nu-i așa? Este atît de mică și pare atît de fragilă, deși a trăit în India, în Portugalia și în Spania alături de soldați. Nu cred că i-a fost ușor. În plus, francezii au ținut-o prizonieră aproape un an de zile. Ce te interesează atît de tare în privința ei?

Ducele ridică din sprîncene.

– Nu ai spus tu adineauri? Constituie o curiozitate. Și și-a făcut apariția într-un moment ce nu putea fi mai bine ales nici dacă efectul obținut ar fi fost dorit în mod intenționat.

– Doar nu crezi că asta a vrut? spuse ea, rîzînd.

– Nicidecum. Ducele privea meditativ către ușa prin care dispăruse Lily. Este foarte frumoasă. Chiar și acum. Cînd Kilbourne a cheltuit mulți bani pe haine și bijuterii și a făcut din ea o femeie la modă... El își lăsă fraza neterminată. Nici nu era nevoie să o termine.

Elizabeth rămase tăcută. Ea nu reușise niciodată să-și explice natura relației sale cu ducele de Portfrey. Erau prieteni apropiați de mulți ani și comunicau cu o ușurință rar întîlnită între un bărbat singur și o femeie necăsătorită. Totuși, exista și o anumită distanță. Un lucru inevitabil, avînd în vedere faptul că erau de sex opus fără a fi însă amanți.

Elizabeth se întrebase uneori dacă ar deveni amanta lui în cazul în care el i-ar sugera acest lucru. Însă el nu făcuse nici o aluzie în acest sens. Și nici nu o ceruse în căsătorie. Ea se bucura că procedase astfel. Cu toate că își petrecuse tinerețea și cea mai mare parte a maturității sperînd că va

întîlni un bărbat la care să țină suficient de mult încît să se mărite cu el, ea nu mai era sigură că este dispusă să renunțe la prețioasa sa independență.

Însă, uneori, se gîdea că i-ar face plăcere experiența de a fi iubită – fizic – de chipeșul duce de Portfrey.

El se însurase de tînăr, pentru scurt timp, căci căsătoria se încheiase tragic. Pe atunci, el era ofițer în armată și fiul cel mai mic ce nu se așteptase vreodată să moștenească titlul de duce al tatălui său. Se căsătorise în secret în preajma plecării sale cu regimentul, mai întîi în Olanda, apoi în Indiile de Vest. Ea murise înaintea întoarcerii lui. Deși toate acestea se petrecuseră cu mulți ani în urmă, Elizabeth simțea adesea că el nu-și revenise complet în urma acelei experiențe – poate că nu-și ierta faptul că o părăsise, că nu fusese lîngă ea atunci cînd aceasta murise într-un accident de trăsură, că nu luase parte la înmormîntarea ei.

Elizabeth avea senzația că el nu reușise să se împace cu ideea morții ei sau să uite de ea, deși nu vorbea niciodată despre soția sa. Era un bărbat cu toane, pe care ea avea senzația că nu-l înțelesese niciodată pe deplin. Se gîdea că poate tocmai prin asta reușește să o fascineze.

Iar acum el părea fascinat de Lily, o tînără pe care tocmai o descrisese – destul de corect – ca frumoasă. Iar Elizabeth avea treizeci și șase de ani. Asta e. Zîmbi cu regret.

– Ce-ai zice să intrăm? îi sugeră ea. Adierea vîntului începe să fie cam răcoroasă.

Ducele îi oferi brațul.

Lily încercă să reconstituie în minte visul pe care-l păstrase acolo vreme de peste un an. Cît de prostesc i se părea acum, privind în urmă. Ea se imaginase ajungînd la acea casă mare așezată în mijlocul unei frumoase grădini tipic englezești – tatăl său îi spusese mereu că grădinile englezești sînt cele mai frumoase din lume – și remarcînd

chipul fericit al lui Neville cînd acesta deschidea ușa și dădea cu ochii de ea. El o lua în brațe și o strîngea pînă i se tăia respirația, apoi ea îi povestea prin ce a trecut, iar el îi ierta partea ce trebuia iertată și trăiau fericiți pînă la adînci bătrîneți. Ea urma să aibă o *casă*, un loc permanent care să-i aparțină. În visul ei nu mai apărea nimeni, doar ea și Neville.

Lily oftă și deschise una dintre ferestrele înalte ale dormitorului său, trăgînd în piept aerul răcoros al serii. Oare ea chiar crezuse în acel vis? Probabil că nu. Nu era atît de naivă încît să-și imagineze că viața ar putea fi așa de simplă. Fusesse tot timpul conștientă de distanța insurmontabilă dintre ofițeri și soldații de rînd, și femeile acestora. Iar căsătoria ei cu Neville fusese atît de scurtă. Însă acel vis o ajutase să depășească multe greutăți. Iar uneori este mai bine să ai un vis nerealist, cugetă ea, decît să te rezumi la adevărul brutal al existenței.

Ea era contesa de Kilbourne, stăpîna acestui domeniu – asta în cazul în care el nu se va hotărî pînă la urmă să divorțeze de ea, deși ea respingea o asemenea eventualitate. Toată această situație era de-a dreptul absurdă, ba chiar imposibilă. Ceaiul la care luase parte fusese un coșmar, iar cina și mai cumplită. Nu știuse pe care dintre mîncărurile și băuturile oferite de valeți să le accepte, și nici ce cuțite, furculițe și linguri să folosească la fiecare fel de mîncare. Dacă Neville nu ar fi prins-o încă de la început de mînă pentru a-i șopti să-l imite, și dacă Elizabeth n-ar fi clipit din ochi spre a-i indica tacîmurile necesare pentru felul care se servea în acel moment, s-ar fi făcut complet de rîs.

Apoi, în salon s-a reluat conversația. Care ar fi fost absolut încîntătoare dacă, dintr-un motiv sau altul, cei din jurul său nu ar fi tot încercat să o angreneze și pe ea în discuție. De cîte ori deschisese gura, ea nu făcuse decît să-și dovedească ignoranța.

Purtase din nou rochia verde de muselină, deși Dolly îi

modificase coafura. Toți ceilalți se schimbaseră, făcînd-o să se simtă mai comună și mai prost îmbrăcată ca oricînd. Pe ea o deranja lucrul acesta. Pînă acum, felul în care se îmbrăca nu avusese o importanță prea mare. Singurul rol al hainelor fusese acela de a păstra căldura, a răcori sau a-i conferi o anume decență. Însă aici, îmbrăcămîntea era un simbol al statutului social.

Asta urma să devină viața sa, se gîndi ea plecînd din dreptul ferestrei și apropiindu-se de pat. Se aplecă pentru a-și ridica marginile cămășii de noapte astfel încît să nu se împiedice de poale. Însă, observîndu-și degetele dezgolite ale picioarelor, se opri și zîmbi. Dolly rămăsese în camera ei de baie aproape toată seara, scoțînd volanele din partea de jos a cămășii, scurtînd-o și apoi cosînd volanele la loc. Ce drăguț din partea ei, cu atît mai mult cu cît Lily ar fi putut face singură această operațiune. Însă cînd îi spusese asta lui Dolly, slujnica izbucnise în rîs și spusese din nou că este amuzantă, apoi fetele rîseră împreună fără nici un motiv. Ea îi explicase că i-a despachetat geanta și a constatat că nu are nici o cămașă de noapte, astfel că nu putea să o lase pe doamna să se împiedice în volane și să-și rupă gîtul.

În ușa camerei de baie se auzi o ciocănitură. Oare Dolly încă nu se culcase? Fata asta nu-și mai vede și de treburile ei?

– Intră, răspunse Lily.

Însă nu era Dolly, ci Neville, arătînd foarte chipeș într-o cămașă de noapte albastră și lungă de brocart. Lily își aminti că el îi spusese că trecuse pe la ea în cursul zilei, pe cînd încă mai dormea. Fata își mușcă buza de jos, gîndindu-se la noaptea nunții lor. Însă aproape simultan își aminti cu durere faptul că aceasta ar fi trebuit să fie noaptea nunții lui cu altă femeie.

– Lily, o întrebă el, ai tot ce-ți trebuie?

Ea dădu aprobator din cap.

– Ești... bine? O privi cercetător.

Ea încuviință din nou.

– A fost o zi grea pentru tine, spuse el. Poate că mâine îți va fi mai ușor.

– O iubești? spuse ea, nereușind să se abțină. Îl fixă cu privirea, regretându-și cuvintele, dorind să nu se simtă rănită dacă răspunsul avea să fie afirmativ. În tot timpul în care ea fusese cu Manuel și cu partizanii, agățându-se de speranța că într-o zi se va reîntoarce la bărbatul cu care se căsătorise, el curtase o altă femeie, poate chiar îndrăgostindu-se de ea. În tot timpul călătoriei sale grele, susținută doar de gândul de a ajunge la el, Neville se pregătea să se însoare cu alta.

El își încleștă mâinile la spate și o privi grav.

– Am crescut împreună, începu el. Ea a locuit aici, la conac, alături de noi. Mama ei este căsătorită cu unchiul meu, fratele tatălui meu, însă Lauren provine dintr-o căsătorie anterioară. Am fost destinați unul altuia încă din copilărie, iar eu am ținut dintotdeauna foarte mult la ea. După ce m-am întors din peninsulă, căsătoria noastră a părut un pas logic.

– Făgăduiseși să te însori cu altcineva atunci când te-ai căsătorit cu mine? îl întreabă ea.

– Nu. Nu tocmai. Mă aflu într-o perioadă de răzvrătire față de soarta ce-mi fusese hărăzită. Chiar și noi, aristocrații privilegiați, facem asta, Lily. Am sfătuit-o să nu mă aștepte.

– Deci eu am fost o parte a răzvrătirii tale? întreabă ea, înțelegînd că el nu ar fi putut comite un act mai evident de respingere față de fosta lui viață și față de familia sa decît căsătorindu-se cu fiica unui sergent.

– Nu, Lily, îi răspunse el, încruntîndu-se. Nu, nu asta ai fost. Te-am luat de soție fiindcă trebuia să o fac, fiindcă îi promisesem tatălui tău. Și pentru că asta îmi doream.

Da. Era adevărat. Ea nu trebuie să-și închipuie că alegerea lui fusese un act de cinism. Se căsătorise cu ea fiindcă era un bărbat bun și onorabil. Și fiindcă așa dorise. Ce însemna asta?

– Dar în tot acest timp ți-ai păstrat sentimentele față de ea.

– Da, Lily.

Ei nu-i scăpase faptul că el nu-i răspunsese de fapt la întrebarea inițială. O *iubea* pe acea femeie pe nume Lauren? Oare acum își dădea seama că făcuse o greșală îngrozitoare luînd-o de soție pe ea, chiar dacă pe moment asta își dorise?

– Iar astăzi te-ai fi căsătorit cu ea, zise Lily.

– Da, îi răspunse el, continuînd să se uite în ochii ei. O știu de-o viață, Lily. Iar ea m-a așteptat. Cînd tatăl meu a murit, eu m-am întors aici pentru a-mi prelua responsabilitățile. Una dintre acestea era să mă căsătoresc pentru ca această proprietate să aibă o contesă. Și să am copii, în special un moștenitor. Perioada de răzvrătire luase sfîrșit. Iar tu erai moartă.

– Nu ai spus nimănui despre mine. Lily nu pronunțase aceste cuvinte sub forma unei întrebări. Se întoarse și atinse brocartul mătăsos al draperiilor patului, atît de grele și de somptuoase, atît de străine de oricare alt lucru din viața ei. Își dorea să fi rămas în Portugalia. Nu știa ce-ar fi făcut acolo, dar își dorea să nu se fi întors. Poate că i-ar mai fi rămas o parte din vis...

– Lily, spuse el de parcă i-ar fi putut citi gîndurile, eu te-am jelit în adîncul sufletului meu. Nu regret deloc că ai supraviețuit. Sincer nu regret, draga mea. Cum aș putea?

Nu, el era un om bun. O tratase mereu cu blîndețe și cu respect, chiar și pe vremea cînd ea era o fată oarecare și trebuie să i se fi părut în cel mai bun caz neînsemnată, iar în cel mai rău, incomodă. Firește că el nu i-ar fi dorit niciodată moartea, chiar dacă supraviețuirea sa reprezenta acum un obstacol în calea viitorului lui.

– Nu fiindcă nu aș fi ținut la tine am omis să povestesc familiei mele acest episod, spuse el. Și nu fiindcă nu aș fi ținut la tine am fost pe punctul să mă însor cu Lauren azi-dimineață, la numai un an și jumătate după... moartea ta. Te rog, crede-mă.

Îl credea. Da, el ținuse cu adevărat la ea. Suficient de mult pentru a o lua de soție. Suficient pentru a-i șopti acele vorbe de alint în noaptea nunții lor. Suficient pentru a o jeli. Însă ea se gândi că, dacă ar fi murit el, ea l-ar fi jelit pentru tot restul vieții. Ea niciodată nu ar fi putut să... Dar cum putea fi sigură? Cum putea să-l judece? Însă pînă atunci exista un obstacol chiar mai insurmontabil decît faptul că el era contele de Kilbourne în vreme ce ea era fosta Lily Doyle.

– Eu... Înghiți în sec. Știi ce mi s-a întîmplat în Spania, nu-i așa? Ai înțeles ce ți-am spus azi-dimineață?

În timp ce mîinile i se jucau cu ciucurii draperiei, ea îi putea simți privirea fixînd-o îndelung.

– A fost un singur bărbat, Lily? întrebă el. Sau mai mulți?

– Doar unul.

Manuel, căpetenia partizanilor. Manuel cel scund, aspru, brunet și chipeș, ce-și conducea grupul de partizani grație îndrăzelii, farmecului personal și uneori prin intimidare.

– Nu ți-am fost credincioasă, continuă ea.

– A fost viol, zise el pe un ton dur.

– Dar eu... nu m-am împotrivit niciodată, îi spuse ea. Am refuzat de mai multe ori și eram foarte hotărîtă să... mor decît să mă supun, dar cînd m-a posedat, eu nu m-am împotrivit.

Faptul că nu se luptase cu mai multă tărie împotriva aceluia bărbat îi apăsa puternic conștiința.

– Lily, privește-mă, îi spuse el cu aceea voce liniștită dar autoritară pe care o folosea maiorul de odinioară. Lily îl privi în ochi fără tragere de inimă. De ce nu te-ai împotrivit?

– Din cauza prizonierilor francezi, începu ea. Respirația i se transformă în gîfiieli scurte în vreme ce încerca să-și alunge amintirile legate de aceștia. Fiindcă mi-a fost frică. Pentru că am fost o lașă.

– Lily, continuă el cu aceeași voce și fixînd-o cu ochii

astfel încît ea să nu-și poată îndepărta privirea de la el. Dintr-o dată, el încetase să mai fie soțul său, redevenind comandantul ei din armată. A fost viol, iar tu nu ai dat dovadă de lașitate. Datoria fiecărui soldat este să supraviețuiască așa cum poate în captivitate, iar tu erai fiică de soldat și soție de soldat. Nici nu se pune problema lașității. A fost viol, nu adulter. Adulterul presupune consimțămînt.

Neville părea atît de sigur de sine... Ar putea fi adevărat? Oare ea nu fusese o lașă? Sau o femeie adulteră?

– Lasă-mă să te țin în brațe, îi spuse el cu blîndețe. De această dată, folosea un ton diferit. Pari atît de singură, Lily.

O femeie ajunsă într-o casă și într-o lume străină, la un soț care fusese pe cale să se căsătorească cu altcineva. Oare nu va mai fi niciodată posibil să redevină acea fată senină, sigură pe sine și fericită de odinioară, acea fată care se pierduse într-un fel sau altul după unica sa noapte de dragoste?

Lily își îndreptă privirea în jos, către mîini. Cînd Neville se apropie de ea, îi prinse brațele în mîini și o trase către el, ea se relaxă puțin și lăsă capul pe umărul lui, simțindu-i căldura și puterea cu tot trupul. Își permise luxul de a se simți în siguranță, de a se simți prețuită, de a se simți acasă. El mirosea bine, a mosc și a săpun și a masculinitate în stare pură.

Totuși, ea se simțea asemenea cuiva care a ajuns la capătul curcubeului și a descoperit că, de fapt, acolo nu se află nimic, nici o oală cu galbeni, nici măcar urme ale curcubeului. Pur și simplu... nimic. Și asemenea cuiva care și-a pierdut credința în curcubeu. Nu i-a mai rămas decît esența propriei ființe, din care trebuia să-și construiască o identitate nouă și o viață nouă.

Se retrase de la pieptul lui înainte de a se lăsa în voia senzației de abandon, care i se părea total nepotrivită.

– Cred că ar fi fost mai bine pentru amîndoi dacă aș fi murit.

– Nu, Lily, spuse el aspru.

– Oare nu ți-a trecut măcar o dată prin minte în ultimul an și jumătate că a fost mai bine că s-a întâmplat așa?

Ea făcu o pauză foarte scurtă, însă remarcă faptul că el nu se grăbise să dezmintă spusele.

– Cred, continuă Lily, că dacă aș fi trăit... dacă tu ai fi știut că eu trăiesc, nu m-ai fi adus aici. Ai fi găsit vreo scuză pentru a mă ține la distanță. Cu amabilitate însă. Mi-ai fi explicat că este spre binele meu, și ai fi avut dreptate. Însă nu m-ai fi adus aici.

– Lily. Neville se îndreptase către o fereastră, iar acum privea în întunericul de afară. Nu poți ști asta. Și nici eu. Nu știu ce s-ar fi întâmplat. Erai soția mea. Și... îmi erai dragă.

A, îi era dragă. Nu dragostea inimii lui, așa cum o numise în acea noapte? Lily zîmbi abătută și se lăsă pe marginea patului, prinzîndu-și brațele cu mâinile, înfiorată de răcoarea serii.

– Cred că acest lucru este o imposibilitate, spuse ea. Este cît se poate de clar că nu aparțin acestui loc. Însă ea îi aparține, nu-i așa? Lauren? A fost crescută în acest mediu și în ideea de a deveni soția și contesa ta. În schimb, a fost umilită, viitorul tău este compromis, iar eu... ei, bine...

– Lily. Neville se întorsese la ea, se lăsase pe vine în fața ei și îi luase mâinile în ale lui. Nimic nu este imposibil. Îți dai seama ce vorbești? Oare Lily Doyle spune toate aceste lucruri? Lily Doyle, care a mărșăluit de-a lungul și de-a latul peninsulei fără să-i pese de căldura verii, de gerul mușcător al iernii, de pericolele luptelor și ale ambuscadelor, de neajunsurile și bolile din tabăra militară? Lily Doyle, care avea mereu un zîmbet și o vorbă bună pentru toți? Care descoperea frumusețea pînă și în cele mai dezolante locuri? Nu este nimic imposibil pe care tu, mai mult decît oricine altcineva, să nu-l poți face posibil. Iar eu te voi ajuta. Ne-am unit viețile de bunăvoie pe acea colină din Portugalia. Trebuie

să mărșăluim în continuare, Lily. Nu avem de ales. Nici nu sînt prea sigur că aş vrea să avem.

Însă ea nu ştia dacă o poate reînvia pe acea Lily de odinioară. Totuşi, încrederea lui în ea o făcu să se simtă mai bine.

– Poate că sînt doar obosită şi dezamăgită, spuse ea cu un zîmbet stins. Poate că toată această situaţie mi se va părea mai acceptabilă mîine dimineaţă. A fost o zi grea pentru amîndoi. Îţi mulţumesc pentru bunătate. Ai fost într-adevăr draguţ.

– Ai prefera să te las singură? o întrebă el. Dacă simţi nevoia, rămîn aici să te ţin în braţe peste noapte, Lily, fără să-ţi cer nimic altceva.

Gîndul era tentant. I-ar fi atît de uşor să se relaxeze în braţele lui puternice şi să devină cumva la fel de abjectă cum fusese cu Manuel. Însă dacă avea să găsească vreo cale de a se adapta acestei vieţi noi, înfricoşătoare, imposibile, ea nu putea ceda nevoii de a se consola în braţele lui, mai ales cînd nu dorea nimic mai mult de la el.

– Aş prefera să rămîn singură, zise ea.

El îi strînse mîinile, apoi i le eliberă şi se ridică în picioare.

– Atunci, noapte bună, îi spuse el. Dacă ai nevoie de mine, în această seară sau în oricare alta, camera mea de baie comunică cu a ta, iar dincolo de ea se află dormitorul meu. Dacă ai nevoie de orice altceva, lîngă pat se află şnurul clopoţelului la care va răspunde slujnica ta.

– Îţi mulţumesc, răspunse ea. Noapte bună.

Dintr-o dată, se întrebă ce simte logodnica lui, Lauren, în această noapte. Oare ea îl iubea? Lui Lily îi părea sincer rău pentru ea, căci tînăra n-avea nici o vină pentru situaţia în care se găsea. Aceasta ar fi trebuit să fie noaptea nunţii ei, însă în locul ei, în camera contesei se afla Lily.

Totul i se părea atît de nedrept.

Lily dormise prea mult în timpul zilei, astfel că pe parcursul nopții nu reuși să doarmă decît în reprize, fiind trezită de două ori de același vis – vechiul coșmar.

Se făcea că Manuel era deasupra ei, iar în acel moment ea își deschidea ochii și-l zărea pe el, pe maiorul Newbury, pe Neville, la intrarea colibeii, privindu-i. Pe chipul lui era întipărită o expresie pe care ea o mai zărise la el imediat după o luptă, o expresie dură, rece, dușmănoasă, aproape inumană, iar mîna îi era încheștată pe mînerul sabiei. Se pregătea să-l ucidă pe Manuel și s-o salveze. Lily se simțea cuprinsă de o speranță aproape dureroasă, căci încerca să stea cît mai nemișcată pentru a nu-l alerta pe Manuel.

Visul continua întotdeauna la fel. După ce stătea acolo, nemișcat și cu o figură palidă vreme de cîteva clipe care ei i se păreau o veșnicie, el se întorcea și dispărea, iar ea pierdea minute prețioase pînă cînd Manuel își obținea cu ea plăcerea dorită.

În vis, ea putea alerga după Neville imediat ce Manuel termina cu ea, însă își simțea picioarele slăbite, iar aerul era prea dens pentru a putea înainta prin el. Ea nu avea voce pentru a-l striga, și nu putea vedea niciodată unde dispăruse Neville, în ce direcție o luase. Întotdeauna era învăluită de o ceață groasă, iar panica o împiedica să se miște. Brusc – cea mai crudă parte a visului – ceața se împrăstia, iar ea îl putea vedea în apropierea sa, stînd nemișcat, cu spatele la ea.

În vis, se oprea și ea în acea clipă, temîndu-se să înainteze, temîndu-se să-l atingă, temîndu-se de expresia din ochii lui dacă s-ar întoarce către ea. Era momentul cel mai îngrozitor al visului și aproape finalul acestuia, cînd ea atingea culmile înspăimîntătoare ale disperării. Căci în acea

secundă de nehotărîre, ceața se lăsa din nou iar el dispărea, de această dată definitiv.

Ea avu acest coșmar de două ori în timpul primei nopți petrecute la Newbury Abbey.

Se sculă înainte de a se lumina de ziuă, își făcu patul, se spală cu apă rece în camera de baie și se îmbracă cu vechea ei rochie albastră de bumbac. Trebuia să iasă afară, să respire. Nu se opri să-și pună o bonetă sau să-și încalțe pantofii săi cei vechi. Trebuia să simtă pămîntul binefăcător sub picioare și aerul pe față și prin păr. Nu întîlni pe nimeni în timp ce cobora scările și nici cît se luptă cu zăvorul greu al ușilor de la intrarea principală.

Pînă la urmă, reuși să iasă și constată că zorii zilei abia se puteau ghici pe cer, dinspre răsărit. Inhală adînc aerul răcoros și simți cum pielea de pe brațele dezgolite i se face ca de găină, iar picioarele încep să-i amorțească. Fără să stea mult pe gînduri, o luă către plajă.

Nu se opri decît cînd ajunse la malul apei. La marginea pămîntului, la marginea spațiului și a timpului. La un pas de infinitate și de veșnicie. Briza, care sufla deasupra întinderilor vaste ale necunoscutului, era puternică, sărată și rece, astfel că rochia i se lipise de trup, iar părul îi flutura pe spate. Picioarele i se afundaseră puțin în nisipul umed, iar deasupra pescărușii se roteau și țipau, asemenea unor spirite eliberate din limitele spațiale și temporale. O clipă, îi invidie.

Însă doar o clipă. În această dimineată, nu simțea cu adevărat dorința de a evada din limitele mortalității sale. Anii pe care-i petrecuse în armată o învățaseră cîte ceva despre valoarea infinită a momentului prezent. Viața era un lucru atît de incert și de efemer, atît de plin de necazuri, orori și suferințe, dar și de minuni, frumusețe și mister. Asemenea tuturor, și ea avusese parte de necazuri. Avalanșa acestora se abătuse asupra ei chiar a doua zi după cea mai nefericită și totodată cea mai fericită zi a vieții sale, cînd tatăl său murise,

iar maiorul Newbury o luase de soție. Dar ea supraviețuise.

Ea supraviețuise!

Iar acum, în momentul cel mai important, era liberă și înconjurată de o frumusețe atât de copleșitoare, încât pieptul și gâtul începuseră să o doară. Și i se părea că briza bate prin ea, fără să o ocolească, umplind-o cu spiritul misterios al vieții însăși.

De ce să nu accepte un astfel de dar cu brațele deschise?

De ce să nu renunțe la resturile sufocante ale visului său și la toate neplăcerile noii sale vieți care o chinuiseră cu o zi în urmă?

Cel puțin, era în viață.

Și cel puțin era ceva nou. Mereu ceva nou. În fiecare zi.

Lily își întinse brațele în lateral, își lăsă capul pe spate astfel încât fața să-i primească lumina proaspătă a răsăritului de soare și făcu două piruete pe nisip, conștientă de implicațiile profunde ale acestui mister.

Era în viață.

Cu adevărat!

Plină de o speranță, un curaj și o exuberanță renăscute, ea porni să exploreze peisajul, călcînd grijulie cu picioarele goale pe pietrele din capătul plajei, bucurîndu-se de izolarea pe care i-o ofereau stîncile înalte din stînga și oceanul în dreapta. Dar această senzație dispăru în scurt timp. Imediat ce înconjură promontoriul, putu vedea un șir de bărci mici legănîndu-se pe apa din fața sa și cîteva căsuțe și alte construcții înghesuie la baza stîncilor. Trebuie să fie satul de jos, Lower Newbury, se gîndi ea, în valea aceluia deal abrupt pe care-l văzuse în apropierea hanului.

Lily zîmbi veselă și-și continuă drumul. Reușea să zărească sătenii, văzîndu-și de treburi, chiar la această oră matinală. Oameni obișnuiți, asemenea ei.

Lily se simțea fericită atunci cînd picioarele sale goale trecură în sfîrșit de porțile conacului și o luară pe aleea lungă.

Urcase dealul abrupt către Upper Newbury și traversase pajiștea din centrul satului, salutîndu-i printr-un gest al mîinii pe cei cîțiva săteni pe care-i văzuse. Toți aceștia, după oarece ezitări, îi răspunseseră la salut.

Era uimitor cum dimineța unei zile noi putea reface starea sufletească și curajul cuiva.

Însă, pe cînd trecea prin dreptul potecii ce se forma înspre stînga, de-a lungul căreia o luase împreună cu Neville cu o zi înainte, atunci cînd se întorseseră de la biserică, putu observa două femei ce păseau către ea. Lily se opri și le zîmbi. Erau două tinere foarte elegant îmbrăcate, probabil invitate de la conac, deși nu o recunoscu pe nici una dintre ele.

Una dintre tinere era înaltă, slabă și avea părul negru. Cea de-a doua era mai scundă, blondă, și șchiopăta ușor. Ambele i s-au părut încîntătoare. La vederea eleganței lor desăvîrșite, Lily se gîndi la impresia pe care o va face ea în rochia sa uzată și cu picioarele goale, cu părul despletit, cîrlionțat și încîlcit de vînt, și cu tenul trandafiriu datorită aerului tare și al efortului depus. Ezită, pregătindu-se să se îndepărteze. În fond, aceste femei erau niște străine.

Însă, în acel moment, simți un gol în stomac cînd o recunoscu pe tînăra cea înaltă, deși cu o zi înainte aceasta avusese chipul ascuns de un voal.

Tinerele, în mod evident, o recunoscuseră la rîndul lor, căci se opriseră pe loc. O priveau amîndouă cu ochii mari și cu expresii identice de consternare. Apoi, tînăra mai înaltă se apropie de ea.

– Tu ești Lily, spuse ea. Ah, ce frumoasă era, în ciuda tenului palid și a cearcănelor de sub ochii săi violeți.

– Da. Lily observă că cealaltă domnișoară căpătase o expresie evident ostilă. Iar tu ești Lauren. Mireasa maiorului Newbury.

– Maiorului... ? Apoi Lauren făcu o mișcare din cap, semn că înțelesese. A, da, Neville. Mă bucur să te cunosc,

Lily. Ea este Lady Gwendoline, Lady Muir, sora lui Neville.

Sora lui. Cumnata ei. Lady Gwendoline o privea tăcută, cu un dispreț nedisimulat.

Însă pe chipul lui Lauren nu se putea citi o expresie asemănătoare. De fapt, nu se putea citi nimic. Nu era altceva decît o mască palidă.

– Îmi pare tare rău pentru cele întîmplate ieri, spuse Lily. O, ce cuvinte nepotrivite! Sincer regret.

– Da, în fine. Lily observă că Lauren îi ocolea privirea. Să privim partea bună a lucrurilor. Mai bine ieri decît astăzi sau mîine. Însă ai ieșit fără o doamnă de companie sau o slujnică, Lily? Nu ar trebui. Neville știe?

Lily simți nevoia copleșitoare de a spune ceva care să îndepărteze acea privire goală de pe chipul interlocutoarei sale. Ce șoc trebuie să fi suferit!

– A, m-am bucurat din plin de dimineața asta încîntătoare, îi spuse ea. Am coborît pe plajă pentru a vedea răsăritul soarelui, apoi am traversat stîncile, din curiozitate și am ajuns în satul de jos. Cîțiva pescari se pregăteau să-și scoată bărcile în larg, iar soțiile lor îi ajutau, în vreme ce copiii alergau în jurul lor și se jucau. Am vorbit cu mai mulți săteni și toți au fost foarte amabili cu mine. Am luat micul dejun cu doamna Fundy – o cunoști? – și m-am jucat cu copiii în timp ce ea îl hrănea pe cel mic. Nu știu cum reușește să aibă grijă de patru copii mici, și în același timp să-și păstreze casa atît de îngrijită. M-am împrietenit cu toți și le-am promis că mă voi întoarce cît voi putea de des. Lily rîse, apoi continuă: La început, toți se comportau caraghios, voiau să facă plecăciuni în fața mea și să-mi spună „milady“. Vă puteți imagina așa ceva?

Tăcerea lui Gwendoline devenise aproape asurzitoare.

O clipă, chipul lui Lauren se destinase în ceea ce ar fi putut fi un zîmbet.

– Dar vă rețin, spuse Lily cu un entuziasm în scădere.

Îmi pare sincer rău. Ești foarte grațioasă. El... maiorul Newbury... mi-a spus ieri-seară că ține foarte mult la tine. Și nu mă mir. Eu... ei bine, regret mult.

Desigur, spunea numai prostii. Dar existau lucruri pe care ar fi trebuit să le spună?

– Locuiești la Newbury Abbey? continuă ea.

– Nu, în casa de zestre, spuse Lauren, indicînd cu capul către copacii din direcția opusă, printre care Lily putu zări o casă abia vizibilă, după ce-și întoarse capul încotro i se indicase. Împreună cu Gwen și cu contesa, mama ei. Poate te voi vizita cîndva. Să spunem mîine?

– Da, răspunse Lily cu un zîmbet de ușurare profundă. Mi-ar plăcea asta. Mi-ar face o mare plăcere. Vei veni și tu... Gwendoline? Își privi nesigură cumnata, care nu-i răspunse, însă ale cărei nări fremătau sub imperiul unei furii abia controlate.

Lily se gîndi că probabil Gwen ține foarte mult la verișoara sa, iar furia ei este de înțeles. Le zîmbi scurt celor două, apoi își continuă drumul către conac, simțindu-se foarte descumpănită. Lauren era frumoasă, demnă și extrem de grațioasă. Cum să nu o iubească Neville?

Lily simți cum o parte dintre sentimentele apăsătoare ale zilei de ieri încep să o cuprindă din nou.

Lauren și Gwendoline o priveau din urmă.

– Ca să vezi! răbufni Gwendoline și se apropie de verișoara sa în momentul în care Lily era suficient de departe încît să nu o poată auzi. Niciodată nu m-am simțit atît de ofensată. Cum a îndrăznit să se oprească pentru a ne vorbi, în special ție?

– Cum a îndrăznit, Gwen? Lauren privea silueta care abia se mai putea distinge. Este *sofia* lui Neville. Este cumnata ta. Este contesa de Kilbourne. În plus, eu am deschis discuția. Rîse, deși fără pic de veselie. Este încîntătoare.

– *Încântătoare?* Gwen pronunțase cuvîntul pe cel mai batjocoritor ton cu putință. Ea ar putea să facă pînă și un cerșetor să se rușineze. Oare încearcă în mod intenționat să-l umilească pe Neville sau, pur și simplu, nu o duce mintea mai mult? Și-a făcut apariția în ambele sate în văzul tuturor, fără bonetă, fără pantofi, fără... Gwen se sufoca de indignare. Chiar nu știe *nimic* despre felul cum ar trebui să se comporte?

– Dar, o, Gwen, spuse Lauren atît de încet, încît verișoara sa aproape că n-o auzi, nu ai observat cît de plină de viață și de originală este? Cît de neobișnuită? Nu vezi că este genul de femeie care poate atrage privirea și dorința unui bărbat? Lui Neville, de exemplu?

Gwendoline își privi neîncrezătoare verișoara.

– Ai înnebunit? Este dezgustătoare, este imposibilă. Iar tu ar trebui să o urăști mai mult decît oricine altcineva, Lauren. Doar nu-i iei apărarea, nu?

Lauren rîse din nou înfundat în vreme ce traversa aleea, îndreptîndu-se către casa de zestre.

– Eu încerc doar să o privesc prin ochii lui Neville. Încerc să înțeleg de ce m-a părăsit spunîndu-mi să nu-l aștept, apoi s-a căsătorit cu ea. O, Gwen, *firește* că o urăsc.

Pentru prima dată, vocea sa avusese un ton pasional, fără însă a fi ridicat.

– O urăsc din tot sufletul, continuă Lauren. Aș vrea s-o văd moartă. Știu că nu ar trebui să spun asta, și mă simt îngrozită de propriile mele sentimente. Aș fi vrut ca ea să fi murit. Astfel că, vezi tu, eu trebuie să încerc, da, chiar trebuie să încerc să înțeleg. Pînă la urmă nu este vina ei, nu-i așa? Presupun că Neville nu i-a pomenit nici ei despre mine la fel cum nu mi-a spus nici mie de existența ei. Și oricum, ce era de spus? El îmi ceruse să nu-l aștept. Nu avea nici o obligație față de mine. Nu eram logodiți. Am să încerc să o simpatizez.

Gwendoline șchiopăta alături de ea, ținînd cu greutate pasul.

– Ei bine, eu nu am de gând nici măcar să încerc. O voi urî suficient pentru amîndouă. Ea a distrus atît viața ta, cît și pe a lui Neville – deși este numai vina lui –, iar voi doi sînteți persoanele la care țin cel mai mult pe lume. Să nu-mi spui că Lily nu are nici o vină. *Firește* că nu are nici o vină și, firește că sînt nedreaptă cu ea. Dar, cu toate astea, este o ființă respingătoare, și cum aș putea să nu o urăsc atunci cînd te văd atît de nefericită?

Cele două femei ajunseseră în dreptul casei. Însă Lauren se opri înainte de a intra.

– Va trebui să o învățăm tot felul de lucruri, spuse ea cu aceeași voce neutră pe care o folosise și cu o zi înainte. Cum să se îmbrace, cum să se poarte, cum să fie o lady. Mîine o să-i fac o vizită, Gwen. Și voi încerca... să fiu amabilă cu ea.

– Și vom încerca să învățăm să cîntăm la harfă și să ne punem niște aureole luminoase deasupra capetelor, spuse Gwendoline pe un ton tăios, pentru a fi gata să ne transformăm în sfinte după ce vom muri.

Cele două tinere izbucniră în rîs.

– Te rog, Gwen, spuse Lauren, prinzîndu-și puternic verișoara de braț, ajută-mă să n-o urăsc. Ajută-mă... Of, cum *a putut* Neville să se căsătorească cu o asemenea... ființă sălbatică desprinsă din basme? Ce nu i-a plăcut *la mine*?

Gwendoline rămase tăcută, incapabilă să-i dea un răspuns rezonabil.

9

Lily avu dintr-o dată sentimentul că se întoarce într-o închisoare. Pe măsură ce se apropia de casă, ea încetini pasul, însă apoi îl iuți din nou. Îl zărise pe Neville afară, pe terasă, alături de alți trei domni. Ea îl păstrase atît de multă vreme doar în amintire și în vise. Însă acum, el era din nou real. Și

o privea apropiindu-se, cu buzele ținute și cu ochii zîmbitori. Toți o urmăreau cu privirea. Se gîndi că avusese dreptate mai devreme. Situația chiar părea mai veselă în această dimineață.

Cînd se apropie suficient, Neville făcu o plecăciune și îi întinse mîna pentru a o cuprinde pe a ei, apoi i-o sărută.

– Bună dimineața, Lily, spuse el.

– Am coborît pînă pe plajă, îl informă ea. Voiam să privesc răsăritul soarelui. Apoi am explorat stîncile și am ajuns în sat.

Scopul și destinația ei îi explicau aspectul.

– Știu, spuse el, zîmbindu-i. Te-am urmărit de la fereastră cînd ai plecat.

Marchizul cu nume lung făcu la rîndul său o plecăciune.

– Am rămas fără grai, spuse el, continuînd totuși să vorbească. Nici una dintre domnițele pe care le cunosc nu se trezește suficient de devreme pentru a ști că soarele face un lucru atît de straniu precum acela de a răsări în fiecare dimineață.

– În acest caz, ele pierd una dintre cele mai mari plăceri ale vieții, îl asigură Lily. Sir, v-aș ruga să-mi repetați numele dumneavoastră. Nu-mi pot aminti decît faptul că este lung.

– Joseph, spuse el, rîzînd și astfel dovedind faptul că este cu adevărat un domn foarte chipeș. Acum sîntem veri, Lily, și nu mai este nevoie să-ți încurci limba pronunțînd Attingsborough.

– Joseph, repetă ea. Cred că îl voi putea reține.

– Reține și James, spuse un alt domn, făcînd o plecăciune. Un alt văr, Lily. Pe soția mea o cheamă Sylvia, iar pe fiul meu, Patrick. Mama mea este mătușa lui Nev, Julia, sora tatălui lui. Tatăl meu...

– La naiba, James! Cel de-al patrulea domn își înalță privirea către cer. Nu vezi că Lily a început să ne privească cruciș, iar capul i se învîrte pe umeri? De ce nu adaugi pentru

a o edifica complet faptul că celelalte surori ale tatălui lui Nev sînt Mary și Elizabeth și că unchiul lui este celebra oaie neagră a familiei, oaia pierdută, care a plecat într-o călătorie de nuntă acum mai bine de douăzeci de ani și nu s-a mai întors? Eu sînt Ralph, Lily. Da, ai ghicit, un alt văr. Dacă n-o să-ți amintești numele meu data viitoare cînd ne vom întîlni, n-ai decît să mă strigi „tu“.

– Îți mulțumesc, spuse ea, rîzînd.

Situația era cu siguranță mai simplă în această dimineață. Poate că de acum totul va fi mai simplu. Însă ea se simțise dintotdeauna mai în largul său în compania bărbaților, probabil datorită faptului că toată viața fusese înconjurată de ei.

– Mișcarea ți-a pus cei mai frumoși bujori în obraji, Lily, spuse marchizul. Dar cum ai reușit să mergi atît de departe desculță? El îi privea cercetător picioarele prin monoclu.

– Ah, spuse ea, îndreptîndu-și privirea în jos. Mă simt mult mai bine decît cu pantofi. Dacă ți-ai scoate cizmele și ai merge prin iarbă, Joseph, ai descoperi că am dreptate.

– Vai de mine! exclamă marchizul.

– Dar nu vei face asta, îi zîmbi ea cald. Știu. Unii soldați din peninsulă nu-și scoteau niciodată cizmele. Niciodată. Cred că și dormeau cu ele în picioare. Uneori mă întrebam dacă ei chiar au tălpi sau dacă nu cumva picioarele li se termină brusc imediat sub genunchi. Desigur, ei nu ar fi recunoscut o asemenea diformitate. Imaginați-vă cît de scunzi trebuie să fi fost – iar bărbații pun mare preț pe înălțime. Nu ar suporta să fie nevoiți să se uite în sus la alți bărbați și s-ar simți de-a dreptul rușinați să privească în sus la o femeie.

Toți bărbații rîdeau cu poftă, iar Lily li se alătură.

– O, Doamne, spuse Joseph, folosindu-și de această dată monoclu pentru a-și privi cizmele, mi s-a dezvăluit secretul. Cînd m-am oprit din creștere la înălțimea de 1,50 metri,

l-am rugat pe Hobby să-mi confecționeze niște cizme cât mai înalte, pentru a putea privi lumea cu semeție.

– El chiar dansează în acele cizme, Lily, spuse Ralph. Și nu ai vrea să-ți expui degetele de la picioare greșind vreo măsură când dansezi cu Joe.

– Dacă bați în ele, adăugă James, sună a gol.

– Conversația aceasta, declară veselă Lily, a devenit absurdă. Însă, în ciuda faptului că mă tachinați, de dimineată am simțit sub tălpi iarba și roua, și nisipul între degete. Și am văzut soarele răsărind din mare. Anglia este o țară superbă, exact așa cum spunea tata.

Neville îi zîmbi.

– Ai dreptate, Lily, spuse el, apoi îi oferî brațul. Dă-mi voie să te însoțesc pînă în camera ta și să o chem pe Dolly pentru a te ajuta să te speli. Mama a venit de la casa de zestre la conac și te așteaptă în camera de mic dejun alături de cîteva dintre celelalte doamne.

El nu părea cîtuși de puțin supărat, și nu-i adresă nici un cuvînt de reproș nici atunci, nici după ce-i lăsară în urmă pe verii lui. Totuși, lui Lily nu-i scăpă amănuntul referitor la cele cîteva doamne.

– Ceilalți au ieșit la plimbarea de dimineată? îl întrebă ea.

– Nu, încă dorm sau sînt în budoarele lor. Doamnele, în general, nu prea se plimbă dimineata înainte ca slujnicele să le fi îmbrăcat și coafat și înainte să fi luat micul dejun, Lily. Îi zîmbi, și urcă alături de ea scara impunătoare.

– Ah! exclamă ea.

Slujnicele... nu se gîndise să o sune pe Dolly cînd se trezise. În plus, nu ar fi dorit să o trezească pe biata fată atît de devreme. În afară de asta, ea nu avea nici o rochie potrivită pentru Newbury Abbey, în afara celei verzi de muselină, și nici de aceasta nu era prea sigură. Se gîndi că ar fi putut măcar să-și prindă părul la spate și să-și încalțe pantofii.

– Nu m-am gîndit, continuă ea. Nu ar fi trebuit să ies

astfel, nu-i așa? Cît de stînjenit trebuie să te fi simțit cînd m-am întors, iar toți verii tăi erau acolo și m-au văzut. Îmi pare atît de rău.

– Nu, nu, spuse el, acoperindu-i mîna de pe brațul său care-i rămăsese liberă. Nu asta am vrut să spun. Nu te dojenesc, pentru numele lui Dumnezeu. Aceasta este casa ta, Lily. Aici poți face tot ce-ți dorești.

Lily tăcu, amintindu-și cît de elegant se îmbrăcase Lauren. Purtase o bonetă și chiar mănuși. Ea nu s-ar fi dus să danseze în picioarele goale și cu părul lăsat pe spate pentru a urmări răsăritul soarelui deasupra mării. Prezența ei nu l-ar fi stînjenit pe terasă.

Neville o conduse pe Lily în camera unde se servea micul dejun după ce ea se spălase, își pusese ciorapi și își încălțase pantofii săi vechi, iar Dolly îi aranjase părul într-un coc simplu la ceafă, cu două cozi împletite înfășurate în jurul său. Dolly o sfătuisese să nu poarte rochia verde de muselină, căci va avea nevoie să se schimbe pe parcursul după-amiezei, astfel că rochia veche de bumbac va trebui să fie suficientă.

Neville rămase pentru scurtă vreme alături de ea în camera rezervată micului dejun, deși acolo nu se mai afla nici un alt gentleman, însă apoi fu nevoit să plece pentru a discuta cu intendentul său.

Toate doamnele o primiră cu amabilitate. Contesa văduvă chiar se ridică în picioare pentru a o săruta pe obraji și o așază alături de ea pe o canapea cu două locuri. Însă conversația nu avea cîtuși de puțin caracterul lejer al celei de pe terasă. Doamnele discută despre Londra, despre Almack, despre biblioteci, grădini de trandafiri și supravegherea servitorilor, nici unul dintre aceste subiecte nefiindu-i cunoscut lui Lily. Iar atunci cînd se pomeni despre război și despre francezi ca fiind niște monștri ai răului și ai depravării, iar Lily afirmă că aceștia sînt oameni la fel ca

englezii, cu aceeași disponibilitate pentru tandrețe, loialitate, dragoste și alte sentimente nobile, domnișoara roșcată de care Lily își aminti că se numește Wilma – sora lui Joseph? – declară că e pe punctul de a leșina, iar altcineva o certă pe tînăra Miranda pentru că abordase un subiect atît de nepotrivit în conversația doamnelor.

Lily îi zîmbi compătimitor fetei, ale cărei bucle numeroase îi confereau capului un aspect oarecum disproporționat și care roșise și își mușca buza tremurătoare, privind în pămînt.

Mătușa Sadie schimbă subiectul întrebînd-o pe Lily dacă i-ar plăcea să brodeze ceva. Lily observase că aproape toate femeile prezente erau ocupate cu lucrul de mînă. Se văzu nevoită să recunoască faptul că nu o învățase nimeni să brodeze, deși era destul de pricepută la peticiri și cîrpiri. Din nou se așternu o scurtă tăcere, întreruptă de soacra sa ce-i sugera Mirandei să meargă în camera de muzică și să lase ușa deschisă în timp ce le cînta ceva la pian.

Lily fu salvată în cele din urmă de apariția major-domului, care îi anunță contesei de Kilbourne sosirea doamnei și domnișoarei Holyoake.

Privirile tuturor se îndreptară spre contesa văduvă, însă aceasta ridică din sprîncene.

– Ce treabă are doamna Holyoake cu mine astăzi? întrebă ea. Eu nu am chemat-o.

– Îmi cer scuze, milady, spuse domnul Forbes, dregîndu-și discret glasul, dar înțeleg că a chemat-o lordul, pentru soția sa. Le-am lăsat în salonul albastru.

Lily se simți îngrozitor de stingherită din cauza privirii întristate, dar mascate cu iuțeală de soacra sa, care uitase în mod evident că ea, Lily, era acum contesa de Kilbourne. Toată această situație va fi absolut imposibilă, cugetă Lily pentru a nu știu cîta oară, deși nu va permite să rămînă astfel. Într-un fel sau altul, ea trebuia să se obișnuiască cu situația, la fel ca toți ceilalți.

În timp ce părăsea camera rezervată micului dejun, Lady Elizabeth veni în grabă către ea, cu mâinile întinse în față.

– Lily, spuse ea, prinzîndu-i mâinile și sărutînd-o pe obraz. Bună dimineața, draga mea. Este în regulă, Forbes, o voi conduce eu pe lady la doamnele Holyoake. Lily, ele sînt croitoresele satului. Neville mi-a pomenit despre ele ceva mai devreme și m-a rugat să am grijă să-ți ia măsuri pentru cît mai multe rochii frumoase.

Lily se văzu nevoită să recunoască faptul că planul era foarte tentant. Cele două rochii ale sale erau, în mod evident, inadecvate necesităților noii sale vieți. Însă în salonul albastru o aștepta o surpriză și mai mare. După ce le-a fost prezentată doamnei Holyoake și fiicei sale, două femei brunete cu ochi negri ce se asemănau surprinzător, și după ce acestea au făcut plecăciuni adînci în fața ei, numind-o „milady“, ea putu observa cum cele două croitorese aduseseră cu ele atît de multe suluri de stofă și atît de multe tipare și alte instrumente caracteristice ocupației lor, încît toate acestea trebuie să fi fost transportate de un număr mare de valeți.

– Nu ar fi fost mai simplu să vin *eu* la dumneavoastră? le întrebă ea.

Cele două femei o priviră șocate, iar Elizabeth izbucni în rîs.

– Nu cînd ești contesa de Kilbourne de la Newbury Abbey, Lily, îi spuse ea.

După toate probabilitățile, Lily nu urma să aibă doar două-trei rochii noi, fapt ce i s-ar fi părut un lux inimaginabil, ci mai degrabă cel puțin o duzină. Cînd începu să protesteze, ea află că va avea nevoie de rochii de dimineață, rochii de ceai și rochii de seară, unele pentru serile petrecute în familie, altele pentru dineuri oficiale, altele pentru baluri, plus rochii pentru plimbare și pentru călătoriile cu trăsura. La aceasta se adăuga și un costum de călărie, cînd se descoperi că știe

să călărească, deși poate că n-ar fi trebuit să dezvăluie acest lucru, de vreme ce cu siguranță nu călărise prea mult la viața ei.

Lily descoperi că diversele utilizări ale rochiilor necesitau atît stofe, cît și croieli diferite. Avea de ales între multe culori, însă ea nu putea opta pur și simplu pentru ceea ce i se părea mai drăguț. Unele culori se potriveau unor persoane, dar nu și altora. Unele culori arătau mai bine în lumină naturală, iar altele mai bine la lumina lumînărilor. În plus, existau tot felul de accesorii, ce se potriveau anumitor stofe, activități și ocazii. Unele dintre ele aveau aceeași culoare cu stofele, în vreme ce altele erau complementare. Existau stiluri la modă și altele care erau prea *avangardiste* sau, dimpotrivă, *depășite*. Unele stiluri se potriveau tinerelor, în vreme ce altele mai degrabă ar fi fost indicate unei soții tinere sau unei doamne mai vîrstnice. Trebuia luate măsurile. Trebuia...

Cu toată amabilitatea lui Elizabeth și cu tot respectul dovedit de cele două croitorese, Lily se simți în scurtă vreme asemenea unei păpuși pasive ce-și ridica brațele atunci cînd cineva trăgea de sfoara potrivită și se învîrtea în loc atunci cînd era trasă o altă sfoară, și arbora permanent un zîmbet artificial. Curînd, toată încîntarea provocată de primirea unor haine noi dispăruse. Ea nu știa nimic și se vedea nevoită să lase toate deciziile în seama celor care se pricepeau. Iar în tot acest timp resimțea o îngrijorare prostească – oare el își putea permite toate acestea? În plus, uitase să-l roage să-i trimită căpitanului Harris suma de bani pe care o împrumutase de la el. Cum putuse neglija acest aspect?

La finalul calvarului, Elizabeth o luă de braț, iar cele două le lăsară pe croitorese să-și strîngă lucrurile – refuzaseră oferta lui Lily de a le da o mîină de ajutor, cu priviri speriate și agitate.

– Biata de tine, spuse ea. Cred că totul ți se pare foarte

difficil, nu-i așa? Vino să iei o gustare și să te relaxezi. Apoi rîse forțat. De fapt, nici măcar o gustare nu este prea relaxantă pentru tine, nu? Cu timpul, îți promit că totul ți se va părea mai ușor.

Lui Lily i-ar fi plăcut să-i dea crezare, însă nu era sigură de acest lucru. Dacă s-ar putea întoarce, cugetă ea, măcar pentru cîteva zile... Dar ce altceva ar fi putut face decît să vină aici? Chiar dacă s-ar fi întors, pentru a-i permite căpitanului Harris să scrie o scrisoare, nu ar fi făcut altceva decît să amîne inevitabilul. Pur și simplu nu ar fi putut păstra distanța. Era soția lui Neville, iar el avea dreptul să știe că ea supraviețuise.

Ceea ce-și dorea cu adevărat era să se poată întoarce în trecut, pînă în ziua morții tatălui său. Și-ar fi dorit să audă mai clar ceea ce-i zisese maiorul Newbury imediat după acel moment pentru a-și putea aduna curajul să spună „nu“ în loc de „da“.

Însă oare asta își dorea cu adevărat? Să nu se fi căsătorit cu el? Să nu fi petrecut împreună acea noapte? Dacă nu ar fi existat acea noapte, acel vis de dragoste și de perfecțiune, ea nu știa dacă ar fi putut supraviețui suferințelor la care a fost supusă ulterior. Cel puțin, nu fără să înnebunească.

Lily nu mai ieși din casă. Neville urmărea îngrijorat cum ea este luată pe sus de rudele sale, dintre care cei mai mulți erau măcar suficient de pregătiți pentru a face ceea ce trebuie și pentru a o accepta în rîndul lor. Iar ea făcea tot ce-i stătea în putință pentru a părea veselă, a învăța nume și relații de rudenie, a răspunde întrebărilor ce-i erau adresate și a urma exemplul lui, al mamei sale și al lui Elizabeth în privința etichetei. Însă culoarea din obraji ei atunci cînd se întorsese din excursia sa matinală, lucirea din ochi și vioiciunea sa – toate semnele lui Lily de odinioară – dispăreau din nou o dată cu scurgerea orelor.

El o conduse într-un tur al casei, iar ea fu impresionată de cele văzute. Privi lung și cu interes portretele de familie din lunga galerie.

– Cît de minunat trebuie să fie, spuse ea cînd parcurseseră cam o jumătate din lungimea încăperii, să știi atît de multe despre înaintașii tăi și să ai chiar tablouri cu ei. Tu semeni mult cu bunicul tău în acest portret. Nici mama și nici tata nu mi-au povestit vreodată despre familiile lor, despre strămoșii mei. Pînă să moară tata, nici nu mi-am dat seama cît de singură sînt. Dacă aș fi dorit să-i găsesc rudele, sau rudele mamei cînd m-am întors în Anglia, nici măcar nu aș fi știut unde să le caut. Pot spune că Leicestershire este un loc destul de vast.

– Nu ai fost singură, îi spuse el, compătimator. Mă aveai pe mine și familia mea.

Însă în ziua imediat următoare căsătoriei lor, el acceptase dovada neconfirmată a propriilor ochi și nu se dusese să o caute pentru a o aduce acasă, în siguranță.

Ea trecu la tabloul următor.

– Dar tu nu aveai portretele părinților tăi în interiorul medalionului, Lily? El își aminti că ea îl purta meru înainte, deși acum nu-l mai avea.

Ea își duse mîna la gît, de parcă medalionul s-ar mai fi aflat încă acolo.

– Nu, spuse ea. Era gol.

El nu o întrebă unde se află medalionul. Probabil că-i fusese luat în timpul captivității, iar amintirea acestei pierderi ar fi dureroasă pentru ea.

În dimineața următoare, el fu dezamăgit să constate că ea nu mai ieșise să admire răsăritul soarelui. Plouase în timpul nopții, iar cerul era încă destul de noros și bătea vîntul, dar el nu credea că renunțase din cauza vremii. Trăgînd cu privirea în camera ei, o descoperi așezată în dreptul ferestrei, privind tăcută afară. Ea îi zîmbi și îi spuse că una dintre

noile sale rochii avea să-i fie adusă de dimineață și că este nerăbdătoare să o probeze. Mama lui urma să o prezinte îngrijitoarei, cu care aveau să discute meniul zilei.

Era destul de important, își imagina el – cel puțin, mama lui nutrea această convingere – ca ea să învețe cum să conducă o casă atât de mare. Însă el nu dorea ca noua ei viață să-i alunge strălucirea din ochi și veselia de odinioară. Voia ca ea să rămână Lily, cea pe care și-o amintea din peninsulă.

Neville descoperi mai târziu că Lily înțelesese greșit și nu-și dăduse seama că îngrijitoarea urma să vină la ea, și nu invers. Ea coborî singură în bucătărie, așteptându-se s-o întâlnească pe soacra sa acolo. Mult mai târziu, când doamna Ailsham îi spuse contesei văduve că tînăra contesă de Kilbourne se afla jos iar soacra sa, speriată, o urmase acolo, Lily ședea la uriașa masă de bucătărie cu un șorț prea mare pentru ea legat deasupra rochiei sale noi, curățind cartofi alături de o slujnică și încîntînd personalul nedumerit, dar vesel al bucătăriei cu povești despre pregătirea hranei pentru un regiment ale cămi rații soseau adesea neregulat, iar atunci cînd soseau nu acopereau necesitățile soldaților.

După ce Neville află povestea și izbucni în rîs, deși mama lui nu era cîtuși de puțin amuzată, el plecă în căutarea lui Lily. Însă ea fusese deja readusă în camera rezervată micului dejun, în compania respectabilă a mătușilor și verișoarelor lui. Ea era în același timp veselă, tăcută și apatică, și foarte drăguță în noua sa rochie albastră de dimineață.

De la casa de zestre li se transmise știrea că Lauren și Gwendoline vor veni în vizită în timpul după-amiezei.

La adunarea familiei, în salon se putea simți în aer o stare generală de tensiune. Nimeni nu se purta natural. Toți zîmbeau, vorbeau și rîdeau excesiv. Lily era foarte tăcută.

Neville aștepta îngrozit sosirea celor două tinere. Însă

momentul venirii lor a fost aproape dezamăgitor. Ele ceruseră să nu fie anunțate și intrară împreună în încăpere de îndată ce un valet le deschise ușile, la fel cum ar fi făcut cu orice altă ocazie înaintea sosirii lui Lily. Ambele erau extrem de elegante. Gwen nu zîmbea, în vreme ce Lauren era... radioasă și grațioasă. Ea își roti privirea prin încăpere, salutîndu-i pe toți cei prezenți, aparent stăpînă pe sine.

Acest moment trebuie să-i fi pretins un efort imens, se gîndi Neville în timp ce sări în picioare și se grăbi către ele.

– Lauren, spuse el, rezistînd impulsului de a-i lua mîinile într-ale sale și făcînd în schimb o plecăciune. Ce mai faci? Gwen?

– Bună, Neville. Lauren îi zîmbi și își întinse *ea* mîinile către el. Am venit să-i prezentăm oficial omagiile noastre soției tale, nu-i așa, Gwen? Dar nu pentru a-i fi prezentate. Ne-am întîlnit ieri-dimineață, cînd am ieșit toate trei la o plimbare, iar drumurile ni s-au intersectat. A, iată-te, Lily, spuse ea îndepărtîndu-se de Neville cu un zîmbet cald și întinzîndu-și din nou mîinile. Pari... împlînzită. Rîse scurt. Ce rochie frumoasă! Te prinde foarte bine galbenul pal, continuă ea, cuprinzînd mîinile lui Lily într-ale sale și aplecîndu-se în față pentru a o săruta pe obraz.

Lauren își juca perfect rolul. Dar oare era doar un rol? Ea continuă să-i salute pe toți ceilalți cu afecțiune, apoi se așează lîngă Lily într-o sofa cu două locuri.

Contrastul dintre cele două femei – soția lui și cea care fusese la un pas să-i devină soție cu două dimineți în urmă – era evident. Lily, micuță, drăguță, tăcută, ușor încurcată ori de cîte ori i se adresa vreo remarcă, lăsîndu-se pe spate în sofa, bîndu-și tot ceaiul dintr-o dată fără să mai așeze ceașca pe farfurioară înainte de a o goli, lipsită de acea „prezență” pe care mama lui o considera atît de importantă pentru o contesă. Lauren, înaltă, frumoasă și elegantă, absolut la largul ei, stînd într-o poziție dreaptă dar grațioasă, fără ca spatele

să-i atingă spătarul sofalei, sorbind ușor din ceașcă și așezînd-o la loc pe farfurioară, vădînd aprecierea acordată de o adevărată lady unui lucru de calitate.

Neville avu impresia că ea se așezase intenționat lîngă Lily, știînd cum vor fi observate și interpretate toate aceste contraste. Însă n-ar fi fost prea amabil din partea ei, iar Lauren fusese dintotdeauna o femeie amabilă. Desigur, pe de altă parte, ea nu se aflase niciodată într-o astfel de situație.

Mai degrabă Gwen se purta așa cum s-ar fi așteptat el să se poarte mireasa respinsă. Deși foarte bine crescută, ea îi ignoră în mod intenționat atît pe Lily, cît și pe el după acel salut rigid inițial și se limită să converseze cu un grup de veri și verișoare.

Neville se așteptase într-o oarecare măsură – degeaba sperase – ca Lauren să părăsească Newbury Abbey în timpul dimineții, împreună cu bunicul ei și cu domnul Calvin Dorsey, ce-i oferise bătrînului o alinare tăcută încă din ziua nunții anulate și fusese atît de amabil încît să-l însoțească pe parcursul primei zile a călătoriei baronului înapoi acasă, în Yorkshire. Însă Lauren nu li se alăturase. În fond, Newbury fusese casa ei aproape de-a lungul întregii sale vieți. Neville se gîndi că poate pentru ea era important să nu fugă, ci să rămînă și să-și înfrunte soarta.

Iar ea se descurca de minune. Poate că el ar fi trebuit să se simtă ușurat – chiar *era* ușurat. Însă nu putea uita cum Lauren, pe cînd era doar o fetiță, sporovăia fericită despre ce va face cînd mama ei se va întoarce acasă – pînă cînd, într-o zi, ea nu mai pomeni un cuvînt de mama sa. Și cum, atunci cînd mai crescuse, era încîntată la gîndul că va scrie familiei tatălui său pentru a relua legăturile cu aceasta și poate a petrece cîteva luni acolo – pînă cînd renunță complet să mai discute despre acest lucru după ce primise răspunsul la scrisoarea sa. Ea pur și simplu trecuse sub tăcere ambele subiecte. Nu își pierduse veselia, ci doar păstrase o tăcere absolută.

Nici un străin care și-ar fi făcut acum apariția în salon nu ar fi bănuț că Lauren fusese mireasă cu două dimineți în urmă – mireasa lui – sau că speranțele ei fuseseră năruite într-un mod atît de brutal.

Lauren, cugetă el neliniștit, îi amintea întrucîtva de un butoi de pulbere, aparent inofensiv, dar așteptînd scînteia menită să-l aprindă.

Poate se înșela. Poate că Lauren nu era capabilă de atîta pasiune.

Însă o parte din el și-ar fi dorit ca ea să fi țipat la el cînd o vizitase cu două dimineți în urmă. Și ca ea să fi intrat în această după-amiază în salon tunînd și fulgerînd, și să fi făcut o scenă scandaloașă.

Într-un tîrziu, Pauline Bray, sora lui James, făcu o sugestie care puse capăt acelei atmosfere de normalitate, ciudat de tensionată ce domnea în salon.

– Cred că voi face o plimbare, anunță ea. Priviți, a ieșit soarele și de bună seamă că iarba s-a uscat pînă acum după ploaia de azi-noapte. Vrea cineva să mi se alătore?

Se părea că toți erau dispuși s-o însoțească. Verii au acceptat sugestia cu oarecare entuziasm, pînă și cîteva dintre rudele mai vîrstnice exprimîndu-și dorința de a lua o gură de aer proaspăt. După o scurtă dispută între posibilitatea de a urca pe aleea cu rododendroni pe dealul din spatele casei sau cea de a coborî spre plajă, ultima variantă avu cîștig de cauză în ciuda protestelor Wilmei, care susținea că aerul sărat al mării îi distruge tenul și că nisipul o să le intre în pantofi și în haine indiferent cît de atent ar merge.

Înainte ca mulți dintre ei să plece, se dădu o amploare și mai mare plimbării, trimițîndu-se vorbă la bucătărie ca, mai tîrziu, să fie adus pe plajă un ceai de picnic, deși acesta tocmai fusese servit în salon.

Neville se bucură de această sugestie, atît pentru el, cît și pentru Lily. Ea rămăsese închisă în casă o zi și jumătate,

iar el știa că fata se simte tulburată și deprimată chiar dacă nu se plînsese. Probabil că vizita lui Lauren o marcase în mod deosebit.

Însă orice intenție ar fi vrut de a o lua de braț și de a o conduce, eventual, ceva mai departe de grupul principal, aceasta îi fu spulberată chiar înainte de a părăsi casa. Lauren nu se depărtase deloc de Lily și îi luase brațul zîmbind.

– Noi două vom merge împreună, Lily, îi spuse ea. Astfel ne vom cunoaște mai bine.

10

ele două femei parcurseră în liniște terasa, merseră de-a lungul peluzei și coborîră panta abruptă a dealului îndreptîndu-se spre plajă. Au ajuns mai departe decît fusese Lily pînă atunci, dincolo de o stîncă uriașă ce se apleca deasupra lor în timp ce treceau pe sub ea.

Lily era încălțată cu pantofii săi vechi, în așteptarea noilor perechi pe care i le confecționa cizmarul satului. Purta în schimb o rochie galben pal nou-nouță și o pelerină (probabil că doamna și domnișoara Holyoake munciseră din greu pentru a le termina într-o zi) și boneta simplă de pai pe care o alesese din colecția pe care croitoresele o aduseseră cu ele la conac. Elizabeth îi explicase că, în absența unei modiste în sat, doamna Holyoake își asumase sarcina de a pune la dispoziție o colecție selectă de bonete.

Borul larg al bonetei lui Lily îi proteja chipul de soare care, în cea mai mare parte a timpului, strălucea neinconcomodat de norii ce alunecau pe cer. Umbrela de soare a lui Lauren, pe care aceasta insistase să o împartă cu Lily, nu permitea nici măcar unei raze rătăcite să-i atingă fața. Lauren îi atrase atenția că trebuie să aibă mare grijă de tenul lor, mai ales acum, cînd era aproape vară. Ea observase tenul bronzat al

lui Lily, probabil consecința neplăcută a drumului pe care aceasta îl făcuse din Portugalia în Anglia. Însă nu trebuia să dispere, căci culoarea se va estompa dacă va avea mereu o umbrelă de soare atunci când va ieși din casă. Lauren se oferă să-i împrumute una.

Wilma se ținea la distanță de malul apei, deoarece aerul sărat al mării îi asprea tenul și îi întărea părul. În plus, ei trebuia să meargă cu grijă pe nisip pentru ca acesta să nu le intre în pantofi. Ajungând într-un loc acoperit, unde putea fi servit ceaiul de picnic de către servitorii care sosiseră deja cu păături și coșuri, Wilma îi puse pe domni să construiască un cort din păături astfel încât să fie protejați de vînt și de aerul distrugător al mării. Când se așezară, ei nu mai puteau vedea nici apa, nici nisipul.

Lily se gîndi că ar fi putut la fel de bine să rămînă în casă.

Bărbații se distraseră mult mai bine. Ei merseseră în pas vioi pînă la capătul plajei și se întorseseră, întîlnindu-se cu doamnele la mijlocul distanței. Și ajunseseră pînă la marginea apei, unde se roteau pescărușii, iar vîntul sufla cu putere. Din grupul lor auzeau rîsete pline de voieșie, iar Lily regreta că nu li se putea alătura.

Apoi se așezară cu toții să-și bea ceaiul, însă imediat ce le trecu foamea, unii dintre verii cei mai tineri – Hal împreună cu frații săi, Richard și William – voiră să plece din nou pentru a cerceta împrejurimile. William îi făcu un semn cu ochiul Mirandei, ce are cam aceeași vîrstă cu el, îndemnînd-o să li se alătore, iar Miranda își privi nerăbdătoare mama, care ținea în mîini două pahare în vreme ce fiul său Ralph, viconte de Sterne, le umplea cu vin. Apoi, Miranda o privi nesigură pe Lily.

– Și eu aș vrea să evadez, îi șopti Lily, uitîndu-și toate bunele intenții de la care nu se abătuse vreme de o zi și jumătate. Neville, împreună cu Elizabeth și ducele de Portfrey, asculta politicos un monolog pe care mătușa

sa Mary îl începuse cu mai bine de cinci minute în urmă.

După cîteva secunde, cele două fete li se alăturară tinerilor și alergară de-a latul plajei pînă la malul apei.

– Pun pariu că apa este suficient de rece în această perioadă a anului pentru a provoca cuiva un infarct, spuse Richard.

– Nu, îi răspunse Lily, care era obișnuită să se scalde în izvoarele de munte pe tot parcursul anului, mai puțin iarna. Ar fi înviorătoare. Ah, ce plăcută este adierea vîntului, continuă ea, ridicîndu-și chipul către acesta și către soare.

– În toate stațiunile la modă se vorbește despre îmbăierea în mare, spuse Hal. Dar, din păcate, nu și aici, și nu în luna mai. Eu am făcut baie în mare anul trecut, la Brighton, cu familia Porter.

– Cred că aş muri înainte să intru doar și cu un deget în apa mării, spuse Miranda. Cred că-ți zbîrcește pielea.

Lily începu să rîdă.

– Este doar apă, deși nu e bună de băut, desigur, datorită sării, spuse ea, apoi, înainte să se gîndească ce face, își scoase pantofii și ciorapii și îi luă într-o mînă, în vreme ce cu cealaltă își ridică poalele fustei și înaintă în apă pînă cînd aceasta îi ajunse la jumătatea gambelor.

Miranda chicoti, iar tinerii strigară veseli.

– Este într-adevăr rece, spuse Lily, rîzînd și mai vesel. Dar e grozavă, trebuie să încercați și voi.

Richard o ascultă, urmat pe rînd de Hal și de William. În cele din urmă, pînă și Miranda s-a lăsat convinsă să-și scoată pantofii și ciorapii și să pășească cu grijă în apă pînă la glezne, rîzînd de teamă și de emoție.

– O, Lily, țipă ea, ești atît de *amuzantă*.

– Wilma este o demodată, remarcă Richard cu o vizibilă lipsă de respect față de cei mai vîrstnici decît el, iar Lauren și Gwen simt nevoia să-și amintească mereu că ele sînt niște *lady*.

Toți cinci se plimbară cu picioarele prin apa de la mal, ținându-și în mâini pantofii și șosetele pînă cînd ajunseră în dreptul stîncii impunătoare. Lily decretă că o stîncă astfel așezată și avînd o asemenea formă trebuie să fi fost plasată acolo anume pentru a fi escaladată. Drept urmare, ea se urcă pînă în vîrf și se așează acolo, prinzîndu-și genunchii cu brațele și dîndu-și capul pe spate. Apa mării îi udase poalele rochiei, însă acestea se vor usca în curînd. Ea se gîndi că-i este aproape imposibil să rămînă calmă și supusă cînd simțea razele soarelui și bătaia vîntului pe față și auzea sunetul valurilor ce se rostogoleau spre țărm și tipătul pescărușilor de deasupra. Își scoase boneta, așezînd-o lîngă ea alături de pantofi și de ciorapi. Acum se simțea și mai bine.

Ceilalți patru urcaseră după ea și se așezaseră împreună ceva mai jos, vorbind și rîzînd între ei. Lily uită de prezența lor lăsîndu-se în voia celui sentiment familiar de a fi singură cu universul. Ea posedase dintotdeauna darul (necesar în condițiile în care beneficiase de atît de puțină intimitate reală în viața sa) de a se putea izola de restul oamenilor.

— *Miranda!*

Vocea, puternică și surprinsă, o făcu pe Lily să tresară, trezind-o la realitate. Mătușa Theodora stătea la baza stîncii împreună cu Elizabeth și cu mătușa Mary.

— Pune-ți *imediat* pantofii, ciorapii, boneta și mănușile. Și coboară de acolo! Sfinte Doamne, ți-ai udat poalele rochiei. Ai mers prin apă? Fată revoltătoare, vulgară și neascultătoare ce ești. O *adevărată lady* nici măcar nu s-ar gîndi să... Însă privind în sus, ea o descoperi pe Lily, a cărei ținută era cu mult mai dezordonată decît a fiicei sale.

Elizabeth țiși și începu să rîdă.

— Ce gest provocator de inteligent din partea lui Lily și a Mirandei, spuse ea. Ele fac ceea ce fiecare dintre noi și-a dorit în secret să facă și se bucură de soare și de briza mării... și chiar de mare.

Însă încercarea ei de a atenua caracterul penibil al situației nu prea dădu rezultate. În jurul lor se strînsese tot grupul, mătușa Theodora se înroșise de tot, iar Miranda izbucnise în lacrimi. Aferată, mătușa Mary îi asigură pe toți că numai fiii săi sînt de vină. Sînt niște băieți atît de neastîmpărați. Hal îi aminti indignat faptul că la vîrsta de douăzeci și unu de ani nu mai era cazul să fie numit băiat.

Lily își puse în liniște ciorapii și pantofii și își legă panglicile noi sale bonete sub bărbie, apoi se întoarse pentru a coborî cu grijă înapoi pe plajă. Wilma se plînsese zgomotos de ceva, iar Gwendoline îi atrase atenția că este obositoare. Marchizul întrebă cu o voce intenționat apatică dacă auzise cineva de furtuni în pahare cu apă, iar Pauline se înecă de rîs. În timp ce cobora, Lily se simți cuprinsă și depusă pe sol de două brațe puternice.

El o întoarse și îi zîmbi, ținîndu-i în continuare talia cu mîinile.

– Mi-am amintit atît de clar, văzîndu-te acolo sus, de momentul cînd te priveam cum șezi pe promontoriul unei stînci și admiri dealurile portugheze.

Însă zîmbetul i se stinse chiar înainte să termine fraza.

– Scuză-mă. Asta se întîmpla chiar înaintea morții tatălui tău.

Și cu doar cîteva ore înaintea căsătoriei lor. Cît de mult trebuie să regrete el ambele întîmplări. Cît de mult regreta *ea*.

Toată lumea pomi înapoi către vale și către cărarea ce urca spre casă, într-o atmosferă apăsătoare. Lily și Neville încetiniră pasul, rămînînd la o mică distanță în urma grupului.

– Îmi cer scuze, zise ea.

– Nu, îi spuse el pe un ton ferm. Nu trebuie să-ți ceri tot timpul scuze. Ești liberă să-ți trăiești viața așa cum vrei.

– Dar i-am creat probleme Mirandei. Nu m-am gîndit.

– Voi discuta cu mătușa Theodora, îi spuse el, chicotind.

Să știi că nu a fost o pozna prea gravă.

– Nu, spuse ea, *eu* am să discut cu ea. Nu trebuie să mă protejezi permanent. Nu sînt un copil.

– Lily, spuse el cu o voce blîndă. Ceva nu este în regulă, nu-i așa? N-ai vrea să rămînem pușin singuri? Dă-mi voie să-ți arăt coliba.

– Cea din vale? îl întrebă ea.

Neville dădu aprobator din cap.

– Este refugiul meu privat. Locul unde mă duc cînd am nevoie de liniște și pace. Vreau să ți-l arăt.

El îi luă mîna în a lui și își împleti degetele cu ale fetei. Nu-i păsa dacă cineva din grupul din față ar fi privit înapoi. În fond, erau căsătoriți.

– Deci coliba este a ta? îl întrebă ea. Este foarte drăguță.

– Bunica mea a fost pictoriță, îi explică el. Îi plăcea să fie singură cînd picta, astfel că bunicul meu a pus să i se construiască această colibă în cel mai încîntător loc de pe întregul domeniu. Înăuntru există mobilă, iar coliba este curățată și aerisită o dată pe lună. Poate fi folosită de către oricare dintre noi, însă cred că a ajuns să fie considerată locul meu special. Și mie îmi place uneori să fiu singur și tăcut.

Lily îi zîmbi. Nu încăpea nici o îndoială că ea putea înțelege astfel de porniri antisociale.

– Acesta a fost singurul lucru care mi s-a părut dificil în privința vieții din armată, spuse el. Lipsa intimității. Probabil că și tu ai resimțit-o, Lily. Și totuși tu aveai ceva special... Știi, remarcasem faptul că plecai adesea de una singură, deși niciodată atît de departe încît să nu mai fii zărită de tatăl tău. Stăteai singură, în picioare sau jos, fără să faci nimic altceva decît să privești în jur. Îmi imaginam că ai reușit să descoperi o lume inaccesibilă mie și aproape tuturor celorlalți. Așa este?

– Există unele locuri care par mai binecuvîntate decît altele. Locuri în care te simți... ca Dumnezeu, cred. Nu am reușit niciodată să simt prezența Domnului într-o biserică.

Eu acolo mă simt mai degrabă claustrată, la fel cum mă simt în multe clădiri. Însă există unele locuri de o neobișnuită frumusețe și pace și... sfințenie. Totuși, acestea sînt destul de rare. Eu nu m-am bucurat de o vale ca a ta pe cînd eram copil, sau de o cascadă, de un bazin la baza acesteia sau de o colibă lîngă ea. Și nu am găsit multe astfel de locuri în viață, deși au fost cîteva. Am învățat să... să...

– Să ce? spuse el, aplecîndu-și capul către ea. El vorbise des cu Lily în trecut, uneori cîte o oră sau chiar mai mult, iar ei se simțiseră bine unul în compania celuilalt, în ciuda diferenței de sex și de statut. Neville simțise că o cunoaște bine, însă nu o întrebase niciodată despre lumea ei privată, limitîndu-se să o urmărească cu privirea. Ea avea anumite profunzimi ale caracterului care lui îi rămîneau necunoscute. Bănuia că acolo se ascunde multă frumusețe, precum și înțelepciune, în ciuda tinereții ei și lipsei unei educații formale. Lily a lui nu avea nimic superficial.

– Nu știu cum să-ți spun. Am învățat să stau nemișcată, fără să fac sau să aud sau chiar să mă gîndesc la ceva. Am învățat să *fiu*. Am învățat că e de-ajuns să vreau pentru ca aproape orice colț să devină unul dintre acele locuri speciale... Poate că am învățat să descopăr acest loc în mine însămi.

El o privi: frumoasa și delicata Lily în noua ei rochie galben pal, cu pelerină și bonetă nouă. Așadar, seninătatea pe care el o observase dintotdeauna la ea avea o explicație. Bănuia că ea descoperise în existența ei scurtă și dificilă ceea ce mulți oameni nu descoperă într-o viață întreagă. Nici el nu ajunsese atît de departe, deși cunoștea, la rîndul său, importanța singurătății și a tăcerii. Se întreba dacă nu cumva capacitatea lui Lily de a-și găsi un loc interior sau, pur și simplu, de a *fi*, cum se exprimase ea, o ajutase să suporte calvarul prin care trecuse în Spania. Însă nu avea de gînd să o întrebe despre asta. Nici nu putea să se gîndească la așa ceva.

Cei doi ajunseseră în vale, iar acum urcau pe cărarea spre colibă și spre bazinul de la baza cascadei. Toți ceilalți dispăruseră deja pe deal și printre copaci. În momentul în care ajunseseră la o mică distanță de colibă, ei se opriră printr-un acord tacit pentru a savura frumusețea priveliștii și a asculta șipotul liniștitor al apei ce cădea pe stînci.

– O, da, spuse ea într-un tîrziu cu un oftat, acesta este unul dintre acele locuri. Înțeleg de ce vii aici.

El observase că ea nu i se adresa în nici un fel de cînd se întorsese, deși îi amintise că ea este soția lui și îi poate folosi numele de botez. Aștepta cu nerăbdare să și-l audă pronunțat din nou de buzele ei. Își amintea că i se păruse cel mai intim cuvînt de alint în noaptea nunții lor. Dar nu avea de gînd să insiste asupra acestui subiect. Trebuia să-i acorde răgazul necesar.

– Vino să vezi coliba, spuse el, dîndu-și dintr-o dată seama cu oarecare surprindere că nu venise niciodată acolo cu Lauren, cel puțin nu de cînd erau copii.

Coliba se compunea doar din două încăperi, ambele fiind mobilate confortabil și avînd cîte un șemineu lîngă care se aflau stive de lemne, pregătite pentru o zi – sau o noapte – răcoroasă. Cîteodată, el petrecea și noaptea aici. Făcuse acest lucru de cîteva ori în ultimul an și ceva, cînd își amintise de regiment și de anii petrecuți în peninsulă și fusese mistuit de o dorință neclară.

Ba nu, nu neclară. Aici o dorise pe Lily, pe care ajunsesese treptat să o iubească de-a lungul anilor în care o cunoscuse, deși acea iubire înflorise într-o pasiune sexuală, doar cu scurt timp înaintea momentului glorios din noaptea premergătoare zilei în care a crezut că ea murise.

El a încercat să nu se gîndească la Lily după ce a ajuns la Newbury. Acolo își impusese să se concentreze asupra noii sale vieți, o viață pentru care fusese crescut și educat, viața ce o includea pe Lauren. Venise la colibă pentru a depăna amintiri și pentru a-și încheia perioada de doliu.

Încă îi venea greu să conștientizeze faptul că Lily *nu* murise. Că era aici. Acum.

Lily aruncă o privire în dormitor, însă cealaltă cameră părea să o fascineze cu mult mai mult. Acolo se găseau câteva scaune, o masă, cărți, hîrtie, penițe și o călimară, iar fereastra oferea o vedere directă către cascadă și bazin. Lui îi plăcea să stea aici pentru a citi sau a scrie. Sau doar pentru a privi pe fereastră. Poate că asta era ceea ce ea numea *a fi*.

– Aici citești, spuse ea, luînd o carte după ce își scosese boneta și o așezase pe un scaun. Afli despre alte lumi și alte minți. Și le poți citi iar și iar.

– Da, confirmă el.

– Iar uneori îți scrii propriile gânduri, spuse ea, plimbîndu-și degetele deasupra uneia dintre penițe. Și poți să le citești mai tîrziu și să-ți amintești ce simțai atunci cînd le-ai scris.

– Da, zise el, detectînd o notă visătoare în vocea fetei.

– Cred că este cel mai minunat lucru din lume, să poți citi și scrie.

El își dădu seama că nu se gîndise niciodată cît era de privilegiat pentru faptul că beneficiase de educație.

– Ai putea învăța și tu, Lily, îi sugera el.

– Poate, consimți ea. Deși probabil că sînt prea mare. Nu cred că aș fi o elevă prea bună. Tata îmi spunea mereu că cel mai greu lucru pe care-l făcuse în viață fusese să învețe să citească. Lui nu i s-a părut deloc ușor.

Lily așeză cartea pe masă și se îndreptă către fereastră pentru a privi afară.

El nu dorise să-i pună acea întrebare de al cărei răspuns se temea, cel puțin nu încă. Nu se simțea suficient de puternic pentru a afla. Însă acest moment și acest loc i se păreau într-un fel potrivite, iar vorbele pur și simplu îi țîșniră pe gură.

– Lily, o întrebă el, prin ce ai trecut?

Se apropie de ea, privind-o din profil, și îi mîngîie

obrazul cu dosul degetelor. Părea atît de delicată, și totuși el știa că, în felul ei, Lily era la fel de puternică asemenea celor mai îndîrjiți veterani. Dar cît de mult îi fusese pusă la încercare această duritate?

– Poți vorbi despre asta?

Ea își întoarse capul, privindu-l cu ochii săi mari și albaștri. În mod ciudat, ea părea deopotrivă rănită și calmă. Suferința îndurată, oricare ar fi fost aceasta, o afectase, poate pentru totdeauna, dar nu o distrusese. Sau cel puțin asta se putea citi în ochii ei.

– Era război, spuse ea. Am văzut suferințe mult mai groaznice decît ale mele. Am văzut mutilări și tortură și moarte. Eu nu am fost mutilată. Și nici ucisă.

– Ai fost... torturată?

Ea scutură din cap.

– Bătută de cîteva ori, spuse ea, atunci cînd... nu m-am ridicat la nivelul așteptărilor. Dar numai cu mîna. Nu am fost chiar torturată.

Lui Neville i-ar fi plăcut ca un anume partizan spaniol să se materializeze în acel moment în fața lui. Ar fi vrut să-i sfărîme oasele cu pumnii, apoi să-i rupă brațele și picioarele cu mîinile goale. O *bătuse* pe Lily? Într-un fel, asta i se părea un păcat la fel de atroce ca violul.

– Deci, nu torturată, spuse el. Doar bătută și... folosită.

– Da. Privirea fetei coborî către eșarfa de la gîtul lui.

Imaginea unui alt bărbat care să se folosească de Lily îl îndurera. Nu pentru că ar fi făcut-o mai puțin dezirabilă în ochii lui (el se gîndise deja la această variantă cu o seară înainte, și o respinsese), ci pentru că ea fusese întruchiparea inocenței, a seninătății și a bunătății, iar cineva o tratase ca pe o sclavă și, făcîndu-și poftele cu ea, îi umpluse sufletul de tristețe și amărăciune. Și poate că o afectase în mod ireparabil.

Cum putea afla? Poate că nici măcar ea nu știa. Poate

că felul calm în care accepta ceea ce i se întâmplase, explicabil prin faptul că era război, nu reprezenta altceva decât un bandaj subțire ce acoperea o rană mare, deschisă. Poate că, într-un fel, modul ei de a accepta situația nu se deosebea prea mult de cel al lui Lauren...

Brusc, el își pierduse curajul, mai bine zis puținul curaj pe care și-l adunase pentru a-i adresa acea primă întrebare. Probabil că dacă ar fi continuat să o întrebe, ea i-ar fi spus totul. Toate detaliile suferințelor atroce pe care le îndurase și cărora le supraviețuise. Însă el nu dorea să știe. Nu putea suporta să știe. Chiar dacă își dădea seama că poate ea avea nevoie să spună toate aceste lucruri.

O, Lily, și tu vorbeai de lașitate?

Îi mângâie obrazul cu dosul degetelor, apoi și le plasă sub bărbia fetei pentru a o ridica.

– Nu ai de ce să-ți fie rușine, Lily, îi spuse el. Oare ea se simțea rușinată? Însă ea se așteptase ca el să divorțeze de ea pentru adulter. Nu ai greșit cu nimic, continuă el. Eu am greșit. Eu am toate motivele să mă simt rușinat. Ar fi trebuit să te protejez mai bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că vor ataca centrul plutonului. Ar fi trebuit să mă gândesc că exista o șansă ca tu să nu fi murit. Ar fi trebuit să fac imposibilul pentru a te găsi și a te răscumpăra.

– Nu! Ochii ei îl priveau calmi. Uneori este mai simplu să găsești greșeli și să dai vina pe cineva – chiar pe propria persoană – decât să accepți faptul că războiul pur și simplu nu are logică. Era război. Asta-i tot.

Și totuși ea se autoînvinovăța, după cum reieșise din discuția purtată cu două seri în urmă. Se autoînvinovăța de lașitatea de a nu se fi luptat pentru virtutea sa, de a nu fi preferat să moară alături de prizonierii francezi decât să se supună. Iar el nu putea accepta scuza războiului pentru a se disculpa.

El crezuse că toate aceste răni i se vindecaseră, iar ea

nu părea să fie rănită. Dar, poate că, în realitate ei, erau doi oameni răniți care trebuia să-și găsească într-un fel iertarea și pacea și vindecarea împreună.

Însă pentru asta era nevoie ca între ei să nu mai existe nici un secret. Totuși, el nu putea suporta să afle...

Își aplecă capul, atingându-i buzele cu ale sale. Erau moi, calde și docile. Iar ochii fetei, observă el când se retrase pentru a-i privi, exprimau dorința. O sărută din nou, la fel de blînd ca mai devreme, pînă cînd simți cum buzele ei se agață de ale lui și le apasă, la fel cum o făcuseră atunci cînd el o trăsese sub pătura lui în cort, în noaptea nunții lor.

Ah, Lily. Îi lipsise. Chiar și atunci cînd o crezuse moartă, îi lipsise. Viața lui fusese searbădă fără ea. Se crease un gol pe care nimeni și nimic nu-l putuse sau n-ar fi putut vreodată să-l umple. Dar ea se întorsese. Ah, se întorsese acasă la el. O prinse în brațe și o trase către el, apoi își deschise buzele peste ale ei.

Brusc se trezi luptîndu-se cu o ființă sălbatică, ce îl zgîrie cu unghiile și îl împinse, gemînd plină de teamă. Ea fugi în colțul opus al camerei și trase un scaun între ei. Privind-o șocat, el îi observă ochii măriți de spaimă. Apoi, ea și-i închise brusc, strîngîndu-i puternic, iar cînd el începu să vorbească, ea își acoperi urechile cu palmele și continuă să geamă. Ținîndu-l la distanță. Închizîndu-se în sine.

Neville deveni glacial.

– Lily. Folosi singura voce pe care știa în mod instinctiv că ea o va recunoaște și la care va reacționa, vocea sa de ofițer. Lily, ești în siguranță. Pe onoarea mea. Ești în siguranță.

Ea tăcu, iar după cîteva clipe își luă mîinile de la urechi. Deschise ochii, fără însă a-l privi. Ochii îi erau enormi și goi, iar el își dădu seama oarecum speriat că deveniseră inexpresivi.

– Îmi cer scuze, îi spuse el. Îmi pare foarte rău. Nu am

vrut să te rănesc și nici să te sperii. Nu voi face niciodată nimic... fizic împotriva dorinței tale. Îți jur. Te rog să mă crezi.

– Mi-e teamă, spuse ea cu o voce plată.

– Știu. Toate întrebările lui își primiseră un răspuns mai clar decît dacă i le-ar fi adresat, iar ea ar fi recurs la cuvinte. Era mutilată la fel de grav ca un soldat ce se întoarce de la război fără o mîină sau un picior, poate chiar mai grav. Iar el se temea că nu va putea remedia niciodată situația. Inspiră adînc și își folosi din nou vocea de ofițer. Lily, privește-mă.

Ea se conformă. Chipul ei își pierduse toată culoarea vie pe care o căpătase în urma escapadei de pe plajă. Era din nou palidă și descompusă.

– Privește-mă bine, îi spuse el. Pe cine vezi?

– Pe tine, îi răspunse ea.

– Și cine sînt eu?

– Maiorul lord de Newbury.

– Lily, ai încredere în mine?

Ea dădu aprobator din cap.

– Cu însăși viața mea.

Era un răspuns care îl speria, căci el îi trădase o dată încrederea cu consecințe groaznice, incalculabile, dar nu-și putea permite să-și dezvăluie propria slăbiciune în acest moment.

– Nu-ți pot promite că n-o să te mai sărut de-acum încolo sau că nu voi face niciodată mai mult decît să te sărut. Dar nu voi întreprinde nimic fără acordul tău. Mă crezi?

Ea încuviință din nou din cap.

– Da.

– Privește în jurul tău, îi comandă el. Unde te afli?

Ea se supuse.

– În colibă. La Newbury Abbey.

– Și unde este asta, Lily?

– În Anglia.

– În Anglia nu este nici un război, îi spuse el. Aici este pace. Iar această mică parte a Angliei îmi aparține. Aici ești în siguranță cu mine. Mă crezi?

– Da, încuviință ea.

– Atunci, lasă-mă să-ți văd din nou zîmbetul.

Ea arboră un zîmbet tremurat, El putea vedea că teama ei îngrozitoare dispăruse, deși a lui încă mai persista.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Să nu-ți pară, zise el cu un oftat. Ar fi mai bine să nu mai continuăm discuția pe ziua de azi. Nu te-am adus aici să te întristez, ci pentru că îmi place acest loc și instinctul mi-a spus că și ție îți va plăcea. Este al tău în aceeași măsură în care este al meu, draga mea. Tu ești soția mea, și poți veni aici ori de cîte ori dorești. Aici vei fi mereu în siguranță, chiar și față de mine. Îți jur. Și poți fi tu însăși. Poți fi exact persoana care vrei să fii.

Ea dădu aprobator din cap și întinse mîna pentru a-și lua boneta. El o urmări cum își leagă panglicile sub bărbie și se îndreaptă către ușă. I-o deschise și ieșiră amîndoi, apoi porniră prin vale către cărarea ce urca pe deal. Neville mergea lîngă ea cu mîinile încleștate la spate. Îi era teamă chiar să-i ofere brațul.

Așadar, rănile erau mult mai adînci decît păruseră la început. Se vor putea vindeca vreodată? Și era el în stare să i le vindece? Aici, unde ea nu se simțea ca acasă, unde nu putea fi femeia care fusese înainte, plină de viață, spontană și liberă?

Însă el nu avea altă cale decît s-o ajute să se vindece și să se obișnuiască cu noua sa viață. Ea era soția lui. Iar el o iubise mult chiar dinainte să se căsătorească cu ea. Și o iubise cu pasiune în acea unică noapte a căsătoriei lor. Și nu încetase nici o clipă să se gîndească la ea. Și o iubise din nou din clipa în care ea pășise în naosul bisericii în ziua nunții lui, cu două dimineți în urmă.

Lily își ceru scuze mătușii Theodora, vicontesa Sterne, luînd asupra sa toată vina pentru comportamentul necuviincios al Mirandei. Făcu acest lucru în mod public, la cină, astfel încît toată lumea să știe că ea purta întreaga răspundere. Însă mătușa Theodora se îmbujoră și o asigură pe Lily că incidentul era lipsit de importanță. Hal îi întări cuvintele, dar tatăl său, Sir Samuel Wollston, îi spuse pe un ton tăios să-și țină gura. Joseph, marchizul aceluia loc cu nurne lung, mormăi din nou cu o voce voit plictisită despre furtuni în pahare cu apă. Pauline chicoti, iar Elizabeth schimbă subiectul.

Lily era convinsă că din nou făcuse o greșeală.

Acest sentiment îi deveni din ce în ce mai familiar pe parcursul zilelor următoare. După ce într-o dimineață dusese o rochie nouă în bucătărie și insistase să o calce singură, apoi ajutase o slujnică să scoată afară un coș enorm de rufe pentru a fi puse la uscat, soacra sa îi spusese pe un ton foarte blînd că servitorii erau angajați pentru a duce la bun sfîrșit astfel de sarcini, în așa fel încît doamnele să se poată ocupa de lucruri mai importante. Însă lucrurile mai importante presupuneau o întîlnire zilnică cu menajera și o răsfoire a notițelor scrise într-un registru pe care Lily oricum nu le putea descifra. În scurtă vreme, contesa văduvă își asumă din nou această sarcină.

O serie de doamne și cîțiva domni veniră în vizită la conac, iar Lily fu nevoită să se supună chinului de a-i fi prezentați, apoi de a face conversație cu aceștia în vreme ce-și sorbeau ceaiul. Într-o după-amiază, domnul Cannadine, care își însoțise mama, începu să vorbească despre război cu Neville, cu ducele de Anburey și cu alți cîțiva domni, iar

Lily se alătură plină de entuziasm acestei conversații. Însă, după plecarea oaspeților, Lauren o trase deoparte și îi atrase atenția că nu este politicos ca doamnele să discute subiecte atât de neplăcute. Desigur, nu era vina lui Lily, adăugă imediat Lauren. Domnul Cannadine nu ar fi trebuit să deschidă un astfel de subiect când era posibil ca acea conversație a domnilor să fie auzită de doamne.

Vizitele trebuia întoarce. Era un semn de curtoazie, îi explică soacra sa, să le mulțumești celor care își manifestaseră politetea. Însă, pe când landoul trecea într-o după-amiază prin sat în drum spre casa lui Lady Leigh, Lily o zări pe doamna Fundy și, fără să stea mult pe gânduri, îi porunci vizitiului să oprească. Ea o întrebă pe doamna Fundy de sănătate, interesându-se și de soțul și de copiii săi. Lily ascultă cu interes răspunsurile și își întinse brațele pentru a-l săruta pe bebelușul familiei, chiar dacă doamna Fundy o avertiză că trebuia să-i schimbe scutecul, iar copilul nu mirosea prea plăcut. Însă după ce landoul se puse din nou în mișcare, iar Lily se întoarce cu o față zîmbitoare către soacra sa, aceasta îi ținu o nouă predică plină de amabilitate. Ea îi putea saluta grațios pe unii oameni cu o mișcare a capului, dar nu era absolut necesar să intre în vorbă cu aceștia.

„Unii oameni“, înțelese Lily, erau de rang inferior. Cei de rangul ei.

Lily evada din casă cât putea de des. Nu-i venea prea greu să facă acest lucru, mai ales după ce oaspeții părăseau conacul. La sfârșitul săptămânii, toată lumea plecase acasă cu excepția ducelui și a ducesei de Anburey, a fiicei lor, Wilma, a lui Joseph, Elizabeth și a ducelui de Portfrey, iar aceștia aveau de gând să se întoarcă la Londra în câteva zile. Lily reușea, în general, să părăsească conacul și să se întoarcă fără a fi observată, căci nu uitase acea intrare laterală și scările de serviciu pe unde ajunsese în camera sa în prima zi.

Ea exploră tot parcul, indiferent de starea vremii. În a

doua parte a săptămînii plouase mult, însă vremea urîită nu fusese niciodată un impediment pentru Lily. Cel mai mult îi plăcea plaja, deși se deprinsese să se apropie de aceasta cu privirea îndreptată în direcția opusă văii și colibeii. De asemenea, îi plăceau mult peluzele cultivate și grădinile din fața casei, pădurea deasă ce se întindea între acestea și sat și prin care șerpuia aleea, și colina din spatele casei cu cărarea sa atent construită pentru a avea aproximativ o formă de potcoavă, pornind din spatele grădinii de pietre, continuînd deasupra colinei și reapărînd în grădina de trandafiri din spatele grajdurilor. Era numită aleea cu rododendroni.

Ea o urcă într-o după-amiază, după ce se întorsese dintr-o vizită plictisitoare la Lady Leigh. Își pusese vehea sa rochie și își lăsase părul liber, deși răcoarea acelei zile o forțase să poarte o pelerină și pantofi. Însă urcușul și panorama pe care o putea admira din vîrf, precum și senzația de singurătate pe care o resimți acolo, atenuară neplăcerea pricinuită de vreme. Din locul unde stătea, putea vedea marea, plaja și golful. Dacă se întorcea, zărea cîmpuri și pășuni pînă la limita orizontului.

Nu este greu să ai sentimentul că aparții unui anume loc, se gîndi ea, închizîndu-și ochii. Aceasta era Anglia, pe care tatăl său o iubise atît de mult, și era noua ei casă. Dacă Neville ar fi avut doar una dintre căsuțele din satul de jos, se gîndi ea cu un aer melancolic, și ar fi ieșit în fiecare zi cu barca la pescuit împreună cu ceilalți bărbați. Dacă...

Dar aceste gînduri nu aveau nici un rost. Privi în jur în căutarea unui loc unde să se poată așeza pentru a se relaxa și a savura frumusețea peisajului. Apoi, zări locul ideal. Bine că nu era și Miranda cu ea, să se lase influențată de acțiunile ei nepotrivite unei domnișoare, își zise Lily în timp ce se urca în copac, cu rochia ridicată peste genunchi. În cîteva clipe, ea era cocoțată pe ramura ce i se păruse atît de perfectă de jos. Iar ochii nu o înșelaseră. Era o creangă groasă și

rezistentă. Își rezemă spatele de trunchi și își întinse picioarele, simțindu-se în deplină siguranță.

Acum... dacă ar putea să se distanțeze de tot, chiar și de gânduri, și să se contopească cu frumusețea și liniștea ce o înconjurau. Inspiră adânc de câteva ori, simțind mirosul frunzelor, al cojii de copac, al pământului și al aerului sărat de mare. Însă practica sa îndelung exersată nu dădea rezultate în această după-amiază. Se simțea singură. Neville se purtase cu multe menajamente față de ea după acea scenă groaznică de la colibă. Fusesse blînd și politicos... și se ținuse la distanță. Se străduia din răspuțeri să nu rămînă singur cu ea. Poate că nu voia să o sperie din nou.

El înțelesese greșit ceea ce se întîmplase. Crezuse că i-a fost teamă de el, gîndindu-se că s-ar fi putut să-i impună niște lucruri pe care ea nu și le dorea. Dar nu despre asta era vorba. Ei îi fusese teamă că nu se va limita doar la acel sărut, și se speriasse de ceea ce va urma. Se speriasse că singurul vis care o susținuse în ultimul an și jumătate se va spulbera definitiv și nu va avea cu ce să-l înlocuiască. Dacă s-ar fi dovedit că și cu el era la fel cum fusese cu Manuel? Dacă ar fi făcut-o să se simtă ca un *obiect*, ca un lucru fără viață, ce fusese folosit pentru a-i oferi lui o satisfacție fizică? Dar ea știa că ar fi fost altfel. Amintirea îi spunea asta. Iar el fusese blînd și cald și mirosise plăcut, a mosc. Iar ea resimțise un val de dorință puternică.

Dar dacă ar fi fost o experiență neplăcută?

Se putea auzi ciripitul a zeci de păsări, poate chiar sute, însă aproape toate erau invizibile printre ramurile copacilor, la fel cum spera să fie și ea. Însă ea rămase tăcută. Își rezemă capul de trunchiul copacului și închise ochii.

Mai existase un aspect ce-i alimentase spaima, unul pe care nu dorea să-l recunoască. Îi fusese teamă că lui i se va părea neplăcut – că ea o să-i displace. Îi fusese teamă că el o va considera contaminată. Fusesse cu Manuel vreme de șapte

luni. Printr-un miracol, ea nu rămăsese niciodată însărcinată, poate că era stearpă. Însă poate că Neville și-ar fi amintit, dacă ea l-ar fi acceptat înăuntrul ei, că ea aparținuse, ce-i drept silită, unui alt bărbat. Și poate că aceasta ar fi schimbat lucrurile. Poate că, în ciuda celor spuse, el s-ar fi simțit dezgustat.

Ea ar fi știut. Și nu ar fi suportat să afle asta.

Nu s-ar fi suportat pe ea însăși. Își amintea că după ce fusese eliberată, pe parcursul lungului drum de întoarcere către Lisabona, ea se spălase într-un pîrîu și descoperise deodată că nu mai reușea să iasă din apă sau să se oprească din spălat, frecîndu-se încontinuu cu cămașa împăturită pînă cînd făcuse o criză de isterie. Se simțise mai murdară ca oricînd, însă nu reușise să curețe murdăria pentru că aceasta se afla sub piele.

Acel episod nu se mai repetase, însă ea înțelesese, după ce se hotărîse într-un tîrziu să iasă din apă și se întinsese tremurătoare și speriată pe mal, că este posibil să nu se mai simtă niciodată curată. Aceasta era o teamă secretă cu care se deprinsese să trăiască. Însă dacă el ar ajunge vreodată să o împărtășească, ea nu ar mai fi capabilă să o accepte.

Se gîndi că ar fi trebuit să vorbească despre aceste temeri în colibă. Ar fi trebuit să-i spună exact ceea ce simte. Ar fi trebuit să-i povestească despre Manuel, despre lungul drum pe jos pînă la Lisabona, despre visele, temerile și coșmarurile sale – nu, avea doar unul. Ar fi trebuit să-i spună. Dar nu putuse.

Poate că acest lucru fusese cel mai rău. Cum vor putea ei să redevină apropiați dacă nu-și împărtășesc tot ceea ce simt?

Lily, care-și deschisese ochii pentru a privi fără țintă pe deasupra acoperișului conacului către marea din depărtare, deveni brusc conștientă de o mișcare ușoară în stînga sa. Cineva urca pe cărarea dinspre grădina de pietre. Mai bine

zis, cineva stătea acolo în apropierea unui copac, ținându-și o mână la ochi pentru a vedea în față. Îi era imposibil să-și dea seama cine este, însă era o persoană înaltă, ce purta o pelerină de culoare închisă. Poate că era Neville, care venise să o caute. Inima îi sări în piept de bucurie. Poate că în sfârșit puteau discuta, într-un loc izolat ca acesta. Ea își flutură brațul și aproape în aceeași clipă își dădu seama că nu este el. Poziția siluetei avea ceva ce nu-i era familiar.

Bărbatul (sau femeia) dispăru. Sau se ascunse. Jenat, probabil, să o vadă cocoțată într-un copac? Sau poate că oricine ar fi fost nici măcar nu o zărise.

Lily se simțea dezamăgită. Singurătatea nu era în mod evident cea mai inspirată idee pe care o avusese în această după-amiază. Se va întoarce acasă, hotărî ea în timp ce cobora cu grijă din copac, apoi o luă pe cărare înapoi către grădina de pietre. Poate că Elizabeth ar fi dispusă să se plimbe cu ea.

Pe cînd cotea undeva pe la mijlocul cărării, fu cît pe ce să se lovească nas în nas cu ducele de Portfrey, ce venea din direcție opusă, purtînd o pelerină de culoare închisă.

– O, spuse Lily, dumneavoastră erați.

– Eram în grajduri cînd ai urcat cu ceva vreme în urmă, și m-am gîndit că ai luat-o pe alea cu rododendroni. Tocmai mă hotărisem să vin în întîmpinarea ta, îi spuse ducele, oferindu-i brațul.

– Drăguț din partea dumneavoastră, spuse ea, acceptîndu-l. Dar de ce stătuse acolo ascuns, căutînd-o pe ea sau poate pe altcineva, apoi se întorsese doar pentru a urca din nou și a pretinde că abia acum venea în întîmpinarea ei?

– Pentru nimic, zise el. Acum cîteva zile îmi povestai despre mama ta, Lily, și am fost întrerupți.

Fuseseră întrerupți de Elizabeth, care-i reproșase că este prea curios.

– Da, sir.

– Spune-mi, o întrebă el, și ea era tot din Leicestershire?

– Cred că da, sir.

– Și care era numele de fată?

Lily habar n-avea, și îi spuse acest lucru. Însă tirul întrebărilor lui o stingherea.

– Cum arăta? continuă el cu întrebările. Așa ca tine?

Nu. Mama ei fusese grăsuță și avusese fața rotundă, obrații trandafirii și ochii negri. Fusese înaltă sau, cel puțin, așa i se păruse unei copile ce avea numai șapte ani în momentul morții sale. Avusese un bust generos pe care ea își putea odihni capul, deși Lily nu adăugă acest detaliu descrierii pe care i-o prezintă ducelui.

– Tu câți ani ai de fapt, Lily?

– Douăzeci, sir.

– Ah. Ducele rămase tăcut vreme de câteva clipe. Douăzeci. Nu pari atât de mare. În ce zi te-ai născut?

– Am douăzeci de ani, sir, îi răspunse ea pe un ton ferm, începînd să se simtă deranjată de întrebările insistente ale ducelui.

Cei doi depășiseră deja grădina de pietre și se apropiau de fîntînă. El o învăluie cu privirea.

– Îmi cer scuze, Lily. Am fost impertinent. Te rog iartă-mă. Doar că mi-ai amintit de o veche... hm, obsesie, cred că s-ar putea numi, de care credeam că m-am vindecat de multă vreme pînă în momentul în care tu ai apărut în naosul bisericii din sat.

Bărbatul acesta o intriga ba, mai mult, o irita. Și nu știa dacă nu cumva ar trebui să-i fie puțin teamă de el.

– Iartă-mă. Ducele se opri la fîntînă, îi zîmbi și îi duse mîna la buzele sale.

– Desigur, sir, spuse ea, retrăgîndu-și mîna și întorcîndu-se pentru a alerga ușor pe treptele către terasă. Uitase că, fiind astfel îmbrăcată, ar fi trebuit să ocolească pe la intrarea servitorilor. Însă avu norocul să nu se întîlnească cu nimeni

în afară de valet, domnul Jones, care roși și răspunse salutului vesel al fetei printr-un zîmbet jenat.

Ducele de Portfrey era un bărbat chipeș și elegant și avea un zîmbet plăcut, își spuse ea. Dar ar fi fost necugetat din partea ei să nu se păzească de el.

În ziua următoare, Neville plecă dis-de-dimineață însoțit de intendent, cu treburi ce priveau domeniul. Se întoarse singur, înainte de prînz, trecînd prin sat. Se hotărî să se oprească la casa de zestre pentru a vedea ce mai fac Lauren și Gwen, deși cele două veneau aproape zilnic la conac. Lauren continua să se poarte de parcă nu s-ar fi petrecut nimic neobișnuit. Se putea chiar spune că o luase pe Lily sub aripa sa protectoare. Uneori chiar îi citea sau îi cînta la pian. Deși la prima vedere aceasta putea părea o întorsătură fericită, Neville era îngrijorat.

Gwendoline stătea singură în camera rezervată micului dejun, iar cînd Neville fu poftit să intre ea lăsă deoparte o carte și își ridică fața pentru a primi sărutul lui pe obraz, dar fără a-i zîmbi. Gwen nu prea mai zîmbise în ultima vreme.

– Dacă veneai cu un sfert de oră mai devreme, o întîlneai pe Lily, îi spuse ea. A venit aici după o plimbare pe plajă, apoi s-a întors la conac direct prin pădure în loc să o ia pe aleea principală. Este foarte neconvențională.

– Dacă ai de gînd să o critici, las-o baltă, Gwen. Lily are consimțămîntul meu să fie cît vrea de neconvențională.

Ea îl măsură din priviri.

– În acest caz, nu va învăța niciodată să se adapteze, remarcă ea. Nu este prea înțelept din partea ta, Nev. Dar o să-ți spun un lucru care mă deranjează în cel mai înalt grad. În multe privințe, o invidiez. Nu am mers niciodată cu picioarele goale prin apă, cel puțin nu de cînd eram copii. Nu m-am cățărat niciodată pe acea stîncă pentru ca apoi să-mi scot boneta și să-mi arunc pantofii din picioare. Nu am

cutezat niciodată să merg prin pădure fără să o iau pe cărare.

Cei doi se priviră cu gravitate preț de câteva clipe, apoi schițară un zîmbet silit.

– Nu o urî, Gwen, spuse el. Ea nu a avut nici cea mai mică intenție să rănească pe cineva. Și este îngrozitor de singură. Nu sînt sigur că sprijinul pe care i-l ofer eu îi este suficient. Am nevoie de ajutor.

Ea luă o dantelă de pe masa de lîngă ea și începu să brodeze.

– A fost un vis atît de frumos ca tu să te căsătorești cu Lauren și să locuiești cu ea la conac. Iar eu să rămîn aici cu mama. Să fim din nou toți împreună, la fel cum am fost înainte ca eu să... să mă căsătoresc cu Vernon. Acum s-a ales praful de tot. Iar Lauren suferă atît de mult, încît nici măcar mie nu-mi mai spune ce are pe suflet. Nev, înainte noi n-aveam nici un secret una față de alta.

– Ea unde este? o întrebă el.

– A ieșit la câteva minute după plecarea lui Lily. Spunea că are nevoie de aer și de mișcare, însă nu a vrut s-o însoțesc. Aș prefera să renunțe la ideea de a o transforma pe Lily în... într-un *proiect*. Ea simte că trebuie să dovedească ceva, că poate trece dincolo de aversiune, că nu poartă cuiva ranchiună, că poate continua să fie o lady perfectă, așa cum a fost mereu. Măcar de...

– Mi-ar da cu ceva în cap și ar urî-o pe Lily? îi sugeră el, remarcînd ezitarea surorii sale.

– Cel puțin ar fi un lucru sănătos, Nev. Sau dacă ar înmuia câteva șervete cu lacrimi amare. Ea chiar spunea că ar vrea să se mute înapoi la conac pentru a fi în permanență la dispoziția lui Lily, pentru a o ajuta să se adapteze noii sale vieți.

– Nu, spuse el pe un ton ferm.

– Nu, fu de acord sora sa. Mă voi îmbolnăvi de lepră sau de vreo altă boală mortală pentru a o obliga să rămînă aici și să mă îngrijească.

Cei doi își zîmbiră din nou fugar, apoi ea își reluă lucrul.

– Poate ar trebui să sugerez ca Lauren să plece la Londra măcar o parte a sezonului.

Elizabeth se va întoarce acolo în câteva zile și sînt convins că ar fi încîntată de compania lui Lauren. Și de a ta, de fapt.

– Londra? Gwen își ridică privirea, surprinsă. O, nu, Neville. N-am nici cea mai mică dorință să plec la Londra. Și nici Lauren n-ar vrea. Să-și găsească un soț, vrei să spui? Este prea curînd. În plus, probabil că ea... mai bine zis, întreaga familie și-a cîștigat o oarecare celebritate în această perioadă.

El scoase un geamăt scurt. La asta nu se gîndise. Probabil că evenimentele petrecute săptămîna trecută alimentează la ora actuală pofta nepotolită de senzațional a aristocrației. O mare parte a reprezentanților acesteia a venit la Newbury pentru a asista la nuntă, iar cei care nu sosiseră probabil că erau avizi să afle toate detaliile. Ar fi umilitor pentru Lauren să-și facă apariția la Londra anul acesta.

El oftă și se ridică în picioare.

– Cred că toți avem nevoie de timp, conchise el. Aș vrea să pot lua toată povara celor întîmplate pe umerii mei și să fiu singurul care suferă. Biata Lily. Biata Lauren. Și biata Gwen.

Ea își lăsă lucrul deoparte și îl însoți pînă la grajd, unde el își lăsase calul. Îi luă brațul în timp ce mergeau, iar el încetini pasul adaptîndu-se ritmului impus de mersul ei schiopătat.

– Iar după ce vom beneficia toți de răgazul necesar, vei fi fericit, Nev? Oare mai poți fi fericit acum?

– Da.

– Atunci ai face bine să o pregătești pe Lily. Sau, și mai bine, ar trebui să-i dai voie mamei să o pregătească.

– Nu voi permite ca Lily să fie nefericită, Gwen.

– Deci la ora actuală este fericită? Țipă ea. Este *vreunul* dintre noi fericit? Ah, ce rost mai are? Lily n-are nici o vină.

Și cred că nici tu. Oare de ce încercăm întotdeauna să învinuim pe cineva pentru propria noastră nefericire? Atîta doar că fusesem hotărîtă să o disprețuiesc din tot sufletul pe Lily.

– Gwen, ea este soția mea. Și să știi că ne-am luat din dragoste.

– O, exclamă ea, ridicîndu-și sprîncenele. Serios? Sărmana Lauren!

Ea nu mai spuse nimic, salutîndu-l cu o mîină ridicată în aer, în timp ce el încălecă și porni către aleea principală.

După ce ajunse la conac și lăsă calul la grajduri, Neville descoperi că Lily nu era acolo, deși părăsise casa de zestre cu mai bine de jumătate de oră înaintea lui. Unde dispăruse? Îi era aproape imposibil să afle, însă ea o luase prin pădure după ce plecase de la Lauren și Gwen. Poate că încă mai era acolo. Sau poate că se rătăcise. El porni pe jos, trecînd de fîntînă și traversînd peluza întinsă către copaci.

Ar fi putut să se plimbe prin pădure și o oră fără să o zărească, astfel că fu o simplă coincidență că o văzu aproape imediat. Privirea îi fu atrasă de fluturarea rochiei bleu, prima dintre noile ei rochii. Lily stătea nemișcată, rezemată de un copac, cu mîinile lipite de ambele părți ale corpului. El nu dorea să o sperie, astfel că nu încercă să se apropie de ea pe nesimțite pînă ajunse în fața ei. Însă chiar și așa, el putu observa teama evidentă din privirea ei.

– A, exclamă ea, închizîndu-și rapid ochii, tu ești.

– Cine credeai că este? o întrebă el, curios.

Ea nu purta bonetă – mama lui ar fi fost scandalizată – deși avea părul aranjat cu grijă. Scutură din cap.

– Nu știu. Poate ducele de Portfrey.

– Portfrey? Neville se încruntă. Ea fusese *speriată*.

– Ce-ai făcut cu pelerina? îl întrebă ea.

– Nu am purtat-o azi, îi răspunse el, privindu-și hainele de călărie. Este prea cald.

– Ah, atunci m-am înșelat.

El nu dorea să o atingă, însă își apropie capul de al ei.

– De ce erai speriată?

Ea schiță un zîmbet destul de palid.

– Nu eram chiar speriată. Nu este nimic. Mă sperii ușor.

Ochii lui îi cercetau figura. Chiar și acum, ea părea înfricoșată la gândul de a renunța la siguranța copacului de care se sprijinea. Un nou gând dureros îi trecu prin minte lui Neville.

– M-am gîndit la perioada ta de captivitate și la momentul în care ai ajuns la Lisabona, unde ai încercat să convingi pe cineva din cadrul armatei să-ți creadă povestea. Dar există o perioadă de timp pe care nu am luat-o în calcul, nu-i așa? Te aflai undeva în Spania și ai mers pe jos pînă la Lisabona, în Portugalia. De una singură, Lily?

Ea dădu aprobator din cap.

– Și fiecare deal, vale și desiș din ambele țări ar fi putut ascunde o bandă de partizani sau trupe franceze surprinse în spatele propriului front. Sau chiar pe oamenii noștri. Iar tu nu aveai nici un act. Ar fi trebuit să mă gîndesc pînă acum la această călătorie a ta, nu-i așa?

Prin ce fel de grozăvii trebuie să fi trecut ea, pe lîngă efortul fizic pe care îl presupune un astfel de drum?

– În viața fiecăruia există suferințe, spuse ea. Nu este nevoie să le împărtășim și cu alții.

– Chiar și atunci cînd celălalt este soțul tău?

Desigur, ea ar fi trebuit să-i poată privi pe partizani ca pe niște prieteni, deoarece aceștia erau aliații englezilor. Însă experiența pe care o avuse cu acel grup trebuie să-i fi inspirat o teamă puternică de a întîlni o altă bandă. Iar el nici măcar nu se gîndise la acea călătorie.

– Iartă-mă, Lily.

– Pentru ce? Ea îi zîmbi, aruncîndu-i o privire șagalnică. Pădurea asta este foarte frumoasă. Este bătrînă, izolată, plină de păsări și de cîntecele acestora.

– Ai răbdare, îi spuse el. În timp, vei ajunge să crezi în pacea și siguranța Angliei. Și în special a casei tale. Ești în siguranță aici, Lily.

– Acum nu-mi este teamă, îl asigură ea, iar zîmbetul ei senin părea să-i întărească spusele. A fost doar o... o senzație. O prostie. Am întârziat? De asta mă căutai? Avem oaspeți? Uit că avem mereu oaspeți.

– Nu ai întârziat, și nu avem oaspeți, deși îi așteptăm în cursul serii. Dar chiar dacă ai fi întârziat și am fi avut oaspeți, nu ar fi contat. Aici trebuie să te simți liberă, Lily. Asta este casa ta.

Ea dădu aprobator din cap, însă nu răspunse. Fără să se gîndească, el îi întinse mîna, însă înainte de a apuca să și-o retragă, ea i-o prinse și își strînse degetele în jurul ei de parcă a-l atinge ar fi fost cel mai natural lucru din lume pentru ea. Avea o mînă caldă, moale, pe care el i-o prinse cu fermitate în momentul în care porniră spre casă.

Era pentru prima dată cînd o atingea după incidentul de la colibă din acea după-amiază. Neville privi în jos, către capul ei blond cu coada împletită și încolăcită la ceafă în jurul cocului, și simți în mod straniu nevoia să plîngă.

Ea se schimbase. Nu mai era Lily Doyle, tînăra lipsită de griji ce înseninase frunțile unui regiment înăsprit și istovit în Portugalia. Își pierduse inocența. Și, totuși, aceasta se agăța încă de ea asemenea unei aureole aproape vizibile.

12

După-amiaza fusese neobișnuit de călduroasă pentru acea perioadă a anului. Seara se menținuse caldă, iar puțin după miezul nopții, cînd Neville își luă rămas-bun de la invitații săi de pe terasă, atmosfera nu se răcise prea mult. Mătușa și unchiul Wollston împreună cu fiii lor, Hal și Richard,

Lauren și Gwen, Charles Cannadine împreună cu mama și sora sa, Paul Longford, lordul și doamna Leigh însoțiți de fiica lor cea mare, veniseră la conac la cină și rămăseseră pentru a asculta muzică și a juca cărți.

Lui Lily i se păruse o seară dificilă, lucru pe care îl observase și Neville. Ea nu știa să joace cărți (biata Lily, era o nouă lacună pe care i-o descoperiseră prietenii și vecinii săi). Și deși ar fi preferat să rămână în compania lui Hal și Richard sau chiar a lui Charles sau Paul – el observase fără surprindere că Lily se simțea mai bine în prezența bărbaților decât a femeilor –, ea fusese luată sub aripa ocrotitoare a lui lady Leigh și a doamnei Cannadine, ce începuseră să treacă în revistă toate atributele unei lady pe care ea pur și simplu nu le poseda. Apoi, ea fusese dusă de Lauren în salonul de muzică, unde toate tinerele cu excepția lui Lily își etalară talentul la pian.

Ele fuseseră absolut *fascinate*, îl asigurase Lady Leigh pe Neville mai târziu, să afle că Lady Kilbourne fusese adesea nevoită să doarmă direct pe pământ sub cerul descoperit al Portugaliei, înconjurată de *o mie de bărbați*. Scumpa soție a lordului trebuie neapărat convinsă să le povestească mai multe despre experiențele sale uluitoare.

Neville se gândi amuzat că adesea fuseseră cu mult mai mult de o mie, și se întrebă dacă doamnele, evident frapate de o informație atât de scandalooasă cu privire la contesă, își dădeau seama că uneori numărul mare de bărbați implica siguranță.

După ce toți se retraseră la culcare, Neville începu să se plimbe agitat. Faptul că rămăsese singur cu Lily mai devreme, că vorbise și se plimbase cu ea, ținând-o de mână, îi redeșteptase dorința de a se afla în compania ei și de a se bucura de intimitatea căsătoriei lor, dorință pe care el încercase să și-o reprime. Nu se gândea doar la intimitatea sexuală (deși, recunosc el, și aceasta îl tenta), ci și la o

apropiere sufletească, la o alipire a minților și a inimilor. El își dădu seama că nu-și dorise niciodată în mod deosebit acest lucru cu Lauren. În ce-o privește, ar fi fost mulțumit cu prietenia și afecțiunea reconfortantă pe care o împărtășiseră dintotdeauna. Dar nu și cu Lily.

Rezistă tentației de a intra în camera ei pentru a vedea dacă totul este în regulă, lucru pe care nu-l mai făcuse din acea zi de la colibă. Îi era teamă că ar putea inventa un motiv pentru a rămîne acolo.

Dintr-o dată, se apropie de fereastra dormitorului său, prin care pînă atunci privise în gol, și își încleștă mîinile pe rama acesteia. Da, acolo jos se afla Lily. Oare mai era nevoie să conteste dovada pe care i-o ofereau propriii ochi? Cine altcineva ar părăsi casa la această oră? Pelerina îi flutura pe spate în vreme ce fata alerga către cărarea ce ducea în vale, la fel cum îi flutura și părul, desfăcut pe spate.

La început, i se păru straniu că ea se hotărîse să plece singură în miezul nopții cînd îi fusese teamă în pădure în miezul zilei. Însă doar la început. Curînd înțelese că dacă Lily este urmărită de anumite temeri, ea nu s-ar ascunde, ci le-ar înfrunta direct. În plus, pacea și seninătatea îi fuseseră inspirate dintotdeauna de spațiile deschise și de singurătatea pe care păru-se capabilă să o găsească pînă și în mijlocul unei armate.

Ar trebui să o lase în pace.

Ar trebui să o lase să-și aline suferințele și să-și redescopere fericirea pe plajă, sub stele.

Și totuși o dorea. Aspira să devină o parte a vieții ei, a lumii ei. Voia să se împartă cu ea așa cum nu o mai făcuse cu nici o femeie. Își dorea ca ea să aibă încredere în el și să se împartă, la rîndul său, cu el.

Își dorea iertarea ei, deși el știa că din punctul ei de vedere nu era nimic de iertat. Voia să-și poată ispăși greșelile.

Ar trebui să o lase în pace.

Însă, uneori, egoismul este greu de reprimat. Și poate că nu doar din egoism hotărî să o urmeze. Poate că în afara casei, în decorul superb al nopții luminate de lună, el ar putea comunica cu ea la un nivel complet diferit de cele pe care le descoperiseră pînă acum aici, la Newbury. Poate că unele dintre reținerile care îi îndepărtaseră unul de altul după sosirea ei și, mai ales din acea după-amiază, puteau fi înlăturate. Evenimentele de dimineată promiteau. Poate că...

Poate că el nu făcea altceva decît să-și inventeze o scuză, orice scuză, pentru a trece la fapte. El ajunsese deja în camera de baie și se îmbrăca cu hainele de călărie pe care i le pregătise valetul său pentru dimineata următoare.

Se va duce după ea.

Măcar pentru a se asigura că este în siguranță, că nu pățește nimic.

Lily mai fusese o singură dată pe plajă din după-amiaza picnicului, într-o dimineată în care ploua torențial. La întoarcere, Dolly o muștrase sever, decretînd pe un ton sumbru că doamna va răci chiar dacă purtase o manta împumutată cu gluga trasă pe cap. Lily fusese pe plajă, dar nu se mai dusese niciodată în vale, la cascadă și la colibă.

Acesta era cu siguranță unul dintre cele mai frumoase locuri de pe pămînt, iar ea îi distrusese farmecul intrînd în panică atunci cînd fusese sărutată. Refuzase să se încreadă în frumusețe, în pace și în bunătate, și drept urmare își primise pedeapsa. Din acea după-amiază, ea nu mai reuși să-și creeze acea stare de bine pe care putuse aproape întotdeauna să o găsească în condițiile și ambianța mereu schimbătoare în care-și trăise viața. Devenise temătoare. Începuse să-și imagineze bărbați (sau poate femei) în mantii închise la culoare ce o pîndeau. Nu-i plăcea această slăbiciune.

Acea seară o pusese la grea încercare. Nu pentru că numărul invitațiilor ar fi copleșit-o, și nici pentru că vreunul

dintre aceștia s-ar fi purtat urît sau ar fi dezaprobat-o fățiș. Nici măcar pentru că s-ar fi simțit stingherită. Ci doar pentru că în sfîrșit, după o săptămînă petrecută la Newbury Abbey, Lily înțelesese un lucru groaznic: că această seară era doar începutul unui lung șir de seri identice. Iar zilele petrecute aici aveau să se repete iar și iar de-a lungul anilor.

Poate că se va obișnui. Poate că nici o săptămînă din viitor nu va mai fi la fel de dificilă precum fusese aceasta. Însă ceva dispăruse permanent din viața ei – o speranță, un vis.

Iar acest ceva fusese înlocuit de teamă.

Teamă de un necunoscut. Sau poate că nu-i era necunoscut. Ducele de Portfrey o urmărea în permanență cînd se afla în casă. Și atunci, de ce nu și afară, cînd își dorea să rămînă singură? Sau poate că nu era ducele. Poate că era... Lauren. Ea își făcea zilnic apariția la conac și o urmărea ca o umbră pe Lily, purtîndu-se atent cu ea, avînd grijă de confortul ei, fiind dornică să o învețe ceea ce ea nu știa și să facă în locul ei ceea ce ea nu putea. Era întruchiparea grației și a bunătății. Cu siguranță, ea se comporta exact invers decît ar fi trebuit. Era ceva nefiresc veselia cu care accepta situația. Lily se cutremura doar cînd se gîndea la ea. Poate că Lauren simțea nevoia să o urmărească pînă și atunci cînd era singură. Poate că, într-un mod diabolic, Lauren încerca să o facă să se simtă atît de stingheră în compania ei și atît de speriată cînd rămînea singură pentru a o determina să plece.

Dar, își spuse Lily, alungîndu-și gîndurile negre, poate că nu era nimeni, bărbat sau femeie, cunoscut sau necunoscut.

Teamă, înțelesese ea stînd în dreptul ferestrei dormitorului său și privind în depărtare, era singurul lucru căruia nu-i putea permite să o domine. Asta ar distruge-o definitiv. Ea îi mai cedase cîndva, alegînd viața și prostituarea în locul torturii și al morții. Dar găsesese o justificare pentru

acea alege. După cum îi spusese Neville, și după cum o învățase tatăl ei, datoria unui soldat este aceea de a supraviețui după ce este capturat de inamic și de a evada cât mai repede cu putință. Ea fusese împiedicată de război. Însă acum războiul se încheiase pentru ea. Se afla în Anglia. Acasă. Nu va permite unor temeri nedeslușite să pună stăpânire pe ea.

Astfel, se hotărî să iasă afară pentru a-și înfrunta cea mai mare teamă. Însă nu persoana acoperită de pelerina pe care o zărise pe alea cu rododendroni și mai devreme în pădure constituia teama ei cea mai mare, ci coliba.

Noaptea era liniștită și scăldată în lumina lunii și a stelelor. Vremea era plăcută. Pelerina pe care o îmbrăcase îi părea inutilă, deși poate se va bucura că a luat-o când va ajunge în vale, cugetă Lily în timp ce se precipită de-a lungul peluzei și descoperi cărarea printre copaci. Mai ales dacă avea să petreacă acolo toată noaptea. Se gândi că ar putea face asta, la fel cum o făcuse în acea primă noapte, când fusese alungată de la conac. Se gândi că ar putea dormi pe plajă după ce va ajunge pînă la colibă, deși nu trebuia neapărat să și intre. Acum că părăsise casa, o parte din temerile sale se risipiseră deja. Ar fi vrut să nu fie nevoită să se mai întoarcă vreodată acolo.

Ajunsă în vale, Lily se opri. Plaja părea îmbietoare, cu marea luminată de lună la mijlocul fluxului. Nisipul forma o panglică strălucitoare în razele lunii. S-ar simți mai bine dacă ar merge desculță sau poate chiar dacă s-ar cățăra din nou pe acea stîncă. Dar nu pentru asta venise. Își întoarse fără tragere de inimă capul către vale.

Era o lume fermecată, întunecată și misterioasă, cu stîncă acoperită de ferigi, cu cascada asemeni unei panglici argintii, cu coliba atît de bine integrată în acel tablou încît părea mai degrabă un element al naturii decît o structură construită de om. Era un loc în care trebuia să se întoarcă

dacă voia să lipească cumva cioburile sparte ale vieții sale.

Se întoarse lent în acea direcție și se apropie cu pași greoi de bazinul de la baza cascadei. Însă, pe măsură ce înainta, își dădu seama că face ceea ce trebuie. Această mică parte a văii părea complet diferită de plajă sau de orice altă zonă a parcului – sau de oricare alt loc de pe pământ. Neville avea dreptate, la fel și ea: acesta era unul dintre acele locuri speciale care avea ceva cu totul remarcabil. Ea ezită înainte de a face analogia cu Dumnezeu. Dumnezeu bisericii și al religiei organizate era o Ființă atât de limitatoare. Acesta era unul dintre locurile în care prevala *sensul* și în care ea simțea că ar fi în stare să înțeleagă totul dacă ar putea doar să găsească gândurile sau cuvintele potrivite.

Pe de altă parte, sensul nu trebuia exprimat în cuvinte. Era doar un mister ce trebuia să fie crezut.

Aveai nevoie de curaj pentru a pătrunde în esența unui astfel de loc. Iar ea își pierduse curajul în acea după-amiază a picnicului. Trebuia să-l redobândească.

Se îndreptă către ferigile dese ce atârnav deasupra bazinului, iar după câteva clipe își desfăcu panglicile de la gulerul pelerinei, aruncînd-o deoparte. După un moment de ezitare, ea își scoase și rochia veche și pantofii, rămînînd doar în furou. Aerul era răcoros, însă pentru cineva care își petrecuse cea mai mare parte a vieții sub cerul liber nu era prea frig. Iar ea avea nevoie să *simtă*. Rămase nemișcată. După câteva minute, își dădu capul pe spate și închise ochii. Frumusețea peisajului luminat de lună îi solicita exclusiv privirea. Dorea să audă zgomotul apei, al insectelor și al pescărușilor. Să miroasă ferigile și apa proaspătă a cascadei și aerul sărat al mării. Și să simtă aerul răcoros al nopții pe piele și ferigile și pământul sub tălpile goale.

Își redeschise ochii abia după ce toate simțurile sale se conectaseră la lumea înconjurătoare. Privi în apele întunecate

ale bazinului. Bezna, ce-i sugera că acolo se află ceva care ar putea să-i provoace teamă, nu era decît o iluzie. Bazinul era alimentat de acea cădere strălucitoare de picături de apă, și alimenta la rîndul lui marea licăritoare. Întunericul și lumina se întrepătrundeau, devenind elemente opuse și, totodată, complementare.

– La ce te gîndești?

Acea voce – vocea *lui* – veni din spatele ei, de la mică distanță. Vorbele fuseseră rostite cu blîndețe. Ea nici nu-l văzuse, nici nu-l auzise apropiindu-se, însă în mod curios nu se sperie. Nu mai resimțea acea senzație de groază că este pîndită de ceva amenințător, pe care o avusese pe alea cu rododendroni și în această dimineață în pădure. I se părea normal ca el să fi venit. Ceea ce mersese prost aici nu putea fi corectat în lipsa lui. Lily nu se întoarce.

– Mă gîndesc că nu sînt doar cineva care privește toate acestea, ci că fac parte din ele. Adesea, oamenii vorbesc despre observarea naturii. Recurgînd la cuvinte ei stabilesc o distanță între ei și ceea ce este de fapt o parte din ei. Ei pierd o parte a însăși ființei lor. Eu nu privesc acest loc, ci *sînt* acest loc.

Ea nu cugeta la ceea ce spune, nu expunea o filozofie de viață. Nu făcea altceva decît să vorbească din inima ei către inima lui. Ea nu se împărțise niciodată atît de profund cu un alt om. Însă i se părea firesc să o facă cu el. El putea înțelege. Și putea accepta.

Neville rămase tăcut. Însă această tăcere era cît se poate de grăitoare. Între ei exista o comuniune perfectă.

Apoi, el se apropie de ea, mîngîindu-i părul de la tîmple cu dosul degetelor.

– Atunci, ultimul lucru care te acoperă trebuie să dispară, mică nimfă acvatică.

Cuvintele lui nu avuseseră cîtuși de puțin un caracter sugestiv, exprimînd doar înțelegerea și acceptarea pe care

ea le așteptase. În momentul în care ea își încrucișă brațele pentru a-și scoate furoul peste cap, el ridică din umeri.

– *Aveai de gând să înoți, nu-i așa?* o întrebă el.

Da. Ea nu o știuse în mod conștient, însă într-adevăr acesta ar fi fost următorul pas logic, chiar dacă el nu l-ar fi exprimat prin cuvinte în locul ei. Simțea nevoia să se scufunde în apele bazinului, să devină parte a frumuseții și păcii ce-i fuseseră redată în această noapte – darul perfect.

Ea dădu aprobator din cap. Și el devenise o parte a acestora, mărșă în goliciunea sa, după ce scăpase pînă și de ultimul obiect vestimentar. Ei se priviră cu o apreciere sinceră și – o, da, cu o răscolire de dorință. Însă era mai mult decît atît. Trebuia hrănite anumite nevoi ale sufletului, iar acum acestea aveau o importanță mai mare decît dorințele trupului.

În plus, aveau toată noaptea la dispoziție...

El se întoarse și plonjă în bazin, apoi își scoase capul la suprafață trăgînd puternic aer în piept și scuturîndu-l precum un cîine ud. Dinții îi sclipeau albi în lumina nopții. Însă înainte de a apuca să spună ceva, Lily plonjă și ea în bazin.

Apa era rece. Amortitor și sufocant de rece. Și curată, dulce și purificatoare. Ea simțea cum îi trece dincolo de piele, alinînd, curățînd și reînnoind. Acum, cînd se afla în apă, ea observă după ce ieși la suprafață și își înlătură părul de pe față că aceasta nu mai era neagră, ci licăritoare. Întunecimea reprezenta doar o percepție, înțelese ea din nou; ceea ce părea întunecat dintr-un punct de vedere devenea strălucitor din altul.

Bazinul nu era mare, și nici măcar foarte adînc. Însă ei înotară unul lîngă altul preț de cîteva minute fără a rosti nici un cuvînt, căci nu era nimic de spus. Apoi se apropiară de cascadă și își întinseră mîinile pentru a simți acele ascuțite ale apei lovindu-le degetele și palmele. Apa era rece, chiar și după ce se obișnuiseră cu ea.

– Așteaptă aici, spuse el într-un târziu, apucînd malul cu brațele și ridicîndu-se cu o mișcare iute.

Lily pluti leneșă pe spate pînă cînd el se întoarse din colibă cu un prosop înfășurat în jurul său și alte cîteva pe braț. Îi întinse mîna și o ajută să iasă din apă, apoi înfășură un prosop mare în jurul trupului ei tremurător. Îi prinse părul cu o mînă și stoarse apa din el, apoi îi oferî un alt prosop pentru a și-l lega asemenea unui turban.

– Putem aprinde un foc în colibă, îi sugeră el, dacă vrei să mai intri acolo, Lily. Nu te pîndește nici un pericol din partea mea. Nu te voi atinge dacă nu vei dori. Te atrage gîndul căldurii?

Da, o atrăgea. Însă mai mult o atrăgea gîndul prelungirii acestei nopți fermecate, credea că-și rezolvase definitiv toate problemele existențiale. Știa că viața nu este niciodată atît de simplă, însă mai știa că sînt necesare astfel de momente, asemenea unui balsam pentru vindecarea sufletului.

Într-o asemenea noapte, dragostea putea deveni totul. Dragostea nu putea fi mereu astfel, însă existau anumite momente de grație, așa ca acesta, care trebuia respinse.

În plus, coliba era ultimul obstacol neînsemnat ce urma să fie depășit.

Ea îi zîmbi.

– Da, spuse ea. Nu mi-e teamă. Cum ar putea să-mi fie, după toate astea? Ea îi făcu un semn cu mîna către peisajul din jurul lor. Știa că el va înțelege. El devenise o parte a acestuia împreună cu ea. Vreau să intru. Împreună cu tine.

Lily se gîndi că el trebuie să cunoască foarte bine coliba. Găsise prosoapele pe întuneric, iar acum avu nevoie doar de cîteva secunde pentru a descoperi lumînările și cutia cu iască și aduse în cameră confortul luminii. În timp ce Lily își îmbrăca furoul și rochia, el îngenunche și aprinse lemnele ce erau deja pregătite în șemineu. Camera se umplu de mai

multă lumină, precum și de mirosul plăcut de lemn ars. Apoi, aproape imediat, se simți un val de căldură.

Ultimele urme ale temerii se risipiră.

După ce se îmbracă – deși nu-și puse vesta și haina – el se instalează într-un scaun lângă șemineu, în vreme ce Lily se așează pe podea aproape de flăcări, cu genunchii trași la piept, cu părul pe un umăr, uscându-se la căldură. Ea își aminti de viața relaxată dintr-o tabără militară, deși ea nu stătuse niciodată astfel alături de el în acele împrejurări, căci prăpastia socială dintre tatăl ei și maiorul lord de Newbury fusese prea adâncă.

– După moartea tatălui tău, Lily, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile, ai avut regrete în privința unor lucruri pe care i le-ai fi spus sau le-ai fi făcut pentru el dacă ai fi știut că va muri atunci? Sau ai fost dintotdeauna atât de conștientă că, fiind soldat, el ar putea muri în orice clipă încât nu ai lăsat nimic nespus sau nefăcut?

– Cred că a doua variantă este valabilă, spuse ea după ce se gândi la întrebare. Am fost norocoasă să pot trăi toată viața alături de el, pînă în ultima zi. Din fericire, am avut un tată care m-a iubit și pe care, la rîndul meu, l-am iubit fără rezerve. Totuși, aș fi vrut... să știu ce dorea atât de tare să primesc după moartea lui. El a insistat mereu că în ranița lui se află ceva pentru mine. Însă nu am reușit să aflu despre ce era vorba, căci își lăsase ranița la bază. Totuși, lucrul cel mai important este că știu că m-a iubit și că a vrut să-mi asigure viitorul. Ea își ridică privirea către Neville, care stătea relaxat în scaunul său. Tu nu ai fost la fel de norocos?

– Tatăl meu a fost un conducător. Îi plăcea să organizeze viețile tuturor celor pe care îi iubea. Desigur, el o făcea din dragoste pentru noi. Ne planificase viețile, mie, lui Gwen și lui Lauren. Eu m-am răzvrătit. Voiam să-mi trăiesc viața. Voiam să aleg pentru mine însumi. Uneori, am fost chiar dușmănos în această privință. Tatăl meu s-a opus deciziei

mele de a mă înrola, însă după ce a cedat în final și a încercat să îmi aleagă un regiment prestigios de cavalerie, eu am insistat să fiu încadrat într-un regiment de infanterie, despre care el credea că se află sub demnitatea fiului său. L-am iubit, Lily. Iar în timp cred că aş fi depăşit vârsta răzvrătirii şi m-aş fi apropiat de el. Dar el a murit înainte să apuc să-i spun tot ceea ce ar fi meritat să afle.

– Ştia, zise ea, prinzându-şi genunchii cu braţele. Dacă te-a iubit precum spui, atunci a înţeles. Trăise suficient de mult pentru a cunoaşte diferitele faze ale vieţii. Şi cred că pentru mulţi oameni răzvrătirea tinerească este ceva normal. Nu trebuie să te învinovăţeşti. Nu ai făcut niciodată nimic care să-l dezonoreze. Sînt sigură că era mîndru de tine.

– Cum se face că eşti atît de înţeleaptă la înaintata vîrstă de douăzeci de ani? o întrebă el, cu un zîmbet pe buze şi în privire.

– Am văzut şi am ascultat mulţi oameni în aceşti douăzeci de ani, spuse ea. Tot soiul de oameni. Fiecare om este unic, dar am descoperit că există şi unele aspecte pe care mulţi oameni le au în comun.

– Mi-ar fi plăcut s-o fi cunoscut pe mama ta. Cred că ea era una dintre acele femei neîmblînzite care îşi continuă viaţa chiar şi după ce au copii. Desigur, este norocul meu că a făcut-o şi că tatăl tău îţi era atît de devotat încît te-a păstrat lîngă el chiar şi după moartea ei. A rezultat o fiică cu totul specială.

– Pentru că ei erau nişte oameni deosebiţi. Şi eu aş fi vrut să o cunosc mai bine pe mama. Mi-o amintesc, dar mai degrabă asemenea unei senzaţii decît ca pe o persoană. Asemenea unui confort, unei siguranţe, unei aprobări şi unei iubiri neîţarmuite. Am fost foarte norocoasă să o am lîngă mine chiar şi atît, şi să-l am pe tata lîngă mine. Şi *tu* ai avut noroc cu un tată ca al tău, care a ţinut la tine suficient de mult pentru a te lăsa să pleci. Să ştii că a făcut-o pentru tine.

Ți-a aprobat înrolarea și te-a lăsat chiar să îți alegi un regiment cu care nu era de acord. Mă bucur, pentru mine, că a făcut-o.

Cei doi își zîmbiră.

Au vorbit mai bine de o oră, timp în care focul a ars complet, a fost reaprins și a mai ars o dată. Au trecut de la un subiect la altul, cu o ușurință și o naturalețe ce dispăruse din conversația lor în ultima săptămână. Era ca pe vremuri.

Cu timpul, în conversația lor și-au făcut loc pauze mai lungi, la început plăcute, dar în mod inevitabil încărcate din ce în ce mai mult de alte sensuri. Lily era perfect conștientă de modificarea atmosferei, însă nu făcu nimic pentru a schimba ceva. În această noapte, ea se hotărîse să renunțe la toate temerile, să-și abandoneze dorințele personale în favoarea destinului. Se hotărîse să accepte orice se va întâmpla.

– Lily, spuse el într-un târziu, aparent la fel de relaxat în scaunul său, vreau să fac dragoste cu tine. Vrei și tu?

– Da, șopti ea.

– Aici? În patul din cealaltă cameră? În această colibă? Pentru a șterge amintirea celor întâmplate ultima dată când am fost aici?

– Doar de asta ne aflăm aici, nu-i așa? Pentru a face ceva magic, pentru a redeveni doar noi doi, pentru a fi împreună în ciuda celor ce s-au petrecut și care se petrec în continuare. Împreună, așa cum am fost afară, în bazin, și aici, lângă foc. Și împreună... acolo, spuse ea, făcîndu-i semn cu capul către dormitor.

– Nu trebuie să-ți fie teamă. Nici o clipă. Oricît de pasional aș deveni, mă voi opri în clipa în care-mi vei spune să mă opresc. Mă crezi?

– Te cred. Dar nu-ți voi cere să te oprești.

Știa că va dori să-l oprească înainte ca el să o pătrundă. Pentru că atunci cînd îl va simți înlăuntrul ei, ea va ști. Va ști

dacă visele ei de iubire fuseseră neîntemeiate, așa cum sînt cele mai multe vise. Și va ști dacă, pînă la urmă, el se va simți respins de faptul că ea mai aparținuse și altui bărbat. Însă nu-l va opri. Acest lucru era menit să se întîmple, iar ea îl va lăsa să se întîmple, indiferent cum s-ar fi terminat.

– Atunci, vino, Lily.

El se ridică în picioare și îi întinse o mînă. Stătu lîngă el în timp ce el zăgăzui focul, apoi îl luă iar de mînă pentru a merge în dormitor.

13

Se dezbrăcă fără să se simtă cîtuși de puțin stingheriți, poate din cauza faptului că se scăldaseră împreună goi cu numai o oră mai devreme. El își așează mîna pe umerii ei și o ținu la distanță, apoi o trase mai aproape. Era scundă, însă avea un corp splendid. Totuși, privirea lui se opri pe cicatricea roșiatică, ridată, de deasupra sînului ei stîng. O urmări ușor cu vîrfurile degetelor, apoi își coborî capul pentru a o atinge cu buzele.

– Atît de aproape am fost să te pierd definitiv, Lily? spuse el, în vreme ce ea își plimba ușor o mînă deasupra cicatricei care aproape înconjura umărul lui drept – urma rănii de sabie ce fusese cît pe ce să-i reteze brațul la Talavera.

– Da, îi răspunse ea, iar cînd el își înălță capul, ea urmări linia cicatricei de pe fața lui cu degetul arătător. Războiul este crud. Dar i-am supraviețuit amîndoi.

El o sărută, abia atingîndu-și buzele de ale ei, în vreme ce mîinile îi rămaseră pe talia fetei, ținînd-o la o mică distanță de trupul său. O vedea și o simțea ca pe o fată neprihănită. Putea aproape să-și imagineze că aceasta era prima dată pentru ea, deși el avea bine întipărită în suflet amintirea nopții nunții lor. Și se gîndi intenționat la acel spaniol, la partizanul

fără nume – un nume pe care nu dorea să-l afle, deși poate că ea va simți cîndva nevoia să vorbească despre el, iar el își va impune să asculte. Se gîndi la acel bărbat și la ce-i făcuse lui Lily iar și iar, vreme de șapte luni. Nu dorea să uite faptul că ea fusese forțată să devină amanta altui bărbat.

– Contează, nu-i așa? Lily îl privi în ochi. Că a mai existat cineva?

– Contează, spuse el, pentru că ți s-a întîmplat *ție*, Lily. Pentru că ai suferit toate acestea în vreme ce eu mă vindecam în spital, apoi eram aici, începînd o viață nouă sau, mai degrabă, reluînd-o pe cea veche. Contează pentru că tu erai absolut nevinovată, spre deosebire de mine. Contează pentru că nu mă simt demn de tine.

Ea își așază ușor degetele unei mîini pe buzele lui.

– Trecutul nu mai poate fi schimbat. Era război. Acum sîntem în prezent, singurul moment pe care-l vom avea vreodată pentru a ne crea noi amintiri. Mai bune.

Ah, Lily. Frumoasa, înțeleapta, inocenta lui Lily, care putea vedea viața ca pe ceva atît de incredibil de simplu, încît devenea profund. Îi luă mîna din dreptul buzelor și îi sărută palma, apoi buzele. Dorea să-i redea toată acea nevinovăție adorabilă. Dorea să-i redea onoarea.

– Nu te voi răni, îi spuse el. Nu te voi folosi pentru plăcerea mea fără să-ți ofer plăcere în schimb. Am să fac dragoste cu tine.

– Da, încuviință ea. O, nu-ți fie teamă. Știu. Asta ai făcut și ultima dată.

Neville o trase lîngă el, își petrecu o mîină în jurul umerilor ei, iar cu cealaltă îi înlănțui talia, își deschise buzele deasupra buzelor ei și o sărută pătimaș. Îi era greu să se miște încet. Amintirile pasiunii mistuitoare din noaptea nunții îi erau dintr-o dată clare, căci el nu mai fusese cu nici o altă femeie de atunci. Ea îl cuprinse cu brațele, își arcui trupul

pentru a-l atinge pe al lui, la fel cum făcuse în acea noapte, și își deschise gura. El își împinse limba înăuntru.

– Va fi bine, îi șopti el ceva mai târziu, desprinzându-și gura de a ei și sărutându-i ușor tâmplele, maxilarul, bărbia. Va fi bine.

– Da, șopti ea. O, da. *Este* bine.

Neville era la fel de temător ca ea – dacă ea chiar *era* temătoare. Trebuia să facă în așa fel încât ea să se simtă bine. Primise vești de la căpitanul Harris în cursul după-amiezei, iar în scurt timp avea să-i parvină toate răspunsurile pe care le aștepta. Harris îi dăduse răspunsurile pe care le așteptase. Actele reverendului Parker-Rowe fuseseră abandonate împreună cu trupul acestuia în acel defileu portughez.

Știa și care vor fi celelalte răspunsuri – care trebuia să fie.

– Vino mai aproape, îi șopti el lui Lily.

El se întinse pe pat lângă ea, pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână. Ea îi întoarse privirea fără ca figura ei să exprime vreo urmă de teamă. Ochii îi erau visători și plini de dorință.

– Vreau să fiu deasupra ta. Așa te pot iubi cel mai profund. Dar dacă greutatea mea te va face să te simți captivă, te voi lăsa pe tine deasupra, dacă preferi. Spune-mi ce vrei.

Ea se întoarse pe spate și își ridică un braț.

– Vino, îl îndemnă ea. Nu mă voi simți captivă. Nu mi-e teamă. Nu mi-a fost nici o clipă teamă de tine, ci doar de mine însămi. Ar fi trebuit să-ți explic cum stau lucrurile. Am avut tot timpul încredere în tine.

El îngenunche între coapsele ei, pe care ea și le depărtă în clipa în care el veni deasupra ei, însă nu o penetra și nici nu-și lăsă imediat greutatea propriului corp pe al ei. Îi încolăci picioarele în jurul său și îi exploră încet trupul cu mâinile și cu gura, aplecându-se deasupra ei fără să-și atingă încă trupul de al ei. Era vie, se gândi el, iar trupul i se bucura deasupra ei de parcă de-abia acum și-ar fi dat seama de acest lucru. Era

caldă, moale și vie, și se afla în pat cu el în coliba din vale, în patul în care el zăcuse de multe ori în ultimul an, visînd-o, jelînd-o.

Era soția lui. Era dragostea lui. Era vie.

Și pregătită pentru a fi iubită. El își strecură mîna în jos, deasupra moviliței de păr blond închis la culoare, dintre coapsele ei. Degetele îi găsiră miezul, iar el începu să o mîngîie acolo pînă cînd putu simți căldura și umezeala alunecoasă a dorinței ei.

– Lily, privește-mă, spuse el, înfrînîndu-și pornirea de a o penetra imediat. Nici măcar acum nu era sigur de acceptul ei – nu îndrăznea să spere. Iar ea stătea nemișcată.

Lily își deschise ochii, grei de o pasiune inconfundabilă, și îi privi chipul.

– Privește-mă, îi spuse el din nou. Sînt soțul tău. Voi intra în tine și te voi iubi, și te voi lăsa să mă iubești. Nu te voi folosi, nu te voi chinui și nu te voi umili.

– Știu, șopti ea. Știu cine ești.

El își alese cu grijă poziția și se apăsă înăuntru în vreme ce ea îi privea chipul, fără nici o tresărire. Îi simți mușchii strîngîndu-se în jurul lui și se luptă să preia controlul – o simțea moale, fierbinte și umedă. Lily îi căută privirea, însă în acea clipă ei se uniră, iar ea își împinse capul pe spate, în perne, deschizîndu-și buzele. El observă, cu un amestec de ușurare și de dorință, că ea urca pe culmile extazului.

Unui bărbat îi venea foarte greu să iubească altruist atunci cînd dorința îi fremăta în vene și îi înnebunea zona cea mai intimă.

Rămînînd îngenuncheat între coapsele ei, el își lăsă greutatea pe ea, avînd grijă să se sprijine și în coate. Și începu în sfîrșit să se miște în ea, excitat de nemișcarea ei, care nu era totuși pasivă, de trupul ei micuț și superb ce nu-i putea aparține decît lui Lily, de amintirea ultimei dăți cînd fuseseră împreună, de abstenența sa prelungită, de întoarcerea ei din

morți, de scîrțîitul monoton al arcurilor patului ce erau zgomotoase chiar și atunci cînd dormea singur, de oftatul de plăcere ce-i scăpa fetei o dată cu ritmul de împingere și retragere pe care el îl menținu constant cît putu de mult.

Lily, se gîndi el în timp ce toate senzațiile, toată conștiința sa se concentrau asupra spasmului minunat al dorinței.

– Lily, șopti el. Dragostea mea. Ah, dragostea mea.

Ea nu mai gemea. Corpul i se relaxase, iar el știu că ea se eliberase înaintea lui cu o bucurie tăcută, nu cu o izbucnire bruscă de pasiune. El n-ar fi putut cere o răsplată mai mare pentru răbdarea sa. Iar ceea ce simțea ea nu se putea numi nici pe departe teamă.

– Iubitul meu. Fusesse doar o șoaptă. Același cuvînt de alint pe care ea îl folosise în noaptea nunții lor.

Finalul lui nu se lăsă mult așteptat. El se lăsă deasupra ei cu toată greutatea și se împinse tare, adînc, și acceptă eliberarea fericită a întregii sale dorințe, dureri și iubiri, într-un moment de uniune perfectă.

Totul va fi bine, se gîndi el în timp ce reveni la realitate un minut sau două mai tîrziu. *Totul*. Erau împreună și formau o singură ființă. Existau cîteva probleme, dar de mică importanță, pe care aveau să le rezolve împreună în timp. Nu mai era nimic pe care să nu-l poată face împreună. Totul era bine.

– Îmi cer scuze, șopti el, dîndu-și seama că se lăsase pe ea cu toată greutatea. Se ridică, alunecînd ușor din încheștarea ei, și se lăsă lingă ea, încă încins, fără suflare și asudat. Își strecură o mîină pe sub gîtul ei și își întoarse capul pentru a o privi. Însă abia putu să o zărească înainte ca lumînarea să pîlpîie și să se stingă. Ea avea ochii închiși, și părea liniștită.

– Îți mulțumesc, spuse ea, întorcîndu-se pe o parte pentru a se lipi de trupul lui, și își plimbă o mîină pe pieptul lui umed, oprind-o lingă umărul său.

Neville simți în gât durerea lacrimilor. Îl încerca o senzație de mîntuire.

Putea simți răcoarea aerului pe corpul său umed. Prinse cuvertura cu un picior și o trase deasupra lor.

– Mai bine? întrebă el, apoi chicoti ușor. Iar mulțumirile nu-și au rostul, decît dacă se vor un compliment. În care caz ar trebui să adaug propriile mulțumiri. Îți mulțumesc, Lily.

Fata oftă o dată și adormi cu un zîmbet întipărit pe față. Totul avea să fie bine. O trase mai aproape, își cufundă fața în părul ei pentru a-l mirosi, apoi se așeză într-o poziție mai comodă. Dacă ar putea s-o vadă și pe Lauren atît de fericită. Dar, în timp, ea va fi, cu siguranță. Avea atît de multe de oferit bărbatului potrivit. Iar Gwen... fericirea îi fusese răpită atît de prematur.

Însă uneori, se gîndi el pe jumătate adormit, puteai fi iertat pentru vina de a accepta o fericire egoistă. El regreta mult situația surorii sale precum și a verișoarei și fostei sale logodnice. Dar acum, în această noapte, se simțea atît de fericit pentru el, pentru Lily, pentru ei, încît îi era greu să se mai gîndească la alții.

Apoi adormi.

Cînd Lily se trezi, resimți o dorință atît de puternică, încît aproape că deveni dureroasă. Prin fereastră se puteau zări primele semne ale dimineții. Se afla în micuța colibă pitorească acoperită cu paie de lîngă bazinul de sub cascadă – putea vedea această scenă așa cum o zărise cînd cobora prin vale către plajă. Era acolo împreună cu Neville, soțul ei, cu un braț adormit deasupra ei și cu un umăr sprijinindu-i capul. Făcuse dragoste cu ea și fusese minunat, mai minunat decît și-ar fi putut imagina. Se simțise complet purificată. Iar el nu fusese dezgustat – ea și-ar fi dat seama.

Dorea să poată permanentiza cumva această noapte. De-ar putea locui aici împreună, doar ei doi, pentru tot restul

vieții. De-ar putea uita de Newbury Abbey, de responsabilitățile lui de conte de Kilbourne, de captivitatea ei, de familia lui, de Lauren. De-ar putea rămîne astfel pentru totdeauna.

Aceasta fusese fără îndoială cea mai fericită noapte din viața ei.

Însă deși fusese mereu o visătoare, ea nu confundase niciodată visele cu realitatea. Visele îi ofereau momente de fericire și îi insuflau puterea de a înfrunta realitatea. Iar uneori, cînd visul și realitatea se împleteau și deveneau același lucru pentru o clipă, așa ca în această seară, ele trebuia acceptate precum un dar prețios, trăite la maximum, apoi eliberate. Dacă ai fi încercat să te agăți de ele, să le reții, riscai să le distrugi.

Noaptea se va sfîrși, iar ei se vor întoarce la Newbury Abbey. Ea se va simți – și va fi – în continuare nelalocul ei, inferioară și depășită. Iar el, ca un gentleman ce este, va încerca pe cît posibil să facă lucrurile cît mai ușoare pentru toată lumea. Va continua să se vadă aproape zilnic cu Lauren și va continua, poate într-un mod inconștient, să o compare pe femeia care era soția lui cu cea care îi fusese predestinată.

Lily se întreabă dacă putea dobîndi o putere de durată din acest vis devenit realitate. El nu avea cum să iubească o femeie atît de nepotrivită statutului său social, în ciuda vorbelor de alint pe care i le șoptise în timp ce *făcuse* dragoste cu ea. Însă el nici nu o disprețuia. Nu se simțea respins de ea. O dorise – grăitoare în acest sens era tensiunea în creștere dintre ei atunci cînd stătuseră în fața focului. Și îi plăcuse să facă dragoste cu ea. Și ei îi plăcuse. Cele mai negre temeri ale ei – că actul însuși o va dezgusta întotdeauna, indiferent de partener – fuseseră spulberate. Partenerul transformase complet actul. Iar ea îl iubea.

Se gîndi că poate se cîștigase ceva din această noapte. Ei se acomodaseră unul cu altul, atît trupește cît și sufletește.

Vorbiseră ca doi prieteni și se uniseră ca doi iubiți. Nu era atât de naivă încît să-și închipuie că toate problemele lor se rezolvaseră și că puteau de acum să trăiască fericiți pînă la adînci bătrîneți. Nici pe departe. Însă poate că o imposibilitate devenise în această noapte un lucru întrucîtva posibil.

– Mi-a plăcut dintotdeauna să mă trezesc aici, spuse el cu o voce scăzută, lîngă urechea ei. Ascult cascada și văd pe fereastră marginea paielor de pe acoperiș, și miros plantele din jur. Și îmi pot imagina că lumea este foarte departe.

– Ai vrea să fie astfel uneori? îl întrebă ea.

– Adesea. El îi dădu cu un deget părul de pe față și i-l așeză după umăr. Însă nu pentru totdeauna. O escapadă este ceva minunat atîta timp cît poți reveni.

Așadar, el nu-i împărtășea dorința de a transforma această noapte în ceva permanent?

O sărută ușor, leneș. Iar ea îi răspunse, simțind fermitatea caldă, relaxată a trupului bărbatului său cu rotunjimile blînde ale propriului corp, simțindu-se din nou cuprinsă de dorință de parcă ar fi străbătut-o un flux proaspăt de sînge. Putea simți încordarea treptată din sîni și întărirea sfîrcurilor, senzația din pîntece și de-a lungul părții interioare a coapselor și zvîcnirea concentrată la confluența dintre ele. Și simțea cum și el, la rîndul lui, crește și se întărește în dreptul abdomenului ei.

Nu făcură altceva decît să se sărute vreme de cîteva minute, cu buzele ușor deschise. Însă căldura se transformă în fierbințeală, iar ei erau pregătiți fără a mai avea nevoie de preludiu.

– Urcă-te pe mine, Lily.

Ce nemaipomenit este, cugetă ea, să simtă dorința înaintea actului propriu-zis, să știe din durerea ce pulsează că se va produce minunea împlinirii. Și să fie invitată să-și satisfacă plăcerea, ca și cum aceasta contează la fel de mult

ca a lui. Dacă el ar fi penetrat-o și ar fi resimțit plăcere, ar fi avut grijă să o și ofere.

Cît de diferiți pot fi doi bărbați... însă ea se hotărî să nu se gîndească prea mult la astfel de comparații.

Ei schimbă rolurile și în noaptea nunții lor, a doua oară, își aminti ea, deși el o ridicase deasupra lui și o așezase, apoi o ținuse nemișcată în vreme ce o posedase, cu corpul ei lăsat pe al lui. Fusese pasivă, chiar fără să știe. Trebuia să fie cît mai discret, deoarece cortul lor fusese montat la mică distanță de locul unde dormea un întreg regiment de bărbați. Pe ea o duruse prima dată, însă acea durere se amestecase cu un sentiment minunat.

Îl încăleacă după ce el înlătură cuvertura cu piciorul și își ridică genunchii pentru a sta cu tălpile pe pat. Ea se lăsă în genunchi deasupra lui, prinzîndu-i coastele cu genunchii, apoi îl apucă cu o mîină și îl plasă la intrarea sa. Își întinse mîinile pe pieptul lui, închise ochii și se lăsă în jos pe el.

O fulgeră gîndul că nu poate exista pe lume o senzație mai plăcută, în timp ce-i simțea lungimea rigidă împingînd-o adînc și își încheșta mușchii interni în jurul lui – această acuplare voluntară a trupurilor în preambulul actului. Cu excepția clipei finale, cînd totul se dizolva în împlinire și pace. Sau poate că însuși actul era partea cea mai frumoasă – împingerea ritmică, senzația ce-i urca treptat prin pîntece, către sîni, către fiecare terminație nervoasă din trupul ei, siguranța că acest bărbat, acest amant, acest *soț* o va duce pe culmile extazului. Deschise ochii și îl privi.

– E atît de bine, șopti ea.

– Da, într-adevăr.

Ea nu se gîndise, înainte să-i sugereze el, că în timpul actului sexual ar putea să nu rămînă pasivă. Ea stătuse întotdeauna nemișcată – de uimire și plăcere în timpul acelei prime nopți și a acesteia din urmă și, pur și simplu, îndurînd pe parcursul acelor șapte luni. Nu se gîndise niciodată la

posibilitatea de a iubi, ci doar la cea de a fi iubită sau folosită. Însă el îi spusese că își poate satisface plăcerea. Și se ținea de cuvânt, deși ea știa acum suficient despre bărbați pentru a-și da seama că trebuie să-i fie greu – el stătea nemișcat sub ea, deși ea îl putea simți tare și fierbinte în ea.

Cum dorea să fie? Își fixă mâinile pe pieptul lui, se ridică aproape complet de pe el, apoi se lăsă din nou în jos. Descoperi astfel, în timp ce repeta această mișcare iar și iar, că poate imprima ritmul pe care-l considerase dintotdeauna apanajul exclusiv al bărbatului, și i se păru extrem de incitant.

– O, da, spuse el cu o voce răgușită, prinzându-i ușor soldurile în mâini, călărește-mă, Lily. Călărește-mă tare.

Ei i se păru o comparație surprinzătoare și totodată erotică. Îl călări, din ce în ce mai tare, cu ochii închiși pentru a se concentra asupra senzației resimțite de trupurile lor unite. Ea începu să perceapă nu doar senzația, ci și sunetul, gâfâielile lor, zgomotul umed al desprinderii și căderii ei, scârțâitul arcurilor patului. Apoi și mirosul, de săpun, de colonie, de foc de lemne stins și de mosc al sexului.

Apoi, totul se concentrează înăuntru, în acel punct adânc unde ea se opusese coborîrii profunde de fiecare dată, încordându-se contra atingerii chiar și când se mișca amplu spre el, încordându-se iar și iar pînă cînd teama amenință să ia locul plăcerii.

– Ai încredere, Lily. Ai încredere în mine, auzi ea vocea lui. Nu te voi mai dezamăgi.

Ea avusese și va avea mereu încredere în el. Iar el nu o dezamăgise. Niciodată.

Însă ea trebui să facă un efort pentru a se deschide, pentru a se lăsa din nou pe el fără nici o protecție împotriva durerii, împotriva căderii, împotriva morții.

Se deschise din ce în ce mai mult, în timp ce el își fixă puternic mâinile pe soldurile ei și o ținu pe loc și începu să

se miște contra ei și înainte și iar înainte și înăuntru și mai mult și...

Lily se auzi țipînd.

Ea nu se pierdu complet cu firea decît după ce îl simți intrînd adînc în acel loc secret unde nu mai existase pînă atunci altcineva, iar ei s-au întîlnit, s-au amestecat și au format o singură ființă.

Se scurseră cîteva secunde sau minute sau ore înainte ca ea să-și dea seama că el îi coboară corpul pentru a o așeza deasupra sa, întinzîndu-i picioarele. Însă era prea aproape de punctul de a adormi pentru a reacționa, nereușind să facă altceva decît să-și încordeze o clipă mușchii și să-l simtă, încă fierbinte, încă în ea. Ar fi vrut să nu se mai separe niciodată.

Se întrebă în treacăt cum de-i simțise el teama exact în momentul în care și-o descoperise ea însăși, cum știuse exact ce cuvinte să-i spună pentru a o convinge să renunțe la ea, cum reușise să-și controleze eliberarea pentru a-și împinge sămînța în ea exact în clipa în care ea se deschisese pentru a o primi, căci ea-i simțise căldura în adîncul său atunci cînd țipase.

Ascultă cum pulsurile le revin la normal și se simți cuprinsă de o stare de bine, din tălpi pînă-n creștet. Ar fi adormit complet dacă n-ar fi simțit aerul răcoros pe spate și pe picioare. Însă această senzație îi și plăcea, la fel ca și căldura corpului lui în contact cu pielea sa. O făcea să se simtă vie și străbătută de senzațiile stranii și opuse de sfîrșeală și energie.

– Putem dormi, îi spuse el, plimbîndu-și degetele prin părul ei încîlcit și masîndu-i pielea capului sau putem înota. Ce alegi?

Puteau dormi chiar așa, încolăciți și încă împreunați. Dacă el ar fi tras din nou cuvertura deasupra lor, ar fi rămas adăpostiți la căldură. Ea se simțea delicios de relaxată și de

somnoroasă. Sau ar fi putut ieși afară, în aerul răcoros al dimineții, pentru a sări în apa și mai răcoroasă a bazinului.

Ea se strîmbă.

– Asta consideri tu *alegere*? îl întrebă ea fără a-și deschide ochii. Apoi, deodată, zîmbi. Înotăm, firește. Mai era nevoie să întrebi?

– Nu tocmai, o încredință el, chicotind și rostogolindu-se cu ea astfel încît cei doi se separară. Nu ai fi tu dacă nu ai prefera o baie rece unui somn civilizat. Ultimul e cel mai laș.

Lily nu putea risca să-și atragă această etichetare nedemnă pierzînd timp cu hainele. Avea avantajul de a fi mai aproape de ușa dormitorului, însă el era favorizat de picioarele mai lungi. El se opri o clipă pentru a înhăța prosoapele, dar chiar și așa ajunse pe malul acoperit de ferigi al bazinului cu cîteva secunde bune înaintea ei. Dar se opri să se laude, astfel că atinseră apa simultan sau, cel puțin, așa conveniră după ce ieșiră din nou la suprafață suflînd puternic din cauza șocului produs de apa rece și se certară pe această temă, cu respirația tăiată și cu dinții clăntănindu-le.

Înotară și se bălăciră, stropindu-se cu apă și rîzînd, poate preț de un sfert de oră înainte ca răceala apei și venirea zorilor să-i facă să iasă cu părere de rău din apă pentru a se usca repede și a se grăbi în colibă, unde se îmbrăcară în fugă.

Era sfîrșitul unei nopți în care visul și realitatea se întîlniseră și se amestecaseră, își dădu seama Lily. Iar aceste două elemente opuse erau pe cale să se separe din nou. Noaptea se sfîrșise, iar ziua trebuia să-i readucă la Newbury Abbey, unde nu mai erau egali în nici o privință. Și tocmai acesta fusese farmecul nopții care trecuse, înțelese ea într-un moment de clarviziune. Fuseseră egali de-a lungul nopții, nici unul dintre ei nefiind superior sau inferior celuilalt. Fuseseră egali în rol de iubiți. Dar doi oameni nu pot trăi doar din dragoste. Și nu mai era nimic altceva în care ei doi

să fie egali. Ea îi era în mod evident inferioară în absolut toate privințele la Newbury Abbey.

– Ai prefera să rămii aici să dormi în timp ce eu mă întorc la conac? o întrebă el după ce se îmbrăcă. Nu ai apucat să dormi prea mult, așa-i?

Era tentant. Dar știa că nu va putea urmări cum se îndepărtează visul de ea. Va trebui ca ea să se îndepărteze de vis. Numai astfel putea spera să recâștige, într-o măsură cât de neînsemnată, controlul asupra realității. Astfel că scutură din cap și zîmbi.

– Este vremea să mergem acasă, spuse ea, folosind intenționat cuvîntul *acasă*, deși Newbury Abbey nu-i inspira nici pe de departe sentimentul de cămin.

– Da. Ea nu remarcă expresia tristă din ochii lui. Deci, și el simțise imposibilitatea ca acea noapte de pasiune să facă, pînă la urmă, lucrurile posibile.

El o ținu de mîna pînă cînd reușiră să urce cărarea abruptă ce ieșea din vale. Însă, deși nu știa precis cînd îi dăduse drumul, Lily observă, în timp ce mergeau unul lîngă altul pe peluză către grajduri, că nu se mai atingeau. Și nici nu-și mai vorbeau.

Se întorceau acasă.

14

Lauren nu mai reușise să doarmă cum trebuie din ziua catastrofală a nunții sale. Și nici să mănînce prea bine. Și nici să manifeste răbdare, voioșie, afecțiune și supunere. Pînă atunci, nu se gîndise niciodată să pună capăt la tot. Însă existaseră momente în zilele ce au urmat acelei clipe, cea mai groaznică din viața sa, cînd ea se aflase într-un capăt al naosului bisericii și Neville în celălalt, iar Lily se postase între ei – existaseră momente cînd își dorise ca viața să i se

curme cumva de la sine, ca ea să adoarmă pur și simplu pentru a nu se mai trezi niciodată.

Însă, de cele mai multe ori, își dorise ca Lily să fie cea care să moară.

Se obișnuise să se trezească la revărsatul zorilor, uneori pentru a sta în camera rezervată micului dejun și a citi vreme de o oră sau mai bine fără a întoarce măcar o pagină, iar alteori pentru a se plimba singură pe afară.

Căutînd-o pe Lily.

Își amintea de dimineața de după nuntă, cînd Lily fusese pe plajă, apoi trecuse de stînci, ajungînd în satul de jos și se întorsese acasă pe aleea principală, întîlnindu-se pe drum cu Lauren și Gwen. Știa că Lily fugea adesea de acasă pentru a rămîne singură. Lauren făcuse o adevărată obsesie pentru Lily, observîndu-i toate defectele îngrozitoare și încercînd să nu-i recunoască frumusețea și farmecul natural.

Ea nu se considerase niciodată o femeie vanitoasă. Însă de ce o părăsise Neville pentru a se căsători cu Lily? Ce anume din felul ei de a fi îi făcea pe toți cei din jur să o părăsească sau să o respingă? Și ce avea Lily atît de atrăgător? Toți bărbații de la conac erau pe jumătate îndrăgostiți de ea. Pînă și femeile începeau să o placă. Chiar și Gwen...

Hoinărelile o purtară în acea dimineață către plajă, la fel cum se întîmplase și mai înainte, fără succes. Plaja n-o atrăsese niciodată în mod deosebit. Ea preferase mereu frumusețea cultivată a peluzei, a grădinilor și a aleii cu rododendroni. Sălbăticia plajei și a mării i se părea prea elementară, prea înfricoșătoare. Acestea îi aminteau mereu cît de aproape de limita siguranței își trăise ea permanent viața. Pînă la urmă, ea nu beneficia de un drept prin naștere de a locui la Newbury Abbey. Putea fi respinsă oricînd. Dacă nu se purta adecvat...

Coborîse dealul cam pe jumătate cînd auzi vocile și rîsetele. La început, nu reuși să-și dea seama de unde vin,

însă pe măsură ce coborî, mai încet și mai precaut decît pînă atunci, ea își dădu seama că veneau dinspre bazinul de la baza cascadei. Apoi îi văzu, pe Neville și pe Lily, scăldîndu-se. Dacă privirea sa stupefiată nu o înșelase, se gîndi ea în timp ce o luă la goană în susul dealului imediat ce-i zări în apă, cei doi erau goi. Și rîdeau împreună precum doi copii lipsiți de griji – sau precum doi iubiți. Îi putea auzi încă, deși sunetul era aproape acoperit de zgomotul propriei gîfiieli. Și încă mai putea vedea cu ochii minții ușa larg deschisă a colibei, de parcă ar fi petrecut noaptea acolo.

Erau soț și soție, își spuse ea în timp ce pașii speriați o purtau în grabă înapoi pe cărarea către poarta principală și către casa de zestre. Firește că erau iubiți. Și firește că aveau tot dreptul...

Însă Lauren înțelese brusc ceva ce-i îngheță inima și aproape-i paraliză mîntea. Ea n-ar fi fost niciodată în stare să facă așa ceva. Ea nu ar fi putut niciodată să... *stea goală* în fața lui. Și să se bălăcească fără nici un pic de jenă. Ea n-ar fi putut să rîdă așa cu el, cu toată nepăsarea pe care o manifestă doi oameni a căror fericire izvorăște din intimitatea momentelor petrecute împreună. Ei rîseseră împreună pe cînd erau copii, desigur, ea, Gwen și Neville. Și mai rîseseră și de atunci. Însă nu așa.

Ea n-ar fi putut să-l satisfacă pe Neville așa cum, în mod evident, reușea Lily.

Era o descoperire înspăimîntătoare. Ideea că ea și Neville se potriveau, că erau făcuți unul pentru altul, că se iubeau reciproc, făcuse parte într-o asemenea măsură din imaginea clară pe care o avea ea despre lume, de care se agățase toată viața, încît nu era sigură că nu va înnebuni dacă va fi forțată să renunțe la ea.

Însă *nu* va renunța. Ea îl iubea cu adevărat. Mai mult decît Lily. Lily îl putea iubi, în acel mod direct, fizic, însă Lily nu era în stare să citească, să scrie sau să discute cu el

subiecte pe care el le considera importante. Ea nu-i putea administra conacul sau primi prietenii în vizită sau îndeplini cele o mie și una de îndatoriri ale contesei lui. El nu putea fi mîndru de ea. Lily nu-l cunoaștea atît de profund ca altcineva care crescuse alături de el și nici nu putea ști cu precizie ce să facă pentru a-i asigura confortul și fericirea.

Lily n-ar putea fi niciodată sufletul lui pereche.

Însă Lily era soția lui Neville.

Lauren se opri brusc pe cărare și își strînse pelerina închisă la culoare în jurul său pentru a se încălzi. Tremura, în ciuda plimbării lungi.

Nu era corect.

Nu era *drept*.

Cît de mult o ura pe Lily! Și cît de tare o speria violența propriilor sentimente. În calitate de lady, ea își exersase toată viața reținerea, amabilitatea și curtoazia. Dacă este cuminte, se gîdea ea pe cînd era mică, toți cei din jur o vor iubi. Dacă este o lady perfectă, se gîndise ea cînd mai crescuse, toți cei din jur o vor accepta, vor depinde de ea și o vor iubi.

Neville va depinde de ea și o va iubi. În sfîrșit, îi aparține și ea cu adevărat.

Însă el plecase și se căsătorise cu Lily. Cu *Lily*! Exact opusul a tot ceea ce ea, Lauren, crezuse că-l va cuceri în final.

Își dorea ca Lily să fi murit.

Își dorea ca ea să *moară*.

Lauren rămase mult timp nemișcată pe cărare, tremurînd din cauza vehemenței neobișnuite a propriului sentiment de ură.

Lily se întoarse la conac ceva mai optimistă. Nu era atît de naivă încît să-și închipuie că toate problemele sale vor dispărea ca prin farmec, însă simțea că are puterea, iar Neville are răbdarea de a le înfrunta și a le elimina una cîte una.

Cînd intră în camera de baie, o descoperi pe Dolly, care

o aștepta. Își privi stăpîna din cap pînă-n picioare, apoi își scutură capul.

– O să vă îmbolnăviți mortal, milady, o dojeni ea. Aveți părul ud. Și picioarele goale. Nu știu ce-o să-i spun stăpînului cînd veți răci.

Lily începu să rîdă.

– Cu el am fost, Dolly.

– O, Doamne, zise Dolly, amețită pentru o clipă. Să vă ajut să vă scoateți rochia, milady.

Tînașa slujnică era mereu puțin șocată cînd o urmărea pe Lily cum face un lucru pe care-l considera apanajul unei servitoare, ca de exemplu îmbrăcarea sau dezbrăcarea unei haine. Lily chicoti din nou.

– Și el are părul ud, Dolly, deși cred că valetul lui nu va avea o problemă atît de mare ca tine în a-i pieptăna părul. Am înotat.

– Ați înotat? Dolly făcu ochii mari de groază. La ora asta? În *mai*? Dumneavoastră și stăpînul? Eu am crezut mereu că el... Dintr-o dată, Dolly își aminti cu cine vorbește și se întoarse pentru a lua rochia de dimineață pe care o pregătise pentru stăpîna sa.

– Are mai multă minte? îi completă Lily fraza, rîzînd din nou. Probabil că *avea*, Dolly, pînă cînd am venit eu și l-am pervertit. Am înotat împreună în bazin, azi-noapte și din nou de dimineață. A fost minunat. O lăsă pe Dolly să-i tragă rochia peste cap și se întoarse supusă pentru ca slujnica să-i încheie nasturii la spate. Am de gînd să înot în fiecare zi de acum înainte. Ce crezi că va spune contesa văduvă?

Dolly îi întîlni privirea în oglindă în clipa în care Lily se așeză pentru a-i permite să o pieptene. Amuzate, cele două izbucniră în rîs.

Dolly se gîndi la altceva după ce luă peria de păr și analiză care ar fi locul optim de unde să înceapă dificila sarcină de a-i descîlci părul.

– Dar lenjeria de corp de ce nu era udă, milady? o întrebă ea. Însă chiar în timp ce punea întrebarea, ea întui răspunsul și roși. Apoi, fetele reizbucniră într-un rîs zglobiu.

– Tot ce pot spune, zise Dolly, periindu-i viguros părul, este că, din fericire, nu v-a văzut nimeni.

Afirmația produse un nou pufnit vesel al fetelor.

Lily era hotărîtă să-și păstreze voioșia cu care își începuse ziua. După micul dejun, cînd știa că doamnele se vor duce ca de obicei în salonaș pentru a scrie scrisori, a conversa și a broda, ea coborî în bucătărie și ajută la frămîntarea pîinii și la tăierea cîtorva legume, în tot acest timp participînd veselă la conversație – descoperi încîntată că servitorii începuseră să se obișnuiască cu aparițiile ei și să-și piardă stinghereala în preajma sa. Mai mult, bucătăreasa chiar ridică vocea la ea după o vreme.

– N-ai terminat încă de tăiat morcovii ăia? o întrebă ea pe un ton ridicat. N-ai făcut decît să vorbești... Apoi își dădu seama cu *cine* stă de vorbă, la fel și restul personalului din bucătărie. Toți înghețară.

– O, Doamne, zise Lily, rîzînd. Aveți dreptate, doamnă Lockhart. Nu mai spun nimic pînă nu termin de tăiat morcovii.

După un minut de tăcere jenantă, întreruptă doar de sunetul produs de cuțitul ei pe tocător, ea reizbucni într-un rîs voios.

– Cel puțin, spuse ea, nu am de ce să mă tem că doamna Ailsham mă va *concedia*, nu-i așa?

Toată lumea începu să rîdă, poate prea zgomotos, apoi se relaxă din nou. Lily termină de tăiat morcovii și se așeză pe un scaun cu o ceașcă de ceai și cu coaja crocantă și caldă a unei pîini proaspăt coapte în mînă, apoi urcă din nou fără tragere de inimă în salonaș. Însă voioșia îi reveni cînd soacra sa o întrebă dacă ar vrea să i se alătore pentru cîteva vizite prin sat după gustare și pentru a duce două coșuri în satul de

jos, unul dintre ele unui bătrîn care nu se simțise prea bine, iar celălalt soției unui pescar ce tocmai născuse.

Însă Lily descoperi mai tîrziu, pe cînd se aflau în salonul domnișoarelor Taylor la o ceașcă de ceai, că livrarea coșurilor urma să fie făcută printr-un împuternicit. Vizitiul era cel ce avea să le care în vale și să le ducă la casele respective.

– O, nu, sări Lily în picioare, protestînd, le voi duce eu.

– Draga mea Lady Kilbourne, spuse Miss Amelia, ce gest amabil!

– Însă dealul este prea abrupt pentru trăsură, Lady Kilbourne, îi atrase atenția Miss Taylor.

– O, dar voi merge pe jos. Lily arboră un zîmbet strălucitor. Nu mai coborîse în Lower Newbury din dimineața în care se cățăraseră pe stînci pentru a ajunge acolo. Era încîntată că i se oferă ocazia de a reveni în sat.

– Lily, draga mea. Contesa văduvă îi zîmbi și scutură din cap. Nu este necesar să te duci personal. Nimeni nu se așteaptă la așa ceva.

– Dar eu *doresc* să mă duc, o asigură Lily.

Astfel, după ce părăsiră cîteva minute mai tîrziu casa frumos aranjată a domnișoarelor Taylor, contesa văduvă se îndreptă către casa parohială, în vreme ce Lily coborî ușor panta abruptă a dealului cu un coș mare pe braț. Vizitiul, care îl ducea pe al doilea, se oferise să le care pe amîndouă, însă ea insistase să împartă greutatea. Și nu-i permise acestuia să meargă cîțiva pași în urma ei, alăturîndu-i-se și făcîndu-l în scurt timp să-i povestească despre familia lui – el se căsătorise cu una dintre cameriste cu un an în urmă, iar recent li se născuse un fiu.

Doamna Gish, care cu o zi înainte dăduse naștere celui de-al șaptelea copil după un travaliu îndelungat și dificil, încerca să-și deretice casa cu ajutorul unei vecine mai vîrstnice. Însă, în scurt timp, Lily măturase camera principală, eliberase și ștersese masa, spălase și uscase un morman de

vase murdare și curățase, apoi bandajase cu o cârpă curată genunchiul julit al unuia dintre copii.

Bătrînul domn Howells, care stătea pe prispa casei nepotului său trăgînd dintr-o pipă și privind melancolic, avea mare nevoie de o pereche de urechi dispuse să-i asculte amintirile de pe vremea cînd fusese pescar și contrabandist. O, da, o asigură el pe Lily, care îl asculta cu interes, s-a făcut destulă contrabandă în Lower Newbury. Păi, își amintea cum...

– Milady, spuse vizitiul într-un tîrziu după ce-și dresе respectuos glasul – se afla la o oarecare distanță de ei – contesa văduvă a trimis un servitor de la casa parohială...

– O, Doamne, spuse Lily, sărind în picioare. Ne așteaptă pentru a ne întoarce la conac.

Contesa văduvă îi aștepta într-adevăr, și așteptase vreme de două ore. Însă ea adoptă o atitudine plină de grație în fața vicarului și a soției acestuia, ba chiar și în trăsură, în drum spre casă.

– Lily, draga mea, spuse ea, așezîndu-și mîna înmănușată deasupra celei a nurorii sale, grija ta pentru supușii mai nevoiași ai lui Neville este pentru noi asemenea unei guri de aer proaspăt. Iar zîmbetul și farmecul tău îți aduc noi prieteni oriunde ai merge. Am devenit cu toții foarte legați de tine.

– Dar? spuse Lily, întorcîndu-și capul pentru a privi pe geam. Dar vă fac pe toți de rușine?

– Oh, draga mea. Contesa văduvă începu s-o bată ușor pe dosul mîinii. Cîtuși de puțin. Pot spune că și tu, și noi avem multe lucruri de învățat unii de la alții. Într-adevăr, trebuie să te învățăm foarte multe, Lily. Tu ești soția lui Neville, iar el ține în mod evident la tine. Mă bucur pentru acest lucru, deoarece și eu țin la el. Dar tu ești totodată și *contesa* lui.

– Și sînt, în același timp, și fiica unui soldat de rînd, spuse Lily cu o urmă de răceală în voce. Sînt totodată o femeie

care nu știe nimic despre viața din Anglia sau dintr-un cămin stabil. Și absolut nimic despre viața unei lady sau a unei contese.

– Nu este niciodată prea târziu să înveți, îi spuse soacra sa pe un ton iute dar, în același timp, blînd.

– În timp ce toată lumea îmi urmărește fiecare mișcare pentru a-mi găsi greșeli? întrebă Lily. A, dar asta nu este cîstit, știu. Toți au fost atît de amabili. Și *dumneavoastră* ați fost amabilă. Voi încerca. Promit că voi încerca. Dar nu sînt sigură că pot... să renunț la mine însămi.

– Draga mea Lily, îi răspunse contesa văduvă cu o voce sincer îngrijorată. Nimeni nu-ți cere să renunți la tine, după cum spui tu.

– Însă o parte din mine dorește să se afle în Lower Newbury, alături de pescari și de familiile lor, zise Lily. Eu acolo mă simt în largul meu. Acolo este locul meu. Va trebui să învăț să-i salut pe acești oameni printr-o mișcare grațioasă a capului și să nu le vorbesc, să nu par preocupată de soarta lor și să nu le țin bebelușii în brațe?

– Lily. Însă soacra sa părea că nu mai are ce să-i spună.

– Voi încerca, zise iar Lily după unul sau două minute de tăcere. Nu sînt sigură că voi putea deveni vreodată acea persoană în care vreți să mă transform. Și nu sînt sigură că vreau să nu mai fiu eu însămi. Și nu văd cum aș putea fi și una, și alta. Dar promit că voi încerca.

– Este tot ce-ți putem cere, spuse contesa, bătînd-o din nou ușor pe dosul mîinii.

Însă Lily, gonind pe scări către apartamentul său după ce ajunseră acasă, se simțea ca o ratată care nu ar fi reușit decît să-l stingherească pe Neville dacă nu avea să se schimbe.

Fusese o zi fericită pentru Lily, incredibil de fericită. Avînd proaspătă amintirea nopții trecute și a dimineții atît în minte, cît și în trup și sperînd că poate el va veni din nou la

ea în această noapte, ea trăise acea zi așa cum își dorise – așa cum îi spusese el că poate – și fusese fericită. Însă doar fiindcă nu se confruntase cu adevărul. Iar adevărul era că ea nu se număra printre servitoarele de la conac, ci se identifica cu însăși contesa. Și nu făcea parte din familia unui pescar, aceștia fiind supușii soțului său. Ea îi evitase pe cei în compania cărora ar fi trebuit să-și petreacă ziua dacă ar fi fost o contesă în adevăratul înțeles al cuvântului. Și nu făcuse nici un efort pentru a învăța să fie o contesă.

Însă, aparent, ea era incorrigibilă. În loc să o cheme pe Dolly pentru a se schimba într-o rochie nouă și a coborî la ceai ca să repare cât de cât situația, Lily își scoase frumoasa rochie de muselină aproape rupînd-o imediat ce ajunsese în camera de baie, își îmbracă vechea rochie de bumbac, își înșfăcă șalul vechi și se precipită pe scări către ieșirea laterală. Alergă de-a lungul peluzei și coborî panta dealului mai mult alunecînd, apucîndu-se cu mîinile de ferigile uriașe pentru a-și păstra echilibrul. Nici măcar nu-și aruncă privirea către vale, căci nu dorea să-și întineze amintirile în acea agitație ce o cuprinsese, alergînd direct pe plajă și de-a lungul ei, cu fața întoarsă către cer și cu brațele întinse lateral pentru a simți vîntul din plin.

După cîteva minute, se calmă din nou. Se putea adapta, își zise ea. Va fi nevoie de ceva efort, dar putea s-o facă dacă încerca. Își petrecuse cea mai mare parte a timpului adaptîndu-se unor împrejurări în continuă schimbare, astfel că își impuse să se gîndească la cea mai importantă adaptare din viața sa. Învățase să fie docilă și supusă – învățase chiar și limba spaniolă – pentru a putea supraviețui. Dacă putea face *asta*, atunci cu siguranță putea învăța să fie o lady și o contesă.

Marea era în plin reflux, iar stîncile ce legau plaja de golful din Lower Newbury erau pe jumătate ieșite din apă. Lily se cățără pe ele. Nu avea intenția să ajungă din nou pînă

în sat, însă simțea nevoia să consume mai multă energie decât ar fi fost necesară pentru o plimbare sau o alergare de-a lungul plajei. Iar pe stînci resimțea o senzație mai puternică de singurătate, cu marea într-o parte și un zid de stîncă aproape vertical în cealaltă. După o vreme, ea se opri și își întoarse privirea către largul mării.

Însă, în acel moment, ea auzi un zgomot ce nu era produs nici de ocean, nici de vînt și nici de pescăruși. Era ceva neidentificat care cu toate acestea aproape că o împietri în loc și o făcu să simtă un fior rece pe șira spinării. Privi cu atenție în toate părțile, însă nu descoperi nimic. Și pe nimeni. Deși putea vedea destul de departe în ambele direcții.

Însă acel sentiment nu o părăsea. Ce auzise, frecarea unor pietre?

Privi în sus.

Totul se petrecu atît de rapid, încît mai tîrziu i-ar fi fost greu să povestească în detaliu ce s-a întîmplat chiar și cu mintea limpede. Însă mintea lui Lily nu era nici pe departe limpede. Zări pe cineva în vîrfurile stîncii de deasupra sa, o siluetă înveșmîntată într-o pelerină de culoare închisă. Apoi văzu un bolovan ce se prăbușea către ea. Se răsuci brusc, aruncîndu-se către zidul stîncii, chiar în momentul în care bolovanul căzu exact în locul unde se aflase ea pînă atunci – un pietroi uriaș care fără îndoială că ar fi ucis-o.

Rămase cu spatele lipit de zidul stîncii și cu mîinile pe lîngă ea, încercînd să găsească ceva de care să se prindă. Și privind bolovanul ce ar fi omorît-o, simțindu-și inima zvîcnindu-i în gît și în urechi, tăindu-i răsufarea și făcînd-o incapabilă să mai gîndească logic.

Fuse un accident, își spuse ea încercînd să gîndească coerent. Piatra se desprinsese din cauza eroziunii în timp – asta auzise – și căzuse. Privi în jurul său și observă că stîncile din jur erau pline de bolovani asemănători ce trebuie să fi căzut în diferite momente, de deasupra.

Nu, nu a fost un accident. Acea piatră fusese împinsă de cineva într-o pelerină de culoare închisă. De ducele de Portfrey? Era ridicol. De Lauren? *Ridicol!* Firește că nu fusese nimeni acolo sus. În acea clipită, ea percepușe un pericol pentru viața ei și îl convertise în pericolul pe care îl intuise încă din acea după-amiază pe alea cu rododendroni.

Dar fusese cineva acolo!

Oare el mai era acolo, deasupra ei, așteptînd să vadă dacă o ucisese? Sau ea?

De ce ar vrea cineva să o ucidă?

Oare ucigașul cobora chiar acum panta dealului prin vale pentru a ajunge în dreptul stîncilor și a vedea cu ochii lui dacă își atinsese ținta? Sau ucigașa?

Lily se simți din nou cuprinsă de o panică ce-i învălmășea gîndurile. Dacă se mișca, oricît de puțin, se gîndi ea, se va rupe în bucăți. Dar dacă nu se mișca, ar putea să nu mai plece de acolo. Dacă nu se mișca, nu avea nici un cuvînt de spus în privința celor ce ar putea să i se întîmple. Se simți bombardată de amintiri ale unor clipe asemănătoare petrecute în acea călătorie lungă și groaznică prin Spania și Portugalia. De mai multe ori, ea aproape își pierduse complet curajul, imaginîndu-și partizani în spatele fiecărei stînci, presupunînd că aceștia nu-i vor crede povestea.

Se îndepărtă cu picioarele tremurînde de stîncă și inspiră ușor. Privi în sus. Nu era nimeni – desigur. Nu era nimeni nici pe plajă, cel puțin deocamdată. Se simțea tentată să o ia în direcția opusă, sperînd ca marea să se fi retras suficient pentru a putea ajunge în sat și în compania altor oameni. Însă n-avea de gînd să fugă de teama sa. Nu va reuși să și-o învingă astfel. Se cățără iar cu grijă pe stîncile ce duceau către plajă. Acolo nu era nimeni. Nu văzu pe nimeni nici în vale, și nici pe cărarea de pe deal.

Nu era absolut nimeni, își spuse ea ferm în timp ce urca cu hotărîre panta dealului. Ajunsă sus, ea își impuse s-o ia

pe cărarea prin pădure pentru a ajunge aproape de acel loc, apoi se strecură printre copaci pînă cînd ajunse pe terenul deschis ce se sfîrșea cu marginea stîncii. Da, se afla cam în același loc, deși nu se apropie de margine pentru a se convinge. Însă nu descoperi pe nimeni și nici un semn că ar fi fost cineva acolo.

Nu văzuse decît un bolovan.

Se declară mulțumită de această explicație pînă cînd se apropie de conac. Pe măsură ce se apropia de zidurile acestuia, ea simțea cum panica o cuprinde din nou. Poate, se gîndi ea, va năvăli pe ușa principală, se va interesa unde se află Neville și va alerга în brațele sale protectoare; însă își aminti cum este îmbrăcată, astfel că ocoli pe la intrarea laterală și urcă pe scările din spate către camera sa. Se spălă și se schimbă căpătînd tot mai multă siguranță.

La ușă se auzi un ciocănit înainte ca aceasta să se deschidă pe jumătate și în cadrul său să apară capul lui Dolly.

– A, deci *sînteți* aici, milady, spuse ea. V-a căutat stăpînul. Se află în bibliotecă, milady.

– Îți mulțumesc, Dolly.

Lily făcu un efort de voință pentru a nu năvăli într-un stil nedemn de o lady. El se afla în bibliotecă și o aștepta. Iar ea parcă nu reușea să ajungă la el suficient de repede. Mai mult ca orice, dorea să-i simtă brațele în jurul trupului său. Dorea să-și lipească trupul de al lui, să-i simtă căldura și puterea. Dorea să-și sprijine capul de umărul lui și să-i audă bătăile regulate ale inimii.

15

Poșta de după-amiază îi adusese lui Neville ultimele răspunsuri pe care le mai așteptase. Însă Lily era de negăsît. Ea se întorsese din sat cu mama lui, dar nu coborîse la ceai.

Acest lucru nu-l surprindea, după ce mama sa îi povestise ce se petrecuse după-amiază. Faptul că fusese izolată la casa parohială vreme de două ore o deranjase destul de serios, așa că, de bună seamă, o mustrasă pe Lily cu blîndețe pe drumul de întoarcere.

Poate că gîndul la șederea ei îndelungată în satul de jos l-ar fi amuzat dacă nu ar fi fost atît de agitat. Rămăsese în salon doar o jumătate de oră, iar de atunci se învîrtise prin bibliotecă. Îi fusese imposibil să se liniștească.

În sfîrșit se auzi un ciocănit la ușă, apoi aceasta se deschise, iar Lily trecu aparent grăbită pe lîngă valet, după care se opri brusc în fața lui, îmbujorată și zîmbindu-i. El își întinse mîinile către ea, iar ea i le prinse într-ale sale.

– Lily. Neville îi ridică ambele mîini în dreptul buzelor sale, apoi se aplecă în față pentru a o săruta. Însă, în timp ce își îndepărta capul el se opri, privind-o cercetător. Ce s-a întîmplat?

Ea ezită și îi strînse mîinile mai tare.

– Nimic, spuse ea pe nerăsuflate. Era o prostie.

– Alte gînduri negre? El sperase că noaptea trecută le îndepărtase definitiv pe toate. Însă nu se putea aștepta ca toate problemele să fie rezolvate.

Ea scutură din cap și zîmbi.

– Doreai să mă vezi?

– Da. Vino și ia loc. Ținînd-o în continuare de o mîină, o conduse către unul dintre fotoliile de piele ce flancau semineul, apoi se așeză în celălalt. Te-a supărat mama mea? Despre asta este vorba? Te-a certat?

– Oh, spuse ea, apoi își mușcă buza. Nu, nu tocmai. A fost bine intenționată. Crede că ar trebui să mă străduiesc mai mult să mă comport așa cum ar fi normal pentru contesa de Kilbourne și, evident, că are dreptate. Am făcut-o să mă aștepte cam... oh, destul de mult timp. Cred că nu s-a gîndit că m-aș fi putut întoarce acasă pe jos.

Nu, nu s-ar fi gândit.

– Pun pariu, spuse el, că vreo doi dintre supușii mei s-au simțit foarte bine alături de tine în această după-amiază. Tu ai darul de a aduce bucurie oamenilor.

Și el se număra printre aceștia.

Ea îl privi lung, însă nu-i răspunse. Brusc, el se simți agitat și se lăsă pe spate în fotoliu. Nu o chemase aici pentru a discuta despre cele petrecute în timpul după-amiezei. Nu știa cum să înceapă ceea ce avea să-i comunice. Decise că ar fi mai bine să-i spună direct.

– Mîine plecăm la Londra, zise el. Doar noi doi, Lily. La început, m-am gândit să mă duc singur, dar după ce am reflectat mai profund m-am hotărît să te iau cu mine.

– La Londra?

El aprobă din cap.

– Trebuie să obțin un permis special, îi spuse el. Aș putea să-l primesc la Londra și să mă prezint cu el aici, urmînd să ne căsătorim în biserica satului. Îndrăznesc să spun că totul s-ar rezolva în cel mult o săptămînă, dar acest lucru ar putea provoca tulburare în mințile unor oameni care ar trebui menajați.

– Un permis special. Lily avea o privire inexpressivă.

– Un permis de căsătorie. Pentru a ne putea căsători fără nici un fel de restricții.

El își dădu seama neliniștit că nu-i explicase prea bine despre ce era vorba.

– Dar noi *sîntem* căsătoriți, zise ea nedumerită.

– Da. Neville observă că strînge în palme brațele fotoliului, așa că se relaxă. Da, sîntem, Lily, în toate privințele care contează cu adevărat. Însă Biserica și statul acordă o mare atenție unor detalii absolut lipsite de importanță. Reverendul Parker-Rowe a murit în acea ambuscadă, iar tot ce avea asupra lui a fost abandonat împreună cu cadavrul său. Căpitanul Harris mi-a confirmat acest lucru într-o

scrisoare ce mi-a parvenit ieri. Azi am primit răspunsuri la alte câteva scrisori pe care le-am trimis în ziua sosirii tale. Actele noastre de căsătorie s-au pierdut, Lily, înainte de a fi înregistrate în mod oficial. Se pare că această căsătorie a noastră nu există în ochii Bisericii sau ai statului. Trebuie să repetăm ceremonia.

– Nu sîntem căsătoriți? Ochii săi albaștri se măriseră și priveau fix, fără să clipească, în ai lui.

– Ba *sîntem*, Lily, se grăbi el să o asigure. Însă trebuie s-o legalizăm din punctul de vedere al autorităților. N-o să știe nimeni în afară de noi. Vom pleca la Londra pentru o săptămînă sau două să facem cumpărături, să vizităm orașul, poate chiar să mergem la cîteva spectacole. Iar cît timp ne vom afla acolo, ne vom căsători în baza unui permis special. Nu voi permite ca acest lucru să devină o umilință pentru tine. Nimeni nu va ști.

El își dorea cu disperare să o salveze de șocul de a se simți absolut singură și abandonată. Era perfect conștient de faptul că Lily nu mai avea pe nimeni în afară de el. Nu dorea ca ea să creadă, nici măcar o clipă, că el va profita de această mică eroare judiciară pentru a scăpa de obligațiile care îi reveneau față de ea.

– Nu sîntem căsătoriți. Nimic din privirea ei nu sugera că ea mai auzise altceva cu excepția acestui lucru. Părea năucită, iar chipul îi pălise.

– Lily, spuse el cu o voce puternică, nu trebuie să te temi. Nu am nici cea mai mică intenție să te abandonez. *Sîntem* căsătoriți. Însă există aceasă formalitate pe care trebuie să o îndeplinim.

– Sînt Lily Doyle, spuse ea. Am rămas tot Lily Doyle. Neville se ridică în picioare și se apropie de ea, întinzîndu-i o mînă. Prostuța de Lily. După noaptea trecută, cum mai putea să se îndoiască vreo clipă? Însă el îi prezentase

întreaga situație fără s-o pregătească în prealabil. Nu o pregătise. La naiba, ce nerod era!

Lily nu-i luă mâna. Însă când își ridică privirea către a lui, el putu observa că aceasta își pierduse acea expresie de năucire.

– Nu sîntem căsătoriți, spuse ea. O, slavă Domnului.

– *Slavă Domnului?* Neville simți cum stomacul parcă i se întorsese pe dos.

– O, nu-ți dai seama? îl întrebă ea, prinzînd brațele fotoliului și aplecîndu-se către el. Noi n-ar fi trebuit să ne căsătorim niciodată, însă eu am fost șocată de moartea tatei și, în plus, eram speriată, iar tu ai făcut un gest de loialitate față de el și de cavalerism față de mine. Dar a fost o greșeală îngrozitoare din partea amîndurora. Chiar dacă ne-am fi putut petrece restul vieților alături de regiment, tot ar fi fost o greșeală. Chiar și acolo, prăpastia dintre un ofițer și fiica unui sergent ar fi fost uriașă. Darămite aici, spuse ea cu o mișcare amplă a brațului ce părea să indice tot Newbury Abbey și pe toți cei ce locuiau la conac. Aici prăpastia este de-a dreptul insurmontabilă. Am visat să scap, la fel cum și tu trebuie să fi visat. Iar acum, printr-o minune, această favoare ne-a fost acordată. *Nu sîntem căsătoriți.*

Lui nu-i trecuse nici măcar o clipă prin minte faptul că ea ar putea să se *bucure* la aflarea adevărului. Brusc, se simți cuprins de groază. O pierduse o dată, și crezuse că pentru totdeauna. Iar apoi, printr-o minune fantastică, ea îi fusese redată. Avea să o piardă iar, într-un mod chiar mai crud decît prima dată? Ea avea să-l *părăsească*? Nu, nu, nu, ea nu a înțeles. Neville se lăsă pe vine în fața scaunului ei și îi luă ambele mâini într-ale sale.

– Lily, spuse el, există unele lucruri mai importante decît Biserica sau statul. Există onoarea, de exemplu. I-am promis tatălui tău aflat în pragul morții că mă voi căsători cu tine. La nunta noastră, eu am jurat în fața ta, a lui Dumnezeu și a

martorilor că te voi iubi, te voi prețui și te voi îngriji pînă la moarte. În acea noapte, mi-ai dăruit virginitatea ta. Iar noaptea trecută am fost din nou împreună. Chiar dacă nu mai repetăm acea ceremonie pentru a face totul legal, eu mă voi considera mereu soțul tău. Tu ești *soția mea*.

– Nu. Pe chipul ei nu exista nici urmă de culoare, cu excepția ochilor albaștri ațintiți către ai lui. Scutură din cap. Nu, nu sînt. Nu dacă toți ceilalți spun că nu este așa. Și nu dacă nu *ar trebui* să fie așa și dacă noi nu vrem să fie așa.

– Nu ar trebui să fie? Lily, eu am pătruns înlăuntrul tău. Îi strînse mîinile pînă cînd fata scoase un geamăt. Dar era cu mult mai mult decît atît. El se... unise cu ea. Noaptea trecută ei deveniseră o singură ființă.

Ea îl privi direct în ochi și vorbi, mișcîndu-și anevoaie buzele:

– Asta a făcut și Manuel. Dar nici el nu-mi este soț.

El tresări de parcă i-ar fi tras o palmă. *Manuel*. Neville închise ochii și încercă să-și reprime senzația de greață. Bărbatul acela avea acum un nume. Iar ea îi punea pe picior de egalitate – bărbați care o posedaseră, dar nu aveau nici un fel de pretenții maritale asupra ei. Oare în mintea ei chiar nu exista nici o diferență? Oare noaptea trecută nu reprezentase pentru ea nimic altceva decît sex? Decît exorcizarea unora dintre spaimile ei? Nu putea crede așa ceva.

– Lily, spuse el, te-ai gîndit la posibilitatea de a fi rămas însărcinată? *Trebuie* să te măriți cu mine.

Însă nu acesta era motivul real. Nu aceste detalii de ordin practic contau. Ea era *dragostea* lui. Iar el îi aparținea ei.

– Eu sînt stearpă, sir, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiuni. Nu te-ai întrebât cum am putut fi cu Manuel vreme de șapte luni fără să rămîn însărcinată? *Nu trebuie* să ne căsătorim. Tu trebuie să te căsătorești cu o femeie care poate fi contesa de Kilbourne și, în același timp, soția ta. Vei putea

pînă la urmă să te căsătorești cu Lauren. Ea este *potrivită* în toate privințele.

El îi strînse din nou mîinile, apoi se ridică în picioare și își trecu o mînă prin păr. Asta era nebunie curată. Probabil că trăiește un coșmar straniu.

– Lily, te *iubesc*, îi spuse el, dîndu-și seama de cît de nepotrivite păreau aceste cuvinte în context. Credeam că și tu mă iubești. Credeam că despre asta a fost vorba noaptea trecută. Și în noaptea nunții noastre.

Ea îl privea fix, cu chipul palid și încremenit și cu ochii umeziți de lacrimi.

– Iubirea n-are nici o legătură. Nu *vezi*? Că am putut fi amanta ta, dar nu și soția ta? Nu și contesa ta? Și, înainte ca el să apuce să protesteze, ea continuă cu o voce scăzută și neutră: Dar nu voi fi amanta ta.

Doamne Dumnezeu!

– Ce vei face? Neville își dădu seama că vorbește în șoptă. Își dresе glasul. Nu-i venea să creadă că pune astfel de întrebări. Unde o să te duci?

O clipă, ea își mișcă buzele fără să scoată nici un sunet, iar el simți un licăr de speranță. Singura soluție era să rămînă cu el. Nu mai avea pe nimeni și nici o altă casă. Însă el nu luase în calcul spiritul nesupus al lui Lily.

– Voi pleca la Londra, dacă vei fi atît de bun încît să-mi împrumuți bani pentru poștalion. Cred că doamna o să mă ajute să-mi găsesc o slujbă. Oh, de m-aș fi putut întoarce la Lisabona în timp util pentru a găsi ranița tatei. Poate că acolo aș fi găsit suficienți bani... dar nu contează. Făcu o scurtă pauză. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Ai fost foarte bun și onorabil și ai continua să fii astfel dacă eu ți-aș permite asta. Dar nu ai nici o obligație față mine.

El se sprijini cu o mînă de polița șemineului, privind în gol.

– Lily, te rog, nu mă insulta. Nu mă acuza că m-am purtat astfel cu tine doar din compasiune și onoare. Neville

încerca să nu se lase cuprins de panică. Atunci nu te vei mărita cu mine? Ți-ai împietrit inima? Nu pot spune nimic pentru a te convinge?

– Nu, sir, zise ea încet.

Aceasta era cea mai crudă lovitură cu putință. Se întrebă dacă ea i se adresase astfel în mod intenționat de parcă el ar fi fost în continuare un ofițer, iar ea doar fiica unui soldat.

– Lily. Era pe punctul de a izbucni în plîns. Își închise ochii și așteptă pentru a se asigura că își poate controla vocea. Lily, promite-mi că nu vei fugi. Promite-mi că vei rămîne aici măcar peste noapte și permite-mi să te trimit cu trăsura mea la cineva care poate cu adevărat să te ajute. Încă nu știu cine sau cum. Nu luasem în calcul această posibilitate. Dă-mi un răgaz pînă mîine dimineată. Îmi promiți, te rog?

El se gîndi că ea va refuza. Urmă o tăcere îndelungată. Însă tremuratul vocii sale cînd vorbi dezvălui motivul acesteia. Și ea era la fel de aproape de a ceda ca și el.

– Iartă-mă, spuse ea în cele din urmă. Nu am vrut să te insult. Of, n-am vrut să te rănesc. Neville? Sincer n-am vrut. Dar trebuie să plec. Sînt sigură că mă înțelegi. Nu mai pot să rămîn aici. Dar îți promit că voi aștepta pînă mîine.

Sir Samuel Wollston și Lady Mary parcurseră cele cinci mile pînă la Newbury Abbey împreună cu cei patru fii ai lor pentru a mai cina o dată cu membrii familiei ce plănuiau să plece în ziua următoare. Lauren și Gwendoline veniseră de asemenea de la casa de zestre. Ducele și ducesa de Anburey, Joseph și Wilma, contesa văduvă și Elizabeth se aflau în salon alături de ei în momentul în care Neville apăru și o scuză pe Lily. Avea o migrenă, le spuse el.

– Biata de ea, zise mătușa Mary. Și eu sînt o victimă a migrenelor și știu cît de tare trebuie să sufere.

– Ce păcat, Nev, spuse Hal Wollston. Abia așteptam să o revăd pe Lily. Este încîntătoare.

– Îmi pare rău, Neville, zise Lauren. Transmite-i urările mele de sănătate când o s-o vezi mai târziu.

Neville făcu o mică plecăciune către ea.

– E mai bine să nu coboare dacă are o migrenă, zise Elizabeth.

Însă contesa văduvă îi șopti nemulțumită lui Neville.

– Acesta este genul de eveniment în familie la care este important ca lingă tine să se afle și contesa ta, Neville: Asemenea migrene vor surveni în mod regulat? Mă întreb. Lily nu-mi pare genul de femeie care are probleme cu nervii.

– Are o migrenă, mamă, spuse el pe un ton ferm, și va fi scuzată.

Desigur, nu li se putea ascunde adevărul prea multă vreme. Li s-ar fi putut ascunde dacă Lily ar fi fost de acord cu planul său, așa cum se așteptase să o facă. Minteia lui încă nu putea accepta realitatea că nu este căsătorit cu Lily și că nici nu va fi. Că nu poate avea nici o pretenție față de ea. Că ea îl va părăsi. Că de mâine nu o va mai vedea.

Și, totuși, existase noaptea trecută...

Însă trebuia să înfrunte această seară. La început, el intenționase să joace pînă la sfîrșit parodia începută cu anunțul indispoziției lui Lily. Toți ceilalți păreau bine dispuși, poate datorită prezenței mai multor tineri. Pînă și tînărul Derek Wollston, în vîrstă de numai cincisprezece ani, fusese acceptat în rîndul adulților la cină. Însă Neville se răzgîndi. Și așa avea de scris suficiente scrisori cu explicații. Această seară îi oferea ocazia perfectă de a anunța veștile măcar unei părți dintre cei implicați în modul cel mai direct.

Astfel, cînd după înlăturarea ultimului tacîm de pe masă mama sa dădu semnalul pentru retragerea doamnelor în salon și lăsarea domnilor să-și savureze vinul de Porto, el începu să vorbească:

– Te rog să mai rămîi puțin, mamă, spuse el, ridicîndu-și vocea pentru a se face auzit pînă în capătul opus al mesei.

De asemenea, și toate doamnele, vă rog. Am să vă comunic ceva.

Mama sa își reluă locul cu un zîmbet, iar privirile tuturor celor prezenți se îndreptară spre el. Neville se jucă preț de câteva secunde cu ultima lingură rămasă pe masă. Nu-și plănuise discursul. Își ridică ochii și privi în jur către diferiții membri ai familiei sale. Cei mai mulți îl priveau cu un interes politicos – poate se așteptau la un discurs de rămas-bun adresat celor ce urmau să plece. Cîțiva zîmbeau. Joseph îi făcu cu ochiul. Elizabeth îl privea contrariată, de parcă ar fi citit în expresia lui un lucru pe care ceilalți nu-l observaseră încă.

– Lily nu are nici o migrenă, zise el.

Asistența fu străbătută de o undă de neliniște. Unchiul Samuel își dresе glasul, iar mătușa Sadie începu să se joace cu perlele pe care le purta la gît.

– Ea a descoperit în această după-amiază, continuă Neville, că nu este soția mea. Cel puțin, nu din punct de vedere legal.

Tăcerea mai întii deveni tensionată, apoi începu să se risipească, toți cei prezenți încercînd să-i adreseze simultan diferite întrebări. Neville ridică o mîină, iar ei se opriră la fel de brusc cum începuseră.

– Am bănuیت acest lucru încă din ziua în care a sosit aici, spuse el, continuînd prin a le oferi aceeași explicație pe care i-o dăduse mai devreme lui Lily. Nu era suficient că avusese loc cununia religioasă și că aceasta fusese oficiată de un preot hirotonisit. Nu era suficient că el și Lily făcuseră schimb de jurăminte și că unul dintre martori era încă în viață pentru a atesta acest fapt. Trebuia îndeplinite anumite formalități înainte ca acea căsătorie să devină legală în ochii Bisericii și ai statului. Iar acele formalități nu fuseseră îndeplinite în cazul lor deoarece reverendul Parker-Rowe

murise, iar actele se pierduseră. În plus, unul dintre martori murise la Ciudad Rodrigo o lună mai târziu.

– Deci, Lily nu este soția ta, conchise ducele de Anburey după ce Neville termină de vorbit. Tu nu ai fost niciodată căsătorit cu ea.

– Ce chestie! exclamă Hal, uluit.

– Deci, pînă la urmă, Lily nu este contesa de Kilbourne, spuse mătușa Mary scuturînd din cap și pîrînd oarecum debusolată. Nici nu mă mir că are migrene, biata de ea. Tot fie îți rămîne titlul, Clara.

Cei mai mulți dintre cei strînși în jurul mesei aveau ceva de adăugat, cu excepția contesei, care îl fixa în tăcere cu privirea, a lui Joseph, care se uita la el încruntat, și a lui Lauren, ce privea în gol către masă.

– Dar, Neville. Elizabeth se aplecase în față și, cum se întîmpla adesea cînd ea începea să vorbească, toți se opriră pentru a o asculta. Sînt sigură că ai de gînd să faci ceea ce trebuie și să te căsătorești din nou cu Lily, nu?

Toți ochii se întoarseră către Neville. El încercă să zîmbească, însă eșuă lamentabil.

– Ea nu mă vrea. M-a refuzat și nu vrea să se răzgîndească.

– Ce? Contesa deschisese pentru prima dată gura.

– Aveam de gînd să plec mîine dimineață la Londra împreună cu ea, mamă. Ne-am fi căsătorit acolo pe ascuns în baza unui permis special și nu ar fi știut nimeni în afară de noi doi. Însă ea nu este de acord. Nu vrea să se căsătorească cu mine.

În mod neașteptat, Elizabeth zîmbi și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Firește că nu, spuse ea, mai mult pentru sine.

Gwendoline își strînse mîinile la piept, iar ochii i se aprinseră.

– O, dar asta este minunat! exclamă ea, zîmbindu-i

călduros fratelui său. Pînă la urmă, tu și Lauren vă puteți căsători, Nev. O să stabiliți o nouă dată a nunții și o să reluăm planurile de căsătorie. O nuntă în timpul verii va fi chiar mai frumoasă decît una programată primăvara. Lauren, vei putea avea un buchet de trandafiri.

Mîna lui Neville se încheștă pe lingură. Inspiră adînc pentru a-i răspunde, însă Lauren i-o luă înainte, vorbind pe nerăsuflăte:

– Nu, zise ea. Nu, Gwen. Ultimele nouă zile nu pot fi pur și simplu șterse cu buretele ca și cum nici nu ar fi existat. Nimic nu mai poate fi ca înainte. Apoi își ridică privirea către el. Nu-i așa, Neville?

El nu-și dădea seama dacă ea dorea ca el să-i întărească spusele sau îl ruga să o contrazică. Nu-i putea oferi decît onestitate, astfel că scutură din cap.

– Adevărul este că i-am făcut acele jurăminte lui Lily din inimă. Și intenționez să le respect toată viața. Este vreo diferență că nu mă obligă din punct de vedere legal? Oare ele nu mă obligă din punct de vedere *moral*? Și îmi doresc să nu mă oblighe? Eu o consider pe Lily soția mea. Și cred că așa o voi privi mereu.

Lauren își coborî din nou privirea. Era imposibil să-ți dai seama dacă era satisfăcută sau dezamăgită. În cazul lui Lauren, rareori puteai ști ce simte cu adevărat. Pentru ea, demnitatea era mereu pe primul loc. Iar acum era demnă, și palidă, și frumoasă. El simți un val de afecțiune profundă pentru ea. Și dorința de a o elibera de durerea pe care o resimțea cu siguranță. Însă nu avea ce face.

– Asta-i o absurditate, Neville, spuse mama sa pe un ton vehement. Te crezi deasupra statului? Deasupra Bisericii? Dacă Biserica spune că nu ești căsătorit, atunci firește că nu ești. Și este datoria ta să te căsătorești cu o lady potrivită statutului tău și capabilă să-ți ofere moștenitori.

Lily nu era o lady; nu era potrivită statutului său; con-

form propriei sale mărturisiri, nu-i putea dăruî moştenitori. Însă Lily era *sofia* lui.

– Toată chestiunea nu va fi decît o minune de nouă zile, comentă ducele. Membrii aristocraţiei vor fi încîntaţi de această poveste şi o vor da uitării imediat ce va apărea o altă senzaţie sau un alt scandal. Mama ta are dreptate, Neville, trebuie să-ţi reiei cît mai curînd vechiul mod de viaţă. Căsătoreşte-te cu cineva de rangul tău. Nu vreau să spun ceva urît despre Lily, însă...

– Atunci, te rog să nu spui, unchiule Webster, spuse Neville încet, dar atît de hotărît încît unchiul său se opri în mijlocul frazei şi roşi. Dacă vrea cineva să o ponegrească pe Lily, ţin să vă informez că-i voi apăra onoarea la fel ca în cazul în care toată lumea ar considera-o soţia mea.

– Oho! exclamă Richard Wollston. Bravo, Nev!

– Tacă-ţi gura, i-o reteză tatăl său.

– Văd că se încing spiritele, spuse Elizabeth, apoi aduse în discuţie o altă problemă pertinentă la care aparent nimeni altcineva nu se gîndise, deşi pe Neville îl chinuse încă din momentul în care Lily îl lăsase singur în bibliotecă ceva mai devreme. Ce se va întîmpla cu Lily, Neville? Ce va face? Din cîte am înţeles, ea nu-şi cunoaşte rudele din Anglia.

– Vrea să plece la Londra pentru a-şi căuta o slujbă. Gîndul acesta mă îngrozeşte. Sper că-mi va permite să-i aranjez eu ceva şi să-i găsesc o casă corespunzătoare pe undeva. Dar mi-e teamă că nu va accepta. Este o femeie mîndră şi cam încăpăţînată.

Gwendoline avea ochii plini de lacrimi.

– Mă simt atît de ruşinată, spuse ea. Primul meu gînd s-a îndreptat către ceea ce înseamnă toate astea pentru fericirea noastră: a lui Lauren, a lui Neville şi a mea. Nici măcar nu mi-am pus întrebarea ce se va întîmpla cu Lily. Îmi doresc – o, da, sincer îmi doresc ca ea să nu fi apărut deloc în vieţile noastre. Însă ea a apărut, iar eu am îndrăgit-o împotriva

propriei voințe. Iar acum îmi pare tare rău pentru ea. Doar nu va fugi pur și simplu, nu-i așa, Nev?

– Mi-a promis că nu o va face, o asigură el.

– Neville, spuse Elizabeth, aş putea face eu ceva pentru Lily. Am cunoștințe la Londra, iar pe ea o simpatizez mult, chiar dacă a apărut într-un moment în care a năruit fericirea bieteii mele Lauren. Îmi permiți să stau de vorbă cu ea?

– Aș vrea s-o faci, Elizabeth, spuse el. Poate că tu o s-o determini să se răzgîndească. Să se căsătorească pînă la urmă cu mine.

– Nu lua decizii pripite, Neville, îl sfătui ducele. Ți-a fost oferită o a doua șansă să-ți alegi contesa în mod chibzuit. Ar fi mai bine să-ți acorzi răgazul necesar pentru a lua această decizie rațional, nu împins doar de sentimente.

Elizabeth se ridică în picioare.

– Unde este? îl întrebă ea. În camera ei?

– Cred că da, spuse el. Cu Lily nu putea fi niciodată sigur, însă ea era acolo atunci cînd el coborîse la cină. Stătea ghemuită pe un scaun aproape de fereastră, privind afară. Nu-și întorsese capul pentru a-l privi și nici nu-i răspunsese la vreo întrebare în alt mod decît prin a ridica din umeri, într-un gest mai degrabă de apărare decît de nepăsare. El observase că ea se îmbrăcase din nou cu vechea sa rochie de bumbac.

– Atunci, voi urca chiar acum la ea, spuse Elizabeth, dacă mă scuzați.

Forbes, observă într-un târziu Neville, stătea tăcut lîngă bufet. Însă nu conta. Un astfel de adevăr, precum faptul că el și Lily nu erau căsătoriți, nu putea fi oricum ascuns de servitori. Era poate chiar mai bine ca aceștia să afle întreaga poveste de la majordom decît să colporteze tot soiul de zvonuri de-a lungul zilelor următoare.

– Poate, spuse Neville, ridicîndu-se la rîndul său în picioare, ar fi mai bine să ne retragem toți în salon. Nu am

nici cea mai mică dorință să beau vin de Porto în următoarea jumătate de oră.

Derek și fratele său, William, în vîrstă de șaptesprezece ani, păreau dezamăgiți într-un mod aproape comic. Valul de amuzament resimțit de Neville cînd îi observă i se părea cam nepotrivit cu sentimentele care îl dominau în acel moment. Însă aceasta îl ajută să-și amintească de faptul că viața merge înainte, depășind chiar și cele mai abrupte obstacole întîlnite în cale.

Avea de gînd să găsească ranița lui Doyle, se gîndi el dintr-o dată, dacă era omenște posibil. S-ar putea ca acel lucru destinat lui Lily să fi dispărut, mai ales dacă era vorba despre bani, însă spera să recupereze ceva. Își dădu seama că ea nu mai are nici o amintire de la tatăl său. Își aminti cîte ceva din ce-i spusese ea atunci cînd el îi prezentase galeria de portrete. Trebuie să fie groaznic să-ți pierzi toate rudele, să nu le cunoști pe cele care mai trăiesc, să nu mai dispui de nimic care să te lege de părinți.

Asta va face pentru ea. Dacă acea raniță mai exista pe undeva în această lume, el o va găsi chiar cu orice preț. Îi va reda ceea ce rămăsese de la tatăl său.

Se simțea mai bine știind că există un lucru, oricît de neînsemnat, pe care-l putea face.

– Nev! Joseph, marchizul de Attingsborough, îi puse o mîină pe umăr în timp ce părăseau sufrageria. N-ai nevoie de vorbărie de salon în seara asta, bătrîne. Singurul lucru care-ți rămîne de făcut e să te îmbeți cui. Ce zici de un prieten care să-ți țină companie?

16

Lily rămăsese pe același scaun pe care-l trăsese în dreptul ferestrei, cu picioarele strînse sub ea. Se ridicase o singură dată de cînd venise în fugă din bibliotecă, își scosese

cu o grabă isterică hainele noi și se îmbracă din nou cu rochia sa veche de bumbac. Se ridicase pentru a lua o cuvertură de pe pat și a se acoperi cu ea. Spre seară, vremea se răcise, însă ea nu închisese fereastra. Continua să privească spre întunericul de afară.

Ciocănitul ușor în ușa dormitorului ei nu o deranjă. Ea pur și simplu îl ignoră. Probabil că era el, iar ea nu mai putea să-l privească sau să-i vorbească. Asta ar putea-o face să se răzgîndească și să rămînă agățată de el, pentru tot restul vieții. Nu putea accepta așa ceva. Dragostea nu era suficientă. Ea îl iubea – îl *adora* – din adîncul sufletului, dar asta pur și simplu nu era îndeajuns. Ea nu avea ce căuta în viața lui. Și nici el în a ei, deși acest gînd i se părea înfricoșător. Ea nu avea o viață. Însă refuza să se lase intimidată de abisul ce se căsca dincolo de această ultimă noapte la Newbury Abey.

– Lily? Era vocea lui Elizabeth. Pot să intru, draga mea? Îmi dai voie să mă așez aici, lîngă tine?

Lily își ridică privirea. Ca de obicei, Elizabeth era însuși simbolul eleganței într-o rochie verde închis cu talia ridicată, avînd părul blond aranjat într-o coafură delicată și strălucitoare. Ea era chintesența aristocrației, fiica unui conte, o femeie educată, realizată, cu maniere impecabile și totodată firești. Iar acum cerea permisiunea de a se așeza lîngă fiica unui sergent – Lily Doyle? Ei, dar Lily fusese întotdeauna mîndră de tatăl său, și păstrase cu afecțiune amintirea mamei sale; de-a lungul vieții, se deprinsese să se împace cu sine. Respectul ei față de propria persoană scăzuse doar în timpul celor șapte luni în care alesese supraviețuirea în defavoarea unei atitudini sfidătoare, însă cu timpul și redobîndise. Ea nu avea nimic, în privința propriei persoane, a trecutului sau a mediului în care crescuse, de care să se simtă rușinată.

Dădu aprobator din cap și continuă să privească în gol pe fereastră.

Elizabeth își trase un scaun lîngă Lily și se așeză, apoi îi luă una dintre mîini într-ale sale. Avea mîinile calde. Pentru

prima oară Lily își dădu seama că îi era în continuare frig, în ciuda cuverturii și a faptului că aerul serii nu era chiar atât de răcoros.

– Cît de mult te stimez, Lily, îi spuse Elizabeth.

Lily o privi surprinsă.

– Ai făcut ceea ce trebuia atât pentru Neville cît și pentru tine însăși, zise Elizabeth. Însă nu ți-a fost ușor. Ai renunțat la multe.

– Nu, răspunse Lily, scuturînd din cap. Nu este greu să renunți la Newbury Abbey și la toate astea. Își roti mîna liberă în jurul său. Tu nu înțelegi. Acesta este genul de viață cu care ești deprinsă. Eu am crescut într-un convoi de armată.

– Voiam să spun că ai renunțat la Neville, zise Elizabeth pe un ton blînd. Tu îl iubești.

Nu era o întrebare.

– Nu este suficient.

– Nu, nu este, draga mea, consimți Elizabeth. Urmă un moment de tăcere, apoi ea continuă: Neville mi-a spus că îți cauți o slujbă.

– Da, zise Lily. Nu știu ce aș putea face, dar sînt dispusă să muncesc din greu. Cred că poate doamna Harris, cu care m-am întors în Anglia din Lisabona, mă va ajuta să-mi găsesc ceva dacă o rog.

– Aș putea să-ți ofer eu o slujbă, zise Elizabeth.

– Tu? Lily o privi cu ochii mari.

Elizabeth îi zîmbi.

– Lily, eu am treizeci și șase de ani, și am trecut demult de vîrsta la care să am nevoie de o însoțitoare care să mă supravegheze permanent. Dar sînt o femeie singură și trebuie să respect anumite convenții. Am nevoie de o domnișoară de companie atât acasă, cît și în vizite atunci cînd nu sînt însoțită de un bărbat. Am avut-o lîngă mine pe verișoara Harriet vreme de cinci ani, însă ea a fost suficient de provocatoare pentru a se căsători cu un preot cu doar patru luni în urmă și a mă lipsi de companie. Desigur, m-am bucurat

pentru ea – ea este mai în vîrstă decît mine și a considerat mereu că o femeie nu este completă atîta vreme cît nu renunță la independența sa pentru a se căsători. Și cîstit vorbind, Lily, ea mi-a pus răbdarea la grea încercare. Ar fi greu de găsit alte două femei atît de diferite în privința caracterului și a temperamentului. Însă trebuie să o înlocuiesc. Am nevoie de o însoțitoare. Vrei să fii tu aceea? Desigur, ar fi o slujbă plătită.

Lily se disprețui pentru valul de bucurie ce o cuprinsese. Însă nu putea accepta o asemenea ofertă.

– Ești foarte drăguță, dar eu nu sînt cîtuși de puțin pregătită să-ți ofer companie. Gîndește-te la lipsurile mele – nu știu să citesc sau să scriu, nu știu să pictez sau să cînt la pian, nu știu nimic despre teatru sau muzică sau... *orice altceva*. Eu nu aparțin lumii tale. Dacă verișoara ta ți s-a părut plictisitoare, eu o să-ți par de-a dreptul imposibilă.

– O, Lily. Elizabeth zîmbi și-i strînse mîna, pe care i-o păstrase într-ale sale. Dacă ai ști cît de plictisitoare poate fi viața pentru o femeie aristocrată, nu te-ai grăbi atît de tare să-mi respingi oferta. Mă simt blocată, închisă și îngropată la fiecare cotitură, ca să citez spusele cuiva. Sînt supusă companiilor insipide, a distracțiilor insipide și a conversațiilor insipide, în principal datorită faptului că sînt femeie. Poate nici nu-ți dai seama cît de mult m-ai încîntat în ultima săptămînă și jumătate. Crezi că nu ai nimic să-mi oferi pentru că tu nu știi lucrurile pe care le știu eu. Ei bine, eu le știu, draga mea. Nu am nevoie să-mi fie spuse de către altcineva. Însă nu cunosc lucrurile pe care le știi *tu*. Ne-am putea împărtăși lumile, Lily. Ne-am putea întreține reciproc. Îndrăznesc să cred că viața în compania ta ar fi *distractivă*. Iar tu ai o minte vie și ascuțită, chiar dacă nu-ți dai seama de asta – iar inteligența este un atribut *extrem* de important. Promite-mi că vei veni cu mine, în calitate de prietenă. De dragul conveniențelor, vei fi angajata mea de vreme ce vei avea nevoie de un salariu din care să trăiești. Însă, în toate

celelalte privințe și scopuri vei fi pur și simplu prietena mea. Ce părere ai?

Ar fi o angajată, se gîndi Lily. Dar în cadrul slujbei sale ar fi de asemenea un fel de egală. Elizabeth nu considera că au minți sau inteligențe inegale. Ea credea că Lily avea la fel de mult de oferit într-o prietenie ca și ea. Lily avea unele ezitări, însă tentația de a spune da era puternică. Copleșitoare, de fapt, avînd în vedere lipsa alternativelor.

– Poate, pentru o scurtă perioadă, consimți ea. Însă dacă descoperi că nu sînt ceea ce te așteptai, atunci să-mi spui și voi pleca. Nu vreau ca cineva să-și facă pomană cu mine.

Elizabeth ridică din sprîncene.

– Nu aş aduce pe nimeni în propria-mi casă din milă, Lily. Țin prea mult la confortul meu. Însă îți accept termenii. Și vor fi valabili în ambele sensuri. Dacă descoperi după o vreme că nu poți lucra pentru mine, atunci te rog să-mi spui și te voi ajuta să-ți găsești altă slujbă. Poți fi gata de plecare pînă mîine dimineată?

– Și mai curînd, zise Lily entuziasmată. Însă am promis că voi rămîne aici peste noapte.

– Foarte bine ai făcut. Neville nu este încîntat de întorsătura pe care au luat-o evenimentele, Lily. Nu este deloc fericit. Sper că nu intenționezi cumva să-ți abandonezi toate rochiile noi aici, nu?

– N-am încotro. Au fost cumpărate pentru soția lui. Eu nu sînt soția lui.

– Dar se va simți groaznic dacă nu le vei lua cu tine. Uneori mîndria poate fi egoistă. N-ai putea să le accepți ca pe un dar din partea lui? Nu este nimic greșit în asta, draga mea. Nu este un semn de lăcomie. Este lucrul cel mai corect pe care-l poți face. Ar fi o cruzime din partea ta să nu le iei.

Lily își mușcă buza, însă dădu aprobator din cap.

– Splendid! exclamă Elizabeth, ridicîndu-se în picioare. Vom pleca dis-de-dimineată. Încearcă să dormi, bine?

Se aplecă și o sărută pe Lily pe obraz.

Lily dădu din cap.

– Mulțumesc, spuse ea. Însă înainte ca Elizabeth să iasă din cameră, ea o opri. Îi venise în minte o posibilitate supărătoare. Ne va însoți și ducele de Portfrey?

– Nu. Ce bărbat provocator, zise Elizabeth, rîzînd. A plecat în această după-amiază. Nu se duce direct la Londra și s-ar putea să nu ajungă acolo decît peste cîteva săptămîni. Dar să nu crezi că m-a abandonat – nu că aş putea avea vreo pretenție în privința companiei sale. Vom fi însoțite de Webster și Sadie, care vor călători în trăsura lor – împreună cu Wilma, desigur. Și Joseph va pleca o dată cu noi, deși bănuiesc că el va călări în față, într-un ritm mai potrivit vîrstei și sexului său. Ce bărbat norocos!

Lily dădu aprobator din cap, simțindu-se extraordinar de ușurată. Ducele de Portfrey plecase. Și nu va ajunge prea curînd la Londra. Însă plecase în această după-amiază? Poate după ce încercase să o ucidă? Oare își închipuise că a reușit? Însă Lily se îngrozi de direcția în care i-o luaseră gîndurile. Nu fusese nimeni acolo. Și chiar dacă fusese, nu avea nici un motiv să-l bănuiască pe ducele de Portfrey. Ar fi putut la fel de bine să fie o femeie. Însă dacă fusese Lauren, atunci nu va mai încerca să atenteze la viața ei. Lauren era liberă să-i recîştige afecțiunea lui Neville. Însă, cel mai probabil, nu fusese nimeni. Acel bolovan se rostogolise accidental.

După plecarea lui Elizabeth, ea închise ochii și își sprijini capul de spătarul scaunului. Se gîndi la nunta sa și la noaptea ce i-a urmat, la visul regăsirii ce o ferise să nu înnebunească în timpul captivității sale, la drumul lung și periculos de întoarcere la Lisabona și la căutarea lui în van, acolo și a cuiva care să dea crezare poveștii ei, la călătoria îndelungată pînă în Anglia și pînă la Newbury, la găsirea lui în biserica din sat pe punctul de a se căsători cu altcineva, la toate evenimentele din ultima săptămîină și jumătate.

Și la noaptea trecută.

De sub pleoape îi izvorîră două lacrimi care i se scurseră nestăvilite pe obraji și îi căzură pe rochie.

Și la dezvăluirile din această după-amiază din bibliotecă.

Ea nu reușise încă să înfrunte realitatea unui vis sfârșit. Nu îndrăznea să privească spre viitor. Ce-i drept, acum i se părea mai luminos sau, cel puțin, mai sigur decît în urmă cu o oră. Însă era un viitor trăit fără *el*. Fără Neville.

Neville fusese prezent în viața ei încă de pe vremea cînd avea paisprezece ani, chiar dacă timp de patru dintre acei ani el i-a fost inaccesibil, iar timp de un an și jumătate ea nu putuse ajunge la el. Însă ea îl visase permanent. Visul se întîlnise cu realitatea în noaptea trecută – ea fusese conștientă chiar în acele clipe că este o simplă atingere ce nu poate dura. Însă nu-și imaginase că se vor despărți atît de curînd. Nu anticipase că pînă în această seară ea va fi ajuns la finalul visului.

Deși ea îl iubea în continuare și îl va iubi mereu.

Deși și el o iubea.

Finalul unui vis imposibil.

Asta este, cugetă ea, deschizînd ochii și ridicîndu-se de pe scaun pentru a se pregăti de culcare. Acesta fusese scopul principal al vieții celor alături de care ea crescuse – pur și simplu de a supraviețui. Asta va face și ea. Poate că în viitor un alt vis aștepta să fie visat. Ea nu și-l putea imagina acum, dar era îndreptățită să sper.

Putea să viseze despre un vis. Zîmbi la acest gînd absurd, spunîndu-și că speranța nu moare niciodată.

Neville nu se îmbătă. Luă loc într-un fotoliu din bibliotecă, alături de marchizul de Attingsborough și fu ispitit să caute uitarea temporară, dînd pe gît două pahare de brandy, unul după altul, dar se opri. Nu băutura putea vindeca ceea ce-l durea pe el. Aceasta nu făcea decît să-i înceteșeze mintea, pentru ceea ce avea de înfruntat de dimineață.

Dimineată, Lily avea să-l părăsească.

– Aș vrea să am ce-ți spune, Nev, zise marchizul, punîndu-și pe masă propriul pahar pe jumătate golit – primul. Acum nouă zile, cînd mă aflam alături de tine în biserică, m-am gîndit că nu s-ar fi putut produce un dezastru mai groaznic. Însă, la naiba, s-a produs.

– Crezi că dacă aș strînge-o de gît m-ar ajuta cu ceva? chicoti Neville, însă această încercare de a glumi nu reuși decît să-l facă să se simtă și mai rău. Își sprijini capul de spătar și închise ochii.

– Mai rar așa femeie, zise Joseph, apoi chicoti fără rost. Cine altcineva în afară de Lily ar avea tupeul incredibil să te refuze? Mai ales cînd se pare că nu prea are alte variante. Și mai ales cînd e nebună după tine.

– Poate că reușește Elizabeth să o facă să se răzgîndească, spuse Neville cu speranță în glas. Ce mă fac dacă nu izbutește? I-am promis tatălui lui Lily că voi avea grijă de ea. Și i-am făcut și ei o serie de jurăminte. Dar... toate astea nu prea au legătură cu promisiunile și cu jurămintele. Eu... tu nu mă poți înțelege, Joe.

– Avînd în vedere că sînt un tip lipsit de sentimente, care nu s-a îndrăgostit niciodată și nu a visat că a găsit acea iubire unică la care nu va mai renunța vreodată? zise vărul său pe un ton ironic. Sentimentele tale față de ea mi se par destul de puternice, Nev. Toți am fost vrăjiți mai mult sau mai puțin de Lily.

Însă, în acea clipă, în încăpere apăru Elizabeth, făcîndu-i pe amîndoi să sară în picioare. Ea aruncă o privire plină de înțelesuri către paharele celor doi, însă nu spuse nimic.

– Deci? Mîinile lui Neville, lăsate pe lîngă corp, se strînseseră în pumni.

– Lily va pleca mîine dimineată la Londra împreună cu mine, Neville, spuse ea. A acceptat să lucreze pentru mine. În calitate de însoțitoare.

– Ce? Neville nu putu face altceva decît să o privească fix, nevenindu-i să creadă.

Marchizul își dresе glasul și începu să-și miște picioarele stingherit.

– Asta a fost opțiunea ei, spuse Elizabeth pe un ton calm. Va fi o slujbă respectabilă pentru ea, Neville.

– Ai încercat cel puțin să o convingi să rămînă și să se căsătorească cu mine? o întrebă el. Însă expresia de pe chipul mătușii sale îi oferi răspunsul cerut. În acea clipă, toată agitația acumulată în el răbufni într-un acces de furie. Nu ai încercat, așa-i? Nu aveai nici cea mai mică intenție să o convingi să rămînă. M-ai înșelat în chip intenționat. Și tu vrei să o elimini din cadru, Elizabeth, pentru a permite reluarea situației din punctul în care rămăsese? Nimic nu mai poate fi la fel. Lily este *sofia* mea și o iubesc. Oare nimeni nu poate înțelege asta doar fiindcă nu este o *lady*? Pentru mine, ea este, în suficientă măsură, o lady. Deoarece îmi aparține. Am să urc chiar acum la ea și...

– Nu, Neville, spuse Elizabeth pe un ton scăzut, înainte ca el să mai apuce să facă un pas către ușă. Nu, dragul meu. Ar fi o greșeală. N-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru Lily.

– Iar tu știi ce este bine pentru noi? Ochii lui Neville o fulgerau. *Tu*, Elizabeth? Mătușa rămasă fată bătrînă? Ce știi *tu* despre dragoste?

– Nev, ai grijă, bătrîne, îi șopti Joseph.

Neville își trecu degetele unei mîini prin păr.

– Îmi cer scuze, spuse el. O, la dracu'. Iartă-mă, Elizabeth. Îmi pare rău.

– Mi-aș fi făcut griji, zise ea, neafectată de remarcă dinainte, dacă nu ai fi reacționat cu pasiune la toate astea, Neville. Însă te rog să mă ascuți. Acesta s-ar putea dovedi în final cel mai bun lucru pentru amîndoi. Tu o iubești, nu încapе nici o îndoială în privința asta. Însă trebuie să recunoști că mariajul vostru avea toate șansele să se termine lamentabil.

Poate că data viitoare cînd o vei cere pe Lily în căsătorie, între voi vor fi mai multe lucruri care să vă apropie, în afară de dragoste și de obligație.

– Data viitoare? Neville ridică brusc din sprîncene, în vreme ce marchizul se deplasă către un raft de cărți și începu să studieze titlurile volumelor din dreptul ochilor săi.

– Tu nu ai fost niciodată genul de bărbat care să renunți ușor la ceea ce ți-ai dorit cel mai tare în viață, Neville, remarcă ea. Și mă îndoiesc că ți-ai dorit vreodată ceva mai mult decît dragostea lui Lily. Chiar ai de gînd să renunți la ea atît de ușor?

Neville o privi cîteva clipe în tăcere. El tot nu putea accepta ideea plecării lui Lily a doua zi dimineată. Nici nu se gîndise la posibilitatea de a o aduce înapoi de îndată ce ea avea să părăsească Newbury Abbey. Fie se căsătoreau acum, se gîndise el, fie va fi nevoit să trăiască pentru tot restul vieții fără ea.

– Cînd?

– Asta nu depinde de mine, îi spuse ea, clătînînd din cap. Poate că niciodată. Cu siguranță, nu mai devreme de o lună.

– O lună.

– Nici o zi mai devreme, îi spuse ea. Însă trebuie să plecăm devreme mîine dimineată. Mă duc să mă culc. Noapte bună, Neville. Noapte bună, Joseph.

După plecarea ei, în bibliotecă se așternu liniștea. Neville rămăsese cu privirea ațintită asupra ușii, iar Joseph continua să studieze cărțile de pe raft fără să aleagă vreuna.

– Ar fi o speranță prostească, zise Neville într-un tîrziu. Chiar ar fi, Joe. Nu crezi?

– O, la naiba. Vărul său scoase un oftat zgomotos. Cine poate anticipa comportamentul femeilor, Nev? Eu sigur nu, bătrîne. Însă pe Elizabeth am respectat-o dintotdeauna foarte mult.

– Promite-mi ceva, zise Neville.

– Orice, Nev. Marchizul se întoarce cu fața și privi gânditor către vărul său, aflat în colțul opus al încăperii.

– Ai grijă de ea, zise Neville. Dacă dă semne că ar fi nefericită...

– La naiba, Nev, zise marchizul. *Dacă* este nefericită? Problema, bătrîne, este că ea e o femeie liberă și va decide singură ce e mai bine pentru ea. Însă voi trece de cîteva ori pe la Elizabeth. Și voi călări pe lîngă trăsura ei pînă la Londra, ceea ce îmi va pune serios nervii la încercare, de vreme ce și trăsura lui taică-meu va fi prin apropiere, iar o călătorie împreună cu mama și cu Wilma nu este niciodată ceva ușor. Totuși, voi avea grijă ca Lily să ajungă teafără la Londra. Pe onoarea mea.

– Îți mulțumesc.

– Și, cine știe? zise Joseph vesel, traversînd din nou camera pentru a-l bate prietenește pe umăr pe Neville. Poate că Elizabeth are dreptate, iar Lily își va da mai bine seama ce pierde, de îndată ce se va afla departe de tine. Elizabeth știe mai bine cum funcționează mintea unei femei decît mine. Ai de gînd să te îmbeți sau mergem la culcare?

– Nu cred că aș putea să mă îmbăt chiar dacă aș vrea, Joe, spuse Neville. Însă îți mulțumesc pentru intenție.

– La ce-s buni prietenii? îl întrebă marchizul.

Neville plecă să se culce, încurajat de o slabă speranță. Nu reuși să doarmă decît pe apucate, însă de dimineață el nu avea în minte decît ecoul vorbelor lui Elizabeth, *poate că niciodată*, iar acestea îi înăbușiră toate speranțele.

Plecau toți deodată – mătușa Sadie și unchiul Webster cu Wilma, Joe călare, iar Elizabeth cu Lily. Alea era înțesată de cei ce veniseră să-i îmbrățișeze și să le ureze drum bun – pînă și Gwen și Lauren apăruseră în acest scop. Lily primi și ea o serie de îmbrățișări, observă Neville în timp ce-și lua rămas-bun de la ceilalți; nici măcar Lauren și Gwen nu rămaseră cu ochii uscați după ce îi urară drum bun. Ea purta

o frumoasă rochie albastră pentru trăsura ce-i fusese confecționată recent – Neville se temuse că Lily va refuza să ia vreuna dintre noile sale haine.

În final, el se îndreptă spre ea, conștient de faptul că toți ceilalți se retrăgeau plini de tact pentru a le oferi o minimă intimitate. Îi luă mâna înmănușată între ale sale și o privi în ochi. Ochii ei erau enormi, calmi și lipsiți de lacrimile ce șiroiau pe obrajii celorlalți.

Neville dori să-i spună ceva, dar nu-i veni nimic în minte. Ea îl privea mută. El îi ridică mâna în dreptul buzelor sale și i-o păstră acolo preț de câteva clipe, închizînd ochii. Însă cînd o privi din nou, tot nu găsi nimic să-i spună. Nu, de fapt nu era așa. Avea să-i spună o mulțime de lucruri, însă nu găsea cuvintele potrivite. Astfel, se mulțumi să tacă.

Iar atunci începu ea:

– Neville. Aproape că nu se auzi nici un sunet, însă cu siguranță îi spusese pe nume.

O, Doamne! Cît de mult își dorise s-o audă pronunțîndu-i iarăși numele. I-l mai rostise și ieri după-amiază. Iar acum din nou. Însă Neville își simți inima străpunsă de un pumnal ascuțit.

– Lily, șopti el, cu capul aplecat către al ei. Rămîi aici. Răzgîndește-te. Rămîi cu mine. O să ne descurcăm.

Însă ea își mișcă ușor capul lateral.

– Nu se poate. Însă... acea noapte. Mă bucur că a existat acea noapte.

– Lily...

Însă ea își desprinsese mâna din strînsoarea lui și se grăbi spre ușa deschisă a trăsorii lui Elizabeth, iar el privi cuprins de disperare cum valetul o ajută să urce.

Lily se așeză lîngă Elizabeth și își pironi privirea inexpresivă în pernele de pe bancheta opusă. Valetul ridică scările și închise ușa, iar în scurt timp trăsura se smuci ușor pe arcuri și se puse în mișcare.

Neville înghiți o dată, de două ori. Se luptă cu valul de

panică ce amenința să-l cuprindă, cu impulsul de a țîșni înainte, de a deschide brusc ușa, de a o trage afară, a o cuprinde în brațe și a refuza să-i mai dea drumul.

El ridică brațul în semn de rămas-bun, însă ea nu privi în urmă.

Poate că niciodată. Cuvintele îi răsunau iar și iar în minte.

Ah, iubirea mea. De îndată ce visele erau sfărîmate, nu exista nici o garanție că vor mai putea fi lipite la loc.

Partea a IV-a

EDUCATIA UNEI LADY

17

Fă-mi plăcerea, Lily, îi porunci noua sa patroană după prima oră de tăcere aproape totală și răspunde-mi la cîteva întrebări. Trebuie să-mi răspunzi sincer, aceasta este regula cea mai importantă a întrebărilor de genul „ce-ar fi dacă“.

Lily îi zîmbi cu un aer hotărît. Ea tot nu era sigură cum trebuia să se comporte o însoțitoare competentă, însă avea de gînd să facă tot ce-i stătea în puteri.

— Dacă ai avea libertatea și puterea de a face un lucru pe care ți-l dorești cel mai mult pe lume, o întrebă Elizabeth, care ar fi acel lucru?

Să se întoarcă la Neville. Însă acesta ar fi un răspuns lipsit de sens. Ea era liberă să se întoarcă. Neville o implorase să rămînă. Însă dacă s-ar întoarce la el, ar însemna să se întoarcă și la Newbury Abbey și la tot ce implica acest lucru. Lily se gîndi îndelung, însă răspunsul la această întrebare, descoperi ea într-un târziu, ar fi trebuit să-i fie clar din primul moment.

— Aș învăța să scriu și să citesc, spuse ea. Asta înseamnă două lucruri?

— Îl vom considera doar unul, zise Elizabeth, bătînd din palme. Ce răspuns încîntător! Îmi dau seama că nu vei fi o dezamăgire pentru mine, Lily. Acum altceva. Poate că vom strînge în total cinci dorințe. Dă-i drumul.

Da, se gîndi Lily, mai erau și alte lucruri la care merita

să viseze. Nici unul în măsură să înlocuiască visul pe care-l pierduse, desigur însă, poate, suficient pentru a da un scop vieții sale. Probabil că aceste vise se vor dovedi inaccesibile dar, pînă la urmă, aceasta era natura viselor. Tocmai în asta consta atracția lor. Însă, *probabil* era cuvîntul-cheie, căci lăsa loc speranței.

– Aș învăța să cînt la pian, spuse ea cu convingere, și să aflu cît mai multe lucruri despre muzică.

– Ei, asta înseamnă mai mult decît un singur lucru, protestă Elizabeth, rîzînd. Dar, avînd în vedere că eu am stabilit regulile jocului, îi voi accepta unitatea fundamentală. Mai departe.

Lily o admiră din priviri pe Elizabeth, care era încîntătoare și elegantă în hainele sale de călătorie, în culori maro și bej ce se potriveau perfect vîrstei, titlului, siluetei și tipului ei de ten.

– Aș vrea să învăț cum să mă îmbrac corect și elegant și, poate chiar la modă, zise ea.

– Însă tu porți deja o asemenea combinație vestimentară, Lily, îi răspunse Elizabeth. Albastrul deschis ți se potrivește de minune.

– Dar tu ai ales tot ce port, îi aminti Lily, cu excepția furoului și a pantofilor. Nu aș putea face nimic singură, pentru că habar n-aș avea cum. Pentru mine, hainele au fost mereu ceva confortabil, decent, călduros în timpul iernii și răcoros vara.

– Foarte bine, atunci. Elizabeth zîmbi. Aceasta este a treia dorință. Ce avem la numerele patru și cinci? Nu-ți dorești să călătorești sau să obții lucruri de preț?

– Am călătorit toată viața, zise Lily. Eu visam să pot sta suficient de mult într-un loc pentru a mă simți acasă. Iar lucrurile... Lily ridică din umeri. Ce și-ar mai fi putut dori pentru a întregi lista? Ar vrea să scrie și să citească și să învețe cît mai multe lucruri despre muzică. Ar vrea să cînte la pian și să se îmbrace corespunzător și elegant. Ar vrea să...

– Aș vrea să pot socoti, zise Lily. Nu doar pe degete sau în cap, ci... așa cum o fac doamna Ailsham și contesa în registrele conacului. Ele mi le-au arătat într-o dimineață, și amîndouă înțelegeau ce era scris acolo și puteau folosi cifrele pentru a ști ce s-a întîmplat la conac și a planifica ce se va întîmpla. Aș vrea să pot ține registre și să știu cum să conduc ceva atît de mare și de important precum Newbury Abbey.

– Iar ultima ta dorință, Lily?

– Eu m-am simțit mereu foarte bine în compania oamenilor, zise ea după un timp mai lung de gîndire. Tot felul de oameni, chiar și de ofițeri, atunci cînd făceam parte din regiment. Însă nu mă simt bine în preajma felului *tău* de oameni. Aș vrea să învăț... cum să mă port, cum să conversez, cum să fac ceea ce se așteaptă de la mine. Aș vrea să învăț eticheta celor ca tine. Nu pentru că mi-aș dori să devin una dintre ei, ci fiindcă... o, nici nu știu sigur de ce. Poate fiindcă te admir. Și o respect pe contesă.

Elizabeth rămase tăcută o vreme, însă în cele din urmă vorbi.

– Nu știu dacă ar trebui să consider că ai formulat cinci dorințe, Lily. De fapt, ele nu sînt decît una, dorința de a beneficia de cunoștințele și de educația unei lady. S-ar putea adăuga pictura, broderia, dansul și limbile străine, eventual, însă ele ar fi incluse de fapt într-unul sau altul dintre cele cinci lucruri pe care ai spus că ți le dorești. Tu pictezi, dansezi sau știi vreo altă limbă în afară de engleză? Știi că te pricepi să cîrpești și să peticești, dar nu să brodezi.

– Pot vorbi limba hindusă și spaniola, zise Lily. În regiment, dansam dansuri populare, dar nu am pictat niciodată.

În acel moment, conversația celor două se întrerupse deoarece trăsura întoarse în curtea pavată a unui han pentru a se schimba caii. Lily își dădu seama cu uimire cum după prima oră mintea îi fusese ocupată într-un mod plăcut. Aproape că se simțise bine. Și asta numai datorită lui Eliza-

beth, care-și propusese să-i alunge gândurile negre la despărțirea de Neville.

Ducele de Anburey reținuse un salon privat la han, iar cei șase cinară împreună. Lady Wilma era extaziată la gândul că se întorcea în sfârșit la Londra, unde Sezonul începuse deja. Nu mai vorbea decît despre baluri, petreceri, teatre, prezentări la curte, Vauxhall și Almack. Toată această conversație era ametoitoare pentru Lily, care își impuse să mănînce ceva, cît de puțin, și nu făcu nici o încercare să se implice în conversație chiar și atunci cînd Joseph sugera că neplăcerile călătoriei lor erau floare la ureche pe lîngă cele ale călătoriilor făcute de ea prin peninsulă. Ea îi zîmbi slab, dîndu-și seama în acel moment că el, asemenea lui Elizabeth, încerca să-i distragă atenția de la subiectul ce o apăsă asemenea unei imense bucăți de plumb.

Însă ea se întreba tot timpul ce făcea *el* în acel moment.

Elizabeth reluă conversația pe care o întrerupseseră mai devreme, după ce Joseph le ajută să se urce înapoi în trăsură și porniră din nou la drum.

– Ei bine, Lily, zise ea, bătînd-o ușor cu palma pe genunchi, îmi dau seama că următoarele una sau două luni alături de tine vor fi cu adevărat interesante. Cred că ieri am folosit cuvîntul *distractiv*, nu? Următoarele luni vor fi cu siguranță distractive, da, acesta este cuvîntul cel mai potrivit. Draga mea, noi două, cu ajutorul celor mai buni profesori pe care-i voi putea angaja, te vom transforma într-o lady, cu educația și realizările unei lady și asta într-o lună, sau două sau zece. Evident, unele lucruri vor necesita mai mult timp decît altele. Ce părere ai?

Lily rămase tăcută cîteva clipe. Ele jucaseră un joc numit „ce-ar fi dacă“, nu-i așa?

– Nu, spuse ea, încruntîndu-se. O, nu. Profesorii trebuie să fie plătiți.

– Iar cei mai buni profesori trebuie să fie plătiți cu salarii

mari, preciză Elizabeth, apoi zîmbi. Lily, draga mea, eu sînt aproape indecent de bogată.

– Dar nu-ți poți cheltui banii pe mine, zise Lily, înspăimîntată. Eu te *serve*sc.

– Într-adevăr, consimți Elizabeth. De dragul mîndriei tale, voi accepta acest argument, Lily. Însă cei care *serve*sc trebuie să-și merite salariile. Și cum fac ei acest lucru? Ascultîndu-și patronii și supunîndu-se fiecărui capriciu al acestora. Eu sînt o femeie foarte norocoasă, din mai multe motive. Însă cînd ai tot – *aproape* tot – ce ți-ai putea dori, ai și unele dezavantaje, în special atunci cînd ești femeie. Ai de luptat cu o anume plictiseală. Mi-e greu să-ți spun cînd m-am *distrat* ultima oară. Iar supravegherea educației tale va fi tocmai asta, Lily. Nu mă poți refuza, mai ales cînd ai mărturisit că asta îți dorești mai mult decît orice pe lume.

Lily înțelese dintr-o dată că nu se angrenase într-un simplu joc. Iar ea nu fusese angajată să servească – cel puțin, nu în sensul convențional. Elizabeth intenționase asta de la bun început. Intenționase să se distreze și să-i facă o bucurie lui Lily, transformînd-o într-o lady.

Dar asta ar fi imposibil.

Ba nu ar fi!

Ar fi nemaipomenit. Ar învăța să citească. Ar putea să citească multe *cărți*. Ar putea umple o cameră cu muzică, produsă chiar de degetele sale. Ar putea... O, dar mintea îi era bombardată de atît de multe posibilități amețitoare.

Acesta era un nou vis.

– La ce te gîndești? o întrebă Elizabeth.

– Voi putea – adică, după ce plec de la tine, preciză Lily, să-mi găsesc o slujbă ca vînzătoare la un magazin sau poate chiar ca... guvernantă.

Era o perspectivă uimitoare. Va acumula cunoștințe, apoi va putea să le transmită și altora.

– Desigur, zise Elizabeth. Sau, poate, te vei căsători, Lily. Intenționez să te scot cu mine în lumea bună înainte de

sfârșitul Sezonului. Aceasta este una dintre îndatoririle unei însoțitoare. Însă îmi vei fi mai mult decît o simplă însoțitoare, îmi vei fi prietenă și vei lua parte la o sumedenie de evenimente sociale.

Lily se lăsă pe spate pe banchetă.

– O, nu, zise ea. Nu, nu, nu este cu putință. Eu nu sînt o lady.

– Foarte adevărat, consimți Elizabeth. Iar așa-numita *beau monde* ține foarte mult la chestiuni de genul originii și al relațiilor. A te comporta ca o doamnă nu te transformă, în ochii celor mai conservatoare persoane din înalta societate, într-o lady veritabilă. Însă, cele mai multe reguli au excepții. Amintește-ți cît de celebră ești tu. Povestea ta – apariția ta în mijlocul nunții lui Neville cu Lauren, anunțul lui că tu ești soția pe care el o crezuse moartă, povestea lui referitoare la căsătoria voastră și la moartea ta aparentă – face senzație. Restul poveștii – descoperirea faptului că acea căsătorie nu este de fapt valabilă, refuzul tău de a o valida printr-o nouă ceremonie nupțială cu *contele de Kilbourne* – va fi și mai incitantă. Oamenii vor fi înnebuniți să te cunoască sau măcar să te zărească. Iar cînd se va afla că locuiești la mine, invitațiile vor curge. Însă îi vom lăsa pe toți să aștepte o vreme. Iar cînd îți vei face apariția, Lily, vei cuceri Londra. Vezi tu, pe lîngă această poveste fascinantă, tu mai ai și avantajul frumuseții, grației și al farmecului tău natural. Iar pînă îți vei face apariția, noi vom adăuga rafinamentul manierelor elegante și al unui aspect exterior în pas cu moda. Îndrăznesc să afirm că vei putea chiar să te căsătorești cu un duce, dacă vei dori acest lucru și dacă va fi disponibil unul potrivit.

Elizabeth rîse încet. Era evident faptul că ideea o încînta.

– Eu n-o să mă mai căsătoresc niciodată, zise Lily, ignorînd restul imaginii înfricoșătoare, dar fără îndoială incitante, pe care i-o prezentase Elizabeth. Netezi cu palma mânușile pe care le avea pe genunchi.

- De ce nu? Întrebarea, deși abia auzită, pretindea un răspuns.

Lily rămase tăcută câteva minute. *Pentru că sînt deja căsătorită. Pentru că îl iubesc. Pentru că m-am culcat cu el și i-am dăruit lui nu doar trupul meu, ci pe mine cu totul. Pentru că... Pentru că, pentru că...*

- Nu pot, zise ea în cele din urmă. Trebuie să-mi înțelegi motivele.

- Da, draga mea. Elizabeth se întinse către ea și îi prinse cu putere una dintre mîini. Aș da dovadă de superficialitate dacă aș încerca să te asigur că timpul are puteri vindecătoare. Eu nu am trecut niciodată printr-o experiență atît de intensă ca aceea pe care ai trăit-o și o trăiești tu în continuare, astfel că nu pot ști cu certitudine dacă rănilile tale se vor vindeca vreodată. Însă tu ești o femeie foarte puternică și rezistentă, Lily. Sînt sigură că am dreptate în această privință. Tu vei trăi, draga mea. Tu nu te vei limita la a exista. Eu am să te ajut făcînd apel la resursele și relațiile mele, însă nu voi face nimic substanțial pentru tine. Tu singură va trebui să faci asta pentru tine însăși. Am toată încrederea în tine.

Lily nu era sigură că merita această încredere. Starea sa sufletească, pe care jocul devenit realitate o înapirase prin caracterul incitant al noului vis, se afla din nou în picaj. Cu fiecare gard viu și piatră de hotar depășită de trăsură, creștea distanța între ea și el, o distanță care nu va mai fi redusă niciodată. În acea clipă, ea nu era sigură nici măcar că dorește să mai existe, cu atît mai puțin să facă efortul de a trăi.

- Îți mulțumesc, zise ea.

- Spune-mi, redeschise Elizabeth discuția după o perioadă de tăcere. Ce ți s-a întîmplat în toate lunile în care Neville te-a crezut moartă?

Lily înghiți în sec.

- Adevărul?

- M-am gîndit, zise Elizabeth, că francezii i-ar fi anunțat pe englezi dacă țineau ca ostatică o soție de ofițer pe o

perioadă mai lungă. Ei ar fi putut realiza un schimb foarte avantajos cu unul sau mai mulți dintre propriii ofițeri, prizonieri ai englezilor. Însă lucrurile nu s-au petrecut astfel, nu-i așa?

– Nu, îi răspunse Lily.

– Lily, spuse Elizabeth înainte ca fata să poată continua, deși sînt aproape sigură că nu mă vei lăsa să uit că îmi ești angajată, te asigur că ai tot dreptul să-ți protejezi intimitatea față de mine. Nu ești obligată să-mi spui nimic. Însă tu ai crescut printre bărbați, draga mea. Poate că nu ai cunoscut bucuria de a avea o prietenă, o altă fată căreia să-i împărtășești părerile în privința diferitelor întîmplări și experiențe.

Lily îi povesti tot, toate detaliile dureroase, sordide și umilitoare pe care i le ascunsese lui Neville în acea zi în colibă, cu capul rezemat de pernele spătarului și cu ochii închiși. În clipa cînd termină, mîna ei se afla din nou în strînsoarea puternică a lui Elizabeth. Atingerea acesteia o liniștea într-un mod straniu – atingerea unei femei, reprezentînd compasiunea. Elizabeth putea înțelege ce înseamnă să fii prizonieră, să ți se ia libertatea, iar apoi, ca un ultim gest de anulare a demnității, să-ți fie pîngărit chiar trupul și folosit pentru plăcerea celui care te ține captivă. O altă femeie putea înțelege fantastica luptă interioară pe care o dusesese în fiecare zi și noapte pentru a-și păstra acel ceva din ea însăși ce *era* ea însăși, sursa identității și demnității sale. Acel ceva pe care nici măcar un violator – și poate nici un ucigaș – nu i-l putea lua.

– Știi, Lily, bărbații au ideea ridicolă că trebuie să-și păstreze sîngele rece chiar și în momentele celor mai mari dezastre ale vieții lor. Însă femeile nu sînt atît de nechibzuite. Este absolut normal să plîngi, draga mea.

Iar Lily începu să plîngă. Și plînse pînă cînd avu senzația că durerea pe care o simte o va sfîșia. Plînse cu fața în poala lui Elizabeth, în vreme ce femeia mai vîrstnică o mîngîia pe

păr și îi șoptea tot felul de lucruri pe care Lily nici măcar nu le auzea.

Într-un târziu, Lily se ridică, își șterse lacrimile, își suflă nasul și își ceru scuze pentru pata umedă de pe rochia lui Elizabeth.

– Pe viitor, o să te gîndești mai bine, înainte de a mă invita să plîng.

– Neville știe? o întrebă Elizabeth.

– Lucrurile generale, spuse Lily. Nu și detaliile.

– Aha. Bravo. Acum, hai să ne gîndim la viitor și să facem cîteva planuri. Lily, draga mea, ne vom *distra* de minune.

Cele două femei izbucniră din nou în rîs.

Neville așteaptă o lună.

Încercă să-și reia viața normală. Însă viața normală, de cînd se întorsese de la război, inclusese prietenia sa apropiată cu sora și verișoara sa, precum și curtea inevitabilă a lui Lauren.

Însă relația de prietenie devenise încordată. El nu dorea să-i înșele așteptările lui Lauren, făcînd-o să creadă că va reîncepe să o curteze, iar ea, în mod cert, nu voia să lase impresia că se așteaptă la așa ceva. Gwen era pur și simplu incomodă. După cum afirmase însăși Lauren la cina dinaintea plecării lui Lily, nimic nu va mai fi vreodată la fel.

Însă, toată lumea se aștepta, în mod evident, ca el și Lauren să se căsătorească. Vecinii care veneau la conac sub diferite pretexte și care le făceau invitații mai frecvente decît de obicei la dineuri, la jocuri de cărți, la dansuri și la picnicuri erau mult prea bine crescuți pentru a aduce subiectul în discuție, însă existau tot felul de căi ascunse și ingenioase de a face aluzii în încercarea de a afla noi informații.

Lady Leigh întrebă într-o zi dacă se puteau aștepta, în viitorul apropiat, la întoarcerea la Newbury a baronului Galton, bunicul lui Miss Edgeworth. Ce gentleman distins!

În altă zi, Miss Amelia Taylor dori să știe dacă contesa de Kilbourne avea de gînd să revină de la conac la casa de zestre, interesîndu-se din simplul motiv că i s-ar fi părut nepotrivit să vină în vizită la conac însoțită de sora sa și să-l găsească acolo doar pe conte. Numai ideea o făcea să roșească.

Sir Cuthbert Leigh se întreba dacă lordul avea de gînd să facă și în acest an o călătorie la Lacuri, deoarece rudele prin alianță ale vărului său tocmai se întorseseră de acolo și le împărtășiseră impresiile lor extrem de favorabile.

Apoi, doamna Cannadine îi spuse contelui că el probabil găsește Newbury Abbey destul de mare și de pustiu de cînd sora și verișoara sa nu mai locuiesc acolo.

Doamna Beckford, soția vicarului, îl întrebă pe lord cu o voce șușotită și plină de compasiune, similară celei folosite de soțul ei la căpătîiul muribunzilor, dacă își revenise după mica supărare suferită. Ea și reverendul sperau – speranță însoțită de o privire șireată ce nu i se potrivea deloc – că *total* va reveni cît de curînd la normal.

Și nu era vorba doar de vecini. Și contesa îi pretindea să revină la planul inițial.

– Am plăcut-o pe Lily, Neville, îl asigură ea pe cînd luau micul dejun împreună, la o săptămînă după plecarea acesteia. În ciuda voinței mele, am plăcut-o. Avea un farmec dulce, pur. Eram pregătită să-i ofer afecțiunea și sprijinul meu pentru tot restul vieții. Și știu că țineai la ea și că ultima săptămînă ți s-a părut foarte grea. Ești fiul meu, și m-a durut sufletul pentru tine.

– Dar? zise el, zîbindu-i oarecum ironic.

– Dar Lily nu este soția ta, îi aminti ea, și nici nu își dorește să fie. Lauren ți-a fost sortită încă din pruncie. Voi vă cunoașteți bine și țineți mult unul la altul; gîndiți la fel și aveți aceeași educație. Ea mi-ar putea lua locul aici fără a mai fi necesară o perioadă dificilă de adaptare. Ți-ar oferi stabilitate în viață și copii. Eu îmi doresc mult nepoți, Neville.

Tu poate nu știi cît de dezamăgită am fost cînd Gwendoline a pierdut sarcina în urma acelui accident – și cît de tare am suferit pentru ea. Dar deviez de la subiect. Tu te hotărîseși să te căsătorești cu Lauren. Și erai încîntat de această perspectivă. Ajunseseseși chiar la altar, așteptînd-o. Uită de agitația ultimelor săptămîni și reia-ți viața din punctul în care ți-ai lăsat-o. De dragul tuturor.

El se întinse peste masă și îi luă mîna între palmele sale.

– Îmi pare sincer rău, mamă, spuse el, însă nu se poate. Încercă să se gîndească la o explicație care să i se pară ei logică, dar știa că nu are sorți de izbîndă. Și nu-și va pune sufletul pe tavă, nici măcar în fața mamei sale. Să lăsăm să mai treacă ceva timp, adăugă el, neconvingător.

Se părea că viața lui în ultimele zile consta într-o continuă așteptare. Trecu mai bine de o săptămînă pînă să primească răspunsul la scrisoarea pe care o trimisese cartierului general al regimentului în dimineața plecării lui Lily. Însă, în cele din urmă, îl primi – el se așteptase într-un fel ca problema să fie mult mai greu, dacă nu chiar imposibil de rezolvat. El nu expediase scrisoarea prin poștă, ci, cu instrucțiuni precise, prin valetul său, fosta sa ordonanță, un bărbat viguros și, întrucîtva, posomorît care-l servise dintotdeauna foarte bine, refuzînd să se abată cît de puțin de la îndatoririle sale. Răspunsul îi oferî lui Neville o scuză pentru a părăsi conacul, ce începuse să-l deprime.

Ar fi putut trimite un alt mesager pentru mai multe informații, însă el se hotărî să plece personal la Levenscourt, în Leicestershire, unde fuseseră trimise efectele personale ale lui Thomas Doyle după aducerea lor în Anglia. Tatăl lui Doyle era rîndaș la cai la moșia Levenscourt.

Se dovedi o călătorie lungă, pe o vreme ce devenise ploioasă și rece. Neville se văzu nevoit să călătorească într-o trăsură închisă, variantă pe care o considerase dintotdeauna extrem de anostă. În plus, nu se aștepta să găsească ceva la capătul călătoriei. Însă cel puțin, cugetă el în timp ce pășea

în cârciuma hanului dezolant la care fusese forțat de vreme să tragă peste noapte, cel puțin făcea ceva. Nu mai putea suporta să stea la Newbury, cînd atît de multe lucruri de acolo îi aminteau de Lily. El comisese chiar greșeala de a dormi într-o noapte la colibă, în același pat în care fuseseră împreună, acum atît de gol încît se dovedise incapabil să se ridice și să plece de acolo.

Leavenscourt era o proprietate mică dar, aparent, prosperă. În timp ce se apropia de casă, el privi cu o anumită curiozitate în jurul său. Aici crescuse Doyle? Familia nu se afla acasă, iar felul în care era îmbrăcat Neville o șocă pe îngrijitoare. În tot timpul în care el îi explică faptul că venise pentru a vorbi cu domnul Doyle, unul dintre rîndașii de la grajd, tatăl regretatului sergent Thomas Doyle al Regimentului 95, ea îl privi fix, uitînd chiar să facă plecăciunile de rigoare.

Se părea că Henry Doyle murise de mai bine de patru ani. Neville avu senzația că i se trîntește o ușă în față.

– Am înțeles, spuse el, că regimentul a înapoiat aici bunurile sergentului Doyle după decesul său acum mai bine de optsprezece luni. Știți ceva în această privință, doamnă?

– Oh, zise ea, făcînd o plecăciune. Cred că i-au fost date lui William Doyle, milord. Fiul lui Henry Doyle.

Aha.

– Și unde îl pot găsi pe William Doyle? întrebă el.

– A murit, milord, îi răspunse ea. A murit cam acum un an într-un accident urît, milord.

– Îmi pare foarte rău, zise Neville. Și chiar așa era. Ambii bărbați care ar fi fost poate singurele rude în viață ale lui Lily muriseră. Știți cumva, doamnă, ce s-a întîmplat cu bunurile lui?

– Sînt în posesia lui Bessie Doyle, milord, zise ea. Văduva lui William. Ea locuiește tot în acea căsuță. Are doi băieți mici, iar stăpînul a fost atît de bun încît nu i-a dat afară. Bessie spală rufăria.

Mătușa lui Lily... și verii ei.

– V-aș ruga să fiți atât de bună și să mă îndrumați către căsuță, doamnă.

Îngrijitoarea, din nou tulburată, îl asigură pe lord că o poate chema pe Bessie să vină la casă, însă el refuză această ofertă, astfel că primi îndrumările cerute.

Bessie Doyle era o femeie solidă, rumenă la față, între două vârste. Gospodăria sa, deși dezordonată, părea destul de curată. La vederea contelui, îmbrăcat după ultima modă, femeia îi aruncă o privire cercetătoare, din creștet pînă-n tălpi și își înfipse mîinile în șoldurile sale generoase.

– Dacă ați venit cu rufărie, zise ea, ați nimerit bine. Deși nu lustruiesc cizme de-astea ciudate după ce le-ați mozolit cu noroi. Să faceți bine să vă ștergeți pe picioare dacă vreți să intrați.

Neville îi zîmbi. Armata era plină de femei asemenea lui Bessie Doyle, puternice, capabile și pragmatice, care ar fi întâmpinat întreaga armată a lui Napoleon Bonaparte cu mîinile în șolduri și cu o replică acidă.

Da, Bessie își amintea de scrisoarea care îi anunțase că Thomas fusese ucis – Will o dusesse la vicar pentru a i-o citi. Și da, aici îi fuseseră trimise lucrurile, niște gunoaie fără valoare. Zăcuseră într-un maldăr aici (femeia îi arată către un colț al încăperii în care se aflau) pînă cînd ea se întorsese de la mama ei pe care o îngrijise și care, pînă la urmă, nu murise, în schimb se prăpădise Will. Fusese chemată să se întoarcă de la casa mamei sale, aflată la cîteva mile depărtare, spunîndu-i-se că Will căzuse de pe cal și, în cădere, se lovise cu capul de o piatră ce-i împrăștiase creierii.

– Îmi pare tare rău, îi spuse Neville.

– Ei, zise ea pe un ton filozofic, cel puțin așa s-a dovedit că avea creier, nu? Adesea mă îndoiam.

Neville își dădu seama că Bessie Doyle nu era tocmai o văduvă neconsolată.

– Am ars chestiile alea, îi spuse ea înainte ca el să apuce să întrebe. Tot ce era acolo.

Neville își închise o clipă ochii.

– Le-ați cercetat mai înainte? o întrebă el. Nu era printre acestea vreo scrisoare, vreun pachet... poate bani?

Simpla idee a unor bani o făcu să ridă pe doamna Doyle. După părerea ei de soție, Will i-ar fi băut rapid dacă i-ar fi găsit.

– Poate că asta l-a făcut să cadă de pe cal, zise ea în glumă. Nu, normal că nu erau bani. Tom n-ar fi păstrat bani ca să ajungă pe mîna unuia ca Will după ce crăpa, nu credeți?

– Thomas Doyle a avut o fiică, spuse Neville.

Ei bine, Bessie Doyle nu știa și nici nu dorea să afle noutăți despre nepoata sa. Băieții ei aveau să se întoarcă în curînd acasă de la grajduri, îi comunică ea lordului. Ei munceau acolo. Și veneau cu o foame de lup.

Neville înțelese aluzia că este momentul să plece, însă în clipa în care se întoarse către ușă, ceva îi atrase atenția – o raniță de soldat, atîrnată de un cui lîngă ușă.

– Acea a fost a lui Thomas Doyle? o întrebă el pe femeie, indicîndu-i ranița.

– A lui a fost, confirmă ea. Singurul lucru util din tot ce am primit. Dar murdară... a trebuit să o frec pînă s-a subțiat de tot ca să pot s-o folosesc.

Ranița era plină de zdrențe.

– Mi-o dați mie? o întrebă Neville. Contra cost? El își scoase portofelul din buzunar și extrase o hîrtie de zece lire, pe care i-o întinse femeii.

Ea o privi chiorîș.

– V-ați pierdut mințile? îl întrebă ea pe conte. Asta e mai mult decît cîștigăm eu și băieții într-un an. Pentru traista aia veche?

– Vă rog, zise Neville, zîmbind. Dacă zece lire nu sînt suficiente, vă dublez suma.

Însă Bessie Doyle avea și ea mîndria ei. Poate că lordul

cu cizme scumpe și pline de noroi o fi smintit, însă ea nu avea de gând să-l jefuiască. Goli ranița pe podea, i-o întinse cu o mână și luă hîrtia de zece lire cu cealaltă.

Ranița curată, dar zdrențuită, ce-i aparținuse sergentului său, rămase în trăsură pe bancheta din fața celei pe care stătea Neville tot drumul pînă la Newbury. Avea să fie singura amintire a lui Lily de la tatăl său. Ar fi fost în stare să plătească și o sută de lire pe ea, ba chiar o mie. Însă el se simțea totodată și dezamăgit. Oare nu cumva doamna Doyle arsesese din neatenție vreo scrisoare sau vreun pachet ce conținuse ceva cu un caracter mai personal pentru Lily?

Neville hotărîse să mai rămînă o lună la Newbury înainte de a se muta în casa pe care o deținea la Londra. Cînd se întoarse din Leicestershire se scurseseră două săptămîni. Doar o jumătate de lună, și mai avea de așteptat încă o jumătate! Și chiar și atunci, slaba speranță ce-l susținuse s-ar fi putut dovedi iluzorie. Bănuia că Lily nu se va lăsa ușor înduplecată să se răzgîndească.

Însă chiar înainte de sfîrșitul lunii, Neville primi un pachetel de la Elizabeth.

„Ți-am făcut rost de aceasta“, scrisese ea într-un bilețel, „știind că plănuiști să vii curînd în oraș. Poate că vei dori să participi, Neville.“

Invitația ce însoțea biletul era pentru un bal organizat în casa lui Lady Ashton din Cavendish Square.

Neville dădu aprobator din cap în biblioteca goală.

– Da, zise el cu voce tare. O, da, Elizabeth. Voi veni cu siguranță.

13

Balul anual organizat de Lady Ashton în Cavendish Square era de fiecare dată unul dintre cele mai importante evenimente ale Sezonului. Și era balul la care Lady Eliza-

beth Wyatt se hotărîse să-și prezinte însoțitoarea în societate.

Elizabeth avea mulți prieteni și o sumedenie de cunoștințe. Cîțiva dintre aceștia o vizitaseră în luna scursă de la întoarcerea sa în oraș, iar ea îi vizitase, la rîndul său, pe mulți. Participase, de asemenea, la cîteva evenimente mondene, însă nimeni nu reușise să o cunoască pe noua sa însoțitoare, Miss Doyle. Aceasta nu prezentase vreun interes deosebit pînă în momentul în care Elizabeth lăsă să-i scape, ca din întîmplare, la o cină cu puțin înaintea balului Ashton, informația că Lily Doyle și femeia ce provocase atîta agitație la nunta contelui de Kilbourne de la Newbury, din primăvară, erau una și aceeași persoană.

Toți auziseră de Lily. Ea era poate femeia care se bucura de cea mai mare notorietate în Anglia în acea primăvară – cel puțin în rîndul celor din *beau monde*. Chiar și apariția sa în biserica din Newbury, ce a zădărnicit una dintre cele mai importante nunți ale anului din înalta societate, era, cu siguranță, suficientă pentru a alimenta conversațiile pe tot parcursul Sezonului. Însă, cu mult înainte ca interesul să înceapă să se stingă, a fost dată la iveală continuarea acestei povești stranii – Lily nu era pînă la urmă contesa de Kilbourne, deoarece căsătoria sa cu contele nu fusese înregistrată.

Povestea lui Lily se discutase în toate saloanele importante ale Londrei. Existau o mulțime de întrebări fără răspuns, ce constituiau subiecte nesfîrșite de dezbattere: Cine era ea? De ce o luase Kilbourne de soție? De ce acesta nu dezvăluise nimănui întreaga poveste? Unde se aflase ea în tot răstimpul în care Kilbourne o crezuse moartă? Ce se întîmplase cînd Kilbourne descoperise adevărul în privința legalității mariajului lor? Oare ea îl implorase în genunchi să o ia din nou de soție? Era adevărat că ea amenințase că se va arunca de pe o stîncă și se va zdrobi de pietre? Aflase cineva cu certitudine cîți bani fusese nevoit Kilbourne să-i ofere? Era într-adevăr atît de vulgară pe cît se zvonea? Unde

dispăruse? Era adevărat că fugise cu jumătate din averea contelui și cu unul din grăjdarii săi? Când urma să se căsătorească Kilbourne cu Miss Edgeworth? Vor hotărî ca de această dată să aibă o nuntă discretă? Era adevărat că Miss Edgeworth respinsese oferta contelui? Și cine *era* această Lily? Era cu adevărat doar fiica unui *soldat de rînd*?

Apoi s-a aflat că acea Miss Doyle care locuia cu Lady Elizabeth Wyatt ca însoțitoare a acesteia era de fapt Miss Lily Doyle, care fusese pentru scurt timp contesa de Kilbourne. Și că urma să participe la balul organizat de Lady Ashton. Însă ideea că, în calitate de fiică a unui simplu sergent de infanterie și de membră a clasei inferioare, Lily nu avea dreptul de a lua parte la un bal de societate, sau că Elizabeth comitea o încălcare gravă a etichetei aducînd-o acolo, nu le-a trecut prin minte multora, dacă nu chiar nimănui.

Adevărul era că toți ardeau de nerăbdare să o vadă pe Lily Doyle, iar dacă acest lucru nu se putea întîmpla decît la balul Ashton, n-aveau cum să schimbe situația. Cîțiva dintre cei ce o zăriseră deja în biserica din Newbury își aminteau de femeia subțire și neîngrijită pe care toți o confundaseră cu o cerșetoare, și se întrebau intrigați cum avea Lady Elizabeth îndrăzneala de a o prezenta în societate – deși, în calitate de însoțitoare plătită, ea urma să șadă tăcută într-un colț alături de celelalte doamne de companie. Însă marea majoritate a acelorași oameni dornici să-și satisfacă curiozitatea se bucurau că Elizabeth *avea* acea îndrăzneală, căci doreau să o mai vadă o dată pe acea femeie pe care o zăriseră doar în treacăt.

Cei ce nu o văzuseră niciodată pe Lily își doreau neapărat s-o cunoască pe femeia care îl atrăsese cumva pe contele de Kilbourne într-o căsătorie atît de necugetată în Peninsula și care apoi alertase toată înalta societate. Toți se întrebau cum ar putea fi o femeie care își petrecuse întreaga viață printre soldați. *Vulgară*? De bună seamă?

Balul organizat de Lady Ashton era de fiecare dată un

eveniment ce se bucura de o participare numeroasă, iar acest an nu avea să constituie o excepție. Într-adevăr, acea *beau monde*, care era în general cuprinsă de o anumită letargie în această perioadă tîrzie a Sezonului, vibra în așteptarea unui eveniment ce avea cu siguranță să fie *diferit*.

Apoi, cu două zile înaintea balului, însuși contele de Kilbourne sosi la Casa Kilbourne din Grosvenor Square. În preziua balului, toată Londra aflase vestea, precum și faptul că el acceptase invitația ce-i fusese adresată de Lady Ashton.

De îndată ce intră în salonul lui Elizabeth, Lily remarcă prezența ducelui de Portfrey. Ea știuse că el urma să le însoțească la bal, astfel că nu o surprinse să-l descopere acolo. Însă această întîlnire nu-i făcea nici o plăcere. El nu se aflase la Londra de cînd ea sosise împreună cu Elizabeth – și, chiar dacă ar fi fost în oraș, tot nu l-ar fi văzut. Ea nu dăduse ochii cu nimeni în afară de Elizabeth, de servitori și de diferiții profesori însărcinați cu educația ei.

Lily se opri la mică distanță de ușa salonului – fusese învățată care este distanța optimă – și făcu o plecăciune. Îi luase un timp absurd de lung să învețe acest lucru. O simplă îndoire a genunchiului și aplecarea capului nu erau suficiente – o făceau să pară o servitoare. Cealaltă extremă opusă – atingerea pămîntului atît cu genunchiul, cît și cu fruntea – era mult prea extravagantă, acceptabilă poate doar în cazul în care i-ar fi fost prezentată reginei sau prințului regent. Și îi provoca lui Elizabeth hohote de rîs contagios. De fapt, se văzu Lily nevoită să recunoască, educația sa fusese distractivă, pentru a împrumuta termenul folosit de Elizabeth în privința activităților din ultima lună.

– Alteța voastră, zise ea, menținîndu-și privirea îndreptată modest către pămînt în timpul plecăciunii și ridicînd-o apoi pentru a-l privi – nu prea îndrăzneț, ci cu bărbia ținută într-un anume fel și cu spatele și umerii drepti, dar nu rigizi ca ai unui soldat în timpul unei parade. *Grație*

relaxată și plină de demnitate era expresia folosită frecvent de Elizabeth.

– Miss Doyle?

Ducele îi făcu o plecăciune ușoară, dar elegantă. Tot ce ținea de el era elegant, de la părul său negru și aparent dezordonat pînă la pantofii de dans moderni. Lily învățase cîte ceva despre modă în ultima lună – atît cea feminină, cît și cea masculină – și recunoștea diferența dintre bun-gust și un stil epatant. Alteța sa se îmbrăca cu un bun-gust desăvîrșit. Lily se gîndi că acesta era într-adevăr foarte chipeș la vîrsta sa. Nu o mira faptul că Elizabeth îl acceptase ca iubit. Însă și el o studia cu atenție, folosindu-și chiar monoculul, iar Lily își aminti sentimentul de stinghereală pe care bărbatul i-l provocase la Newbury.

– Extraordinar. Desăvîrșit, murmură el.

– Desigur, replică Elizabeth mulțumită de sine. Te așteptai la altceva, Lyndon? Apoi, îi zîmbi călduros lui Lily. Arăți într-adevăr încîntător, draga mea. Mai mult decît încîntător. Arăți asemenea...

– Unei lady? zise Lily în pauza pe care Elizabeth o umpluse cu un gest expresiv, dar fără să scoată vreun cuvînt. Elizabeth ridică din sprîncene.

– O, da, nu încapе nici o îndoială în privința asta. Însă cred că *stilată* este cuvîntul pe care-l căutam. Pari... oh, de parcă așa te-ai fi născut. Nu-i așa, Lyndon?

– Sper, Miss Doyle, zise ducele, că-mi vei face onoarea de a-mi acorda mie primul dans?

– Vă mulțumesc, Alteță.

Lily se abținu să-și muște buza sau să spună ceea ce-i repetase – fără nici un folos – lui Elizabeth de-a lungul ultimei săptămîni. Ea susținuse că, deși avea cea mai superbă rochie de bal pe care o văzuse vreodată, și deși învățase cum să facă plecăciuni, cum să-și țină capul, brațele și corpul, cum să se adreseze diferiților oameni și cum să facă tot felul de lucruri ridicole ca, de exemplu, să-și folosească în mod corect

evantaiul – se pare că acesta nu avea doar rolul de a o răcori atunci cînd i se făcea cald – respingea ideea de a participa la bal ca dansatoare. Era adevărat că luase lecții de dans de trei ori pe săptămînă și fusese declarată o elevă capabilă și plină de grație de către un profesor pretențios care le făcea, pe ea și pe Elizabeth, să izbucnească într-un rîs vesel de fiecare dată cînd pleca, dar, chiar și așa, nu se simțea nici pe departe suficient de încrezătoare pentru a executa acei pași în cadrul unui bal adevărat al înaltei societăți.

– Atunci, să mergem, sugerează ducele.

Cinci minute mai tîrziu, Lily se afla în trăsură de oraș a Alteței sale alături de Elizabeth, avîndu-l în față pe duce, care călătorea cu spatele către cai. Cei trei erau în drum spre balul organizat de Lady Ashton. La protestele inițiale ale lui Lily, Elizabeth o anunțase că intra în atribuțiile sale să meargă cu ea acolo. Și la ce i-ar fi folosit o însoțitoare care nu se putea mișca în societate ca o egală a patroanei sale? Elizabeth nu avea nevoie de încă o servitoare, căci avea deja suficiente. Ea își dorea o *prietenă*.

Lily era foarte speriată. Ea își făcuse la Newbury Abbey o idee destul de clară în privința vieții din înalta societate. Era o lume străină, total nefamiliară. Acest lucru o determinase să primească cu bucurie vestea că nu este de fapt căsătorită. Cu toate acestea, acum se pregătea să participe la un bal al aristocrației londoneze din timpul Sezonului monden. Simți o greață puternică, în ciuda faptului că nu mîncase mai nimic la cină. Iar dacă genunchii aveau să o susțină cînd va fi nevoită să coboare din trăsură, va fi cît se poate de surprinsă.

Lily spera ca, după ce ducele de Portfrey va dansa cu ea, să se poată retrage într-un colț mai întunecat – dar *existau* colțuri întunecate în care să te poți retrage la un asemenea bal? Speră că Elizabeth nu o va sili să mai danseze și cu altcineva. Și mai speră că nimeni nu o va recunoaște. Era, desigur, perfect conștientă că unii dintre invitații din această

seară trebuie să se fi aflat în biserica din Newbury la nunta pe care ea o întrerupsese, însă nu credea că va fi recunoscută de vreunul dintre aceștia. Cum ar fi cu puțință acest lucru? Arăta cu siguranță total schimbată. *Spera* că nimeni n-o va recunoaște. Cu siguranță că va fi dată afară dacă se va descoperi cine este sau, mai important, ce nu este. Căci ea nu era o lady.

Observă, aruncînd o privire către ducele de Portfrey, că acesta se uita fix la ea. În prezența lui, simțea de fiecare dată că i se taie respirația, dar nu neapărat de teamă. Era mai degrabă o senzație de disconfort.

– Este de-a dreptul remarcabil, șopti el.

– Nu-i așa? zise Elizabeth cu o voce veselă. Însăși Cenușăreasa, nu crezi, Lyndon? Dar trebuie să recunoști că nu este ceva miraculos. Am plecat de la multă frumusețe, grație și rafinament natural. Nu am creat o nouă Lily, ci doar am lustruit-o pe cea veche și am transformat-o în ceea ce îi fusese predestinat dintotdeauna.

– Mă întreb... Alteța sa își ridică sprîncenele și rămase cu privirea pironită spre Lily. Vorbi cu o voce scăzută, lăsîndu-i lui Lily impresia neplăcută că Elizabeth nu înțelesese remarca sa anterioară.

Însă nu mai era timp pentru introspecții. Trăsura încetini, apoi opri. Lily privi pe geam și descoperi că se aflau în spatele unui șir de trăsuri. În față se putea vedea o lumină puternică ce se revărsa pe ușile deschise ale unei case impunătoare și strălucitoare. Un covor roșu se întindea de la uși pe trepte și pe trotuar pînă în dreptul trásurilor, astfel ca invitații ce coborau din acestea să nu fie nevoiți să calce pe pămîntul tare și rece.

Ajunseseră – sau, oricum, nu mai aveau mult. Trebuia să-și aștepte rîndul în timp ce trásurile dinaintea lor se aliniau una după alta în dreptul covorului, unde valeți îmbrăcați în livrele îi ajutau pe invitații îmbrăcați strălucitor să coboare.

Lily își dorea din toată inima să nu le mai vină rîndul.

Dar, în același timp, ar fi vrut să le vină rîndul cît mai repede.

– Vei intra în casă și în sala de bal la brațul meu, Miss Doyle, zise Alteța sa cu o voce scăzută, detectîndu-i cu siguranță agitația, deși ea crezuse că nu și-o exteriorizase. Vei fi în perfectă siguranță. Și chiar dacă nu te-aș escorta, arăți exact ca o lady și suficient de încîntătoare pentru a stîrni admirația celor mai mulți dintre invitați.

Deși Lily nu avea nici cea mai mică dorință să atragă atenția asupra sa, trebui să recunoască faptul că vorbele ducelui o mai liniștiră. Dintr-o dată, el îi păru demn de încredere. Simți cum se calmează treptat. Însă doar pînă în clipa în care trăsura înaintă din nou, iar unul dintre valeți deschise ușa, ajutînd-o să coboare.

Neville nu ajunsese devreme la bal. Înainte de asta, luă cina cu marchizul de Attingsborough, și zăboviră îndelung la un pahar de vin de Porto.

– Adevărul este că nu am văzut-o niciodată, îi spuse marchizul. Elizabeth a ținut-o ascunsă. Nici n-aș fi știut că se află în oraș dacă nu aș fi fost la Newbury cînd a plecat de acolo. Totuși, acum s-a aflat. Toată lumea știe că va veni la bal – la fel cum vei veni și tu, desigur.

Neville scoase un geamăt scurt. Credea că știe – *spera* că știe – ce are de gînd Elizabeth, însă nu era prea sigur că aproba metodele mătușii sale. Această întîlnire urma să aibă un caracter alarmant de public. Și, în plus, la un eveniment monden din înalta societate. El ar fi preferat să-i facă o vizită discretă lui Elizabeth, însă ea îl refuzase. Mai mult ca sigur că Lily nici măcar nu știe că el se află la Londra.

Încercă să nu-și imagineze reacția ei la aflarea acestei vești – sau la vederea lui în această seară.

Însă, biata Lily, ea va fi supusă la grea încercare în cursul serii. El se așteptase ca Elizabeth să țină seama de stînghereala ei și să nu o care după ea la un bal din înalta societate cînd pînă și viața de zi cu zi de la Newbury Abbey

fusese prea mult pentru capacitatea ei de adaptare. Nervozitatea pe care o resimțea pe cînd se apropia de Cavendish Square împreună cu vărul său și urca treptele către sala balului Ashton se datora în egală măsură stării sale de spirit, cît și grijilor pe care și le făcea în privința lui Lily.

— La naiba, mormăi el în direcția marchizului de îndată ce ajunseră în dreptul ușii. De ce fac eu asta?

Din păcate, muzica tocmai tăcuse în încheierea unui dans, iar apariția lui provocă o sușoteală evidentă, urmată la o fracțiune de secundă de un zumzet reluat, într-o sală de bal plină de oameni ce încercau fără prea mult succes să pretindă că-și văd de treburile lor. Așadar, se pare că Lily era într-adevăr acolo. Neville nu credea că numai apariția lui ar putea provoca o asemenea agitație.

Își imaginează că această situație trebuie să fie cu adevărat senzația anului. Poate chiar a deceniului. Ce prostie făcuse cînd acceptase invitația!

— La naiba, Elizabeth, mormăi el din nou.

— Dragul meu Nev, zise marchizul pe un ton apatic, tocmai pentru astfel de situații s-a inventat monoculul.

Marchizul îl avea pe al său la ochi, folosindu-l pentru a cerceta arogant mulțimea de oameni adunată în sala de bal.

— De ce, pentru a mi se vedea și mai bine stînjeneala? îl întrebă Neville, prinzîndu-și mîinile la spate și impunîndu-și să privească în jur. Vreme de o lună, el își dorise să o zărească măcar o dată pe Lily, iar acum descoperirea că-i era teamă să dea ochii cu ea, la gîndul că o va vedea înghețată de stînghereala care pînă și lui i se părea aproape insuportabilă.

— Către stînga, ceva mai departe, Nev, îi spuse vărul său.

Neville îl observă imediat pe Portfrey, iar lîngă el pe Elizabeth. Grupul lor era format aproape în exclusivitate din bărbați, deși în mijlocul lor părea a se afla o femeie. *Lily?* Luată cu asalt? Neville simți cum i se răcește sîngele în vene,

la fel cum i se întâmpla în luptă atunci când își zărea unul dintre oameni încercuit de mai mulți inamici.

Mulțimea de bărbați nu-l observase, spre deosebire de toți ceilalți care îl priveau avid – deși el se gândi că n-ar surprinde nici o privire dacă și-ar întoarce capul pentru a se uita în jur – în timp ce se deplasa de-a lungul sălii de bal, îndreptându-se către cercul vizat.

– Ușurel, Nev, zise marchizul. Ai o față de parcă ai vrea să-i iei pe toți la pumni. Și asta nu ar fi deloc pe placul societății, bătrîne. Evident, toată scena ar fi amplificată, iar tu ți-ai câștiga o notorietate vreme de cel puțin un deceniu. Dar, vezi tu, la fel ar păți și Lily.

Elizabeth îi zări apropiindu-se și îi întâmpină cu un zîmbet plin de grație.

– Joseph? Neville? zise ea. Mă bucur să vă văd pe amîndoi.

Manierele învinseră. Neville făcu o plecăciune, urmat îndeaproape de vărul său. Apoi făcură schimb de plecăciuni cu ducele de Portfrey, care se întorsese la rîndul său pentru a-i saluta.

– Sper că mama ta era bine când ai plecat, Neville, îi spuse Elizabeth. La fel și Gwendoline și Lauren?

– Toate trei, o asigură Neville. Și îți transmit salutări.

– Mulțumesc, zise ea. Ați cunoscut-o pe Miss Doyle? Pot să v-o prezint?

Ce tupeu are femeia asta! își zise Neville. Trebuie să se distreze pe cîste. Apoi își dădu seama că grupul de bărbați era mai puțin animat. Cîțiva dintre ei dispăruseră. În mod absurd, Neville se simți cuprins de teama de a-și întoarce capul. Dar o făcu – aproape cu o smucitură.

Uită că este urmărit de jumătate din membrii înaltei societăți – la fel ca și ea.

Era îmbrăcată complet în alb, cu o simplitate delicată. Semăna cu un înger. Purta o rochie de satin cu talie înaltă, decolteu pătrat și mîneci scurte cu o tunică din tul și avea

evantai, sandale și mînuși lungi, toate albe. Pînă și panglica împletită prin părul ei era albă... *părul ei!* Îi fusese tuns scurt și curbat ușor în jurul feței, într-o formă de inimă, mărindu-i ochii albaștri. Avea un aer delicat, inocent și atrăgător, într-un mod rafinat.

Lily. O, Doamne, Lily! Îi lipsise în fiecare minut al fiecărei ore de cînd plecase. Însă el nu-și dăduse seama cît de mult îl duruse absența ei pînă cînd o revăzu.

– Lily, vreau să ți-i prezint pe marchizul de Attingsborough și pe contele de Kilbourne, zise Elizabeth. Domnilor, Miss Doyle.

Ce farsă mai era și asta? se întrebă Neville, fără a-și desprinde privirea de pe chipul fetei. La rîndul lor, ochii ei se măriră și se fixară asupra lui cînd îl văzu, iar Lily roși – așadar, ea nu fusese anunțată că el urma să apară acolo. Însă nu se pierdu cu firea și făcu o plecăciune grațioasă.

– Milord, zise ea, mai întii către Joseph apoi către el.

El se trezi că face la rîndul său o plecăciune, devenind actor în această farsă.

– Miss Doyle?

Își dădu seama că nu-i spusese niciodată astfel. El o plăcuse și o respectase mereu ca pe fiica sergentului Doyle, însă nu o numise altfel decît Lily, ceea ce cu siguranță nu s-ar fi întîmplat dacă ea ar fi fost fiica unui alt ofițer. Așadar, el nu o tratase niciodată ca pe o lady. Nu-i așa?

– Da, spuse ea, răspunzînd unei întrebări pe care i-o adresase Joseph. Mulțumesc, milord. Toți au fost foarte amabili, și am dansat pînă acum toate cele trei dansuri. Alteța sa a fost atît de binevoitor încît să mă conducă în primul.

Cît era de diferită – în afara părului, care arăta într-adevăr încîntător, deși Neville se gîndi că va regreta pierderea acelei coame sălbatice cînd va apuca să reflecteze mai profund la asta. Era diferită și în alt fel – o, în o mie de feluri. Ea fusese mereu plină de grație, însă în această seară părea grațioasă într-un mod *elegant*. Și felul în care vorbea

era diferit. Ea vorbise întotdeauna corect, și nu folosisese niciodată un ton vulgar. Însă în această seară din vocea ei răzbătea un anume rafinement. Totuși, cea mai importantă schimbare, își dădu el seama fără să stea prea mult pe gânduri, era că nu părea răătăcită sau confuză, așa cum fusese la Newbury Abbey. Părea stăpînă pe sine și în largul său.

– Dansezi cu mine... Miss Doyle? întrebă el dintr-o dată, observînd că începeau să se formeze perechile de dans.

– Îmi pare rău, milord. I-am promis deja acest dans domnului Farnhope.

Și, după cum era de așteptat, lîngă ea apăru Freddie Farnhope, care avea un aer oarecum stînjenit, dar părea hotărît să nu cedeze așa ușor.

– Poate următorul, zise Neville.

– Mulțumesc, zise ea, așezîndu-și mîna pe încheietura pe care i-o întinsese Farnhope – unde o fi învățat să facă asta? Mi-ar face plăcere, milord.

Milord. Era pentru prima dată cînd ea i se adresa astfel. Se purta oficial și impersonal, la fel cum se purtase și el cu ea. Ca și cum tocmai s-ar fi cunoscut. Oare Lily știa să danseze cadrul? Însă, după prima măsură, Neville nu mai avu nici o îndoială în această privință. Dansa cu competență și chiar cu grație, și cu o expresie adorabilă de concentrare pe chip. Ca și cum tocmai ar fi învățat pașii, se gîndi el – după cum era fără îndoială cazul.

În clipa aceea înțelese că Elizabeth și Lily nu pierduseră timpul în luna petrecută la Londra.

Înțelegerea acestui fapt îl duru într-un fel straniu. El își continuase viața la Newbury fiindcă nu avusese încotro, dar își imaginase că Elizabeth își văzuse de a sa în vreme ce Lily supraviețuise nefericită și stingheră undeva în fundal. Toată luna el concepușe planuri de a o convinge să se întoarcă la el, planuri de a face viața la Newbury Abbey mai puțin înfricoșătoare pentru ea. Sau, în cazul în care aceste planuri dădeau greș, încercase să se gîndească ce fel de viață și de

mediu i s-ar potrivi unei tinere care toată viața dusesese o existență aproape nomadă departe de Anglia. Se hotărîse să-i găsească un loc undeva unde ea să se simtă fericită. Visase să devină salvatorul ei, să pună fericirea ei mai presus decît pe cea proprie.

Însă, în tot acest timp, Elizabeth și Lily făcuseră un lucru la care el nici măcar nu se gîndise; ba, mai mult, el chiar se împotrivise încercărilor mamei sale de a proceda la fel. O transformaseră într-o *lady*.

Doar nu putea fi fericită, se gîndi el, privind-o trist în timp ce dansa. Sau putea? Unde era Lily, acea ființă veselă și visătoare pe care el obișnuia să o privească în Peninsula cu atîta bucurie în suflet cu mult înainte de a se îndrăgosti de ea? Nimfa cu părul lung și cu picioarele goale care ședea pe acea stîncă în Portugalia, urmărind o pasăre ce se rotea în înaltul cerului și visînd să fie purtată de vînt? Femeia fermecătoare ce stătuse lîngă bazinul de la baza cascadei, spunîndu-i că ea nu doar privește, ci se contopește cu acea scenă?

Se transformase într-o lady delicată, elegantă și atrăgătoare, care dansa cadril la un bal al înaltei societăți londoneze, zîmbindu-i lui Freddie Farnhope și concentrîndu-se asupra pașilor pe care-i avea de făcut.

– Pe Jupiter, Elizabeth, zise Joseph, folosindu-și din nou monoclul, s-a transformat într-o frumusețe remarcabilă.

– Numai pentru ochii obișnuiți cu frumusețile din sălile de bal, Joe, zise Neville, mai mult sieși decît vărului său. Ea a fost dintotdeauna o frumusețe cu totul specială.

– Neville, zise Elizabeth, te-aș ruga să mă însoțești în camera de relaxare.

El îi oferî brațul și o conduse către uși.

– Louisa trebuie să fie foarte mulțumită, zise ea de îndată ce ajunseră în holul de lîngă sala de bal. La balul ei a participat chiar mai multă lume decît de obicei. Sau poate că cei mai mulți s-au înghesuit în sala de bal în loc să se ducă în

încăperea rezervată jocurilor de cărți sau în salon, ca de obicei.

– Elizabeth, o întrebă el, de ce faci asta? De ce încerci să o schimbi pe Lily? Mie îmi plăcea așa cum era înainte.

– Atunci ești un egoist, zise ea. Da, camera de relaxare este într-acolo. Am nevoie de un pahar cu limonadă.

– Egoist? Neville se încruntă.

– Desigur, zise ea. Poate că înainte Lily nu era mulțumită de ea însăși. Însă nu se pune problema *schimbării* ei, Neville. Când înveți ceva, adaugi cunoștințe și realizări persoanei care ești deja. Ți îmbogățești viața. Te dezvolți. Dar nu schimbi ce este la bază. Și mie-mi plăcea Lily așa cum era înainte. Și îmi place cum este acum. Ea este în continuare Lily și așa va rămîne mereu.

– Dar ea detesta viața la Newbury Abbey, zise el, chiar dacă toți au încercat să fie drăguți cu ea. Pînă și mama a fost amabilă după ce și-a revenit din șocul inițial. Era pregătită să preia o parte din sarcinile pe care le implica funcția de contesă de pe umerii lui Lily. Însă Lily tot nu putea suporta acea viață, știai asta. Sînt sigur că nu suportă nici toate astea. Și nu voi permite să fie nefericită, Elizabeth, sau forțată să facă ceea ce nu vrea să facă. O să-i găsesc un loc undeva – cred că într-un sat de la țară – unde să poată trăi liniștită, așa cum dorește.

– Poate că asta va alege în cele din urmă, zise Elizabeth. Sau poate că nu. N-ar fi exclus să se angajeze undeva – poate chiar ca însoțitoarea mea permanentă. Sau poate că se va căsători, deși n-are zestre. Mulți domni de aici par fascinați de ea.

– Ea nu se va căsători, scrișni Neville. Ea este *soția mea*.

– Și ai de gînd să provoci la duel cu pistoale în zori pe orice bărbat ar dori să te contrazică, zise ea pe un ton vesel în timp ce intrau în camera de relaxare. Limonadă, te rog, Neville.

Cînd el se întoarse cu paharul în mînă, ea îi zîmbea.

– Îți mulțumesc, zise ea înainte să guste din pahar și să reia conversația. Neville, ideea este că Lily are douăzeci de ani. Peste două luni va împlini vîrsta potrivită. Poate că ar trebui să nu te mai gîndești la ce-ți dorești tu pentru viitorul ei, ci la ce-și dorește *ea*.

– Eu vreau să fie *fericită*, zise el. Păcat că n-ai cunoscut-o în Peninsulă, Elizabeth. În ciuda condițiilor în care trăia, era cea mai fericită și mai senină persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Vreau să-i redau acea viață de plăceri simple.

– Dar nu poți, zise ea. Pe lângă faptul că tu nu ai nici o autoritate asupra ei, ea a trecut prin multe de atunci – moartea tatălui său, căsătoria cu tine, prizonieratul, sosirea în Anglia. Ea nu se mai poate întoarce. Las-o să meargă înainte și să-și găsească propriul drum.

– Propriul drum, zise el cu mai multă amărăciune în glas decît ar fi dorit. Fără mine.

– Propriul drum, repetă ea, cu sau fără tine, Neville. La care ni se vor alătura Hannah Quisley și George Carson.

Neville se întoarse cu un zîmbet politic.

19

Ducele de Portfrey nu avea obiceiul de a participa la balurile din înalta societate în timpul Sezonului. Fără a fi un pustnic, el considera însă că balurile erau pentru tinerei în căutare de soții sau de flirturi. Iar la vîrsta de patruzeci și doi de ani pe el nu-l mai interesau asemenea experiențe – în plus, mai era și Elizabeth, cu care avea în mod cert o relație, deși natura exactă a acesteia nu fusese niciodată definită.

Însă acum se afla printre cei prezenți la balul Ashton datorită unei fascinații stranii pe care o exercita asupra sa Lily și, deoarece Elizabeth îl rugase să o însoțească, iar lui

nu i-ar fi trecut prin minte să o refuze, mai ales că ea nu-i cerea prea multe. Dansase mai întâi cu Lily, apoi cu Elizabeth, după care se văzuse nevoit să adauge o pojghiță înghețată manierelor sale în general impecabile, pentru a-și descuraja gazda în tentativa de a-i prezenta o serie de tinere domnișoare pe care le considera niște partenere de dans încântătoare.

Două sau trei cunoștințe îl tachinaseră afirmînd că mai multe pețitoare îl luaseră din nou în vizor pentru fiicele lor – ele își pierduseră interesul cu mulți ani în urmă, cînd indiferența lui față de șiretlicurile și farmecele feminine atenuaseră atracția reprezentată de titlul, averea și aspectul său plăcut, neafectat de scurgerea timpului.

– Ar face mai bine să-și mute vizorul, replică Alteța sa cu un umor apatic. Însă buna dispoziție îl părăsi cînd domnul Calvin Dorsey se apropie de el după ce Neville plecase împreună cu Elizabeth către camera de relaxare. Ducele îl ignoră și începu să cerceteze prin monoclu sala de bal. Dorsey era vărul primar al răposatei sale soții și moștenitorul tatălui ei, baronul Onslow. Alteța sa nu-l agrease niciodată, după cum nici soția sa nu-l simpatizase prea mult.

– Portfrey? Sluga dumitale, zise domnul Dorsey amabil, simulînd o plecăciune indiferentă. Am sosit cu întîrziere. Dar ce repede circulă birfele... Nu-i așa că ducele de Portfrey a condus-o pe fiica sergentului în primul dans al celui mai important bal al Sezonului? Scutură din cap, țîțîind. Ce sacrificii sînt dispuși să facă unii pentru a crește în ochii aman... Însă bărbatul se opri brusc, ducîndu-și un deget în dreptul buzelor. În ochii *prietenelor* apropiate.

– Felicitări, Dorsey, zise Alteța sa fără a se obosi să-și privească interlocutorul. Văd că nu ți-ai pierdut talentul de a evita la jumătatea cuvîntului să fii plesnit peste față cu o mînușă.

Domnul Dorsey chicoti amuzat, apoi rămase tăcut o vreme, urmărind mișcările dansatorilor. Era de o vîrstă cu

ducele, însă timpul nu fusese la fel de blînd cu el. Părul său, cîndva castaniu, devenise grizonat și se rărise, astfel că el părea cu mult mai bătrîn decît ducele. Însă era un bărbat cu simțul umorului și cu un anume farmec, și nu vorbea cu mulți pe un ton atît de înveninat. Ducele de Portfrey constituia însă una dintre excepții.

– Mi s-a spus că ai fost la Nuttall Grange acum vreo două săptămîni, zise el după un timp.

– Serios? Alteța sa făcu o plecăciune către o văduvă durdulie cu cîteva pene superbe prinse în păr ce trecea prin dreptul lor.

– Cam departe de orice loc ce ar putea prezenta importanță pentru dumneata, nu-i așa? îl întrebă domnul Dorsey.

Pentru prima oară, ducele își îndreptă monoculul către interlocutorul său înainte de a-l coborî și a-l privi pe acesta în ochi.

– Nu pot să-mi prezint omagiile socrului meu fără să fiu interogat de nepotul lui? îl întrebă el.

– Îl deranjezi, zise domnul Dorsey. Sănătatea lui este fragilă, iar eu trebuie să am grijă să nu fie supărat.

– De vreme ce ai așteptat vreme de douăzeci de ani cu o nerăbdare foarte prost mascată să moștenești titlul și averea lui Onslow, zise alteța sa cu o sinceritate brutală, credeam că ai fi tentat mai degrabă să mă încurajezi să îl... ăăă... *deranjez*, Dorsey. Dar nu te teme – și nici nu spera. M-am limitat să-i trimit cartea de vizită ca semn de curtoazie, dat fiind că mă aflam în apropiere. Nu doream și nici nu mă așteptam să fiu primit. Nu a existat niciodată prea multă afecțiune între familia lui Onslow și a mea, chiar dinainte ca eu și Frances să le sfidăm pe amîndouă prin căsătoria noastră secretă. Cu atît mai puțin după decesul ei și întoarcerea mea din Indiile Occidentale.

– Dacă tot vorbim deschis, fă-mi plăcerea și explică-mi

de ce dădeai tîrcoale pe la Grange cînd unchiul meu era prea bolnav să te gonească.

— Dădeam tîrcoale? Alteța sa își ridică din nou monoclul la ochi. Să iau ceaiul cu îngrijitoarea înseamnă să *dau tîrcoale*, Dorsey? Mi se pare că limba engleză are cu totul alte înțelesuri în Leicestershire decît în oricare alt loc din Anglia.

— Ce treabă aveai cu doamna Ruffles? îi ceru Dorsey socoteală.

— Dragul meu, zise ducele cu o voce slabă, doream, de fapt simțeam o dorință arzătoare să aflu cîte seturi de lenjerie de pat păstrează în dulap.

Domnul Dorsey se înroși de enervare.

— Nu-mi place frivolitatea dumitale, Portfrey. Și te avertizez ca pe viitor să nu te mai apropii de unchiul meu dacă nu vrei s-o pățești.

— O, cu siguranță nu vreau s-o pătesc, zise Alteța sa cu o voce care redevenise apatică. Scuză-mă, Dorsey. Mi-a făcut plăcere să conversez din nou cu una dintre rudele neveste-mii. A trecut ceva timp, nu-i așa, avînd în vedere că ne-am ignorat reciproc la Newbury Abbey cam în urmă cu o lună. Pot doar să sper că va trece cel puțin la fel de mult timp pînă data viitoare. Apoi, se îndepărtă pentru a schimba amabilități cu văduva care trecuse prin dreptul lor cu cîteva minute mai devreme.

Doamna Ruffles răspunsese destul de satisfăcător la întrebările ducelui de Portfrey. Ea a trebuit să se gîndească îndelung, deoarece evenimentele despre care o întreba acesta se petrecuseră cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Însă da, la Grange lucrase o femeie pe nume Beatrice. Îngrijitoarea își aducea aminte precis, dacă se gîdea mai bine, deoarece fata fusese concediată pentru impertinență, deși nu față de Miss Frances, din cîte își amintea ea. De ce o menționase pe Frances, a întrebat-o ducele. Ei bine, i-a spus doamna Ruffles, amintindu-și atunci foarte clar, fiindcă Beatrice fusese

slujnica personală a lui Miss Frances, iar Miss Frances ținea mult la ea și se supăraseră rău pe vărul său. Îngrijitoarea s-a încruntat la acest gând. Da, asta se întâmplase. Beatrice fusese insolentă față de domnul Dorsey, deși nu-și aducea aminte, și probabil nu știuse niciodată ce-i spusese sau ce făcuse fata.

Beatrice plecase de la Nuttall Grange cu un an sau chiar mai mult – o, da, cu siguranță mai mult – înaintea morții lui Miss Frances, credea doamna Ruffles. Însă nu știa unde se dusesese slujnica. Dar ea avea o soră care mai locuia în sat, adăugase ea imediat.

Alteța sa o vizitase pe această soră care, după ce reușise să-și revină din tulburare și din bîlbîiala aproape incoerentă ce-i urmasese, îl informase că Beatrice plecase să locuiască la mătușa lor, apoi se căsătorise cu soldatul Thomas Doyle, al cărui tată fusese grăjdar șef la Leavenscourt, moșia domnului Craddock, aflată la șase mile depărtare. Cei doi plecaseră în India, unde Beatrice murise cu mulți ani în urmă. Se gîndea că și Thomas Doyle trebuie să fi murit pînă acum, căci nu auzise să se fi întors. Probabil că nu s-ar fi dus la Leavenscourt, își imagina ea. Auzise că atît tatăl, cît și fratele său muriseră.

Nu aflase de existența vreunui copil al lui Beatrice cu Thomas.

Nu știa nimic despre Lily Doyle, pe care ducele de Portfrey o privea acum cu atenție în timp ce dansa cadrul la balul Ashton cu Freddie Farnhope.

Lily se simțea de parcă ar fi fost în transă. Zîmbea și chiar conversa. Executa pașii complicați, proaspăt învățați, fără nici o greșeală. Se adaptase noutății înfricoșătoare și amețitoare de a participa la un bal din înalta societate. În scurt timp, înțelese că ea nu era doar însoțitoarea anonimă a lui Lady Elizabeth Wyatt, că toată lumea știa exact cine este și știuse probabil chiar dinainte de a sosi acolo. De asemenea,

nu avusese nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că nu avea să fie tratată cu ostilitate, ci mai degrabă cu o curiozitate indulgentă și avidă.

Înțelese că totul este o provocare pe care Elizabeth i-o pregătise în mod deliberat fiind încredințată că ea va face față cu succes situației. Credea că nu o dezamăgise nici pe Elizabeth, și nici pe ea însăși. Își amintise tot ce fusese învățată, iar cunoștințele acumulate dăduseră cumva roade. Chiar dacă nu se simțise tocmai în largul său, cel puțin fusese stăpână pe sine.

Asta pînă în momentul în care-și întorsese capul pentru a face cunoștință cu încă un gentleman ce îi ceruse lui Elizabeth să îl prezinte – și se trezise privindu-l pe Neville.

Din acel moment, parcă intrase în transă. Nici măcar nu era sigură că-și amintește exact ce se întîmplase. El se înclinase, iar ea îi răspunsese cu o plecăciune. El o numise Miss Doyle – *chiar așa făcuse?* El nu-i mai spusese niciodată astfel. Iar plecăciunea lui avusese un caracter formal. Fără a-i zîmbi. Iar ea își amintise – sau așa *credea* – să-i spună „milord“.

Se comportaseră amîndoi de parcă nu s-ar fi cunoscut dinainte. Și, totuși...

Domnul Farnhope îi zise ceva, iar ea zîmbi, răspunzîndu-i fără să se gîndească la ce spune.

Și, totuși, existase acea noapte la bazin și în colibă – o noapte pe care ea o re trăise iar și iar de-a lungul ultimei luni. O dată cu trecerea timpului, amintirile deveniseră din ce în ce mai dureroase. Ea descoperise că este foarte bine să te călești făcînd ceva ce știi că trebuie făcut. Presupui cumva că durerea va trece, că timpul va vindeca rănille. Dar timpul nu vindecase rănille, cel puțin nu unele dintre ele.

Și avusese acel vis – coșmarul – de cîteva ori în ultima lună.

În timp ce dansa cu domnul Farnhope, simțea că ochii întregii aristocrații londoneze o fixează chiar mai atent decît

la începutul balului. Dansa, zîmbea dar, în același timp, simțea o durere cumplită. De ce venise? Doar nu avea cum să se aștepte să o găsească la bal. Dar de ce venise la Londra? Poate pentru a obține un permis special? Pentru Lauren, de această dată?

Dar nu dorea să afle. Nu era treaba ei.

Apoi își aminti că trebuie să-i acorde următorul dans. Pentru prima dată în acea seară, ea se simți cuprinsă de panica pe care o simțise adesea la Newbury Abbey, și de dorința de a fugi. Însă dincolo de ușile casei lui Lady Ashton nu se afla nici un parc în care să se refugieze și nici o pădure și nici o plajă. În plus, fuga nu ar fi făcut altceva decît să-i zădărnicească întoarcerea. O lady nu fugea. De fapt, nici Lily Doyle nu fugea. Nu *mai* fugea.

În timp ce cadrilul era pe sfîrșite, îl zări pe Neville stînd lîngă Elizabeth. Domnul Farnhope o conduse către aceștia. Neville arăta extrem de elegant și de chipeș, îmbrăcat în negru, bej și alb. Și o privea cu o expresie aproape arogantă. Poate că și el resimțea stînjeneala provocată de faptul că se aflau în centrul atenției, deși toți cei prezenți erau mult prea bine crescuți pentru a se holba fățiș. Îi părea străin. Îi venea greu să creadă că acesta era bărbatul care o luase cîndva de soție – maiorul lord Newbury. Și bărbatul care făcuse dragoste cu ea în coliba de lîngă cascadă.

El se înclină în fața ei, iar ea făcu din nou o plecăciune.

– Sper că contesa de Kilbourne este bine, milord? îl întrebă ea.

– Mulțumesc, da.

– Și Lauren și Gwendoline?

– Amîndouă sînt bine, mulțumesc.

Ea zîmbi, sperînd că Elizabeth va interveni în discuție, însă aceasta rămase tăcută.

– Sper că te distrezi bine... Miss Doyle, reluă el.

– O, extrem de bine, mulțumesc, milord. Lily își aminti de zîmbet și de evantai, și recurse la amîndouă.

- Și sper că ai vizitat cîte ceva prin Londra?
- Încă nu prea multe, milord. Am fost foarte ocupată.

Dacă Elizabeth ar fi avut un cuțit, cugetă ea fără urmă de amuzament, ar fi putut fără îndoială să taie aerul dintre ei. Nu-i sărea nimeni în ajutor? Și atunci cineva o făcu.

- Lady Elizabeth? Îmi faceți onoarea de a mă prezenta... din nou?

Era vocea plăcută a unui bărbat, iar Lily se întoarse cu un zîmbet recunoscător către posesorul acesteia. Însă îl recunoscuse. El rămăsese la Newbury Abbey cîteva zile după sosirea ei. Era un prieten al baronului Galton, bunicul lui Lauren.

- Domnule Dorsey? zise Elizabeth, apoi se întoarse către Lily. Lily, ți-l amintești pe domnul Dorsey? Miss Doyle, sir.

- Mă bucur să vă cunosc, sir, spuse Lily, făcînd o plecăciune și sperînd că acesta va mai rămîne o vreme pentru a participa la conversație, deși era perfect conștientă că în curînd aveau să se formeze perechile pentru dansul următor.

- Încîntat, Miss Doyle, spuse el. Și încîntătoare, dacă îmi permiteți să spun acest lucru. Îmi faceți onoarea de a-mi acorda următorul dans?

- Îi este promis lordului, spuse Lily.

- A, desigur, zise el, zîmbindu-i lui Neville. Ce mai faci, Kilbourne? Atunci poate cel de după?

- Cel de după îmi este promis mie, Dorsey.

Lily se întoarse oarecum surprinsă să descopere că ducele de Portfrey apăruse în spatele său. Cuvintele sale răsunaseră scurt și cîtuși de puțin politicos.

- Și toate dansurile următoare sînt de asemenea promise, continuă Alteța sa, deși el nu-și rezervase nici măcar dansul ce urma după acesta.

- Lyndon... începu Elizabeth.

- Bună seara, Dorsey, îl expedie ducele.

Domnul Dorsey zîmbi, făcu o plecăciune tuturor și se retrase fără un cuvînt.

– Lyndon, zise Elizabeth, ce-ți veni să te comporți atît de nepoliticos?

– Nepoliticos, doamna mea? zise el pe un ton glacial. Pentru că încerc să țin nemernicii la distanță de tinerele nevinovate? Sînt surprins să constat că ți se pare firesc să-i prezinți lui Miss Doyle pe orice ticălos care-ți cere această favoare.

Elizabeth păli și-și strînse buzele.

– Și eu sînt surprinsă, Alteța ta, că ai îndrăzneala să mă înveți cum să mă port. Din cîte-mi aduc aminte, domnul Dorsey a fost vărul soției tale. Dacă ai vreo neînțelegere cu dînsul, nu te aștepta să-ți împărtășesc punctul de vedere.

Fusese un schimb scurt și aprig de replici, însă pe un ton scăzut. Lily se simți stingherită la gîndul că ea provocase această dispută neașteptată. În același timp, discuția o ajută să-și reprime propria indignare față de îndrăzneala ducelui de Portfrey de a vorbi și acționa în numele ei.

– Lily, zise Neville, întinzîndu-i brațul, observ că se formează perechile. Ne alăturăm celorlalți?

Ea uitase de el preț de cîteva clipe, însă perechile se formau într-adevăr, iar ea acceptase să petreacă o jumătate de oră în compania lui. Nu era un gînd prea ispititor. Perspectiva unei jumătăți de oră cu el cînd dincolo de aceasta o aștepta o viață întreagă petrecută fără el îi provoca o suferință cumplită.

Își ridică mîna, sperînd să nu-i tremure vizibil, și și-o așează, așa cum fusese învățată, pe mîneca hainei lui negre. Lily putea simți forța și căldura degajată de Neville. Îi putea simți parfumul atît de familiar. Și aproape că uită unde se află și faptul că acesta era momentul pe care toți membrii înaltei societăți adunați acolo îl așteptaseră încă de la apariția lui în sala de bal. Simțea dorința de a-l prinde puternic de încheietura mîinii și de a se întoarce către el pentru a-și găsi adăpost la pieptul lui. Ar fi vrut să-și plîngă suferința și singurătatea.

Însă, după numai o clipă, ea se însăimîntă din cauza valului de uitare și a slăbiciunii care o cuprinseseră. Trecuse o lună, o lună de muncă intensă și de distracție. O lună în care se pregătise să ducă o viață independentă și productivă. Ridicase între ea și el o baricadă semnificativă, crezuse ea. Însă cu o singură privire, cu o singură atingere, totul se prăbușise din nou. Și simțea cum durerea este mai intensă ca oricînd.

Își ocupă locul în rîndul de doamne aflat față în față cu cel al domnilor. Zîmbi – iar el îi răspunse.

Elizabeth rămăsese cu buzele strînse, privind în jurul său în căutarea vreunui prieten căruia să i se alăture. Ducele de Portfrey o privea cu răceală.

– Ia-mi brațul, îi porunci el. Mergem în camera de relaxare.

– Tocmai am venit de acolo, zise ea. Și nu răspund unei invitații făcute pe un asemenea ton, Alteță.

Ducele scoase un oftat sonor.

– Elizabeth, îmi faci plăcerea să mă însoțești în camera de relaxare? Acolo este mai multă liniște. Am învățat din experiență că o ceartă care nu este rezolvată imediat după un moment tensionat are șanse mari să rămînă nesoluționată.

– Poate că e mai bine așa.

– Vorbești serios? o întrebă el cu o voce din care pierise orice urmă de răceală.

Ea îl măsură îndelung cu privirea, apoi îl luă de braț.

– Îl cunoști bine pe Dorsey? o întrebă el în timp ce se depărtau.

– Mai deloc, recunosc ea. Nu cred că am schimbat mai mult de zece cuvinte la Newbury în primăvară. M-a surprins că el a apelat la mine pentru a-l prezenta formal lui Lily de vreme ce o văzuse acolo. Însă nu a fost nici pe departe o cerere neobișnuită în această seară, și nu aveam nici un motiv să-l refuz. Există vreun astfel de motiv?

– A fost insistent față de Frances – soția mea, spuse el. A insistat în mod nedemn, chiar și după ce a aflat acest lucru. Ți se pare suficient?

– O, Doamne! exclamă ea. O, îmi pare atât de rău, Lyndon. Nu-l voi scuza spunînd că toate acestea s-au întîmplat acum mai bine de douăzeci de ani și că el trebuie să fi fost tînăr și încăpățînat. Cred că tu nu poți uita această ofensă.

– Era disperat să se însoare cu ea. În afară de titlu, nu exista nici un moștenitor al averii lui Onslow, inclusiv al domeniului Nuttall Grange. El îi lăsase totul prin testament lui Frances. Cînd ea l-a refuzat pe Dorsey, el a încercat să... să o forțeze să se căsătorească. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care ne-am grăbit să ne căsătorim în secret cu o zi înainte ca eu să plec în Olanda alături de regimentul meu. În plus, era și vrajba dintre familiile noastre, ce făcea dificilă o căsătorie pe față. Însă noi am crezut că atunci cînd mă voi întoarce, vom avea șanse mai mari de a convinge ambele familii că legătura noastră durase suficient de mult timp pentru a fi acceptată. Eram tineri și nechibzuiți. Însă, cel puțin căsătoria noastră putea fi asul ei din mîneacă împotriva insistenței lui Dorsey.

El nu-i mai vorbise niciodată despre soția lui, cugetă Elizabeth în timp ce intrară în camera de relaxare, unde nu se aflau decît doi servitori ce își vedeau de treabă la bufet, cu spatele spre încăpere. Ea preferase să nu-l chestioneze în legătură cu căsătoria lui.

– Îmi dau seama de ce îl disprețuiești atât. Firește, s-ar putea ca el să se fi schimbat în douăzeci de ani, iar Lily nu are cu siguranță nimic care să-i stîrnească lăcomia. Însă voi descuraja orice încercare a lui de a se apropia de ea.

– Îți mulțumesc. Ține-o la distanță de el, Elizabeth.

Brusc însă, ea se încruntă și îl privi cu atenție, înclinîndu-și capul într-o parte. Nu-și dădea seama ce simte. Gelozie?

– De ce natură este interesul tău față de Lily? îl întrebă ea.

Însă el nu-i răspunse prin cuvinte, ci făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată pînă atunci, în ciuda unei relații apropiate cu ea ce dura de ani buni. Se aplecă spre ea și o sărută fierbinte pe buze.

– Cred că această cameră este atît de goală, fiindcă este ultimul dans înainte de cină. N-ai vrea să mergem mai devreme în sufragerie?

În timp ce-i luă brațul, Elizabeth se luptă să-și ordoneze gândurile. Se gîndea cu autoironie că se simte asemenea unei școlărițe care tocmai fusese sărutată pentru prima dată – cu respirația tăiată, cu genunchii moi și dornică de mai mult. Și, desigur, îndrăgostită iremediabil. De obicei, era suficient de controlată pentru a ascunde acest lucru chiar și de ea însăși.

Dansau un dans tradițional lent și maiestuos. Pașii dansului îi făcuseră de mai multe ori să se rotească unul în jurul celuilalt sau să se prindă de mîini, oferindu-le numeroase ocazii să converseze. Însă Neville nu se folosi de nici una dintre ele, iar Lily nu făcu nici ea vreo încercare de a-i vorbi, deși continuă să zîmbească pe tot parcursul dansului. Cele cîteva cuvinte schimbate vizau doar subiecte superficiale. În plus, orice conversație în aceste circumstanțe putea fi auzită de cei din jur, astfel că dansară în tăcere.

El știa că sînt urmăriți. Era conștient de faptul că fiecare privire sau gest, fiecare atingere sau cuvînt avea să fie observat și comentat mîine în multe saloane. Apoi își dădu seama că nu-i pasă.

Lily dansa ușor și grațios, avînd o ținută mîndră și elegantă. Dădea senzația că ar fi aparținut dintotdeauna acestui mediu. Era o frumusețe, un diamant strălucitor. Iar el nu putea – și nici nu *dorea* – să-și mai ia ochii de la ea.

Venise la Londra cu un amestec de speranță și de îngrijorare. Sperase să o poată strînge în brațe și să o asigure că o va apăra pentru tot restul vieții, chiar dacă ea nu-l va accepta ca soț. Însă ea părea în largul ei în sala de bal a lui

Lady Ashton. Lăsa impresia că e stăpînă pe sine și relaxată.

Neville avea senzația că o vede pentru prima dată. Ea reușise să recupereze greutatea pierdută înainte de a ajunge la Newbury. Era tot atît de micuță și zveltă, însă acum avea rotunjimi încîntătoare și ispititoare. Nu mai rămăsese nici o urmă a fetei neastîmpărate și lipsite de griji pe care el și-o amintea atît de bine. Și nici a femeii frumoase, dar cam vlăguite ce apăruse în biserica din Newbury. Acum părea...

Nu găsea cuvintele potrivite. Era însăși personificarea feminității. Ea reprezenta tot ceea ce-și dorise și ar fi *putut* să-și dorească el vreodată. Nu doar o parteneră, o soție, un suflet pereche. Ea era tot ceea ce-și dorea trupul lui. Era... *femeie*.

Dacă acest dans ar fi fost un vals, își zise el, ar fi putut s-o conducă spre ușile de sticlă, ar fi învîrtit-o dincolo de acestea, ar fi dansat cu ea pînă ungherele unde nu mai răzbătea lumina luminărilor și s-ar fi sărutat pînă cînd n-ar mai fi știut de ei.

Dar nu se dansa vals. Dansau unul către altul, se roteau fiecare în jurul celuilalt, apoi se întorceau în rîndurile inițiale fără ca măcar să se atingă, deși el îi simțea căldura corpului învăluindu-l ca o pătură. Ea își păstra zîmbetul pe care-l abordase încă de la început, însă ochii ei mocneau acum ca răspuns la focul din privirea lui.

Slavă Domnului că nu se dansa vals. Ea nu făcea decît să-i zîmbească din ochi, iar onoarea îi dicta ca nici măcar să nu încerce să profite de ea fără acordul ei deplin.

Ah, Lily.

În timp ce dansul era pe sfîrșite, Neville își dădu seama că acesta fusese ultimul dans înainte de servirea cinei, iar ea știa în mod evident ce înseamnă asta. Îl luă de braț fără să protesteze și îi permise să o conducă în sufragerie, unde el avu norocul să ocupe două locuri la o masă aflată la o oarecare

distanță de celelalte. O ajută să ia loc și îi aduse o farfurie cu mâncare și o ceașcă de ceai.

– Lily, o întrebă el, așezându-se lângă ea și rezistînd impulsului de a-i lua mîna în a sa, cum mai ești?

– Foarte bine, mulțumesc, milord. Privirea fetei, care fusese zîmbitoare pe tot parcursul dansului, era acum concentrată undeva în zona bărbiei lui.

– Arăți încîntător. Dar îmi vine să plîng după părul tău.

Această afirmație o făcu să-și ridice privirea pentru a o întîlni pe a lui, iar el o zări pe vechea Lily în sclipirea de amuzament ce i-o lumină.

– Prostuța de Dolly chiar a plîns înainte de a-i spune că voi avea în continuare nevoie de ajutorul ei. Pierdea ore întregi aranjîndu-mi părul. Dar și acum este ocupată. Am renunțat să-mi mai calc singură hainele sau să mai fac alte modificări sau cîrpeți.

– Sau să-ți faci singură patul, să ajuți la curățatul cartofilor sau la tăierea cepei? o întrebă el.

– Sau aceste lucruri, consimți ea. O lady nu face așa ceva.

– Decît dacă dorește, zise el, zîbind.

– O lady este prea ocupată cu alte lucruri.

– Serios, Lily? Ca de exemplu?

Însă ea nu dorea să-i povestească lui ce-i ocupase atît de mult timp în luna care tocmai se scursese – în afara faptului că îi fusese tuns părul, că învățase să danseze și să se poarte asemenea unei lady. Așa că schimbă subiectul:

– Țin să-ți mulțumesc pentru că i-ai înapoiat căpitanului Harris suma pe care am împrumutat-o de la el, milord, deși nu aveai această obligație. I-am vizitat de cîteva ori. Elizabeth a fost de acord să-i vizitez oricînd doresc.

– Așadar, în general, este o stăpînă dură? o întrebă el.

– Firește că nu. Milord, te vei simți jignit dacă am să-ți returnez suma trimisă căpitanului Harris cît de curînd voi putea?

– Bineînțeles, Lily, zise el, apoi mai adăugă: Mă voi simți rănit, draga mea.

Ea dădu aprobator din cap.

– Da, așa credeam și eu, drept care n-o să mai insist.

– Îți mulțumesc, zise el.

Neville observă că Lily se jucase cu mâncarea în tot acest timp. Însă nici el nu se atinsese de a sa.

– Aș putea să-ți fac o vizită, Lily? o întrebă el. Mîine după-amiază?

– De ce? Ea îl privi din nou în ochi, iar el se simți șocat de întrebare. Avea să-l refuze?

– Am ceva pentru tine. Un fel de dar.

– Nu pot accepta daruri de la dumneata, milord, zise ea.

– Acesta este diferit, o asigură el. Nu e ceva personal.

Este un lucru pe care îl vei accepta și de care te vei bucura cu siguranță. Aș putea să ți-l aduc și să ți-l înmînez personal? Te rog.

Ochii fetei se aprinseră o clipă, de parcă i-ar fi înotat în lacrimi, însă ea își coborî privirea înainte ca el să poată fi sigur.

– Foarte bine, atunci, spuse ea, cu condiția ca Elizabeth să fie de acord cu vizita. Trebuie să-ți amintești, milord, că eu sînt însoțitoarea ei plătită.

– Îi voi cere permisiunea, zise el. Apoi nu mai putu rezista dorinței de a-i lua o mînă și a i-o ridica pentru scurt timp în dreptul buzelor sale. Lily, draga mea...

Pleoapele ei coborîră mai repede de această dată, însă nu înainte ca el să-i vadă lacrimile pe care ea încerca să le ascundă. Se chinui să-și reprime cuvintele pe care se pregătise să i le spună. Chiar dacă ea încă avea sentimente puternice pentru el, Neville știa că nu ar capitula atît de ușor în fața insistențelor sale. Iubirea sau lipsa acesteia, nu avusese nimic de-a face cu respingerea lui. Dacă nu puteau găsi o lume comună în care să poată trăi împreună, și dacă nu puteau conviețui pe picior de egalitate, ea îl va respinge chiar dacă

el îi va cere mîna în fiecare săptămîină pentru următorii cincizeci de ani.

Însă ea încă mai *avea* sentimente puternice pentru el. Nu încăpea nici o îndoială în privința asta. Era o descoperire în același timp dureroasă și încurajatoare. Cel puțin mai avea ceva la care să spere, pentru care să trăiască.

20

Lily ajunsese într-o fază frustrantă a educației sale. La început, totul fusese tulburător și obositor, însă destul de ușor și, cu siguranță, incitant. În fiecare zi avusese ceva nou de învățat, și în fiecare zi își putuse înregistra progresul. Își imaginase că pînă la sfîrșitul lunii va ști totul, sau cel puțin va avea o viziune de ansamblu asupra a abilităților fundamentale ce i-ar permite să știe tot ce și-ar dori să știe vreodată.

Însă, în mod inevitabil, a venit și momentul în care lecțiile deveniră monotone și plictisitoare, cînd progresul era lent și uneori absent, cînd i se părea că nu va obține niciodată ceva care să semene măcar cu un nivel minim acceptabil de educație.

Învățase toate literele alfabetului, putînd să le recunoască atît sub formă de majuscule cît și de minuscule, fiind în stare să le și scrie pe toate. Putea descifra un număr de cuvinte, în special pe cele ce se scriau la fel cum se pronunțau și pe cele ce apăreau în aproape orice propoziție. Uneori era convinsă că știe să citească, însă de cîte ori alegea o carte de pe unul din rafturile bibliotecii lui Elizabeth, descoperea că fiecare pagină rămînea în continuare un mister pentru ea. Cele cîteva cuvinte pe care le putea citi nu o ajutau să înțeleagă sensul întregului text, iar încetineala cu care citea chiar și cuvintele pe care le putea descifra îi anihila interesul pentru lectură. Cînd, într-o zi, luă de pe birou o

invitație și descoperi că scrisul de pe aceasta era atît de diferit de ceea ce fusese ea învățată, încît nu putea recunoaște aproape nici o literă, se simți în pragul disperării.

Numai încăpățînarea o determină să nu cedeze. N-ar fi putut accepta înfrîngerea. Ea insistă chiar să-și continue lecțiile pe tot parcursul dimineții ulterioare balului în ciuda faptului că ajunseseră acasă aproape dimineață, iar Elizabeth îi sugerase să trimită un bilețel profesorului pentru ca acesta să nu mai vină.

Ea începu lecția de muzică imediat după ce luă masa. Pianul se dovedea la fel de frustrant. La început, lui Lily i se păruse minunat să poată apăsa clapele și să le învețe numele. Simțise că, într-un fel, începe să descopere misterul muzicii. I se păruse amuzant să învețe primele game, să le repete încet, cu degetele arcuite corect și cu spatele, picioarele și capul ținute într-o anumită poziție. Interpretarea primei melodii cu mîna dreaptă fusese un adevărat miracol, iar ea își spusese că de acum putea *cînta la pian*. Însă nu reușea să-și folosească mîna stîngă, ce cînta simultan cu cea dreaptă, dar altceva. Cum își putea împărți atenția între cele două pentru a cînta corect cu ambele? Era ceva asemănător vechiului joc cu care se amuzau copiii în armată, de a încerca să-ți masezi burta și să te bați în același timp pe cap.

Însă ea perseveră. Va *învăța* să cînte la pian. Nu va ajunge niciodată un virtuoz, și probabil că nici nu va fi suficient de pricepută pentru a cînta în fața unui public adunat într-un salon, așa cum se pare că reușeau cele mai multe lady. Însă își propusese să poată cînta corect și oarecum muzical pentru propria satisfacție.

În ultima jumătate de oră repetase de nenumărate ori același exercițiu pentru degete de Bach. De fiecare dată cînd profesorul o întrerupea pentru a-i indica o greșeală sau cînd îi critica prestația după ce cînta partitura de la un capăt la altul fără întrerupere, ea se simțea pe punctul de a izbucni într-un acces de furie, de a declara că nu mai dorește să atingă

vreodată o claviatură de pian, de a urla că pur și simplu *nu-i pasă*. Însă, de fiecare dată, ea asculta și mai făcea o încercare. Își dădu seama că este obosită – nu numai fiindcă noaptea fusese scurtă, ci și pentru că nu reușise să adoarmă, gîndindu-se la *el* – și era agitată. El urma să o viziteze ceva mai tîrziu. Pentru a-i aduce un dar. Cum l-ar mai fi putut revedea fără a ceda, fără a-i arăta cît de slabă este?

Însă ea continuă să cînte. Iar în cele din urmă reuși să cînte nu doar fără întreruperi, ci și cu ceea ce ea considera a fi mai multă competență decît oricînd pînă atunci. La sfîrșit, își coborî mîinile în poală și așteptă verdictul.

– Minunat! exclamă el.

Lily își întoarse capul peste umăr cu o mișcare bruscă. El se afla în cadrul ușii deschise a salonului alături de Elizabeth, privind-o uimit și, în același timp, plăcut impresionat.

– Cu asta ți-ai ocupat timpul, Lily? o întrebă el.

Ea se ridică în picioare și făcu o plecăciune. Dacă în fața sa s-ar fi deschis un hău adînc și întunecat, ar fi sărit bucuroasă înăuntru. Fusese surprinsă repetînd un exercițiu pe care o fetiță de cinci ani ar fi putut cu siguranță să-l cînte cu mai multă pricepere. Îi aruncă o privire încărcată de reproș lui Elizabeth.

– Domnule Stanwick, i se adresă Elizabeth profesorului de muzică, cred că Miss Doyle va accepta să încheiai ora mai devreme astăzi. Lily?

Lily dădu aprobator din cap.

– Vă mulțumesc, domnule Stanwick.

Elizabeth făcu gestul absolut inutil de a-l conduce, și nu se grăbi să revină.

– Suna foarte frumos, zise Neville.

– Era un exercițiu de bază, pe care nu l-am cîntat prea bine, milord.

– Da, consimți el pe un ton grav, așa este.

Lily se simți indignată. Îi făcuse un compliment doar pentru a și-l retrace?

– Și totul în numai o lună, continuă el. Este o realizare extraordinară, Lily. Și ai învățat cum să te porți în înalta societate cu grație și ușurință. Ce altceva ai mai făcut?

– Am început să învăț să scriu și să citesc, zise ea, ridicându-și bărbia. Însă nu le pot face pe nici una, nici măcar la un nivel mediocru – deocamdată.

El îi zîmbi.

– Îmi amintesc că mi-ai spus la colibă, că tu crezi că cel mai minunat lucru din lume ar fi să poți citi și scrie. Nu era doar un vis trecător, nu? Credeam că tu nu ai nevoie decît de libertate și de balsamul mîngîietor al naturii.

Ea se întoarse pe jumătate și se așeză pe marginea băncuței pianului. Nu dorea să i se amintească de colibă. Acele amintiri erau cea mai mare slăbiciune a sa.

– Ce mai face Lauren? îl întrebă ea – oare îl mai întrebase și în seara precedentă?

– Este bine, îi răspunse el.

Lily își studia dosul mîinii.

– Voi vă veți... va avea loc vreo nuntă în vară? îl întrebă ea fără să vrea.

– Între Lauren și mine? Nu, Lily.

Ea nu-și dăduse seama cît se temuse de acest lucru pînă cînd nu îi auzi răspunsul, deși firește că el nu spusese că nu va avea loc o nuntă în toamnă sau în iarnă sau...

– De ce nu? îl întrebă ea.

– Fiindcă sînt deja căsătorit, zise el pe un ton scăzut.

Lily simți cum stomacul i se face ghem. Însă el îi spusese același lucru ca la Newbury. Nu se schimbaseră nimic. Iar dacă el ar fi repetat întrebarea pe care i-o pusese atunci, răspunsul ei ar fi fost același. Nu se putea schimba.

– Ți-am adus darul despre care ți-am vorbit aseară, zise el, apropiindu-se de ea. Lily observă că Neville are în mînă un pachet. Iar el i-l întinse.

Spusese că nu este ceva personal. Dacă era, ea trebuia să-l refuze. El îi dăruise haine și pantofi pe cînd se afla la

Newbury Abbey, iar ea le păstrase. Însă asta era altceva. În acea perioadă, crezuse că este soția lui legitimă. Acum era o femeie necăsătorită în compania unui gentleman necăsătorit și nu putea accepta daruri din partea lui. Totuși, întinse mîna și luă pachetul.

Își dădu seama despre ce este vorba imediat ce desfăcu ambalajul, chiar dacă ranița era uzată, deformată și nefiresc de curată. Însă cînd își așează palma deasupra, nu putu să nu-l întrebe.

– A tatei? șopti ea.

– Da, spuse el. Mă tem că tot ce se afla înăuntru a fost distrus, Lily. Asta-i tot ce am reușit să recuperez pentru tine. Dar m-am gîndit că ți-ai dori oricum s-o primești.

– Da, răspunse ea, cu o voce gîtuită de emoție. Da. Îți mulțumesc. O, îți mulțumesc atît de mult. Ea observă cum o mică pată întunecată și umedă se întinde pe pachet, și o întinse cu un deget. Îți mulțumesc. Se ridică în picioare împleticindu-se și, înainte să-și dea seama ce face, se trezi cu brațele în jurul gîtului lui și cu fața printre cutele cravatei sale. El o cuprinse ferm în brațe. Lily strînse puternic pachetul într-o mînă și simți acea legătură de siguranță ce existase în anii petrecuți în Peninsula – tatăl său, maiorul lord de Newbury și ea. Nu fuseseră ani liniștiți, căci războiul nu poate fi decît îngrozitor, însă cu toate acestea ea se simți cuprinsă de nostalgie. Își ținea ochii închiși ca și cum ar fi vrut ca, atunci cînd îi va redeschide, să se trezească în acea ambianță.

După ce își reveni, el îi dădu drumul, iar ea își reluă locul pe taburet.

– Îmi pare rău în privința conținutului, spuse el. Regret că nu vei putea afla niciodată ce păstrase tatăl tău pentru tine.

– Unde ai găsit-o? îl întrebă ea.

– I-a fost trimisă bunicului tău la Levenscourt, în Leicestershire. El era îngrijitor la grajduri acolo, dar mă tem că a murit înaintea tatălui tău, iar fiul lui, unchiul tău, a murit la scurt timp după aceea. Însă mai ai o mătușă care

locuiește acolo, Lily, și doi veri. Ranița se afla la mătușa ta.

Avea și ea rude, o mătușă și doi veri. Lily își închipui că această idee ar trebui s-o încînte. Poate, o dată cu trecerea timpului. Însă în acest moment suferea prea mult din cauza morții tatălui său. Își dădu seama că ea nu apucase să-l jelească așa cum se cuvine. Se căsătorise la numai trei ore după moartea lui, și după alte cîteva ore se declanșase acel coșmar lung, nesfîrșit, din clipa în care ea fusese împușcată deasupra inimii. Pînă acum nu intuise dimensiunea pierderii suferite.

– Mi-e dor de el, zise ea.

– Și mie, Lily. El se dusesese la capătul pianului, de care stătea acum sprijinit. Însă cel puțin acum ai ceva care să-ți amintească de el. Ce s-a întîmplat cu medalionul tău? Ți l-au luat francezii... sau spaniolii?

– Manuel, spuse ea. Dar mi l-a înapoiat cînd am fost eliberată. I s-a rupt lanțul cînd mi l-a smuls de la gît.

Lily îl auzi trăgîndu-și respirația.

– Tu l-ai purtat mereu. Cine ți l-a dăruit, tatăl tău sau mama ta?

– Amîndoi, cred. L-am avut dintotdeauna, de cînd țin minte. Tata îmi spunea că trebuie să-l port mereu, să nu-l dau jos sau să-l pierd.

– Însă lanțul este rupt, zise el. Trebuie să porți din nou medalionul, Lily, în amintirea părinților tăi. Îmi permiți să-l duc la un bijutier pentru a-i repara lanțul?

Ea ezită. Și-ar fi pus și viața în mîinile lui, însă nu putea suporta ideea de a-și înstrăina din nou medalionul. Ea fusese dezbrăcată de haine atunci cînd spaniolii o capturaseră inițial, însă cel mai dezbrăcată se simțise atunci cînd Manuel îi smulsese medalionul de la gît. Avusese senzația că i se rupe o parte din ea.

– Poate că ar fi mai bine, adăugă Neville, interpretîndu-i corect ezitarea, să te însoțesc la un bijutier care să repara lanțul. Sînt convins că se poate rezolva pe loc, sub privirea ta.

Ea uită o clipă de bariera ce trebuia păstrată permanent între ei.

– Da, spuse ea. Ți mulțumesc, Neville. Își mușcă buza inferioară, iar privirea ei o întâlnește pe a lui. Se simțea de parcă ar fi rostit un cuvânt de alint, iar el arăta de parcă ar fi auzit unul.

Însă, în acel moment, ușa se deschise, iar Elizabeth intră în încăpere, zîmbind veselă.

– O, Doamne, ce-i mai place domnului Stanwick să vorbească atunci cînd i se oferă ocazia. Iartă-mă, Neville, că te-am abandonat. Însă cred că Lily nu te-a lăsat să te plictisești. A devenit o specialistă în arta conversației de salon.

– Nu mă plîng, îi spuse Neville.

– Haideți toți în celălalt salon la un ceai, le sugerează Elizabeth. Acolo este aprins un foc. E o vreme cam răcoroasă pentru o zi de vară, nu-i așa? Și este cam multă umezeală.

Lily își aruncă privirea pe fereastra salonului. Era într-adevăr o zi cenușie și înnorată. Pe geam se puteau zări ștopi de ploaie, deși se părea că nu ploua în acel moment. Își aminti că vremea o deprimase toată dimineața. Totuși, ea avusese impresia că în acea după-amiază soarele strălucise. Se înșelase.

Elizabeth recunoscuse dintotdeauna că Neville este nepotul ei preferat. Îi dorea să fie fericit, iar el știa asta. Știa de asemenea că ea cunoaște profunzimea sentimentelor lui față de Lily. Însă nu avea de gînd să o forțeze pe Lily să se întoarcă la el. Era un om prea integru pentru a proceda astfel. Se hotărîse în schimb să-i ofere lui Lily ocazia de a acumula cunoștințe și a căpăta mai multă încredere în forțele proprii pentru ca ea să-și poată alege singură calea în viață. Dacă Lily se hotăra să se căsătorească cu el, Elizabeth ar fi fost fericită. Însă dacă ea decidea să nu facă acest pas, Elizabeth avea de gînd s-o susțină fără rezerve.

Cînd femeile se coalizează, cugetă Neville deprimat, sînt la fel de ușor de mișcat precum stîncă Gibraltarului.

Era nerăbdător să o ducă pe Lily la un bijutier. Știa cît de important era medalionul pentru ea și dorea să o ajute să-l repare pentru a-l putea purta din nou. Părea convins că *aceasta* este principala sa motivație. Desigur, mai era și faptul că această deplasare la un bijutier îi oferea ocazia de a petrece din nou ceva timp în compania lui Lily.

Însă a doua zi nu era deloc potrivită, îl informă Elizabeth în timp ce serveau ceaiul în acea după-amiază în care el adusese ranița lui Doyle. Lily avea să fie ocupată toată dimineața cu lecțiile, iar după-amiaza era programată petrecerea în grădină de la Fogles. Cu această ocazie Elizabeth avea nevoie de Lily pentru a o însoți. Iar în dimineața zilei următoare erau programate alte lecții, plus una de dans în cursul după-amiezei. Era de asemenea ziua din săptămîină în care Elizabeth primea vizite acasă, și avea nevoie de prezența lui Lily pentru a o ajuta să-și întrețină oaspeții.

Avînd în vedere faptul că nu primise o invitație la petrecerea în grădină, Neville s-a mulțumit să vină la Elizabeth în după-amiaza următoare și să ia loc în salon pentru a bea ceai și a conversa cu un grup de vizitatori din care nu făcea parte Lily. Abia în după-amiaza următoare fata a fost în sfîrșit declarată disponibilă pentru a-l însoți la un bijutier. Și chiar și atunci li s-ar fi alăturat și Elizabeth dacă el nu ar fi asigurat-o că vor folosi o caleașcă deschisă cu vizitiul în spate.

Elizabeth, desigur, ținuse întotdeauna foarte mult la etichetă. Însă pe Lily o trata mai degrabă ca pe o pupilă ce necesită o supraveghere atentă decît ca pe o însoțitoare plătită. Era un lucru frustrant, însă Neville descoperi că are și o parte bună. Mult prea mulți tineri înflăcărați o vizitaseră pe Elizabeth fără vreun alt motiv aparent în afară de acela de a o vedea pe Lily.

În sfîrșit, în după-amiaza fixată, soarele strălucea din

nou pe cer, iar Lily purta o frumoasă rochie verde, foarte la modă, și o bonetă de pai. Neville o ajută să urce în faetonul său și se așază lângă ea, apoi luă hățurile din mîna vizitiului și-l așteptă pe acesta să se urce în spate.

– Spune-mi cîstit, Lily, zise el în timp ce porniră către Bond Street. Te simți bine aici?

Ea medită cîteva clipe înainte de a-i răspunde.

– Mă simt... în largul meu, spuse ea. Am impresia că acum pot conversa cu aproape orice persoană în compania căreia se întîmplă să mă găsesc. Este o senzație plăcută, milord.

– Înveți tot ce ți-ai dorit?

– Nici pe departe. Mă îndoiesc că cineva poate desluși toate misterele fascinante ale vieții. Învăț cu mult mai lent decît m-am așteptat. Abia pot citi, deși iau lecții de mai bine de o lună. Cu toate acestea, în fiecare zi în care mă simt frustrată și supărată pe mine însămi, îmi amintesc cum mi-am dorit mereu să aflu lucruri noi și să-mi însușesc deprinderi noi. Și cît de norocoasă sînt să-mi pot satisface în sfîrșit dorința.

– Nu mi-am dorit să te schimbi, Lily, zise el cu un oftat. Îmi plăceai așa cum erai. Dar cînd i-am spus asta lui Elizabeth, ea m-a învinuit că sînt egoist. Și trebuie să recunosc că este o încîntare să te văd în largul tău, după cum te-ai exprimat. Îi zîmbi. Și chiar îmi place cum îți stă acum părul.

– Și mie. Lily zîmbi voioasă și ridică o mîină înmănușată pentru a saluta două doamne care tocmai ieșeau dintr-un magazin de pălării. În același timp George Brigham, ce trecea pe stradă, își atinse borul pălăriei cu bastonul și-și înclină capul către Lily.

Neville își dădu seama că ea arată și este tratată asemenea unei tinere lady din înalta societate londoneză. Propriul curaj și susținerea lui Elizabeth o ajutaseră să iasă din cochilia sa, iar acum se simțea în largul său. El ar fi adăpostit-o și protejat-o, și ar fi făcut-o să se simtă în

permanență stînjinită și nefericită. Nu-i venea ușor să recunoască acest lucru.

Neville o însoți în magazinul bijutierului pe care îl alesese ca fiind cel mai bun și îi explică acestuia că Miss Doyle ar dori să nu-și lase medalionul acolo pentru a-l lua mai târziu, preferînd să urmărească personal reparația lanțului. Cei doi au fost invitați să ia loc, iar Lily nu mai scăpă din ochi valoroasa bijuterie.

Medalionul era din aur, la fel și lanțul. Nu era genul de gablonz accesibil pentru buzunarul unui soldat care nu beneficiase nici măcar de solda unui sergent în momentul în care îl achiziționase. Neville îl văzuse de zeci de ori în jurul gîtului lui Lily, și i se păruse că face parte integrantă din ea. Nu se gîndise niciodată să se întrebe în privința provenienței sale. Pe exteriorul medalionului exista un model complicat, însă el nu fusese curios să-l cerceteze îndeaproape. Dintr-un anume motiv, Lily se ferea să-l expună, iar el nu avea de gînd să-i încalce dorința.

La sfîrșit, el plăti lucrarea, iar ea reintroduse cu grijă medalionul în săculețul de mînă.

– Nu ți-l pui la gît? o întrebă el după ce părăsiră atelierul.

– Nu l-am mai purtat de atîta vreme, încît aș vrea să aleg o ocazie specială în care să-l port din nou. Nu știu cînd, dar mă voi gîndi la momentul cel mai potrivit.

– Îmi permiți să te duc la Gunter's la o înghețată? o întrebă el.

Lily își mușcă buza, dar încuviință din cap.

– Da. Mulțumesc, milord. Și mulțumesc pentru repararea medalionului. Ești foarte amabil.

El se opri pe trotuar lîngă ea și își apropie capul de al ei pentru a o putea privi în ochi.

– Lily, zise el, greșești dacă-ți închipui că am acționat din amabilitate. Am fost din nou egoist. Cînd vei purta iar medalionul, sper – mai bine spus, cred – că-ți vei aminti nu

doar de mama și de tatăl tău, ci și de bărbatul care se va considera mereu soțul tău.

– O, nu, zise ea repede, privindu-l cu ochii săi mari și albaștri.

– Dar îți vei aminti, nu-i așa?

Ea nu-i răspunse, însă după câteva clipe dădu aprobator din cap, aproape imperceptibil.

Lily așteptase cu groază venirea după-amiezei. O rugase pe Elizabeth să-i însoțească, iar după ce se rezolvase problema caleștii, ea sperase să plouă astfel încât el să fie nevoit să folosească o trăsură acoperită, iar Elizabeth să trebuiască în cele din urmă să li se alăture.

Era atât de slabă. Îi venea atât de greu să-i vorbească, să rămână singură cu el fără să-i dezvăluie sentimentele adevărate pe care le nutrea față de el. Era chinuitor să știe că aceste amintiri legate de el o vor urmări asemenea unei dureri aproape insuportabile după ce el se va întoarce acasă. Nu avea nevoie de alte amintiri în afara celor existente.

Însă în acest caz, după-amiaza i se păru aproape magică. Vremea redevenise vărată după câteva zile acoperite, cu ploaie intermitentă. Călătoria într-un faeton deschis și senzația de căldură și de strălucire a soarelui îi ridicaseră simțitor moralul. Același efect i-l produsese și compania lui.

Însă altceva îi crease acea senzație de magie. Îi venise o idee incitantă, iar ea se simțise încurajată de aceasta, chiar dacă știa că trebuie să se întoarcă acasă și să mediteze îndelung la ea înainte de a acționa în vreun fel.

Ea refuzase să se căsătorească cu Neville pentru că se simțea stingheră în lumea lui și își dăduse seama că nu i se potrivește rolul de contesă. Refuzase atât pentru ea cât și pentru el, căci în cele din urmă el ar fi suferit din cauza incompetenței ei.

Însă ea înțelesese acum că nu se va mai simți stingheră sau nepotrivită în lumea lui. Oh, dar ea mai avea încă multe

de învățat înainte de a se putea comporta asemenea unei lady născute și crescute în acest sens. Însă era pe drumul cel bun. Și chiar dacă unele lecții erau grele, ea știa că trebuie să și le însușească. Ea nu va fi niciodată o lady prin naștere, iar unii membri ai înaltei societăți o vor judeca mereu prin prisma acestei realități, însă ea putea fi o lady prin educație. Și foarte mulți oameni – oameni pe care ea îi plăcea și-i respecta – ar accepta-o astfel.

Și atunci, ce ar opri-o să se căsătorească iar cu Neville?

Ea nu-i va permite să o ia de soție din obligație, își zise inițial. Însă știa că asta era ridicol. Și mai știa că el o iubește în continuare, chiar înainte ca el să se fi oprit în fața bijuteriei pentru a-i spune acele lucruri legate de medalionul său. Iar ea nu încetase să-l adore încă de pe când avea paisprezece ani și-l văzuse pentru prima dată.

Totuși, ea trebuia să cântărească bine lucrurile. Trebuia să fie absolut sigură că nu inventează motive inexistente. Trebuia să fie convinsă că nu va fi împiedicată să se considere egala lui de vreun sentiment remanent de inferioritate. Ea nu ar fi egala lui în privința originii sau a averii, așa că trebuia să știe sigur că acest lucru nu va constitui un obstacol pentru nici unul dintre ei – chiar după ce dragostea înflăcărată de la început se va mai domoli, așa cum era inevitabil, o dată cu trecerea timpului.

Însă va medita la toate acestea când va rămîne iarăși singură. Căci în această după-amiază ea își va permite să se relaxeze, lăsându-se în voia acelei senzații de magie. Astfel că îl însoți la Gunter's, își mîncă înghețata și îi povesti despre toate lucrurile pe care le-a învățat în ultima lună. Hotărî să-l amuze cu toate detaliile comice ce-i trecură prin minte – cele mai multe suferite chiar pe pielea ei. Cei doi rîseră împreună plini de veselie, iar ea înțelese, poate cu o ușoară neliniște, că acea magie îl cuprinsese și pe el.

Deși se simți oarecum dezamăgită de întreruperea discuției cu Neville, Lily îi zîmbi politicos gentlemanului ce

se opri se în dreptul mesei lor pentru a le vorbi. Era greu să țină minte numele tuturor celor cărora le fusese prezentată din seara balului Ashton, însă pe domnul Dorsey și-l aminti imediat, în parte fiindcă acesta rămăsese la Newbury Abbey vreme de o zi sau două după apariția ei, însă în principal deoarece el fusese motivul pentru care Elizabeth se certase cu ducele de Portfrey.

– Ah, Miss Doyle. Bună ziua, spuse el, zîmbind, făcînd o plecăciune și pîrînd surprins, de parcă tocmai ar fi zărit-o. Kilbourne?

Amîndoi îi răspunseră politicos însă fără prea mult entuziasm. Lily intui că Neville dorea să rămînă singur cu ea în aceeași măsură în care și ea prefera compania lui. Își amintea scurta mențiune a lui Elizabeth în privința incidentului de la bal din dimineața următoare. Elizabeth îi spusese că nu poate trăda încrederea ce îi fusese acordată dîndu-i o explicație prea amănunțită, însă ea considera că Lily avea într-adevăr motive întemeiate pentru a evita aprofundarea relațiilor cu domnul Dorsey.

Însă el era un gentleman binevoitor și, cu siguranță, inofensiv, se gîndi Lily în următoarele cinci minute, în timpul cărora bărbatul se așezase neinvitat la masa lor și discutase cu ei. Auzise cum contele de Kilbourne fusese recent la Levenscourt, în Leicestershire. Dorea să fi știut, căci el este moștenitorul baronului Onslow, acum grav bolnav, ce locuiește la Nuttall Grange, aflat la o distanță de numai cinci sau șase mile. Ar fi fost încîntat să meargă personal acolo pentru a-i arăta contelui împrejurimile. Sau poate contele mersese acolo în interes de afaceri?

Lily se gîndi că era o coincidență oarecum jenantă ca ducele de Portfrey să treacă pe la Gunter's chiar în acel interval de cinci minute și, privind înăuntru, să-i zărească acolo pe toți trei. El se opri o clipă, apoi își văzu de drum, după ce se înclină către Lily. Ei bine, își spuse ea, cel puțin o va asigura pe Elizabeth că ea și Neville nu avuseseră cum să

evite acea întâlnire altfel decât printr-o atitudine necuviincioasă.

După încă unul sau două minute, domnul Dorsey își luă rămas-bun și plecă.

— Un individ curios de amabil, remarcă Neville. S-ar fi deplasat pînă în Leicestershire doar pentru a-mi arăta împrejurimile, dacă ar fi știut că sînt la numai cinci mile distanță de moșia unchiului său? Cu toate astea, îl cunosc foarte puțin. Poate crede că-mi datorează un astfel de comportament binevoitor deoarece a fost oaspete la Newbury în mai. Însă el a venit în calitate de cunoștință a bunicului lui Lauren. Cel puțin, a făcut tot posibilul să dovedească faptul că nu-mi poartă pică.

Cei doi își zîmbiră.

— Îmi imaginez, spuse el, aplecîndu-se către ea și uitînd de întreruperea de mai devreme, că nu ai fost încă la Grădinile Vauxhall, nu-i așa, Lily?

— Nu, zise ea, scuturînd din cap. Dar am auzit vorbindu-se de ele. Se spune că în timpul nopții sînt fermecătoare.

— Vrei să mergem acolo acolo, dacă fac rost de însoțitori?

Acel loc ar fi foarte periculos pentru ea dacă, după o matură chibzuință, ar hotărî pînă la urmă să nu se răzgîndească în privința lui. Poate ar trebui să-l refuze. Sau să ceară un răgaz de gîndire pentru a discuta despre asta cu Elizabeth.

Însă ea se trezi că se apleacă nerăbdătoare către el, pînă cînd chipurile lor rămaseră despărțite de numai cîțiva centimetri.

— O, da, spuse ea. Da, te rog, milord.

21

Mă întreb, zise ducele de Portfrey, de ce ar fi interesat domnul Calvin Dorsey de persoana ta, Miss Doyle.

Elizabeth și Lily făceau parte dintr-un grup de persoane pe care ducele îi invitasă să i se alăture în loja sa la teatru. Lily fusese încântată de eleganța somptuoasă a teatrului, de publicul din celelalte loje, de la parter și de la balcoane, precum și de primul act al piesei. Se simțise transpusă într-o altă lume imediat după începerea spectacolului și se identificase cu personajele de pe scenă, trăind viețile acestora o dată cu ei. Însă acum era un antract, iar loja se umpluse de vizitatori veniți să o salute pe Elizabeth sau pe ceilalți membri ai grupului – și să o privească mai de aproape pe celebra Lily Doyle.

Alteța sa nu pierduse timpul cu sporovăiala de prisos, și îi sugerase lui Lily să-l însoțească într-o scurtă plimbare în afara lojei.

– Ce interes ar putea manifesta cineva față de mine, Alteța voastră? spuse ea, ca răspuns la remarcă acestuia. Potrivit standardelor înaltei societăți, eu sînt o nimeni.

– El nu a avut niciodată o afinitate specială față de femei, spuse Alteța sa, și nici nu a adoptat un comportament deosebit de galant față de acestea. Însă pe tine te-a căutat în două ocazii distincte, din cîte știu eu.

– Alteță, zise Lily, cred că această problemă nu vă privește.

– Ah, acea străfulgerare a ochilor și acea ridicare bruscă a bărbiei, zise el, scuturînd din cap. Lily, ce poți face cînd... Ei, nu mai contează.

– În plus, domnul Dorsey s-a interesat mai degrabă de contele de Kilbourne decît de mine la Gunter's. A spus că s-ar fi dus personal în Leicestershire acum cîteva săptămîni dacă ar fi știut că lordul se afla acolo.

– Kilbourne a fost în Leicestershire? întrebă ducele.

– La Levenscourt, spuse Lily, unde a crescut tatăl meu; bunicul meu era grăjdar acolo.

– Mai este în viață?

– Nu, a murit înaintea tatălui meu, apoi a murit și fratele tatălui meu.

– Ah, deci nu a mai rămas nimeni. Îmi pare rău.

– Doar o mătușă și doi veri.

– Soția mea era din Leicestershire, spuse ducele. Știi că eu am fost cîndva căsătorit, Lily? Ea a crescut la Nuttall Grange, la cîteva mile de Levenscourt. Calvin Dorsey era vărul ei. Iar mama ta a fost cîndva slujnica ei personală.

Lily se opri brusc, cercetîndu-l cu privirea. Nici măcar nu-i observă pe cei din jurul său, care aproape se lovira de ei, astfel că se văzură nevoiți să-i ocolească. Dintr-o dată, fără a ști precis din ce motiv, se simți cuprinsă de teamă.

– De unde știți? îl întrebă ea aproape șoptit.

– Am vorbit cu sora ei. O altă mătușă.

În ultima săptămînă, Lily aflase cîte ceva în privința originii părinților săi. Și tocmai descoperise că amîndoi aveau rude încă în viață. Deci nu era chiar atît de singură pe lume pe cît crezuse. Însă, în loc să se bucure, era cuprinsă de neliniște – ba chiar de ceva mai rău decît o simplă neliniște. Însă nu își putea da seama exact ce sentiment o domina. De ce anume – sau de *cine* anume – se temea?

– Cred că este timpul să ne întoarcem în lojă, Lily, îi spuse Alteța sa. În curînd va începe actul al doilea.

Lily ținea foarte mult la Elizabeth care, după părerea ei, personifica toate calitățile unei adevărate lady. Lily o respecta și o admira. În același timp, ea era conștientă de faptul că este angajata lui Elizabeth, o angajată care nu făcea mai nimic pentru a-și justifica salariul extrem de generos. Tot ce-i cerea Elizabeth în acest sens era ca Lily să fie cît mai conștiincioasă la lecțiile la care ea însăși visase, și să-și etaleze cunoștințele proaspăt dobîndite participînd alături de ea la diferite evenimente mondene.

Lily muncise din greu, nu numai pentru ea, dar și de dragul patroanei sale. Iar rezultatele o mulțumeau, chiar dacă

lentoarea cu care erau obținute unele dintre ele o cam dezamăgea. Însă, uneori, se simțea copleșită de nostalgia vechiului său stil de viață. Simțea dorința imperioasă de a ieși din casă, de a ajunge în sînul naturii, de a dispărea în propria sa lume de liniște interioară. Hyde Park nu înlocuia cu prea mult succes mediul rural, avînd în vedere faptul că era înconjurat de cel mai mare și mai aglomerat oraș din lume. Și aproape pe tot parcursul zilei, el era o zonă de relaxare la modă pentru *beau monde*, ai cărei membri se plimbau pentru a vedea și a fi văzuți, și pentru a-și împărtăși ultimele zvonuri. Însă Lily nu se bucurase aproape niciodată de condiții idilice în care să savureze lumea naturii. Se obișnuise să vadă doar ceea ce dorea, izolîndu-se de lumea înconjurătoare pentru cîteva clipe prețioase. Iar Hyde Park la primele ore ale dimineții era foarte aproape de un loc idilic.

De mai multe ori de cînd sosise la Londra, Lily se furișase singură din casă imediat după răsăritul soarelui pentru a se bucura de o oră de liniște și singurătate înaintea începerii lecțiilor. Ea nu-i spusese nimic lui Elizabeth, iar dacă patroana sa știa, nu-i dăduse de înțeles acest lucru. Evident, dacă ar fi recunoscut că știe, ar fi insistat ca Lily să fie însoțită de o slujnică sau de un valet. Iar această măsură ar fi distrus tot efectul.

Lily plecă în parc și în dimineața de după spectacolul de teatru. Era o dimineață răcoroasă, puțin cețoasă, care prevestea însă o zi încîntătoare. În jurul ei nu se vedea aproape nimeni. Lily evită aleile și o luă direct prin iarba plină de rouă. Se simți tentată să-și scoată pantofii și ciorapii, însă nu făcu acest lucru. Din păcate, trebuia respectate anumite norme de bună-cuviință. În fond, parcul nu era *chiar* gol. Mai erau cîteva oameni de afaceri care se grăbeau către locul de muncă, iar din cînd în cînd cîte un călăreț galopa ușor pe alei. Lily își dădu capul pe spate pentru a privi către vîrfurile copacilor și inspiră adînc. Încercă să-și limpezească mintea, în care neliniștea și buna dispoziție se amestecau într-o

măsură atît de supărătoare încît ea se trezise de nenumărate ori de-a lungul nopții – și avusese din nou acel vechi coșmar.

Nu putea înțelege de ce o speriaseră atît de tare lucrurile aflate în seara precedentă. Poate fiindcă se obișnuise să creadă că nu are nici o rudă apropiată. De la vîrsta de șapte ani, singura sa rudă fusese tatăl său – o stîncă de siguranță cît timp a trăit, însă unica stîncă. Iar acum apăreau o mulțime de rude: două mătuși, doi veri, plus două cunoștințe care aveau o strînsă legătură cu domeniul unde mama sa fusese slujnică. Lily nici măcar nu știuse că mama sa lucrase ca slujnică. Însă ea fusese slujnica personală a verișoarei domnului Dorsey și a soției ducelui de Portfrey.

De ce se simțea neliniștită în privința acestor lucruri? Nici în dimineața următoare Lily nu reuși să descopere vreun răspuns. Încercă să-și alunge această senzație.

Știa foarte bine de unde provine starea ei de bună dispoziție. Neville reușise să adune un grup pentru a-i însoți la Grădinile Vauxhall peste trei seri. Ea ar fi fost încîntată numai la gîndul că se va plimba în acele celebre grădini ale plăcerii, cugetă Lily. Însă... ei bine, nu doar gîndul de a le vizita o emoționase într-atît de tare, încît să nu mai poată dormi cum trebuie. Ea auzise că Grădinile Vauxhall erau un loc romantic, cu alei mărginite de copaci și luminate de felinare, și cu cărări mai intime, cu separeuri, concerte, balet și focuri de artificii.

Iar ea urma să meargă acolo peste numai cîteva seri împreună cu Neville. Grupul avea să fie format din opt persoane, însă asta nu însemna nimic pentru Lily. Știa că el îi invitasese pe ceilalți șase doar fiindcă nu putea s-o însoțească numai el.

Se întreba dacă el se gîndise să petreacă împreună o seară romantică, și dacă ea va accepta acest lucru. Încă nu se hotărîse.

În timp ce se plimba prin parc, ea încercă să-și alunge din minte vechile argumente. Își ținea fața ridicată și asculta

cîntecul păsărelelor care ciripeau în cor. Încercă să se concentreze asupra prețioaselor clipe prezente.

Se hotărî să poarte medalionul cînd vor merge la Vauxhall. El va observa și-și va aminti că ea îi spusese că-l va purta pentru prima dată cu o ocazie specială.

Însă era oare pregătită să-i transmită un astfel de semnal?

Inspiră aerul umed, îmbibat cu mirosul puternic de iarbă și ascultă sunetul îndepărtat al trapului unui cal.

Dacă ducele de Portfrey discutase cu sora mamei sale, atunci și el trebuie să fi fost recent în Leicestershire. În fond, de ce nu? El fusese căsătorit cu o femeie care crescuse acolo. Poate că ținuse legătura cu familia ei.

Calul se apropia din spate, iar viteza se întetise pînă aproape de galop. În cele cîteva ocazii în care călărise, lui Lily i se păruse minunată această experiență. Se gîndi că ar fi preferat să zboare de-a lungul aleilor din Hyde Park călare pe un cal.

Iar în acea clipă se petrecură simultan trei lucruri: sunetul copitelor calului deveni înăbușit, ca și cum ar fi călcat acum prin iarbă, cineva scoase un țipăt, iar Lily avu din nou acea senzație de groază ce-i îngheță sîngele-n vine și îi împietri judecata. Cînd își întoarse capul, ea văzu cum calul și călărețul aproape ajunseseră deasupra ei. Instinctiv, se întoarse brusc și căzu la pămînt. Calul tropăi pe lîngă ea și își continuă drumul în galop.

Țipătul se repetă, iar o tînără slujnică se apropie în fugă prin iarbă, lăsînd să-i cadă din mînă un coș mare. În același timp își făcură apariția și doi bărbați, unul îmbrăcat ca un muncitor, iar celălalt părăind mai degrabă un neguțător prosper. Lily zăcea amețită pe iarba umedă, privindu-i.

– O, miss. Fata se lăsă în genunchi lîngă Lily. O, miss, ați murit?

– E șocată, nu moartă, fată aiurită ce ești, zise muncitorul. Sînteți rănită, miss?

– Nu, răspunse Lily. Nu cred. Nu știu.

– Mai bine rămîneți nemișcată, domniță, zise iute negustorul, pînă vă asigurați că n-ați pățit nimic. Încercați să vă reglați respirația și apoi vedeți dacă vă simțiți picioarele.

– Bruta! exclamă slujnica, privind în urma calului și a călărețului ce se făceau nevăzuți. Nici măcar nu se uita pe unde merge. Cre'că nici nu și-a dat seama că era să omoare pe cineva.

– Nici că-i pasă, adăugă muncitorul pe un ton cinic. Nobilii ăștia nu se sinchisesc dacă rănesc pe careva, atîta vreme cît nu pățește nimic calul de sub ei. Haideți, miss, vreți o mîină de ajutor să vă ridicați?

– Las-o puțin, zise negustorul. Domniță, nu sînteți însoțită de slujnică?

În mintea lui Lily tocmai prindea contur gîndul că scăpase – din nou – de la moarte ca prin urechile acului. Încă nu era conștientă de diferitele jolituri suferite în căderea sa sîngace.

– Mă simt bine, spuse ea. Vă mulțumesc.

– Parcă venea din fundul iadului, îi informă slujnica, cu pelerina aia neagră fluturîndu-i în spate. Nu i-am văzut fața. Poate că nici nu *avea* față. Ooo, poate era chiar dracu'!

– Nu fi năroadă, fato, o apostrofă muncitorul. Deși nu știu de ce purta o glugă pe cap într-o dimineată ca asta – decît dacă nu cumva era o femeie, și nu voia s-o vadă careva călărind ca bărbații și s-o recunoască. Nobilii ăștia sînt tare ciudați, după părerea mea.

Negustorul o ajută pe Lily să se ridice în picioare și îi ceru să se sprijine de brațul lui cîteva momente pentru a se asigura că o țin picioarele.

– Domniță, îmi permiteți să vă duc pînă acasă? o întrebă el.

– O, vă mulțumesc, răspunse ea. Dar nu e nevoie. Mă simt bine, doar puțin udată de rouă. Vă mulțumesc tuturor, și vă sînt foarte recunoscătoare.

– E în ordine, dacă sînteți sigură, zise negustorul, apoi scoase un ceas dintr-un buzunar al vestonului, se încruntă și

afirmă că este cu atât mai bine avînd în vedere faptul că întîrziase deja la o întîlnire.

Lily se întoarse singură acasă și reuși să ajungă în camera sa fără să fie văzută de Elizabeth sau de vreunul dintre servitori. Își scose hainele ude, apoi o chemă pe Dolly și, zîmbindu-i fermecător, îi spuse că fusese în parc și alunecase în iarbă, dar că ar prefera să nu se afle despre mica sa escapadă. Dolly se alătură bucuroasă acestei conspirații și promise că buzele îi vor fi pecetluite, apoi începu să-i povestească plină de entuziasm despre noua sa relație cu vizitiul chipeș al lui Elizabeth.

Lily își spuse că fusese un accident, începînd să resimtă efectele dureroase ale julturilor. Un călăreț neatent ieșise de pe alee și nici măcar nu o observase.

Călărețul purtase o pelerină neagră – *cu gluga trasă pe cap*.

Probabil că toți gentlemanii din țară dețineau cel puțin o pelerină de culoare închisă. Iar dimineața fusese răcoroasă, deși nu tocmai rece.

Și era foarte posibil ca *el* să fi fost de fapt o *ea*.

Fusese un accident.

Dar întrevedea posibilitatea să nu fi fost.

La fel ca acel bolovan prăvălit din vîrfurile stîncii de la Newbury.

Lucrurile progresau lent, asta dacă se putea vorbi de un progres. Neville nici măcar nu o văzuse zilnic pe Lily de cînd sosise în oraș. Iar cînd o zărise, întîlnirea se produsese la vreun eveniment monden, cînd ea stătuse lipită de Elizabeth, iar buna creștere îl împiedicase să-i răpească prea mult timp.

Ei erau urmăriți în continuare cu aviditate ori de cîte ori apăreau împreună. Joseph îl informase că, în cele mai multe saloane, acesta constituia subiectul principal de conversație. Se spunea chiar că se înregistraseră două pariuri legate de ei la White's Club. Unii gentlemenii pariaseră pe

probabilitatea sau improbabilitatea ca el să se căsătorească din nou în răstimp de un an, iar alții – sau poate aceiași – eventualitatea unei căsătorii cu Lauren în același interval de timp.

În particular, Joseph era amuzat de întreaga poveste, însă în mod oficial el o considera o mare plictiseală, că nimeni nu se declara mai neinteresat decât marchizul de Attingsborough.

Însă Neville intenționa să renunțe la precauții în timpul serii petrecute la Vauxhall. Avea de gînd să profite la maximum de acel decor natural. Deși rezervase un separeu și invitasese un grup de cunoștințe, el plănuia totuși să petreacă ceva timp singur cu Lily. O curtase extrem de discret și de precaut vreme de aproape două săptămîni, iar la Vauxhall avea intenția să-i facă o curte mai asiduă. Și spera ca eforturile sale să fie încununate de succes. Își amintea de după-amiaza petrecută la bijutier și la Gunter's aproape cu respirația tăiată. Ea fusese relaxată și fericită în acea după-amiază – fericită că este cu el.

Se ruga ca vremea să rămîină frumoasă.

Iar rugile i-au fost ascultate. Ziua fusese călduroasă și senină, chiar dacă bătuse puțin vîntul. La căderea serii, vîntul scăzu în intensitate parcă pentru a le crea condiții cît mai favorabile.

Traversară Tamisa cu barca – un mijloc mai lent, dar de departe mai pitoresc de a ajunge la Grădinile Vauxhall. Neville luă loc în barcă lîngă Lily, în vreme ce Elizabeth se așeză în fața lor – Portfrey, care plecase din oraș vreme de cîteva zile, fusese așteptat să se întoarcă în cursul zilei, dar încă nu apăruse. Joseph stătea în spate, flirtînd discret cu Lady Selina Rawlings, actuala sa pasiune, și prezentă la acea ocazie sub supravegherea lui Elizabeth. Căpitanul Harris și soția lui erau așezați la pupa bărcii. În apă se reflectau luminile colorate ale grădinilor, în vreme ce întunericul devenea tot mai dens.

– Ei bine, Lily? Neville își aplecă capul către ea pentru a-i citi expresia de pe chip.

– Este fermecător, spuse ea.

Și așa era – un farmec ce avea să-i cuprindă în mrejele sale pînă la sfîrșitul serii.

În clipa în care intrară în Grădinile Vauxhall, el o luă pe Lily de un braț și pe Elizabeth de celălalt, și se îndreptară împreună către separeul pe care-l rezervase, în zona unde se aflau și celelalte separeuri, precum și fosa orchestrei. Era una dintre acele nopți în care urma să se danseze.

– Ai mai dansat pînă acum sub stele, Lily? o întrebă el după ce îi așezase pe toți în separeu și comandase mîncare și băuturi.

– Desigur. Nu-ți mai amintești cît dansam împreună?

În armată? Da, acolo se dansase mult. Ofițerii aveau dansuri proprii, mai organizate, mai formale, dar nici pe departe la fel de plăcute, după părerea lui Neville, ca acelea desfășurate în jurul focurilor de tabără sau în vreun hambar rudimentar. Uneori, el stătea deoparte pentru a privi. Nu își deranjase niciodată oamenii încercînd să li se alătore și solicitînd o parteneră în condițiile în care nu existaseră nici pe departe suficiente femei pentru a dansa toți.

– Ba da, îmi aduc aminte. Îi zîmbi. Dar ai mai *valsat* sub stele? Cunoști pașii de vals?

– Nu am voie să dansez vals. Trebuie mai întîi să primesc acest drept de la una dintre patroanele de la Almack – deși îndrăznesc să spun că acest lucru nu se va întîmpla vreodată.

El se apropie mai mult de ea și îi șopti la ureche:

– Acesta nu este un bal oficial, Lily. Regulile nu se aplică într-un asemenea loc. Iar în această seară vei valsa – cu mine.

Ochii ei îi spuseră că și ea își dorea asta. Și îi mai spuseră și alte lucruri. În ei se putea citi o anumită profunzime a dorinței, iar el era sigur că nu se înșală în această privință.

În clipa aceea îi observă medalionul.

- Aceasta este prima dată când îl porți? o întrebă el, atingîndu-l în treacăt.

- Da, spuse ea.

- Așadar, aceasta este ocazia specială, Lily? Privirile li se încrucișară.

- Da, Neville.

Straniu, se gîndi el, cum numele său pe buzele ei se transformă în cel mai trandru cuvînt de alint.

Pentru o vreme, ei nu mai putură vorbi între patru ochi. Mîncarea și băuturile sosiseră, orchestra începuse să cînte, iar conversația căpătă un caracter general.

Cînd începu să se danseze, Neville o conduse pe ringul de dans mai întîi pe Elizabeth, apoi pe doamna Harris. Însă al treilea dans era un vals, iar vremea socializării luase sfîrșit. Se prefigura un episod romantic.

- Nu poți ști, spuse Lily, așezîndu-și o mînă pe umărul lui și pe cealaltă în mîna lui în momentul în care orchestra începu să cînte, cît de mult mi-am dorit să valsez - poate fiindcă am crezut că nu o voi face niciodată.

- Cu mine, Lily? șopti el. Ai visat să valsezi cu mine? Ochii fetei se măriră.

- Da, zise ea. O, da. Cu tine.

El nu mai spuse nimic. Era o vreme pentru cuvinte și o alta pentru a simți, pur și simplu. Aerul era rece, iar luna și stelele străluceau deasupra lor. Însă natura de la Vauxhall se armoniza perfect cu frumusețea creată de om, a sunetelor produse de orchestră și a culorilor felinarelor ce se legănau ușor în copaci.

Iar în brațele lui se afla femeia, micuță, bine proporționată și delicată, zîmbindu-i și privindu-l în ochi pe tot parcursul dansului fără a se simți stingherită și fără a simula indiferența.

- Ei bine? o întrebă el cînd valsul se apropie de sfîrșit. Este un dans atît de periculos pe cît se spune, Lily?

- O, zise ea, chiar mai periculos.

Amîndoi rîseră încet.

– Vrei să ne plimbăm? o întrebă el.

Lily dădu aprobator din cap.

– Trebuie să-i luăm pe toți cu noi, spuse el, conducînd-o înapoi către separeu. Însă cu puțină ingeniozitate, Lily, cred că putem scăpa de ei cît de curînd.

Lily nu formulă nici o obiecție.

Ea nu se înșelase. O, nu se înșelase deloc. El se căsătorise cu ea din obligație. O tratase cu amabilitate după ce ea ajunsese în Anglia pentru că era un om bun. Și făcuse dragoste cu ea fiindcă el profita la maximum de orice situație în care se găsea. Se oferise să o ia din nou de soție după ce aflase că nu sînt căsătorii legitime pentru că simțise obligația, datoria de onoare de a proceda astfel. Existase și ceva iubire, desigur, așa cum îi spusese și el, iar ea nu se îndoise de asta.

Însă acum era vorba de iubire, pur și simplu. Nu mai exista nici o obligație. Ea îl eliberase, iar de atunci își construise o viață proprie și își însușise anumite deprinderi menite s-o ajute să trăiască fără a depinde de mărinimia cuiva și să-și cîștige singură existența.

Iar el o curta acum pentru simplul motiv că o iubea.

Ea nu mai avea nici urmă de îndoială. Și nu va mai ridica între ei nici un obstacol. Poate că nu va fi niciodată egala lui în ochii lumii, însă ea știa acum că poate trăi în lumea lui fără să se mai simtă stînjenită, căci dobîndise mult mai multă încredere în sine. Gîndul la Newbury Abbey n-o mai umplea de disperare.

Nu se va mai opune dorințelor lui.

Astfel, pe cînd se plimbau de-a lungul aleii mărginite de copaci și luminate de felinare împreună cu marchizul și Lady Selina, ea nu protestă în nici un fel la manevrele aproape comice ale celor doi domni de a orienta cuplurile în direcții opuse. La rîndul său, nici Lady Selina nu avu vreo obiecție.

– Vezi tu, Lily, spuse Neville după ce o luă pe una

dintre cărările mai înguste și mai întunecate, aceste zone sînt destinate special pentru îndrăgostiți.

– Da, spuse ea. Sînt o adevărată încîntare.

– Și au fost făcute suficient de înguste, pentru ca doi oameni să meargă fie unul în spatele celuilalt, fie ținîndu-se în brațe.

– Nu putem vorbi dacă mergem în șir indian, zise ea, zîmbind către întunericul din față.

– Exact. El îi înlănțui umerii cu brațul și o trase lîngă el. Ea nu avea unde să-și țină brațul decît în jurul taliei lui. Apoi descoperi că era mai comod să-și sprijine capul de umărul lui.

Lily avea o senzație stranie de izolare, chiar dacă se mai puteau auzi încă muzica orchestrei și vocile celor din grădină. Mai exista cîte un felinar atînat într-un copac, însă cărarea era luminată în principal de razele lunii.

După ce parcurseră o bucată de drum de-a lungul cărării, pașii li se răriră în mod inevitabil, apoi cei doi se opriră. El o întoarse cu fața spre sine, iar ea se trezi sprijinindu-se comod cu spatele de trunchiul lat al unui copac.

– Lily, spuse el, fixîndu-i capul între brațele cu care se sprijinea de copac, dacă vrei ca totul să se oprească aici, trebuie să-mi spui acum, draga mea.

Ea își ridică mîna și îi urmări cicatricea de pe față cu vîrfurile unui deget.

– Nu-ți spun nu, îi șopti ea.

El o sărută, atingînd-o la început doar cu gura. Ea se gîndi că este un sărut izvorît din iubire, și își așeză mîinile pe umerii lui, apoi îi înlănțui gîtul cu brațele. Nu putea exista vreun alt motiv, pentru nici unul din ei. Doar iubirea. Își despărți buzele și îl sărută la rîndul său, cu tandrețe.

El își înălță capul și își coborî brațele pentru a o înlănțui, lipindu-i trupul de al lui. Ea abia îi putea distinge chipul, căci el avea luna în spate, însă i se păru că îl vede zîmbind.

– Asta, spuse el, atingîndu-i buzele cu gura în timp ce vorbea, trebuia să se întîmple încă din prima clipă, Lily.

Ea nu îl întrebă la care primă clipă se referea – la clipa în care se cunoscuseră, la clipa în care intrase în biserica din Newbury, la prima clipă a nașterii lumii? Poate că se referise la toate acestea. Și avea dreptate. Asta trebuia să se întâmple dintotdeauna.

El îi sărută gura, ochii, tâmpilele. Îi acoperi cu sărutări maxilarul, pînă către bărbie. Apoi o sărută din nou pe gură, șoptindu-i vorbe de alint.

Atmosfera romantică începea să se destrame. Ea îi putea simți conturul familiar al corpului lui lipit de al ei. Putea simți gustul vinului pe care el îl băuse mai devreme pe buzele și limba lui. Putea auzi cum i se accelerează respirația și îi simțea dorința din ce în ce mai puternică apăsînd-o pe abdomen. Iar trupul ei răspunse – o făcuse după prima atingere a buzelor lui. Simțea cum pîntecele îi pulsează, transmițîndu-i o senzație caldă de-a lungul părții interioare a coapselor, și se lipea de el într-o nevoie imperioasă de a se apropia cît mai mult. Neville. Îl dorea cu fiecare fibră a ființei sale.

Însă, dintr-o dată, el își înalță capul și brațele deasupra ei, și înțepeni astfel, încercînd să detecteze sunetele din jurul său. Chiar și în întuneric, ea putea vedea încruntarea de pe chipul lui.

Lily nu era sigură dacă auzise și ea vreun zgomot, în afara celui depărtat al veseliei. Însă fu din nou cuprinsă de acea teamă groaznică, atunci cînd el se întoarse cu spatele la ea pentru a privi către copacii din cealaltă parte a cărării. Ea nu era sigură dacă zărise o siluetă într-o pelerină întunecată ațintind un pistol. Totul se petrecuse mult prea rapid.

Neville se întoarse brusc către ea și o trase rapid în spatele copacului, protejînd-o cu corpul său. Sunetul păru să se audă ulterior. Glonțul n-o nimerise, se gîndi ea în timp ce el o apăsa dureros de trunchiul copacului, întors cu spatele către ea. Însă zgomotul încă îi mai răsuna în urechi.

Se simți sufocată. Mîinile lui erau întinse în spatele lui, ținînd-o de ambele părți. Abia mai putea respira, însă chiar

și așa, îi era recunoscătoare pentru protecția pe care i-o oferise. În lipsa acesteia, ea s-ar dezintegra, cuprinsă de o spaimă nebună.

Îl putea auzi gîfîind din greu, deși încerca să-și țină respirația pentru a nu atrage atenția asupra sa. Și știi că ea constituie o piedică pentru el. Dacă n-ar fi fost nevoit să o protejeze, el s-ar fi putut mișca, ar fi putut pleca pe urmele atacatorului în loc să-l aștepte pe acesta să-i găsească.

I se păru că au rămas acolo într-o tensiune insuportabilă vreme de cinci minute, poate chiar zece, deși ea se gîndi mai tîrziu că nu s-ar fi putut scurge mai mult de unul sau două minute. Apoi se auziră rîsete, iar ea își dădu seama cu o ușurare ce-i înmuie genunchii că cineva se apropia pe cărare – de fapt, mai multe persoane.

Erau două perechi. În momentul în care ajunseră în dreptul copacului, apoi îl depășiră, Neville o apucă strîns de mîină și o trase pe cărare. Începură să meargă în spatele celor două cupluri care erau atît de vesele încît nici nu păreau să-și fi dat seama că grupul lor se mărise.

– Te duc înapoi la Elizabeth, zise Neville, înlănțuind-o cu brațul cînd ajunseră pe alea principală. Apoi mă întorc să-l găsesc pe nenoro... Se întrerupse la timp. Respira zgomotos.

Însă Lily, prinzîndu-l cu un braț în jurul taliei de teamă să nu leșine, simți brusc ceva – ceva cald, umed și lipicios.

– Te-a nimerit, spuse ea. Apoi adăugă, cuprinsă de panică: Neville, ai fost *împușcat*!

– Nu e nimic, șuieră el printre dinții pe care ea știa că și-i încheștase. Apoi el mări pasul.

Însă în momentul în care se apropiară de separeu, el îi dădu drumul și aproape o împinse către Elizabeth care stătea speriată în afara separeului alături de ducele de Portfrey.

– Ia-o, zise Neville cu o voce dură. Ia-o de-aici. Du-o acasă.

Apoi se prăbuși leșinat la picioarele lor.

Cînd Neville își reveni, zăcea cu fața în jos pe un pat ce nu-i aparținea. Brațele îi erau întinse lateral, iar cineva îl ținea strîns de ambele încheieturi. Își dădu seama că este dezbrăcat, cel puțin de la brîu în sus. Iar umărul drept îl dureau groaznic.

Știa din experiență ce se petrece.

– La dracu’! Era vocea lui Joseph, ce-i strîngea încheietura mîinii drepte ca într-o menghină. N-ai fi putut să mai dormi cîteva minute, Nev? Să te bucuri de lumea viselor?

– Ai putea să-mi eliberezi mîna din strînsoarea asta infernală? N-am de gînd să mă zbat. Cine-i măcelarul?

– Doctorul Nightingale este medicul meu personal, Neville. Vocea lui Elizabeth era ca de obicei calmă. Glonțul ți-a rămas în umăr.

Iar dr. Nightingale făcuse deja o primă tentativă de a-l scoate. Neville înțelese că asta îl trezise din somn, și se prinse puternic de marginea saltelei. În aceeași clipă își deschise ochii. Avea capul întors într-o parte, astfel că descoperi că cea care-l ținea de mîna stîngă era Lily.

– Ieși de-aici, îi spuse el.

– Nu.

– Soțiile ar trebui să-și asculte soții.

– Tu nu ești soțul meu.

– Și, desigur, tu ai văzut lucruri cu mult mai înfiorătoare pe cîmpul de luptă. Asta e o nimica toată pentru tine. Ce prostie din partea mea să încerc să te feresc de un leșin.

– Într-adevăr, aprobă ea.

Medicul, cu mult mai nepriceput la o asemenea operație decît chirurgii de pe front, făcu o nouă încercare de a detecta glonțul provocîndu-i o durere cumplită. Neville își aținti

privirea asupra lui Lily pînă în clipa în care durerea amenință să-l înfrîngă, apoi închise ochii și scrîșni din dinți.

– Aaa! exclamă satisfăcut dr. Nightingale.

– L-a găsit! Joseph respira sacadat, de parcă tocmai ar fi alergat o milă cu un taur dezlănțuit pe urmele sale. A ieșit, Nev.

– Și fără ca osul sau tendonul să fie afectat, din cîte-mi dau seama, adăugă doctorul.

Însă durerea nu scăzu semnificativ. Se simțea cufundat în ea, privind realitatea din adîncurile sale. Însă văzu, în clipa în care își redeschise ochii, că mîna lui Lily se mutase de pe încheietura lui și era practic strivită în mîna sa. Vreme de cîteva secunde mîna sa păru blocată, însă treptat, el și-o relaxă pentru a i-o elibera pe a ei. Observă cu o detașare curioasă că degetele ei erau albe și strîns unite, astfel că pentru scurtă vreme ea nu putu să le miște sau să le separe. Era uimitor că nu i le rupsesse pe toate, însă ea nu scosesse nici un sunet.

Lily se întoarse cu spatele, apoi reveni către el, iar Neville simți o cîrpă răcoroasă și umedă pe fața sa înfierbîntată.

Joe vorbea, însă Neville nu-l putea urmări. Doctorul era în continuare ocupat cu umărul lui și se părea că Elizabeth îl ajută. Neville o urmări pe Lily cum acționează, tăcut și eficient, așa cum făcuse mereu după o bătălie sau un asalt, înmuind cîrpa, storcînd apa în exces și apăsîndu-i-o ușor pe față sau pe gît.

– A fost prins? întrebă el într-un tîrziu, amintindu-și brusc că fusese la Vauxhall, că o sărutase pe Lily pe una dintre aleile întunecate, că se gîndise la actul foarte indiscret de a o împinge printre copaci pentru a-și desăvîrși îmbrățișarea, apoi cum identificase acea senzație stranie de furnicătură de-a lungul șirei spinării cu acel tip de avertizare dată de un al șaselea simț în privința pericolului, pe care și-l dezvoltase în timpul anilor petrecuți ca ofițer. Poate că auzise pocnitura produsă de ruperea unei crenguțe fără să-și dea

seama. Își aminti că zărise o siluetă îmbrăcată într-o pelerină ce dădea tîrcoale printre copaci în partea opusă a potecii și care ațintise un pistol către ei. Își aminti că sărise într-o parte pentru a o proteja pe Lily și că încasase un glonț ce ar fi ucis-o cu siguranță. L-a prins cineva pe nenorocitul ăla? Întrebă el din nou, amintindu-și tardiv de prezența lui Elizabeth și a lui Lily.

– Harris și Portfrey s-au repezit pe urmele lui, zise marchizul, alături de o mică armată formată ad-hoc din alți bărbați, Nev. Pun pariu că Vauxhall s-a golit cît ai clipi din ochi. Totuși, mă îndoiesc că l-a găsit cineva pe pistolar. Lily a spus că era un bărbat îmbrăcat într-o pelerină închisă la culoare. Probabil că vreo cincizeci de bărbați se potriveau acestei descrieri, inclusiv eu și cu Portfrey.

– Ați fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, Neville, zise Elizabeth pe un ton calm. Gata, doctorul Nightingale a terminat. Lily, fii amabilă și condu-l, în timp ce eu și Joseph o să-l ajutăm pe Neville să-și scoată restul hainelor și să îmbrace o cămașă de noapte.

– Nu, spuse Lily, rămîn aici.

– Lily, draga mea...

– Rămîn aici, repetă ea.

Neville ghici că doctorul fu condus de Elizabeth. Pentru el urnară cîteva minute de coșmar, ce i se părură mai degrabă ore, în care Lily și vărul lui îl dezbrăcară și reușiră cumva să-l îmbrace în cămașa de noapte a cuiva, apoi îl ridicară de pe pat pentru ca prosoapele pe care zăcuse să poată fi luate, iar lenjeria de pat aranjată cum se cuvine. Apoi urmă chinul de a fi întins la loc. El fusese rănit de mai multe ori în timpul anilor petrecuți pe front, dar de fiecare dată descoperca că nu-și mai amintea pe deplin chinurile suferite.

Își putea auzi hîrîitul propriei respirații. Se gîndi că, dacă se va concentra asupra ritmului acesteia, va putea să controleze oarecum situația.

– N-ar fi trebuit să-l întindem pe spate, zise Joseph.

– Ba da, răspunse Lily. Îi va fi mai bine așa. Neville, trebuie să iei acest laudanum pe care ți l-a lăsat doctorul.

– Du-te naibii, zise el, apoi își deschise brusc ochii. Iartă-mă, te rog.

Buzele ei se deschiseră într-un zîmbet.

– Îți susțin eu capul, zise ea.

El evitase întotdeauna să ia orice fel de medicamente. Însă acum înghiți supus toată doza de laudanum, ca pedeapsă pentru ceea ce-i spusese.

Apoi fu învăluit de o ceață de durere și de confuzie binecuvîntată. I se păru că în încăpere se află Elizabeth și Portfrey, deși nu-și deschise ochii atunci cînd auzi afirmația că nu se găsise nici urmă de vreun individ suspect înarmat cu un pistol. Apoi, în încăpere rămaseră doar Lily și Elizabeth, certîndu-se care dintre ele să-l vegheze în timpul nopții. Elizabeth decise că va sta în prima tură, iar îngrijitoarea în cea de-a doua. Nu era potrivit ca Lily să rămînă singură cu el în dormitor – dacă el și-ar fi putut reveni, i s-ar fi părut amuzantă această argumentație. Ea s-ar extenua. Era prea implicată sentimental pentru a fi o asistentă bună – se puteau aștepta la apariția febrei, situație în care calmul și o anumită detașare ar fi esențiale.

Lily nu invocă nici un fel de argumente, însă refuză pur și simplu să plece.

Cînd rămaseră singuri, el se afunda cu repeziciune într-o letargie profundă, însă își deschise ochii pentru a se convinge că nu mai era altcineva în cameră. Ea stătea lîngă pat, privindu-l. Purta și acum acea rochie aurie din mătase și voal cu care fusese îmbrăcată la Vauxhall.

– Doar nu vei sta lîngă pat toată noaptea în vreme ce eu dorm, îi spuse el – pînă și lui i se păru că vorbește nedeșlușit. Dacă ai de gînd să rămîi aici, scoate-ți rochia aceea și întinde-te lîngă mine. În fond, ești soția mea.

– Da, spuse ea, însă mintea lui era mult prea încețoșată pentru a înțelege ce anume aprobases ea.

Durerea se localizase, provocându-i o zvîcnire surdă în umăr. Își simțea limba grea. În partea sa stîngă detectă o căldură nouă și mîna micuță a cuiva în a lui.

Lily se trezi cînd lumina răsăritului se strecură în cameră – o cameră necunoscută. Simțea cum în partea sa dreaptă parcă ar fi dogorit un foc. Cineva vorbea.

Neville îi cerea scuze lui Lauren. Apoi îi spunea sergentului Doyle într-un limbaj încîntător de pitoresc ce prostie imensă făcuse acesta aruncîndu-se în calea unui glonț destinat altcuiva. Apoi comanda unei companii de soldați să rămîna pe loc în defileu, să ignore rafalele franceze ucigașe venite de pe dealurile din ambele părți și să caute actele de căsătorie pînă le vor găsi. Apoi îi spunea cuiva că o va prinde singură pe Lily la Vauxhall, oricît ar încerca Elizabeth să-l oprească.

Avea febră puternică, însoțită de delir.

Lily îi desfăcuse cămașa de noapte la piept și îl spăla cu apă rece la sosirea lui Elizabeth. Însă în afară de faptul că ridică din sprîncene la vederea lui Lily, îmbrăcată doar în furou și a jumătății de pat în care în mod evident se dormise, ea nu făcu nici un comentariu. Începu să o ajute în liniște pe Lily să-l îngrijească pe Neville, și îi spuse fetei că, deocamdată, anulase toate lecțiile.

Lily se opuse să părăsească încăperea pînă aproape spre seară. Știa din experiență că mult mai mulți oameni mureau din cauza febrei postoperatorii decît în urma rănilor propriu-zise. Deși rana făcută de un glonț în umăr nu era fatală, febra ar fi putut ucide. Nu avea de gînd să-l părăsească. Îl va îngriji pînă cînd el își va reveni sau va fi la căpățiul lui cînd va muri.

Însă Elizabeth avusese dreptate – era dificil să îngrijești un bărbat de care te leagă sentimente puternice. Cînd îl iubești atît de profund încît știi că moartea lui ar lăsa un gol imens în viața ta, un gol ce nu ar mai putea fi reumplut. Cînd știi că

el a fost împușcat de glonțul care te vizase pe tine. Și când nu înțelegi de ce s-a întâmplat asta.

Ea nu-i spusese niciodată că-l iubește – sau, cel puțin, nu-i mai spusese din noaptea nunții lor. Iar acum ar putea fi prea târziu. Și-ar fi putut mărturisi iubirea asta de zeci de ori de-a lungul zilei – ceea ce a și făcut – însă el era în stare de inconștiență.

Ea nu-i spusese niciodată că pînă în ultima clipă a vieții sale îl va considera soțul ei, indiferent dacă statul și Biserica o contraziceau – că va rămîne fidelă căsătoriei lor.

Spre sfîrșitul dimineții, el o prinse puternic de mînă.

– Ar fi trebuit să o țin lîngă mine în fruntea plutonului, nu-i așa? o întrebă el cu ochii lucindu-i din cauza febrei. Am greșit când le-am încredințat-o celor din mijloc. Ar fi trebuit să mor protejînd-o.

– Ai făcut tot ce ți-a stat în puteri, Neville, îi spuse ea, aplecîndu-se deasupra lui. Nimeni n-ar fi putut face mai mult de atît.

– Aș fi putut să o salvez de la... Crezi că este adevărat că există o soartă mai rea decît moartea? Aș vrea să fi murit pentru a o salva.

– Nimic nu este mai rău decît moartea, îi spuse ea. De această parte a mormîntului există mereu speranță. Cît timp am rămas în viață, am putut visa să mă întorc la tine. Te iubeam. Te-am iubit mereu.

– Nu trebuie să spui asta, Lauren. Te rog, draga mea, nu spune asta.

Elizabeth a reușit să o convingă în cursul după-amiezei să se întoarcă în camera sa, promițîndu-i în schimb că va fi de acord ca Lily să rămîină din nou să-l vegheze peste noapte. Dolly amenința să vină și să-și scoată stăpîna afară cu forța. O așteptau o baie fierbinte și un pat.

– Te trezesc dacă apare vreo schimbare, îi promise Elizabeth. El este rezistent, Lily. Va supraviețui.

Lily i-ar fi dat dreptate lui Elizabeth dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de Neville.

Spre surprinderea ei, se cufundă într-un somn profund și fără vise, de patru ore. Când o chemă pe Dolly, slujnica o informă că Alteța sa, ducele de Portfrey, îi cerea să-i acorde câteva minute în salon înainte de a se întoarce în camera bolnavului.

Lily se hotărîse să-și alunge din minte toate gândurile referitoare la cele întâmplate la Vauxhall. Desigur, acest lucru era mai simplu de spus decît de făcut, însă ea refuzase să se gîndească la acel mister înfricoșător. Nu-și putea permite să facă asta acum. Avea nevoie de toată forța psihică de care dispunea pentru Neville. Însă teama o cuprinsese din nou cînd află că ducele o așteaptă jos – și o dată cu ea, amintirea faptului că ducele apăruse brusc la Vauxhall între momentul în care ea și ceilalți plecaseră la plimbare și momentul întoarcerii lor. *Iar el purtase o pelerină lungă și neagră.*

Totuși, ea coborî în salon.

El traversă camera în grabă către ea, cu brațele întinse în față.

– Lily, draga mea, zise el. Chipul lui frumos era brăzdat de îngrijorare.

Lily se sprijini cu spatele de ușă și apucă strîns clanța cu ambele mîini la spate.

El își coborî brațele și se opri la cîțiva pași de ea.

– Nu am reușit să-l prindem. Îmi pare foarte rău. L-ai văzut, Lily? Ai reușit să-l privești bine? Îți mai amintești altceva în afară de pelerina întunecată și de pistol?

– Ai fost dumneata? șopti ea.

El o privi fix, părăind să nu înțeleagă.

– Ce? zise el.

– Dumneata l-ai împușcat pe Neville? De această dată vorbi răspicat.

El rămase tăcut pentru un timp, aparent îndelungat.

– Ce te face să crezi că eu l-am împușcat? o întrebă el.

– Dumneata ai fost pe alea cu rododendroni, zise ea. Tot dumneata ai fost și în pădure? Și tot dumneata ai împins bolovanul de pe stîncă în încercarea de a mă ucide? Dumneata ai încercat să mă lovești cu calul în Hyde Park? Știu că la Vauxhall eu am fost cea vizată, nu Neville. Dumneata ai fost?

În mod straniu, se simțea foarte calmă. Observă însă că fața bărbatului pălise îngrozitor.

– A încercat cineva să te ucidă la Newbury? o întrebă el. Și în Hyde Park?

– Am observat o siluetă pe alea cu rododendroni, stînd nemișcată și căutîndu-mă – eu eram într-un copac. Apoi, am coborît pe alee și am dat peste dumneata. De ce îmi dorești moartea?

El își acoperi ochii deja închiși cu mîna.

– Există o singură explicație, murmură el. Deschise ochii și o privi. Dar cum naiba să-ți dovedesc? Clipi, și o privi cu mai multă seriozitate. Lily, n-am fost eu. Îți jur. Nu-ți vreau răul. Dimpotrivă. Dacă ai ști... Ducele scutură din cap. Nu am nici o dovadă... în nici o privință. Te rog, crede-mă că nu am fost eu.

Dintr-o dată, bănuielile sale i se părură ridicole. N-avea nici o bază. Însă, pe de altă parte, și ideea că cineva dorește să o ucidă era ridicolă. Și nu se putea aștepta ca un potențial ucigaș să-i mărturisească victimei sale că a pîndit-o vreme de mai bine de o lună.

– Pentru liniștea ta sufletească, zise el, te rog să mă crezi. O, Lily, dacă ai ști cît te iubesc.

Ea tresări îngrozită și se împinse în ușa a cărei clanță o împungea dureros în spate. Ce voia să spună? O iubea? În ce fel? Însă nu putea fi, cu siguranță, decît un singur fel. Cu toate acestea, el era suficient de bătrîn pentru a-i fi tată. Și o curta pe Elizabeth – nu-i așa?

Alteța sa își trecu degetele unei mîini prin părul argintiu și oftă adînc.

– Iartă-mă, îi spuse el. Nu am fost niciodată atît de

stîngaci. Lily, urcă, te rog, la Kilbourne și roag-o pe Elizabeth să vină aici. Și fă-mi onoarea de a mă crede, te implor.

Ea nu-i răspunse. Se întoarse, deschise ușa și fugi. Avea toate motivele să nu aibă încredere în el – acum mai mult decît oricînd. Ce voise să spună declarîndu-i că o iubește? Și, totuși, cînd el îi ceruse să aibă încredere în el, ea fusese tentată să îl asculte.

Cînd el deschise ochii, camera era întunecată. Nu putea spune cu certitudine dacă în cursul acelei nopți îi fusese extras un glonț din umăr. Se simțea slăbit – iar umărul îi era înțepenit și groaznic de dureros. Își întoarse capul și gemu de durere. Ea era întinsă lîngă el, cu capul către el și cu ochii deschiși.

– Dacă visez, zise el, zîmbindu-i, să nu-mi spui.

– Febra ți-a scăzut acum două ore, îi spuse ea. Ai dormit, dar acum ești treaz. Ți-e foame?

– Mi-e sete.

Ea nu purta decît un furou subțire, observă el cînd ea se ridică din pat și traversă camera pentru a-i turna un pahar cu apă. I-l ținu, așteptînd ca el să se ridice. Îi luă ceva timp, căci refuzase ajutorul ei. Însă după ce luă paharul, ea îi așeză cîteva perne în spate. După ce termină de băut, se lăsă cu grijă pe acestea.

– Viața de civil m-a înmuiat, Lily, zise el. Dacă asta s-ar fi întîmplat în Peninsula, pînă acum m-aș fi întors pe cîmpul de luptă.

– Știu, zise ea.

El bătu ușor cu palma pe pat lîngă el și îi luă mîna într-a sa după ce ea se așeză.

– Probabil că nu a fost prins nimeni.

Ea scutură din cap.

– Nu-ți face griji, îi spuse el, deși nu și-o putea imagina pe Lily lăsîndu-se cuprinsă de temeri prelungite. A fost unul dintre acele acte de violență aleatorii și lipsite de sens cărora

le cad victime oameni nevinovați. Trebuie să fi fost vreun nebun sau poate că i s-a întâmplat ceva în acea noapte care l-a făcut să urască lumea, iar noi ne-am nimerit să fim acolo, în bătaia pistolului lui. Nu se va mai întâmpla.

– S-a mai întâmplat, îi spuse ea.

El nu avu nici o clipă senzația că a înțeles-o greșit. Își simți corpul învăluit de o răceală de gheață. Își dădu seama că nici el nu crezuse în propria explicație – dar nu avea alta la îndemână. De ce ar dori cineva să-l împuște pe el sau pe Lily?

– A mai încercat cineva să tragă în tine pînă acum?

Era o idee mult prea stranie chiar pentru a fi examinată. Ea scutură din cap.

– Nu a tras, zise ea, și îi povesti despre silueta în pelerina întunecată zărită în depărtare pe alea cu rododendroni și despre senzația pe care o resimțise în pădure, că zărise din nou pe cineva înveșmîntat într-o pelerina. Îi povesti despre bolovanul prăvălit de la înălțime pe cînd escalada stîncile de jos. Îi relată că fusese la un pas de moarte în Hyde Park.

– Cineva mă vrea moartă.

– De ce? Neville se încruntă. Ar fi vrut să nu se simtă atît de penibil de slăbit. Ar fi vrut ca mintea să nu-i funcționeze atît de lent.

Ea scutură din cap și ridică din umeri.

Cineva dorea să o ucidă pe Lily și aproape reușise în trei ocazii distincte – *o dată la Newbury*.

El se întinse brusc către ea, fără să ia în seamă durerea acută din umăr. O îmbrățișă, punîndu-i capul pe umărul său stîng.

– Nu, zise el, de parcă simpla lui dorință ar fi putut s-o protejeze, așa ceva nu se va întâmpla, Lily. Îți jur că nu. Am eșuat o dată în încercarea de a te salva. Nu se va mai repeta.

– Trebuie să uiți de acea ambuscadă din Portugalia, îi spuse ea, mîngîindu-l pe obraz. Mi-ai salvat viața la Vauxhall. Păcatele ți-au fost iertate.

– Nimeni n-o să-ți facă vreun rău, zise el. Pe onoarea mea.

Ce afirmație ridicolă din partea unui om care nici nu știuse că viața ei fusese amenințată și aproape curmată chiar pe moșia lui.

Ea îl sărută pe gât.

– Trebuie să te odihnești din nou, dacă nu vrei să-ți revină febra.

– Atunci, întinde-te lângă mine. N-am de gând să te mai scap din ochi.

Ea ocoli patul și se întinse lângă el, sub cuverturi.

– Odihnește-te, îi șopti ea. N-ar fi trebuit să-ți spun nimic înainte să te înzdrăvești.

El îi luă mîna într-a sa și își întoarse capul pentru a o privi.

– Mă lași să fac dragoste cu tine?

Ea ezită, dar în cele din urmă scutură din cap.

– Nu, zise ea. Nu încă, Neville. Nu este momentul potrivit.

El observă că ea îi spusese din nou Neville. Și deși zisese nu, adăugase *nu încă*. Închise ochii și zîmbi. De unde naiba ar fi avut suficientă energie dacă ea ar fi consimțit?

– În plus, zise ea, ești încă prea slăbit.

– Grrr, făcu el fără a-și deschide ochii.

Ea rîse încet.

Lily trebuie să fi consumat multă energie îngrijindu-l. Și în pofida calmului său, probabil că își făcuse mari griji. După numai cîteva minute, ea dormea profund.

Neville stătea întins lângă ea, privind în sus. Cineva dorea să o ucidă pe Lily. Nu avea nici un sens. De ce? Ce motiv ar fi putut avea cineva? Cine ar fi putut avea vreun motiv să o urască? Oricît încercă, nu se putea gîndi decît la Lauren sau la Gwen. Iar genul de ură pe care l-ar fi putut simți oricare dintre ele nu era cu siguranță unul care să ducă la crimă. În plus, Gwen se afla la Newbury, iar Lauren la

bunicul său. Mama sa îi scrisese că ea se hotărîse brusc să se ducă acolo, la scurt timp după plecarea lui, însă refuzase să fie însoțită pe parcursul călătoriei.

Cine altcineva?

Nu mai era nimeni.

Atunci, ce avea Lily la care să jinduiască altcineva? Lily nu avea nimic. Singurul ei lucru de valoare era medalionul, și nimeni nu ar dori să o ucidă pentru un medalion de aur cînd aproape în toate casele din Mayfair existau bijuterii cu mult mai prețioase. În plus, pînă în seara petrecută la Vauxhall, ea nu mai purtase medalionul încă din Peninsulă. Poate că existaseră ceva bani pentru ea în ranița lui Doyle, însă mai mult ca sigur că nu era vorba de o sumă care să justifice crima. În plus, indiferent ce ar fi fost, fusese ars.

Dintr-un motiv sau altul, mintea lui se învîrtea în jurul aceleiași idei. Poate din cauză că nu *există* o altă idee.

Era posibil ca Bessie Doyle să fi ars conținutul acelei ranițe fără să-l fi cercetat mai înainte? Dacă ar fi existat ceva de valoare în ea, nu ar fi păstrat acel lucru? Oare ea *păstrase* ceva în afară de ranița propriu-zisă? Totuși, părea o femeie cinstită. Nu-i lăsase impresia că ascunde ceva – el tot nu credea această variantă.

Ea fusese plecată de acasă cînd sosise ranița. Probabil că o primise soțul ei. Iar el murise într-un accident înainte ca ea să se întoarcă acasă, lăsînd ranița și conținutul acesteia împrăștiat pe podea într-un colț al casei.

Aproape ca și cum el – *sau altcineva* – ar fi căutat ceva.

Fără a înțelege de ce, Neville se simți străbătut de un fior de neliniște.

Sergentul Doyle încercase să-i spună ceva înainte de a muri. Un lucru pe care urma să-l transmită Lily și altcuiva. Ceva despre ranița pe care o lăsase la bază. El îi spusese în repetate rînduri lui Lily că înăuntru se află ceva pentru ea. Era posibil ca William Doyle să fi găsit acel lucru?

Și fusese el ucis ca urmare a acestui fapt?

Însă în clipa de față aceste răspunsuri nu mai puteau fi aflate.

Era ridicol, se gândi Neville neliniștit. Însă și ideea unui număr de trei atentate la viața lui Lily era ridicolă.

Apoi, în mintea sa prinse contur un detaliu căruia nu-i dăduse prea multă atenție la momentul respectiv. Bessie Doyle îi spusese că sosise o scrisoare care-i informa despre decesul sergentului Doyle. Iar William, care nu știa să citească, îi dusese scrisoarea vicarului pentru a i-o tălmăci. Dacă ranița conținuse la rîndul ei o scrisoare sau un pachet pe care scria ceva, *le-ar fi dus și pe acestea la vicar?*

Neville se gândi din nou că toate astea erau niște presupuneri ridicole.

Cineva dorea să o ucidă pe Lily. Nimic nu părea mai lipsit de logică decît asta. Însă cumva, undeva, trebuie să existe un motiv.

Atunci știi ce va trebui să facă.

Îi strînse protector mîna lui Lily.

Va trebui să o salveze. Chiar dacă avea să-și piardă viața, chiar dacă avea să o piardă pe ea, o va salva de temeri și de moarte. Nu va renunța să caute pînă nu va găsi și va distruge ceea ce – sau pe *acela* – care o amenința.

23

Lily se simțea deprimată. Neville se refăcuse repede după ce-i cedase febra, după cum era de așteptat din partea unui militar experimentat, și se reîntorsese la Casa Kilbourne două zile mai tîrziu. El le făcuse o vizită în ziua următoare, însă doar pentru a-i anunța că va pleca din oraș pentru cîteva zile. Nu le spusese nici unde se ducea, nici cînd se aștepta să se întoarcă – dacă avea să se mai întoarcă. Stilul în care făcuse anunțul fusese direct și impersonal, deși atunci cînd

își luase rămas-bun îi cuprinsese mîna lui Lily în a sa. Eliza-beth se aflase de asemenea în încăpere.

– Lily, îi spusese el, te rog să-mi promiți că nu vei părăsi această casă neînsoțită și că nu vei rămîne singură atunci cînd vei merge undeva în vizită.

El îi așteptase răspunsul. Iar ei nu i se păruse un mo-ment potrivit pentru a-și manifesta independența. Oricum, ea ar fi procedat la fel chiar dacă el nu i-ar fi cerut asta.

– Îți promit.

El îi strînsese mîinile, ezitase o clipă, apoi continuase:

– Atunci cînd vei părăsi această casă, s-ar putea să simți că ești urmărită. Nu trebuie să te alarmezi căci vor fi multe persoane angajate să-ți asigure protecția.

Ochii ei se măriseră, însă ea nu făcuse nici un comentariu. Nu-i mai stătea în puteri să se convingă că își imaginase vreunul dintre acele atentate la viața sa. Iar el își cîștigase dreptul – printr-un glonț în umăr – să manifeste o preocupare activă pentru siguranța ei.

Ea aprobase din nou printr-o mișcare a capului, iar el plecase după ce-i mai strînsese o dată mîinile și se aplecase către ea pentru a o săruta ușor pe obraz.

De atunci, ea mai fusese de două ori în parc cu trăsura la o oră potrivită, însoțită de Elizabeth și de ducele de Portfrey, și participase la o cină privată la ducele de Anburey și la o serată selectă în casa uneia dintre prietenele lui Eliza-beth, o lady cu reputație de intelectuală. Și își reluate și lecțiile.

Se dedicase studiului cu o energie și o hotărîre frenetică. Se părea că reușise în sfîrșit să depășească acel stadiu de plafonare frustrantă și putea observa progrese în aproape toate îndeletnicirile, cu excepția broderiei.

Însă era deprimată. Nu se făcuse nici un pas înainte pentru depistarea celui ce încercase să o ucidă în trei ocazii diferite. Ea păstrase tăcerea în privința propriilor bănuieli neîntemeiate. Nu exista nici un indiciu, nici o pistă. Însă în

tot acest răstimp ea se simțea ca într-o cușcă. Nu putea pleca singură nicăieri, deși vremea fusese tot timpul excelentă, iar răsăriturile de soare exercitaseră asupra ei o atracție irezistibilă. Și chiar și atunci când pleca de acasă, ea putea simți prezența celor însărcinați să o păzească.

Își simțea nervii întinși la maximum. Elizabeth îi spusese în treacăt că, din fericire, Lauren se hotărâse să plece la bunicul său în Yorkshire. Schimbarea decorului îi va prii.

Când plecase?

– A însoțit-o și Gwendoline? întrebase Lily.

Însă Lauren dorise să plece singură. *Oare chiar plecase la Yorkshire?* se întreabă Lily. Dar era absurd. Lauren, deși călărea, nu era genul care să galopeze, călărind ca un bărbat pe pajiștile din Hyde Park. Și nu și-o putea imagina ținând și trăgând cu un pistol. Sau împingând un bolovan pentru a-l prăvăli de pe o stîncă. Dar chiar și așa...

Și, mai grav, Neville plecase tocmai în momentul în care Lily crezuse că între ei se înfiripase din nou ceva, iar el fusese pe punctul de a-i declara iubirea sa. Încerca să nu se gîndească la el. Trebuia să-și trăiască viața. Însă viața i se părea cît se poate de searbădă. Ea aștepta cu nerăbdare serata pe care Elizabeth o planificase de cîteva săptămîni. Urma să vină un mare număr de invitați, deoarece celebritatea lui Lily crescuse și mai mult după incidentul de la Vauxhall. În plus, toată lumea se înghesuia la petrecerile selecte organizate de Elizabeth.

Lily se îmbracă cu atenție pentru această ocazie. Intenționa să se simtă bine și să se comporte onorabil. Avînd în vedere că locuia în acea casă, ea urma să joace rolul de gazdă, o postură inedită pentru ea.

– Ce părere ai, Dolly? își întreabă ea slujnica înainte de a coborî. Nu-i așa că sînt frumoasă? Execută o piruetă, cu mîinile întinse grațios lateral.

– Ei bine, nu știu ce cuvînt ar fi mai potrivit pentru a vă descrie, milady, zise Dolly cu capul înclinat într-o parte și

cu un deget dus la bărbie – Dolly nu încetase nici o clipă să i se adreseze ca și cum ar fi fost o contesă. Dacă mă întrebați pe mine – ceea ce și *faceți* – aș zice că sînteți frumoasă.

Cele două începură să rîdă, amuzate de acea glumă nu prea reușită.

– Vă stă foarte bine în alb, continuă Dolly. Și multe domnițe ar fi în stare să facă moarte de om pentru dantela aceasta fină. Totuși, aveți nevoie de o bijuterie.

– Să port diamantele sau rubinele?

Fetele chicotiră din nou, iar Lily își aduse medalionul din sertarul de lîngă pat. Nu îl mai purtase de cînd cu incidentul de la Vauxhall – acea ocazie specială luase o turnură extrem de urită. Însă nu avea de gînd să fie superstițioasă. După ce Dolly i-l prinse la gît, ea îl atinse ușor. O, da, el avusese dreptate, se gîndi ea, închizîndu-și ochii preț de cîteva clipe. Medalionul o făcea să-și simtă tatăl mai aproape și îi amintea de mama sa. Dar, mai ales, o făcea să se gîndească la *el* cînd o dusesse la bijutier pentru a repara lanțul astfel încît să-l poată purta din nou.

– Se va întoarce, milady, zise Dolly.

Lily o privi speriată. Slujnica dădea din cap cu un aer atâteștiutor.

– O, Doamne, minți Lily, dar nici nu mă gîndeam la el, Dolly.

– Atunci de unde știți despre cine vorbeam? o întrebă Dolly izbucnind din nou în rîs.

Lily avea zîmbetul încă întipărit pe față cînd coborî. Invitații începură să sosească aproape imediat, astfel că ea nu mai avu timp să se gîndească la altceva. Se concentră asupra poziției corpului și a zîmbetului afișat, și încercă să asculte și să spună ceea ce trebuie. În fond, nu era ceva foarte dificil, descoperi ea, să participi la un eveniment monden. Iar cei mai mulți o tratau cu amabilitate.

O oră mai tîrziu, ea se afla în bibliotecă împreună cu Elizabeth, cu marchizul de Attingsborough și cu alți doi

domni. Domnul Wylie o întrebase în salon dacă se abonase la vreo bibliotecă, iar marchizul îl informase că Miss Doyle nu știa să citească, însă ei nu o vor condamna pentru asta deoarece ea este cu siguranță una dintre cele mai încântătoare domnișoare din oraș. Lily fusese atât de nechibzuită încât protestase indignată, susținând că ea știe să citească.

Joseph îi zîmbise.

– Știi, Lily, îi spusese el, când mor, mincinoșii ajung direct în iad.

– Atunci îți voi dovedi, declarase ea.

Acesta era motivul pentru care se aflau în bibliotecă. Lily îl provocase pe marchiz să aleagă orice carte de pe orice raft, iar ea avea să citească prima propoziție cu voce tare.

– Elizabeth, ai pe undeva vreo carte de predici? întrebă el, uitîndu-se de-a lungul rafturilor.

– Vă cred pe cuvînt, Miss Doyle, îi spuse domnul Wylie lui Lily. Sînt sigur că citiți într-adevăr foarte frumos. Și nu cred că ar conta dacă n-ați ști. Încercam doar să fac conversație.

Lily îi zîmbi.

– Galanteria față de doamne, zise Elizabeth, nu a fost niciodată punctul forte al lui Joseph, domnule Wylie. Nu există predici aici, Joseph. Ascult suficiente la biserică în fiecare duminică.

– Ce păcat, mormăi el. A, iată, aceasta e foarte potrivită

– *Călătoria unui pelerin*. Apoi execută operațiunea de scoatere a volumului legat în piele de pe raft și de deschidere a acestuia la prima pagină înainte de a-i înmîna cartea lui Lily.

Fata rîdea, dar se simțea în același timp extrem de agitată. Se simți și mai jenată cînd în cadrul ușii mai apărură cineva, iar ea observă că era ducele de Portfrey. Probabil că tocmai sosise și venise să o salute pe Elizabeth.

– A, Lyndon, zise ea, Joseph a insultat-o pe Lily pretinzînd că este analfabetă. Iar ea este pe punctul de a-i dovedi contrariul.

Ducele zîmbi și rămase pe loc, în cadrul ușii, cu mîinile prinse la spate.

– Ar fi trebuit să punem un pariu în această chestiune, Attingsborough, zise el. Astfel aș fi avut șansa să te ușurez de o avere.

– O, doamne, zise Lily. Încă nu citesc foarte bine. S-ar putea să nu reușesc să descifrez fiecare cuvînt.

Apoi își aplecă capul și observă cu oarecare ușurare că prima propoziție nu era prea lungă, și nici nu părea să conțină prea multe cuvinte lungi.

– „Pe cînd mer-geam prin săl-bă-ti-cia aces-tei lumi“, citi ea silabisit, „am z-zărit un a-dă-post, și m-am așe-zat acolo ca să d-dorm; și, dor-mind, am a-vut un vis.“ Lily își ridică privirea cu un zîmbet triumfător și puse cartea deoparte.

Domnii începură să aplaude, iar marchizul fluieră.

– Bravo, Lily, zise el. Poate că pînă la urmă ești totuși destinată raiului. Scuzele mele cele mai umile. Apoi îi luă cartea din mîini și o închise.

Lily își întoarse privirea către ducele de Portfrey, care se mai apropiase cu cîțiva pași. Însă zîmbetul îi pieri. Ducele o privea fix, cu fața palidă. Aparent, toți observară acest lucru, iar în încăpere se lăsă brusc o tăcere nefirească.

– Lily, zise el, aproape șoptind, de unde ai acel medalion?

Ea își ridică mîna în dreptul acestuia și îl acoperi cu un gest protector.

– Este al meu, zise ea. Îl am de la mama și tatăl meu.

– Cînd ți l-au dat? o întrebă el.

– L-am avut dintotdeauna, de cînd mă știu. Este al meu.

Ea se simțea din nou cuprinsă de teamă. Își strînse medalionul în palmă.

– Lasă-mă să-l văd, îi porunci el, ajungînd la mai puțin de un metru de ea.

Ea își strînse și mai tare pumnul în jurul medalionului.

– Lyndon... începu Elizabeth.

– *Lasă-mă să-l văd!*

Lily își dădu mîna la o parte, iar el își fixă privirea asupra medalionului, cu fața și mai palidă – părea pe punctul de a leșina.

– Are simbolul literelor F și L împletite, zise el. Deschide-l. Ce se află înăuntru?

– Lyndon, ce înseamnă asta? Elizabeth părea enervată.

– *Deschide-l!* Alteța sa nici nu o băgă în seamă.

Lily își scutură capul încremenită de spaimă, chiar dacă în încăpere se mai aflau alte patru persoane în afară de ei doi. Însă ducele de Portfrey părea să nu-i observe – brusc își întoarse ochii de la medalion și își trecu o mîină peste frunte. Apoi, sub privirile nedumerite ale celorlalți, el își slăbi cravata suficient pentru a-și introduce mîna pe sub cămașă și a da la iveală un lanț de aur de care atîrna un medalion identic cu cel purtat de Lily.

– Au existat numai două astfel de medalioane. Le-am făcut la comandă. În al tău se află ceva, Lily?

Ea scutură din cap.

– Tatăl meu mi l-a dat, zise ea. Iar el nu era un hoț.

– Nu, nu, spuse el. Nu, sînt convins că nu era. Există ceva înăuntru?

Ea scutură din nou din cap și făcu un pas în spate.

– Este gol, spuse ea, apoi adăugă: Medalionul este al meu. Nu mi-l veți lua. Nu vă las.

Elizabeth veni lîngă ea.

– Lyndon, zise ea, o sperii pe Lily. Dar ce înseamnă toate astea? Ai comandat două astfel de medalioane identice?

– L vine de la Lyndon. Iar F-ul, de la Frances. Soția mea. Mama ta, Lily.

Lily îl privi cu un chip inexpresiv.

– Tu ești Lily Montague, zise el, privind-o adînc în ochi. Fiica mea.

Lily scutură din cap. Urechile începuseră să-i țiuie.

– Lyndon, interveni Elizabeth. Nu poți pur și simplu presupune asta. Poate că...

– Am știut-o încă de cînd am zărit-o în biserica din

Newbury. În afara ochilor albaștri, Lily prezintă o asemănare aproape stranie cu Frances – mama ei.

– Ia uite! Priviți-o pe Miss Doyle, zise unul dintre domni, însă nimeni nu luă în seamă cuvintele lui. Ducele de Portfrey se avîntase deja spre ea și o prinsese în brațe. Lily, conștientă doar pe jumătate, își vedea medalionul – ba nu, pe *al lui* – legănîndu-se de gîtul bărbatului chiar în dreptul ochilor săi.

El o așeză pe o sofa și începu să-i frece mîinile pentru a i le încălzi, în vreme ce Elizabeth îi puse o pernă sub cap.

– Pînă acum n-am avut nici o dovadă, Lily, zise Alteța sa. Totuși, *știam* că tu trebuie să exiști, deși nici în acest sens nu exista vreo dovadă. Însă nu te puteam găsi. Nu am încetat niciodată să te caut. Și nu am fost niciodată în stare să-mi refac viața. Apoi tu ai apărut în acea biserică.

Lily își întorcea capul dintr-o parte în alta pe pernă, încercînd să nu-l asculte.

– Lyndon, zise Elizabeth încet, ia-o ușor. Chiar și eu sînt la un pas să leșin. Gîndește-te cum trebuie să se simtă Lily.

În acel moment, el își ridică privirea către Elizabeth, apoi și-o roti prin cameră.

– Da, zise ea, ceilalți domni s-au retras plini de tact. Lily, draga mea, nu te teme. Nimeni nu-ți va lua nimic – și pe nimeni.

– Mama și tata sînt părinții mei, șopti Lily.

Elizabeth o sărută pe frunte.

– Ce se petrece aici? se auzi o voce puternică dinspre ușă. Cînd am intrat în casă, Joseph mi-a spus că aș face bine să vin aici imediat. Lily?

Ea scoase un geamăt scurt și se chinui să se ridice în picioare. Însă înainte de a mai face un pas dinspre sofa, ea se prăbuși în brațele lui, care o strînseră puternic.

– Eu sînt cel care a supărat-o, Kilbourne, zise ducele de Portfrey. Tocmai i-am spus că este fiica mea.

Lily se ghemui mai tare în brațele lui protectoare.

– O, da, șopti Neville. Da, așa este.

– Scrisoarea îi era adresată lui Lady Frances Lilian Montague, zise Neville. Însă altcineva scrisese dedesubt – cel puțin așa m-a asigurat vicarul – „Lily Doyle“.

El ședea pe sofa lângă Lily, ținînd-o de mîină, sprijinindu-i umărul de brațul său. Ea avea privirea îndreptată către cealaltă mîină a sa, pe care și-o ținea în poală. Părea să nu fie interesată de conversație. Ducele de Portfrey traversase camera și se întorsese cu un pahar de brandy, pe care i-l întinsese în tăcere. Însă ea scuturase din cap. Atunci, el îl așezase deoparte și își trăsese un scaun astfel încît să stea în dreptul ei. Acum o sorbea din priviri. Elizabeth se plimba încet prin încăpere.

– De-am putea ști ce scria în acea scrisoare, zise Altea sa pe un ton visător.

– Dar știm. Pe moment, Neville reuși să-i abată ducelui atenția de la Lily. Scrisoarea îi era adresată lui Lily Doyle. William Doyle era ruda ei cea mai apropiată, deși nu știuse de existența ei. Vicarul a deschis acea scrisoare și i-a citit-o.

– Iar vicarul își mai amintește ce scria în ea? întrebă Altea sa tăios.

– A făcut o copie a scrisorii. După ce a citit-o, l-a sfătuit pe William Doyle să o ducă la Nuttall Grange, baronului Onslow, bunicul lui Lily. Însă el a considerat că și William avea dreptul la o copie a acelei scrisori, fiind de părere că familia Doyle era îndrituită să ceară o compensație pentru toți anii în care Thomas Doyle a avut grijă de Lily.

Lily răsucea între degete dantela scumpă a rochiei. Semăna cu un copil ce asistă cuminte și nepăsător la o conversație a adulților.

– Ai această copie? îl întrebă ducele cu vocea gîtuită.

Neville o scoase la iveală dintr-un buzunar și i-o înmîină fără nici un cuvînt. Altea sa citi în tăcere.

– Lady Lyndon Montague și-a informat tatăl că vreme de cîteva luni va sta cu o prietenă de la școală care era

bolnavă, zise Neville după cîteva minute. Elizabeth se așezase în apropiere. De fapt, continuă Neville, ea plecase la fosta sa slujnică. Ea locuia cu proaspătul său soț – Beatrice și soldatul Thomas Doyle – pentru a da naștere unui copil.

Lily netezi cutele pe care le formase, apoi reîncepu să se joace cu dantela.

– Căsătoria ei cu Lordul Lyndon Montague fusese secretă, zise Neville, și amîndoi juraseră să nu dezvăluie acest secret înainte ca el să se întoarcă de la postul său din Olanda. Însă, ulterior, el a fost trimis în Indiile Occidentale împreună cu regimentul său, iar ea a descoperit că este însărcinată. Ea se temea atît de furia lui, cît și de aceea a propriului său tată. Mai mult, se temea de vărul său, ce insistă să se căsătorească cu ea pentru a putea moșteni averea, domeniul, precum și titlul lui Onslow după moartea acestuia. Iar ea era îngrozită gîndindu-se la ce-i va face – ei și copilului – dacă va descoperi adevărul.

– Domnul Dorsey? întrebă Elizabeth.

– Nimeni altul. Alteța sa împăturise scrisoarea și o ținea în poală. Își îndreptase din nou privirea către Lily. Am fost atît de naivi încît să ne imaginăm că mariajul nostru o va proteja de el. Desigur, lucrurile au stat exact pe dos.

– Ea se temea să se întoarcă acasă cu copilul, zise Neville. Își aștepta soțul să revină din Indiile Occidentale – îi scrisese acolo pentru a-i explica situația în care se află. Între timp, ea a lăsat copilul în grija soților Doyle. Probabil că intenționase să-i scrie din nou soțului său după ce avea să se întoarcă acasă. Însă el era ofițer și, drept urmare, se afla permanent în pericol de moarte. Iar ei trebuie să-i fi fost de asemenea teamă pentru propria viață. Așa că și-a lăsat medalionul împreună cu copilul și a scris o scrisoare ce urma să-i fie dată soțului său la revenirea acestuia sau fiicei sale în cazul în care nici unul dintre ei nu se mai întorcea să o ia.

– Am bănuțit mereu, zise Alteța sa, că moartea ei nu a fost un accident. Am bănuțit de asemenea că Dorsey a ucis-o.

Ea îmi scrisese într-adevăr că așteaptă un copil – însă dacă mi-a mai scris vreo altă scrisoare, eu unul nu am primit-o. Când a murit, ea nu era însărcinată, și nimeni nu aflase că ea a născut recent. M-am gândit că poate se înșelase atunci când mi-a trimis prima scrisoare sau poate că pierduse copilul. Însă cumva am știut mereu că *a existat* un copil, că pe această lume există cineva care-mi este fiu sau fiică. Am luat în calcul toate posibilitățile – dar nu am știut despre Beatrice Doyle.

– Lyndon, întrebă Elizabeth, asta înseamnă că domnul Dorsey este cel care a încercat să o omoare pe Lily? Dar nu se poate. Nu-l cred în stare de așa ceva.

– Onslow este imobilizat la pat, zise Neville. Probabil că William Doyle i-a dat scrisoarea lui Dorsey. Iar acesta trebuie să fi descoperit adevărul, deși probabil că nu i s-ar fi părut un lucru prea important de vreme ce Lily murise. Totuși, mă întreb dacă moartea lui William Doyle a fost una accidentală. El ar fi putut avea niște pretenții de la Onslow pentru anii în care nepoata sa fusese îngrijită. Poate că vicarul de la Levenscourt ar trebui să se considere norocos. Apoi, desigur, s-a produs apariția bruscă a lui Lily la Newbury. Dorsey se afla, de asemenea, în biserică și a văzut ceea ce a văzut și Portfrey, și trebuie să fi înțeles pe loc adevărul.

– Lily. Ducele de Portfrey se aplecă brusc în scaun și luă mîna liberă a fetei între palmele sale, în vreme ce scrisoarea alunecă neobservată pe podea. Beatrice și Thomas Doyle au fost mama și tatăl tău. Ei ți-au oferit o familie, siguranță și o bună educație, și cred că te-au înconjurat cu o dragoste profundă. Nimeni – eu cu atît mai puțin – nu va încerca să schimbe lucrurile. Ei vor rămîne mereu părinții tăi.

Ea își cuibări capul lîngă brațul lui Neville, însă el putu observa că ea își ridicase privirea către Portfrey.

– Noi ne-am iubit, Lily, zise Portfrey, eu cu ma... cu Frances. Ai fost rodul iubirii noastre. Și ți-am fi dăruit toată afecțiunea noastră dacă... Inspiră adînc și expiră lent. Ea te-a iubit atît de mult, încît a decis să renunțe temporar la tine pentru ca tu să fii în siguranță. Vreme de douăzeci de ani, eu

nu am reușit s-o uit și am continuat să sper în existența ta. Noi nu te-am abandonat. Dacă ai putea să te gîndești la ea – la Frances, soția mea – ca la cea care ți-a dat viață, Lily, dacă nu chiar ca la mama ta... Dacă ai putea să te gîndești la mine ca la tatăl tău... Eu nu mă consider un rival al tatălui tău. Asta niciodată. Dar permite-mi... Îi ridică mîna în dreptul buzelor, apoi i-o eliberă și se ridică brusc în picioare.

– Unde pleci? îl întrebă Elizabeth.

– Este în stare de șoc, zise el, iar eu insist cu pretențiile mele egoiste. Trebuie să plec, Elizabeth. Scuză-mă, te rog. Voi reveni mîine, dacă-mi permiți. Însă nu încerca să o forțezi pe Lily să mă primească. Ai grijă de ea.

– Alteța voastră. Lily vorbi pentru prima dată de cînd intrase Neville în cameră. Portfrey și Elizabeth se întoarseră pe loc pentru a o privi. O să vă primesc... mîine.

– Îți mulțumesc. El nu zîmbi, dar se uită la ea de parcă ar fi vrut să o devoreze din priviri. Făcu o plecăciune și se îndreptă către ușă.

– Așteaptă-mă și pe mine, Portfrey, dacă nu te superi, îl rugă Neville. Vin într-un minut.

Alteța sa dădu aprobator din cap și părăsi biblioteca împreună cu Elizabeth.

Neville se ridică în picioare și o ridică și pe Lily, apoi o cuprinse în brațe și o trase către el. Cum trebuie să te simți, se întrebă el, să descoperi dintr-o dată că părinții iubiți pe care-i știai nu au fost cei adevărați? Încercă să-și imagineze cum ar fi să descopere același lucru despre părinții săi. S-ar simți dezrădăcinat, lipsit de stabilitate. S-ar simți... speriat.

– Te rog să uiți de serată, și să urci în camera ta. Sun-o pe Dolly și apoi culcă-te. Încearcă să dormi. Bine?

– Da, încuviință ea.

Nu-i făcea plăcere să o vadă atît de supusă, asemenea unui copil ascultător. Atît de nefiresc pentru Lily. Însă Portfrey avea dreptate. Ea suferise un șoc puternic. Își aminti cum fusese ea în orele ce urmaseră morții lui Doyle.

– Încearcă să nu te gîndești prea mult la asta la noapte,

zise el. Mîine poate o să accepți mai ușor noutățile pe care le-ai aflat. Cred că, în cele din urmă, îți vei da seama că nu ai pierdut nimic. Una este să ții la copilul care este sînge din sîngele tău, Lily, și cu totul altceva să iubești și să prețuiești copilul altcuiva, pentru care nu ai de fapt nici un fel de responsabilitate. Asta au făcut părinții tăi pentru tine. Eu nu ți-am cunoscut mama, dar m-au uimit mereu devoțiunea și dragostea pe care le simțea pentru tine tatăl tău. Nu i-ai pierdut. Nu ai făcut decît să cîștigi alți oameni care să te iubească și să te prețuiască în viitor fără să fie invidioși față de trecut.

– Sînt atît de obosită, zise ea, și își ridică fața către el – fața sa palidă, cu ochii mari. Nu mai sînt în stare să judec drept... și nici măcar strîmb.

– Știu. El își aplecă capul și o sărută, iar ea oftă și își lipi buzele de ale lui, apoi îi înlănțui gîtul cu brațele.

Îi fusese groaznic de dor de ea în timpul călătoriei către Leicestershire. Și fusese extrem de îngrijorat pentru siguranța ei – mai ales după ce citise scrisoarea. Senzația trupului ei mic și bine proporționat lipit din nou de al lui, senzația brațelor ei în jurul gîtului său și buzele ei așezate peste ale lui îi stîmbiră o dorință care amenințau să-l copleșească. Însă momentul nu era propice. În plus, mai exista o problemă de maximă importanță ce trebuia rezolvată în această seară – iar Portfrey îl aștepta.

– Du-te și te culcă acum, iubita mea, zise el, ridicîndu-și capul și prinzîndu-i fața între palme. Ne vedem mîine.

– Da, spuse ea. Mîine. Poate că mîine voi avea mintea mai limpede.

24

Lily se trezi dintr-un somn adînc cînd soarele dimineții strălucea deja în fereastra camerei sale. Aruncă cuvertura

într-o parte și sări din pat așa cum făcea adesea, apoi se întinse. Ce vis ciudat avusese! Nici nu și-l mai amintea prea bine, dar știa că fusese bizar.

Brusc, se opri în mijlocul unei mișcări de înviorare.

Și își aminti. Nu fusese un vis.

Ea nu era Lily Doyle. Tata nu fusese tatăl său adevărat. Ea nu era nici măcar Lily Wyatt, contesa de Kilbourne. Era Lady Frances Lilian Montague, fiica ducelui de Portfrey. Iar bunicul său era baronul Onslow.

Pentru o clipă, mintea sa amenință să se refugieze în amorțeala din seara trecută, însă acest lucru nu ar fi servit la nimic. Se luptă să-și reprime senzația de panică.

Cine era ea?

Pe tot parcursul celor șapte luni petrecute în Spania, ea se chinase să-și păstreze identitatea. Și nu-i fusese ușor. Fusese privată de tot – de haine, de medalion, de libertate, de însuși trupul său. Nu însă și de sentimentul identității sale – refuzase să renunțe și la asta.

Iar acum, în această dimineață, ea nu se mai cunoștea. Cine era Frances Lilian Montague? Cum putea acel bărbat auster și chipeș – *cu ochi albaștri ca ai săi* – să-i fie tată? Cum putea femeia a cărei inițială era împletită cu a lui pe medalionul ei să-i fie mamă?

Cei doi, ducele ce era tatăl său și femeia care era mama sa, fuseseră despărțiți la scurt timp după ce se căsătoriseră. Lily cunoștea situația. Cunoștea durerea provocată de singurătate, pe care trebuie să o fi resimțit femeia. Iar ei se iubiseră. Lily fusese concepută din iubire, îi spusese ducele în seara precedentă. Se iubiseră și fuseseră despărțiți pentru totdeauna. Iar copilul lor fusese lăsat pentru ceea ce se intenționase a fi o scurtă perioadă în grija celor ce deveniseră părinții lui Lily.

Mama și tata, care o iubiseră la fel de mult ca oricare alți părinți.

Femeia, mama ei, trebuie să o fi iubit de asemenea. Lily își imaginează cum s-ar fi simțit dacă ar fi avut un copil cu

Neville după ce au fost despărțiți. O, da, mama ei o iubise. Și vreme de peste douăzeci de ani ducelui, tatălui ei, îi fusese imposibil să-și uite soția sau să renunțe la convingerea că undeva exista ea, Lily.

Ea nu dorea să fie Lady Frances Lilian Montague, fiica ducelui de Portfrey. Dorea ca acela ce-i dăduse viață să fi fost tatăl pe care-l știa. Însă toate acestea erau adevărate, indiferent dacă-i convenea sau nu. Iar ea nu putea să nu se gîndească la faptul că în timp ce vreme de optsprezece ani ea avusese cel mai bun tată din lume iar în cei trei ani scurși de la moartea lui, se bucurase de amintirile legate el, ducele de Portfrey fusese în tot acest răstimp lipsit de propriul său copil. Toți acești ani, atît de plini de dragoste în cazul ei, fuseseră goi pentru el.

El era tatăl ei. Ea încercă să accepte această idee fără a se teme de ea. Ducele de Portfrey era tatăl ei. Iar tatăl pe care-l cunoscuse dorise în permanență ca ea să afle acest lucru în cele din urmă. El și mama ei îi dăruiseră acel medalion pentru a-l purta toată viața, iar el insistase mereu ca ea să-i ducă ranița unui ofițer în cazul în care el ar fi murit pe cîmpul de luptă. Ea nu știa de ce el îi ascunsese adevărul atîta vreme sau de ce nu încercase să-l găsească pe ducele de Portfrey. Ba da, știa. Își amintea cît de mult o iubise mama sa și cum tatăl său se comporta ca și cum ea ar fi fost cel mai important lucru din viața lui. Ei nu putuseră renunța la ea și își găsiseră fără îndoială tot felul de motive întemeiate pentru a nu o face. Probabil că tatăl său intenționase să-i spună adevărul atunci cînd ea ar fi ajuns la o vîrstă matură. Era convinsă că asta fusese intenția lui.

Însă ea nu va ști niciodată cu certitudine care fuseseră intențiile sau motivele lui, își dădu seama Lily. Știa, în schimb, două lucruri. În primul rînd, tatăl ei nu intenționase să-i ascundă pentru totdeauna adevărul. Iar în al doilea rînd, tatăl ei o iubise.

Nu era un lucru rău, îi trecu brusc prin minte, să fii fiica unui duce și nepoata unui baron. Ea visase să devină egala

lui Neville și considerase că poate va reuși acest lucru în toate privințele, cu excepția originii și a averii.

Zîmbi trist.

Elizabeth se îmbrăcase și coborîse în camera rezervată micului dejun înaintea lui Lily – lucru neobișnuit. Se ridică de pe scaun, îi luă mîinile lui Lily în ale sale și o sărută pe amîndoi obraji, apoi o privi cercetător.

– Cum te simți, draga mea?

– Trează, îi răspunse Lily. Trează de-a binelea.

– Îl vei primi tu în această dimineață? Elizabeth părea agitată. Nu ești obligată dacă nu te simți încă pregătită pentru asta.

– Îl voi primi, zise Lily.

El își făcu apariția o oră mai târziu, cînd ele se aflau în salon, brodînd – sau cel puțin făcîndu-se că brodează. El intră în salon cu pași mari, urmîndu-l îndeaproape pe valet, făcu o plecăciune, apoi se apropie de ușă de parcă și-ar fi pierdut brusc tot curajul.

– Doamne, Lyndon, zise Elizabeth, grăbindu-se către el, ce s-a întîmplat?

– O întîlnire nefericită cu o ușă? zise el, punînd fraza sub semnul unei întrebării, de parcă ar fi vrut să știe dacă femeile erau dispuse să accepte o minciună atît de ridicolă. Fața îi era plină de vînătăi, iar ochiul stîng îi era congestionat și vînat către marginea exterioară.

– V-ați bătut cu domnul Dorsey, zise Lily cu o voce scăzută.

El se apropie cu cîțiva pași de ea.

– De o bună bucată de vreme, el nu a mai reprezentat un pericol pentru tine, Lily, zise el. Am înțeles că Kilbourne a aranjat să fii supravegheată îndeaproape, iar eu am pus să fie urmărit Dorsey. Vezi tu, eu știam că el este vinovatul, dar nu am avut nici o dovadă pînă aseară. El nu te va mai supăra niciodată.

Lily se gîndea că aseară știuse de ce ducele și Neville părăsiseră serata atît de devreme. Însă mintea ei nu putuse accepta acest lucru, ca de altfel nimic altceva.

– A murit? îl întrebă ea.

El își înclină capul.

– L-ați ucis?

Ducele ezită.

– Ne-am bătut cu pumnii, iar el a primit o lovitură în urma căreia s-a prăbușit în stare de inconștiență. Kilbourne și cu mine am consimțit cu destul de mult regret că nu vom putea avea conștiințele împăcate dacă îl vom ucide cu sînge rece sau chiar într-un duel pe viață și pe moarte, însă am fost de acord să îl pedepsim înainte de a-l preda unui magistrat pentru a fi condamnat. Dar am fost neatenți. El a reușit să pună mîna pe un pistol înainte de a fi arestat și m-ar fi ucis dacă Kilbourne nu l-ar fi împușcat primul.

Elizabeth își ținea ambele mîini la gură. Lily se limită să-l privească în ochi pe duce și știu că auzise tot ce era el dispus să povestească. Mai știa că, deși domnul Dorsey probabil că-i ucisese mama și pe domnul William Doyle și că deși încercase în trei ocazii distincte să o ucidă și fusese pe punctul să-l omoare pe Neville, ar fi fost destul de greu de dovedit vreuna dintre aceste crime sau tentative de omor în fața unui tribunal. Nu era sigură că acea armă ajunsese întîmplător în mîna domnului Dorsey. Poate că ei voiseră ca el să pună mîna pe arma respectivă. Poate că își doriseră ca el să încerce să o folosească pentru a justifica gestul lor de autoapărare.

Desigur, ducele nu ar recunoaște așa ceva. Și nici Neville. Iar ea nu ar întreba. Nu ținea mortîș să afle.

– Mă bucur că a murit, zise ea, surprinsă să constate că spusese adevărul. Vă mulțumesc.

– Și asta este tot ce trebuia spus în privința lui Calvin Dorsey, zise el. Ești în siguranță, Lily. Ești liberă.

Ea dădu aprobator din cap.

– Ei bine, spuse Elizabeth pe un ton vioi, trebuie să mă întîlnesc cu îngrijitoarea. Este ziua în care verificăm registrele. Scuzați-mă pentru o jumătate de oră. Lyndon, Lily.

Lily încuviință din cap, iar ducele făcu o plecăciune.

El părea circumspect cînd se întoarse după ce o condusesese pe Elizabeth, însă Lily îi zîmbea.

– Nu vrei să luați loc, Alteță? îl întrebă ea.

El se așeză pe un scaun destul de apropiat de al ei și o privi în tăcere preț de cîteva clipe.

– Voi înțelege, zise el într-un tîrziu, părăind să recite un discurs îndelung repetat, dacă nu te simți în stare să accepți această relație, Lily. Kilbourne mi-a povestit multe azi-noapte despre sergentul Thomas Doyle. Înțeleg de ce ești atît de mîndră de el și de ce ai ținut atît de mult la el. Dar te implor să-mi dai voie să trec o parte considerabilă a averii mele pe numele tău pentru ca tu să poți trăi independent și confortabil pentru tot restul vieții. Lasă-mă să fac măcar atît pentru tine.

– Ce ați dori să faceți, dacă aș spune că sînt dispusă să accept mai mult decît atît?

El se lăsă în scaun și inspiră adînc, cîntărind-o din priviri.

– Te-aș recunoaște în mod public, zise el. Te-aș lua acasă la Rutland Park, în Warwickshire și aș petrece fiecare clipă liberă a fiecărei zile cunoscîndu-te și lăsîndu-te să mă cunoști. Te-aș acoperi cu bijuterii. Te-aș încuraja să-ți continui educația. Te-aș duce la Nuttall Grange în Leicestershire pentru a-ți cunoaște bunicul. Te-aș... Ce a mai rămas? Aș încerca în orice fel aș putea să recuperez anii pierduți. Schiță un zîmbet. Și te-aș pune să-mi povestești toate lucrurile pe care ți le mai amintești despre Thomas și Beatrice Doyle și despre anii copilăriei tale. Asta aș vrea să fac, Lily.

– Atunci va trebui să o faceți, Alteță, zise ea.

Ei se priviră nemișcați o vreme, apoi el se ridică, se apropie de ea și îi întinse o mînă. Ea se ridică la rîndul ei, îi oferi mîna sa și îl urmări cum i-o duce în dreptul buzelor sale.

– Lily, zise el. O, draga mea.

Ea își retrase mîna, îi cuprinse mijlocul cu brațele și își odihni obrazul pe umărul lui.

– El va fi întotdeauna tata, zise ea. Dar, din această zi, Alteța voastră îmi veți fi de asemenea tată.

Brațele lui erau asemenea unor cercuri de fier în jurul ei. Ea fu puțin alarmată când auzi primul suspin de durere, însă îl strînse mai tare în brațe atunci când el încercă să se retragă.

– Nu, nu, zise ea. Este în regulă. Nu-i nimic.

El nu plînsese prea mult. Bărbații nu plîngeau. Ea știa asta din experiență. Bărbații considerau plînsul un semn de slăbiciune penibilă, chiar dacă tocmai își priviseră un prieten apropiat spulberat într-o mie de bucăți de o ghiulea sau un chirurg le amputase o mînă sau un picior... sau tocmai descoperiseră că au o fiică după aproape douăzeci și unu de ani. După cîteva minute, el se retrase și se îndreptă către fereastră, unde rămase cu spatele către cameră și își suflă nasul într-o batistă de mari dimensiuni.

– Îmi pare atît de rău că a trebuit să fii martoră la asta, zise el. Nu se va mai întîmpla. Cred că vei constata că sînt puternic și demn de încredere, Lily, un bărbat capabil să-ți asigure tot ce ai nevoie, inclusiv protecția.

– Da, știu, tată, zise ea, zîmbind.

Ea îl auzi inspirînd adînc și ținîndu-și apoi respirația cîteva secunde.

– Cred că aș fi putut să mă recăsătoresc oricînd în ultimii douăzeci de ani, zise el. Aș fi putut să am mulți copii și să fiu strigat astfel de mai bine de o mie de ori pînă acum. Însă cred, Lily, că a meritat să aștept să o aud mai întîi de la tine.

– Cînd plecăm spre Rutland Park? îl întrebă ea. Este o casă mare? Îmi va plăcea acolo... tată?

El se întoarse pentru a o privi.

– Cît se poate de repede. Este mai mare decît Newbury Abbey. Și o vei adora. Te-a așteptat în toți acești ani. Ar fi bine să aflăm dacă te va însoți și Elizabeth. Azi este joi. Să zicem luni?

Lily dădu aprobator din cap.

El îi zîmbi și trase de sfoara ce acționa clopoțelul. Apoi îi spuse servitorului ce-și făcu apariția să o roage pe Lady Elizabeth să revină în salon cît poate de repede. După aceea se reasezară amîndoi și începură să se privească.

Lily se gîndi că el mai degrabă radia de fericire. Iar ea își păstră în mod deliberat o expresie senină – deși nu se prefăcea în totalitate. Însă acea expresie nu-i reda starea de spirit. Ea urma să pășească din nou pe un teren necunoscut, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori în ultimii doi ani.

Își aminti cum parcursese drumul de la Londra la Newbury Abbey și cum sperase ca lunga ei călătorie să ia sfîrșit. Își aminti cum îl zărise pe Neville pentru prima dată după aproape un an și jumătate și cum avusese, în ciuda împrejurărilor nefavorabile, sentimentul că ajunsese în sfîrșit acasă. Însă ea nu ajunsese acasă. Nici chiar acum. Va veni vreodată clipa în care să simtă în sfîrșit că a ajuns la liman, că se putea relaxa pentru a-și trăi în tihnă restul vieții?

Sau viața era mereu o călătorie de-a lungul unui drum necunoscut?

– Kilbourne, îi spuse ducele chiar înainte ca Elizabeth să revină în salon, m-a rugat să-ți transmit că are de gînd să vină în vizită în cursul după-amiezei, Lily – dacă accepți să-l primești.

Uciderea unui om nu era un lucru pe care să-l faci cu plăcere, cugetă Neville de-a lungul nopții și a dimineții ce urmă morții lui Calvin Dorsey. Cu siguranță nu în război, căci ești perfect conștient de faptul că cei pe care-i ucizi nu merită să moară mai mult decît tine însuși. Dar nici măcar atunci cînd victima ta era un ucigaș și o omorîse pe mama soției tale și atentase de mai multe ori la viața ei. Poate că resimțise o anumită satisfacție, văzînd că Dorsey mușcă momeala reprezentată de acel pistol abandonat neglijent și constatînd atunci că nu-i rămîne altceva de făcut decît să-l ucidă – mai ales cînd Portfrey cîștigase controversa în

privința stabilirii celui care urma să-l pedepsească pe Dorsey înainte ca acesta să fie dat pe mîna justiției. Însă cu siguranță nu-i făcuse nici o plăcere.

Resimțise vreo plăcere descoperind adevărul despre originea lui Lily? Aflînd că ea are un titlu superior lui? Că el nu avea să-i ofere nimic în plus față de ceea ce deținea în prezent? Și așa își propusese el să o cucerească pe Lily, cu poziția sa socială, cu averea sa și cu speranța că propria ei sărăcie o va determina să se întoarcă la el? Cu siguranță nu. El dorea ca ea să-i fie egală, să se *simtă* egala lui. Faptul că ea se simțise inferioară lui distrusese orice șansă de fericire pe care ei ar fi putut-o avea cînd ea venise la Newbury.

Atunci, el ar trebui să fie în culmea fericirii datorită acestei întorsături pe care o luaseră lucrurile. De ce nu se simțea așa? Din cauza lui Lily, concluzionă el. Biata fată trecuse printr-un calvar inimaginabil în ultimul an și jumătate. Cum putea depăși încercarea reprezentată de pierderea rădăcinilor sale? Oare o va găsi debusolată cînd va veni la Elizabeth în această după-amiază? Sau, mai rău, va constata că e la fel de năucă și pasivă ca în seara trecută?

El se apropie de casa lui Elizabeth cu pulsul mărit. Ba chiar își dădu seama, după ce intră și ceru să fie primit de Miss Doyle, că speră într-o oarecare măsură ca ea să-l refuze. Însă nu se întîmplă astfel. Valetul îl conduse în salon, unde se aflau atît Lily, cît și Elizabeth.

– Neville, zise Elizabeth, ieșindu-i în întîmpinare după ce el le salută, apoi sărutîndu-l pe obraz. Te las să vorbești cu Lily între patru ochi, adăuga ea, părăsind imediat salonul.

Lily nu lăsa impresia că ar fi distrusă, și nici năucă. Dimpotrivă, părea remarcabil de vioaie într-o cochetă rochie de muselină, cu părul încadrîndu-i plăcut chipul.

– L-ai ucis pe domnul Dorsey, zise ea. Mi-a povestit tatăl meu de dimineață. Nu regret dispariția lui, deși nu mi-am mai dorit niciodată pînă acum moartea cuiva. Știu că nu este ușor să ucizi.

Da, Lily știa asta, avînd în vedere faptul că crescuse printre soldați a căror ocupație principală era să ucidă.

Însă... *tatăl meu?*

– În cazul acesta, nu mi-a fost prea greu.

– Să nu mai vorbim despre asta, zise ea pe un ton hotărît. Se ridică în picioare și traversează camera către el. Neville, continuă ea, luni voi pleca la Rutland Park împreună cu tatăl meu și cu Elizabeth. Mîine va apărea o știre în ziare. Voi petrece o vreme cu el, pentru a învăța să-i fiu fiică și pentru ca și el să se deprindă cu rolul de tată. Îl voi cunoaște pe bunicul meu și voi vizita mormîntul mamei mele. Voi... pleca.

– Da, zise el, simțind cum inima îi bubuie în piept chiar în timp ce-și spunea că se bucură pentru ea.

Ea schiță un surîs.

– Am fost Lily Doyle, zise ea. După aceea am fost Lily Wyatt, apoi n-am mai fost. Acum sînt Lily Montague. Trebuie să descopăr cine sînt cu adevărat. După ce am ajuns aici, la Londra, am crezut că sînt pe cale să descopăr răspunsul, dar astăzi acesta mi se pare mai îndepărtat ca oricînd.

– Tu ești Lily, îi zîmbi el.

Ea dădu aprobator din cap, cu ochii înotînd în lacrimi.

– Cît timp? o întrebă el.

Ea scutură din cap.

Neville înțelese că nu poate să facă nici un fel de presiuni asupra ei. Și știa că ea nu-i poate răspunde la întrebare.

Începuse să creadă că ei aveau pînă la urmă șansa unui viitor împreună. Fusesse pe punctul de a testa această eventualitate la Vauxhall. Alungă amintirea acelei nopți care începuse atît de promițător. Iar acum era nevoit să aștepte din nou o perioadă nedefinită fără a avea nici o garanție în privința viitorului lor.

Îi întinse ambele mîini, iar ea și le așeză pe ale sale în palmele lui.

– O să-l îndrăgești, Lily, zise el. Ba chiar îndrăznesc să spun că-l vei iubi. Este un om de treabă și este tatăl tău. Du-te și descoperă-te. Și fii fericită. Îmi promiți?

El observă că Lily își mușcă buza superioară. Îi strînse mâinile și i le duse pe rînd la buze.

– Eu nu sînt foarte atașat de Londra, zise el. Voi fi bucuros să mă întorc la Newbury în timpul verii. Cred chiar că voi pleca mîine sau poimîine. Poate, dacă vei considera că este cazul, îmi vei trimite o scrisoare acolo?

– Nu pot... să scriu suficient de bine.

– Dar poți încerca. El îi zîmbi. Și vei reuși să-mi descifrezi și răspunsul.

– Crezi? îl întrebă ea. Uneori, aș vrea... o, *cît* aș vrea să fiu din nou Lily Doyle, iar tu să fii maiorul lord de Newbury, iar tata...

– Dar nu sîntem, zise el cu tristețe. Totuși, aș vrea ca tu să știi un lucru, Lily. Nu ca să porți o povară suplimentară pe umeri, ci ca să te convingi că unele lucruri nu sînt și nu pot fi schimbate. Te iubeam atunci cînd te-am luat de soție. Te iubesc și astăzi. Te voi iubi pînă la ultima suflare.

– O, dar nu este momentul potrivit, zise ea, cu ochii încreșoși de un sentiment pe care el nu-l putea descifra. Sărmana Lily! I se întîmplaseră atîtea în ultima vreme, iar ea suportase totul cu demnitate și integritate.

– Nu voi prelungi această vizită, îi spuse el. Voi pleca acum, Lily. Îi transmiți tu scuzele mele lui Elizabeth?

Ea încuviință din cap.

Se mai ținură cîteva clipe de mîină. Însă ea avea dreptate. Nu era momentul potrivit. Dacă avea să se întoarcă la el – *cînd* avea să se întoarcă la el – ea nu trebuia să mai simtă nici o nevoie în afară de aceea de a rămîne lîngă el pentru tot restul vieții.

El își retrase încet mâinile, privind-o cu ochi zîmbitori, și plecă fără nici un cuvînt.

Aproape ajunsese la Casa Kilbourne, înaintînd hotărît de-a lungul străzilor, cînd își aminti că venise cu trăsura la Elizabeth.

Partea a V-a

O NUNTĂ

25

Lily privea nerăbdătoare de la geamul trăsurii, fără ca măcar să încerce să-și ascundă starea de spirit. Satul Upper Newbury îi părea atât de familiar. Iată hanul, unde coborîse din poștalion, și alea abruptă ce ducea în satul de jos. Și iată...

– Oh, s-ar putea opri trăsură? întrebă ea.

Ducele de Portfrey ciocăni în peretele din față al trăsurii, iar aceasta se opri brusc. Lily coborî într-o clipă geamul în ciuda vremii răcoroase și își scoase capul afară.

– Doamnă Fundy, strigă ea. Ce mai faceți? Și ce mai fac copiii? O, bebelușul a crescut!

În timp ce ducele și Elizabeth schimbau în tăcere priviri amuzate, doamna Fundy, care privise cu gura căscată trăsură maiestuoasă împodobită cu emblema ducală, zîmbi larg, apoi pâră brusc intimidată și făcu o plecăciune.

– Sîntem toți foarte bine, vă mulțumesc, milady, zise ea. Ne bucurăm că v-ați întors.

– O, și eu mă bucur că m-am întors, spuse Lily. O să vă vizitez într-una din zilele următoare dacă-mi permiteți.

Ea îi zîmbi călduros doamnei Fundy în vreme ce trăsură se punea din nou în mișcare. Încercă să-și amintească faptul că nu se întorcea acasă. Newbury Abbey nu era acasă. O, dar așa simțea. Ea îndrăgise Rutland Park, după cum intuise tatăl său. Ajunsesese să-l iubească și pe acesta, așa cum

intenționase, deși nu se dovedi fi un lucru greu. Ei îi făcuse plăcere pînă și vizita lor prelungită la Nuttall Grange, unde cîștigase afecțiunea bunicului său imobilizat la pat și a celor două mătuși care de fapt nu-i erau mătuși – Bessie Doyle și sora mamei sale. Ajunsesese chiar să se simtă fericită, liniștită și împăcată cu ea însăși și cu lumea. De cînd părăsise Londra, nu mai avusese nici măcar o dată vechiul coșmar.

Însă Newbury Abbey, deși nu zărise încă nici parcul, cu atît mai puțin casa, îi dădea senzația că se află *acasă*.

– O, priviți! exclamă ea uimită după ce trăsură trecuse de porți și înainta de-a lungul aleii prin pădure. Frunzele copacilor aveau nuanțe superbe de roșu, galben și brun. O parte dintre ele căzuseră deja și formaseră un covor colorat de-a lungul aleii.

– Ai văzut vreodată ceva mai frumos decît Anglia toamna tată? Dar tu, Elizabeth?

– Nu, zise tatăl său.

– Doar Anglia, primăvara, spuse Elizabeth. Și cred că acea imagine nu este *mai frumoasă*, ci doar *la fel* de frumoasă.

Cînd Lily ajunsesese aici pentru prima dată, fusese primăvară. Acum era toamnă – octombrie. Cîte se întîmplaseră între timp, cugetă ea. Își amintea cum parcursese această alee pe jos în acea noapte, strîngîndu-și geanta într-o mînă...

Ea îi scrisese lui Neville la începutul lui septembrie, așa cum o rugase. O întrebase pe Elizabeth dacă se cuvine să-i scrie unui gentleman necăsătorit. Elizabeth îi răspunsese, cu o sclipire în ochi, că nu este nici o problemă. Însă tatăl său, care fusese de asemenea prezent, le amintise amîndurora că ea este Lily și poate nesocoti orice regulă fără să facă ceva șocant de nepotrivit – tocmai în asta constă farmecul ei, adăugase el zîbind indulgent, fapt ce inițial o surprinsese la el. Așa că îi scrisese – cu multă grijă și cu litere rotunjite, copilărești. Ea își îmbunătățea caligrafia, însă avea să mai dureze o vreme pînă să se declare mulțumită.

Îi scrisese că se simte fericită alături de tatăl său. Precum și alături de Elizabeth. Fusese la Nuttall Grange și își cunoscuse bunicul. Așezase flori pe mormîntul mamei sale. Spera că Lady Kilbourne este bine, la fel și Lauren și Gwendoline. Și încheiase: „Sluga ta supusă“.

El îi răspunsese, invitînd-o împreună cu tatăl ei să vină în vizită la Newbury Abbey pentru sărbătorirea celei de-a cincizecea aniversări a mamei lui, în octombrie. Elizabeth își anunțase deja prezența.

Și iată că veniseră. Și, deși erau simpli invitați, ea simțea că se întoarce acasă. Iar cînd își privi brusc tatăl cu ochii plini de bucurie după ce zări casa, observă că el înțelesese și era puțin trist, deși îi zîmbea.

– Tată, spuse ea, aplecîndu-se instinctiv în față și apucîndu-i mîna, îți mulțumesc că ai fost de acord să venim. Te iubesc mult.

El o bătu ușor pe mînă.

– Lily, ai douăzeci și unu de ani, draga mea. O vîrstă prea înaintată pentru a mai sta acasă cu tatăl tău. Nu mă aștept să mai rămîi lîngă mine prea multă vreme.

Însă acest lucru era mult prea evident pentru a mai fi menționat. Ea se lăsă pe spate, cu un zîmbet ceva mai slab. Nu va mai face nici un fel de presupuneri. Se scurseseră cîteva luni. În viața ei se schimbaseră multe, și era posibil să se fi schimbat și în a lui. El îi invitase din politețe. Fără îndoială că mai invitase pe mulți alții. Lily nu avea de gînd să interpreteze exagerat invitația pe care i-o adresase.

Însă dacă își va repeta suficient de des aceste prostii, poate că pînă la urmă va ajunge să le creadă.

Trăsura lor fusese zărită de cei din casă, iar masivele uși duble de la intrare se deschiseră în timp ce ei se apropiau. Din casă ieșiră mai multe persoane – Gwendoline, Joseph, contesa și... *el*.

Marchizul fu cel care deschise ușa trăsurii și lăsă în jos scările. Ducele coborî primul și se întoarce pentru a o ajuta

să coboare pe Elizabeth. Contesa înaintă pentru a o îmbrățișa. Toată lumea încerca să vorbească în același timp.

Apoi cineva se aplecă în trăsură și îi întinse o mână lui Lily – și ar fi putut la fel de bine să fie singuri. Tot ce-i înconjura dispăru ca prin farmec. El o privea cu ochii sclipitori și cu buzele strânse. Iar ea îi răspundea cu un zîmbet prostesc.

– Lily, spuse el.

– Da. Și, dintr-o dată, ea știu că toate neliniștile sale fuseseră într-adevăr ridicole. Bună, Neville.

Își așază mîna într-a lui.

Deși petrecerea aniversară urma să aibă loc abia peste o zi, o parte din invitați deja sosise. La cină era mare agitație. Neville observă încîntat că mama sa îl așezase pe Portfrey în dreapta sa și pe Lily în stînga. Erau destul de departe de el, care se afla în capul mesei. Astfel, cu excepția acelor cîteva clipe petrecute pe terasă în timpul după-amiezei, el nu apucase să schimbe vreun cuvînt cu ea.

Însă asta nu-l deranja prea tare. Deocamdată se mulțumea să o privească, să observe schimbările pe care ultimele cîteva luni le produsese asupra ei. El își amintea cum Elizabeth îi spusese cîndva că noile cunoștințe și deprinderi nu schimbă o persoană, ci doar se adaugă la fondul existent. În cazul lui Lily, era perfect adevărat. Era cochetă, distinsă și plină de viață. Îi dispăruse acea senzație cumplită de stînjeneală ce o făcuse să amuțească în compania celor din înalta societate – cel puțin în compania doamnelor – cînd se aflase ultima dată la Newbury Abbey. Acum ea vorbea mai mult decît majoritatea celor prezenți. Zîmbea și ridea.

Însă era în continuare Lily. Era Lily, așa cum fusese creată – însă liberă să se simtă bine în orice companie și în orice mediu.

El reuși să prindă crîmpeie din ceea ce spunea Lily, pentru simplul motiv că ea părea cumva să fie în centrul

atenției tuturor, iar adesea de-a lungul mesei se lăsa liniștea deoarece toți se aplecau pentru a o auzi – de exemplu, atunci cînd Joseph o întrebă cum se mai descurcă cu cititul.

– O, te asigur că ai pierde o sumă considerabilă dacă ai fi atît de nesăbuit încît să pui un pariu acum, îi răspunse ea. Citesc chiar foarte bine. Nu-i așa, Elizabeth? Îndrăznesc să spun că pot citi o pagină întreagă în jumătate de oră, dacă nu este prea mult zgomot în jurul meu, iar cuvintele nu sînt prea lungi. Și nu mai sînt nevoită să citesc cuvintele cu voce tare și nici măcar să le șoptesc. Ce părere ai de *asta*, Joseph? rîse ea veselă.

– Cred că aș adormi cu mult înainte ca tu să ajungi la finele paginii, Lily, zise Joseph, căscînd și ducîndu-și degetele unei mîini la gură.

Era încîntătoare, se gîndi Neville, încercînd să-și ia din cînd în cînd ochii de la ea pentru a putea întreține conversația cu rudele ce ședeau la masă lîngă el.

O, da, ea rămăsese tot Lily, reflectă el cîteva minute mai tîrziu. Un valet se aplecă deasupra mesei pentru a lua o farfurie, iar ea îl privi și chipul i se lumineă brusc cînd îl recunoscuse.

– Domnule Jones! exclamă ea. Ce mai faceți?

Bietul Jones aproape scăpă farfuria, deveni pămîntiu la față și blîgii ceva ininteligibil.

– O, știu, zise Lily, pe un ton înțelegător. Îmi cer scuze dacă v-am pus în dificultate. Voi coborî mîine dimineață în bucătărie, dacă nu vă supărați, și voi sta de vorbă cu toată lumea. Parcă au trecut ani de cînd nu v-am mai văzut pe toți.

Neville observă că mama lui zîmbea către Lily cu ceea ce părea să fie o afecțiune sinceră.

– Asta dacă nu vă deranjează, doamnă, zise Lily, întorcîndu-se către ea. Am uitat că nu sînt la mine acasă. Acasă la noi, eu cobor frecvent în bucătărie, nu-i așa, tată? Este cea mai plăcută încăpere din toată casa, și pot fi întotdeauna sigură că voi găsi ceva util de făcut acolo. Tata nu se supără.

– Nici eu nu mă supăr, copilă, zise contesa, bătându-i ușor mîna ce se afla pe masă.

– Am învățat destul de repede, doamnă, zise ducele de Portfrey cu un oftat ușor, că ficele au fost inventate pentru a-și învăța tații în jurul degetului mic.

Neville observase aproape chiar din clipa sosirii lor că ducele părea cu totul schimbat. Radia de fericire și nu încerca să ascundă cît era de mîndru de fiica sa.

Mai tîrziu, în salon, Lily le încîntă pe toate doamnele prezente stînd și discutînd cu fiecare dintre mătușile lui, precum și cu mama lui. După ce tava de ceai a fost îndepărtată, iar o parte dintre verișoare s-au dus în salonul de muzică, ea a stat o vreme de vorbă cu Lauren, ținînd-o de mînă. Apoi, Gwen s-a aplecat spre ea, i-a spus ceva, iar cele trei au început să-și zîmbească, după care au plecat spre salonul de muzică la braț.

Neville reflectă cu amărăciune că această seară trebuie să fie destul de dificilă pentru Lauren. Între ei existase o anumită stînjeneală încă de cînd el se întorsese de la Londra – pînă la urmă ea nu mai plecase la Yorkshire – căci, deși nu li se spusese nimic direct, amîndoi știau că lumea din regiune bîrfește în privința planurilor lui de viitor. Avea de gînd să-i ceară mîna lui Lady Lilian Montague sau intenționa să-să se însoare cu Lauren?

Atît el, cît și Lauren cunoșteau răspunsul. Însă, pînă acum, nici unul dintre ei nu-l formulase clar. Și cum ar fi putut? Cum ar fi putut el să-i spună că nu are nici o intenție să-și reinnoiască cererea în căsătorie fără a sugera că ea se așteaptă la așa ceva? Și cum ar fi putut ea să-i spună că înțelege că între ei nu mai poate exista nimic în afară de prietenie fără a sugera că se așteaptă ca el să o ia de soție?

Însă, ca de obicei, ea a dat dovadă de stăpînire de sine. Nu se putea ști ce este în mintea ei.

El o iubise multă vreme pe Lily. Iar în primăvară nu-și imaginase că ar fi posibil să o mai iubească. Dar așa s-a

întîmplat. Încercase să-și trăiască viața la fel ca înainte fără a se mai gîndi tot timpul la ea. Încercase să nu fie prea sigur că ea se va întoarce la el după o vreme.

Însă, după prima privire, a renunțat la toată acea prefăcătorie. Fără Lily, viața nu ar mai fi avut prea mare valoare pentru el. Ea era soarele, căldura și veselia din viața lui. Era... de fapt, era pur și simplu iubirea vieții lui.

El păstră distanța față de ea. Nu intenționa să o preseze chiar dacă avea senzația de inevitabilitate ținînd seama de modul cum evolua această vizită. Ea venise împreună cu tatăl său pentru a participa la o aniversare. Așadar, o va lăsa să sărbătorească – mîine. Însă după ziua de mîine...

Toate visele lui se bazau pe ceea ce urma să se întîmple cu siguranță după ziua de mîine. Alungă orice îndoială sau temere.

Lauren și Gwendoline nu pleacă imediat la culcare după ce se întoarseră la casa de zestre, deși era tîrziu. Ele luară loc în camera de zi, unde fusese aprins focul. Era o încăpere mai mică și mai plăcută decît salonul principal. O vreme, ele priviră tăcute focul ce trosnea în șemineu.

– Știi ce mi-a spus? zise Lauren într-un tîrziu.

– Ce? o întrebă Gwendoline, fără a simți nevoia unei clarificări în privința persoanei despre care vorbeau.

– Mi-a spus că știe că eu probabil o detest. A adăugat că și ea m-a detestat astă-primăvară fiindcă eram perfectă, eram idealul unei lady, eram cu mult mai potrivită pentru a deveni contesa lui Neville decît ea. Mi-a mărturisit că îmi admiră stăpînirea de sine, demnitatea, amabilitatea față de ea, în ciuda sentimentelor mele adevărate. Mi-a cerut iertare pentru că mi-a pus vreodată motivele la îndoială.

– E bine că a vorbit atît de deschis despre relația dintre voi două, zise Gwendoline. Cred că este sinceră, nu-i așa?

– Ea este... Lauren își închise ochii. Ea este femeia pe care și-o dorește Neville. Nu ai observat cum a privit-o toată seara? Nu i-ai văzut ochii?

– Ea mi-a spus, zise Gwendoline încet, că știe că m-a rănit intrînd neinvitată în mijlocul familiei mele cînd eu încă îl mai jeleam pe Vernon și nu reușisem să mă obișnuiesc cu toate piedicile pe care mi le ridicase viața. M-a rugat să o iert. Și nu mi s-a părut că vrea să se pună bine cu mine, Lauren. Vorbea sincer. Aș vrea să pot să o urăsc, dar nu am cum, nu-i așa? Este atît de plăcută.

Lauren zîmbi fără a-și lua ochii de la foc.

– Cînd spun asta, adăugă Gwendoline repede, nu înseamnă...

– Că pe mine nu mă placi? continuă Lauren. Nu, firește că nu, Gwen. De ce ar însemna asta? Ea nu-mi este rivală. Eu m-aș fi căsătorit cu Neville dacă ea nu ar fi apărut, însă e bine că a făcut-o. Căsătoria noastră nu ar fi fost bazată pe dragoste.

– O, Lauren, bineînțeles că ar fi fost! țipă Gwendoline.

– Nu, spuse Lauren, scuturîndu-și capul. Trebuie să fi simțit și tu astă-seară ce a simțit toată lumea, Gwen. Atmosfera se încinsese datorită tensiunii provocate de pasiunea lor reciprocă. Ei au fost făcuți unul pentru celălalt. Între mine și Neville nu a existat niciodată așa ceva.

– Poate... începu Gwendoline, însă Lauren își întorsese din nou privirea către foc, iar expresia chipului său o redusese la tăcere pe verișoara sa.

– Știi, i-am văzut odată, zise Lauren, cînd n-ar fi trebuit. Într-o dimineață, i-am descoperit împreună jos la bazin. Se scăldau, rîdeau și păreau pe deplin fericiți. Ușa colibei era deschisă – petrecuseră noaptea împreună acolo. Așa ar trebui să fie dragostea, Gwen. Așa a fost între tine și Lordul Muir.

Mîinile lui Gwendoline se încheștară pe brațele fotoliului, iar ea inspiră adînc, însă nu scoase nici un cuvînt.

– Este un fel de dragoste pe care eu n-o voi cunoaște niciodată.

– Bineînțeles că o vei cunoaște, o asigură Gwendoline. Ești tînărară, frumoasă și...

— Și incapabilă de pasiune. N-ai observat diferența dintre mine și Lily, Gwen? După... după nuntă, aș fi putut pleca de aici. Aș fi putut pleca acasă cu bunicul. Și îndrăznesc să spun că el ar fi făcut ceva pentru mine. Aș fi putut începe o nouă viață. În schimb, am rămas aici, sperînd ca ea să moară. Și chiar după ce într-un târziu m-am hotărît să plec, pînă la urmă m-am răzgîndit. Mi-a fost teamă să plec ca nu cumva să... pierd ceva aici. Însă Lily, care avea mult mai puțin de cîștigat și mult mai mult de pierdut decît mine plecînd, s-a dus să-și facă o nouă viață în loc să se agațe de ceea ce în acel moment i se părea insuficient. Eu nu am un asemenea curaj.

— Ești obosită, zise Gwendoline ușor deprimată. Mîine dimineață totul îți va apărea într-o altă lumină.

— Însă *am* curajul să fac ceva, zise Lauren, ridicîndu-se în picioare. Se întinse cu multă grijă pentru a lua de pe șemineu o ciobăniță de porțelan de mare valoare și o ținu în mîini, zîbind. O, da, într-adevăr.

Și azvîrli bibeloul în vatra focului, unde se sparse în mii de bucăți.

Festivitățile pentru aniversarea contesei urmau să aibă loc pe parcursul serii, însă cu atît de mulți invitați prezenți la Newbury Abbey, pînă și ceaiul a fost un eveniment zgomotos. Afară era o zi urîtă de toamnă, și toți se simțeau foarte bine în casă.

Cu excepția lui Elizabeth. Nici vorbă, ea era încîntată că s-a întors acasă, că-și vede din nou toate rudele și că participă la o sărbătoare în familie. Și era mai mult decît încîntată să vadă că speranțele pe care și le făcuse încă din primăvară păreau să se materializeze. Deși această ocazie era oficial aniversarea Clarei, toată lumea își dădea seama că se pune la cale ceva cu mult mai interesant. O iubire precum cea împărtășită în mod evident de Neville și Lily era ceva rar și minunat, demn de admirație.

Asta bucura partea altruistă a inimii lui Elizabeth.

Și o întrista pe cea egoistă.

Ea n-avea să-i mai fie necesară, nici lui Lily, nici...nici tatălui ei.

Se retrase în liniște din salon înaintea majorității celorlalți oaspeți, își luă din cameră o pelerină călduroasă, o bonetă și o pereche de mănuși și ieși pentru a se plimba singură către grădina de pietre. Descoperi că în acest anotimp, grădina părea cam anostă și mohorâtă. Își aminti cum venise aici în ziua apariției lui Lily la Newbury Abbey, ziua în care ar fi trebuit să aibă loc ceremonia nupțială a lui Neville și Lauren. Lyndon o copleșise pe Lily cu întrebări, iar ea, Elizabeth, îl mustrase, fără să știe că el bănuise adevărul încă de atunci. Acum atât de mult timp...

– Îmi dai voie să te însoțesc? o întrebă o voce venită din spate. Sau ai prefera să rămâi singură?

El venise după ea. Se întoarse să-i zîmbească. Ar fi vrut să aibă puterea de a-i spune că ar fi preferat să rămână singură, însă asta ar fi fost o minciună.

– Lyndon, zise ea după ce el se apropie mai mult, nu te simți puțin trist? Ai avut atât de puțin timp la dispoziție ca să te obișnuiești cu ea.

Ea urmărise transformarea prietenului său, de când acesta o descoperise pe Lily, plină de uimire și de bucurie – și cu o ușoară strângere de inimă.

– Pentru că mă va părăsi pentru Kilbourne? zise el. Da, puțin. Ultimele luni au fost cele mai fericite din viața mea. Vrei să ne plimbăm pe alea cu rododendroni? Sau este prea frig?

Ea scutură din cap. Însă observă că el nu-i oferise brațul, poate din cauză că ea își încheștase mâinile la spate cu atîta hotărîre. Elizabeth nu se simțise niciodată stingherită în prezența lui, însă acum avea această senzație.

– Însă există și un anume sentiment de satisfacție, continuă el. Lily va fi fericită – *dacă* îl va accepta. Însă nu

prea am îndoieli în privința asta. La fel cum nu se îndoiește nici contesa și, de fapt, nimeni dintre cei de la Newbury. Resimt o anumită satisfacție, Elizabeth, știind că în sfârșit voi putea să-mi văd de viața mea.

– Când ai plîns la mormîntul lui Frances în vară, zise ea, așa cum a plîns și Lily, ai reușit în sfârșit să accepți faptul că ea a murit, nu-i așa? Trebuie s-o fi iubit foarte mult.

– Da, așa este. Cu mult timp în urmă. Știi, îmi spuneam tot timpul că trebuie să mă recăsătoresc și să am un fiu pe care să-l cresc ca pe moștenitorul meu. Apoi îmi imaginam că-l descopăr pe copilul pe care-l aveam cu Frances, și că acesta era un fiu. Îmi imaginam dușmănia și vrajba ce urma să apară între cei doi frați – ambii copiii mei, însă numai unul desemnat drept moștenitor.

Pe aleea de pe colină era mai frumos decît în grădină. Frunzele din copaci erau multicolore, la fel ca și cele de sub picioarele lor.

– Încă nu este prea târziu, Lyndon, îi zise ea cu inima grea, parcă în armonie cu briza răcoroasă ce le sufla în față. Să ai un fiu, un moștenitor, vreau să spun. În fond, nu ești chiar atît de bătrîn. Și ești o partidă excelentă. Dacă te-ai căsători cu o femeie tînără, ai putea avea chiar mai mulți copii. Ai putea avea o familie care să suplinească absența lui Lily.

– Deci, prietena mea, asta mă sfătuiești tu să fac? o întrebă el.

– Da, zise ea, sperînd ca vocea să-i fie atît de neutră și de hotărîtă pe cît intenționase.

Ei îi plăcuse mereu cum fusese construită aleea, care în punctul superior ajungea deasupra vîrfurilor copacilor, oferind o priveliște asupra conacului și parcului, pînă la marea ce se zărea în depărtare. Se concentră asupra frumuseții peisajului, în vreme ce între ei se lăsă tăcerea. Își dădu seama că se opriseră.

– Tu te consideri o femeie tînără, Elizabeth? o întrebă el într-un târziu.

Ea simți că stomacul i se face ghem. Privi în față către marea plumburie, refuzînd să acorde atenție faptului că el îi desprindea mîinile ținute la spate și îi lua una dintre ele în a lui.

– Nu suficient de tînără, zise ea. Nu sînt suficient de tînără, Lyndon. Am treizeci și șase de ani. Știi că a fost alegerea mea să nu mă căsătoresc. Am decis să nu mă căsătoresc dacă nu iubesc. Însă acum sînt prea bătrînă.

– Pe mine mă iubești? o întrebă el.

El nu admira priveliștea, ceea ce părea absurd avînd în vedere faptul că parcurseseră tot drumul tocmai în acest scop. Stătea întors cu fața spre ea și o privea. Nu era cîstit din partea lui să o întrebe așa ceva. Inima lui Elizabeth bătea atît de tare încît amenința să-i taie respirația.

– Ca pe un prieten foarte drag, îi spuse ea.

– A, zise el încet. Păcat, Elizabeth. Poate că aș fi spus și eu același lucru în privința ta pînă acum cîteva luni. Nu însă și acum. Așadar, nu are nici un rost să abordez problema mariajului cu tine? Nu mă iubești așa cum ai dori să-ți iubești soțul?

– Lyndon, șopti ea, pentru mine este prea tîrziu să-ți dăruiesc un fiu.

– Crezi? o întrebă el, ducîndu-i mîna în dreptul buzelor sale și ținînd-o acolo un timp după ce-i trase mînușa. Dar nu ai *decît* treizeci și șase de ani, draga mea.

Rîdea. Nu în mod evident, însă răzbătea rîsul din vocea lui, ticălosul. Ea încercă să-și retragă mîna, însă el i-o strînse mai puternic.

– Lyndon, îl rugă ea, fii rezonabil. Nu-mi datorezi nimic. Și datorezi prea mult numelui și rangului tău.

– Îmi datorez ceva și mie însumi. Îmi sînt dator să mă căsătoresc cu cea pe care o iubesc, Elizabeth. Iar eu te iubesc pe tine. Vrei să fii soția mea?

– O, zise ea – și nu mai știi ce să spună vreme de cîteva secunde. Între timp, el îi întoarse mîna și îi sărută încheietura dezgolită. Vei regreta asta peste cîteva zile, continuă ea, după

ce totul se va clarifica în privința lui Lily, iar tu îți vei da seama că în scurt timp vei fi liber să faci ce vrei cu viața ta. Te vei simți ușurat că te-am refuzat.

– Așadar mă refuzi, draga mea? El se întristă dintr-o dată, și risul din voce îi dispăru. Vrei să te uiți acum la mine și să-mi spui că mă refuzi fiindcă nu mă iubești și ai prefera să trăiești pentru tot restul vieții singură decât cu mine? În ochii mei, dacă nu te superi.

Ea își întoarse capul și îi privi bărbia – apoi ochii săi albaștri. Ah, oare putea să aibă pentru ea o asemenea privire? Genul de privire cu care Neville se uita în ochii lui Lily și pe care ea o invidiasse atât de mult? Însă ducele de Portfrey o privea neclintit în ochi.

– Promite-mi că nu vei regreta niciodată. Un amestec de speranță și de teamă îi provoca reacții dureroase și stranii. Promite-mi că nu vei regreta peste un an sau doi dacă nu apare nici un copil. Promite-mi...

El o sărută apăsător.

– Până astăzi n-aș fi crezut că poți spune asemenea prostii, Elizabeth, zise el după mai bine de un minut.

– Lyndon. Clipi pentru a-și limpezi vederea. Fără să știe cum, mâinile sale ajunseseră pe umerii bărbatului. O, Lyndon, ești de-a dreptul s...

El o sărută din nou, de această dată cu gura deschisă, împingându-și limba dincolo de buzele și de dinții ei, direct în interiorul gurii ei. Era o apropiere tulburător de intimă, iar ei i se tăiară respirația și genunchii, văzându-se nevoită să-i înlănțuie gîtul cu brațele pentru a nu se prăbuși. Apoi ea îi întoarse sărutul, ascultînd fericită gemetele lui ușoare de plăcere.

Cînd își ridică din nou capul, el zîmbea.

– Îmi cer scuze. Te-am întrerupt. Ce spuneai?

– Am senzația, zise ea pe un ton sever, că nu mă vei lăsa să închei nici o propoziție pe care nu dorești să o auzi.

– Ești foarte perspicace, zise el, frecîndu-și nasul de al

ei. Începu apoi să depună sărutări ușoare de-a lungul unui obraz pînă în dreptul urechii și să-i ronțăie delicat lobul urechii pînă cînd îi provocă un geamăt de plăcere. Însă tu ești o femeie inteligentă, și cred că poți înțelege deja cum am de gînd să-mi supun soția.

– Nu mi-am dat seama pînă acum cît de absurd poți fi. Sau cît de lipsit de scrupule. Lyndon?

– Mmm? El o acoperea cu sărutări de-a lungul maxilarului către bărbie.

– Să știi că te iubesc, zise ea, închizîndu-și ochii. Ca pe un prieten drag și cu mult mai mult decît atît. Dacă mă voi căsători cu tine, voi încerca din răputeri să-ți dăruiesc un fiu.

El își dădu capul pe spate și începu să rîdă sonor, apoi o strînse în brațe.

– Serios? Astea sînt cuvinte provocatoare, draga mea, *foarte* provocatoare. Îți promit că îți voi testa hotărîrea în noaptea nunții noastre, și în fiecare noapte ce va urma. Poate chiar și în unele dimineți sau după-amieze. Cînd, Elizabeth? Curînd? Cît mai curînd? Cu un permis special? Eu nu suport interdicțiile, tu le suporti? Am patruzeci și doi de ani. Tu ai treizeci și șase. Vreau să ne petrecem fiecare zi, fiecare clipă a restului vieților noastre împreună.

– Nu sîntem atît de bătrîni, protestă ea.

– Cu siguranță nu sîntem prea bătrîni, consimți el, sărutînd-o din nou. Îi zîmbi. Hai să vedem ce hotărîsc să facă copiii în următoarele zile, bine? Eu unul insist să organizăm o nuntă formală la Rutland pentru draga mea Lily – nici un alt loc nu este suficient de bun. Însă mi-ar face plăcere ca ea să aibă o mamă vitregă care să mă ajute să pun totul la cale.

– Aha, țipă ea, *acum* ajungem la adevăratul motiv. *Acum* știm cu adevărat de ce te chinui atît de mult să mă convingi...

El o sărută îndelung și apăsător.

Lily descoperise că Newbury Abbey arăta în mare parte la fel dar, în același timp, foarte diferit. Ea se simțise oprimată, inferioară, copleșită de acest loc atunci când fusese aici ultima dată. Acum îi putea admira măreția și putea aprecia eleganța arhitecturii sale. Acum se simțea aici ca acasă. Pentru că era casa *lui*, și cu siguranță urma să fie și a ei.

În răstimpul de o zi și jumătate de când venise, discutase cu toată lumea și se bucurase de compania tuturor – inclusiv de cea a personalului de la bucătărie cu care luase cafeaua spre sfârșitul dimineții în timp ce curăța cartofi. Se aflase și în compania lui Neville, deși nu rămăsese singură cu el nici măcar o dată. Cel mai intim episod dintre ei se petrecuse în acel minut – nu, nici măcar atât de mult – în care el o ajutase să coboare din trăsura tatălui ei.

Dar nu conta. Exista un mod de a rămîne singur cu cineva chiar și în mijlocul unei mulțimi. Ea crescuse înconjurată de un regiment de soldați și de femeile și copiii acestora și învățase devreme această lecție.

Ei conversaseră în compania altora. Se priviseră și își zîmbiseră în văzul tuturor. Însă, în tot acest timp, nu fuseseră de fapt decît ei doi, o senzație accentuată de înțelegerea reciprocă că în sfîrșit sosise momentul potrivit. Că, în sfîrșit, ea ajunsese acasă și nu va mai pleca. Pentru tot restul vieții. Lily n-avea nici o îndoială în această privință.

Nimic din toate acestea nu fusese rostit, căci deși era momentul potrivit, acea clipă perfectă nu sosise încă. Iar ei nu doreau să o grăbească – de parcă ar fi avut o înțelegere tacită în acest sens. Așteptaseră mult timp, și înduraseră multe. Clipa devoțiunii lor finale se va dezvălui singură. Iar ei nu vor încerca să forțeze nota.

Covorul din salon fusese strâns în timpul serii pentru a se putea dansa la petrecerea prilejuită de aniversarea contesei. Lady Wollston, mătușa Mary a lui Neville, își ocupă locul la pian. Neville dansă cu mama sa, apoi cu Gwendoline, căreia îi plăcea să danseze în ciuda piciorului său beteag. După aceea, dansă cu Elizabeth și cu Miranda.

Și, bineînțeles, dansă cu Lily – ultimul dans al serii, un vals.

– Vezi, Lily, sînt egoist, îi zise el cu un zîmbet. Dacă ar fi fost un dans tradițional, ar fi trebuit să te cedez și altor parteneri. Fiind un vals, te am numai pentru mine.

Lily rîse. Ea dansase cu tatăl său, cu Joseph, cu Ralph, cu Hal. Se simțise excelent toată seara. Și asta fiindcă știuse că, în final, va dansa cu Neville.

– Știam că va fi un vals.

– Lily, zise el și se aplecă mai mult către ea. Tu ești o femeie necăsătorită, fiica unui duce, supusă tuturor regulilor de etichetă ce se aplică unei lady din *beau monde*.

Ochii lui Lily dansau veseli.

– Am vorbit deja cu Portfrey și mi-a dat consimțămîntul său, continuă el. Aș putea vorbi cu tine formal mîine în bibliotecă. Tatăl tău sau Elizabeth te-ar aduce acolo, apoi ne-ar lăsa singuri vreme de cincisprezece minute. Nu mai mult de cincisprezece – ar fi inacceptabil.

– Sau? Lily rîse din nou. Intuiesc o alternativă în vocea ta și o citesc pe chipul tău. Dacă perspectiva unei întâlniri de cincisprezece minute în bibliotecă te face să gemi, așa cum mă face și pe mine, ce se întîmplă?

El îi zîmbi.

– Portfrey m-ar provoca la duel cu pistoale în zorii zilei numai dacă mă gîndesc la asta.

– Neville. Ea se lipi de el. Apropierea lor ar fi scandalizat membrii înaltei societăți la un bal oficial, însă acum ei se aflau în mijlocul membrilor familiei, ce îi priveau cu o indulgență plină de afecțiune, prefăcîndu-se în același timp

că nu observă nimic. Care este alternativa bibliotecii? continuă ea. Oh. Să zic *eu*? Te gîndeai la vale, nu-i așa? Și la cascadă și la bazin. La colibă.

El dădu aprobator din cap și îi zîmbi ușor.

– Miine dimineată? îl întrebă ea. Nu, asta nu ar fi suficient pentru o provocare la duel din partea nici unui tată, oricît ar fi de furios. Tu te gîndeai la noaptea asta, nu?

Zîmbetul lui persistă, la fel și al ei. Însă se priveau în ochi executînd pașii de vals aproape fără să-și dea seama că încă mai dansează. Iar Lily, simțînd o încordare în zona sînilor și o moleșeală în cea a genunchilor, știu că venise clipa. Clipa perfectă. El îi vorbi din nou doar după ce muzica tăcu.

– Vii cu mine acolo, Lily?

– Desigur.

– După ce toți ceilalți s-au culcat? Voi ciocăni la ușa ta.

– Voi fi pregătită.

Da, se gîndi Lily în timp ce se îndrepta către camera sa puțin mai tîrziu, după ce se îmbrățișase cu contesa, cu Elizabeth și cu tatăl său, și după ce îi urase noapte bună lui Neville. Da, era absolut firesc să meargă la colibă. În această noapte. Ea era o lady acum, fiica necăsătorită a unui duce, și se supunea tuturor regulilor de etichetă după care se orînduia societatea civilizată. Însă dincolo de toate aceste adevăruri se afla faptul că ea este *Lily*, că în inima sa ea este căsătorită de aproape doi ani, că se supune unui lucru cu mult mai important decît unor simple reguli create de oameni.

Pe cerul senin și plin de stele strălucea luna. Vremea era rece. Însă Lily, mină în mină cu Neville, nu vedea și nu simțea decît frumusețea acestui moment în care ajunseseră. Ei trecură repede prin dreptul grajdurilor, parcurseră peluza, se afundară printre copaci, se strecurară printre ferigi și coborîră cărarea abruptă ce ducea în vale. Nu vorbiră nici măcar cînd au ajuns suficient de departe de casă pentru a nu mai fi auziți de cineva. Nu simțeau nevoia să vorbească.

Ajunseră, în cele din urmă, în vale și se îndreptară către cascadă, bazin și colibă. Tot acolo mai trăiseră un moment – un moment chinuitor de scurt – de fericire totală, absolută, înainte de a fi despărțiți de o serie de evenimente de care nu voiau să-și amintească acum. Se întorseseră acolo unde fuseseră fericiți împreună. Și unde vor fi fericiți din nou.

Se întorseseră într-un loc căreia îi aparțineau.

Înainte de a deschide ușa colibei, el începu să vorbească.

– Lily, zise el, aplecându-și capul către ea și cuprinzându-i cu delicatețe fața între palme, vom face dragoste înainte să vorbim, nu-i așa? Chiar dacă Biserica și statul nu ne recunosc acest drept?

– Eu îl recunosc, spuse ea. La fel și tu. Asta este tot ce contează. Sînt soția ta. Iar tu ești soțul meu.

Acest lucru fusese adevărat tot timpul, din acel moment de pe dealul din Portugalia, cînd ea era năucită de șoc și de suferință. Chiar și atunci ea știuse că el reprezenta tot ceea ce-și va dori sau de care va avea nevoie în viață. Nimeni – cu atît mai puțin forțele impersonale ale Bisericii și statului – nu putea distruge sfîntenia acelei ceremonii.

– Da. El își atinse fruntea pentru scurt timp de a ei și închise ochii. Da, tu ești soția mea.

Neville aprinse două lumînări în colibă. Ea luă una dintre ele și o duse în dormitor, în vreme ce el îngenunche lîngă șemineu și aprinse focul. Aerul era înghețat.

– Va dura o vreme pînă se va încălzi încăperea, zise el, ridicîndu-se în picioare și dîndu-și pelerina pe spate. O strînse apoi pe Lily la piept și trase pelerina în jurul amîndurora. Își sprijini obrazul de creștetul ei, și continuă: Lasă-mă să te țin în brațe și să te sărut pînă cînd se va încălzi suficient pentru a ne putea dezbrăca și întinde în pat.

Însă ea rîse și își dădu capul pe spate pentru a-l privi.

– Era frig și în noaptea nunții noastre, îi aminti ea.

– O, Doamne, da, zise el, zîbind. Nu aveam decît mantale, pături și un cort pentru a ne feri de frigul de decembrie.

– Și pasiune, adăugă ea.

El își trecu buzele peste ale ei.

– Cred că te-am strivit sub greutatea mea. Nu acela ar fi fost modul optim pe care l-aș fi ales pentru a te învăța ce e pasiunea dacă aș fi putut planifica momentul respectiv.

– A fost una dintre cele mai frumoase două nopți din viața mea. Cea de-a doua s-a petrecut aici. Atmosfera s-a încălzit deja.

– Însă podeaua este tare.

Ea îi zîmbi îmbietor.

– Nu este mai tare decît pămîntul de sub cortul tău din Portugalia.

Ei folosiră pernele și toate cuverturile de pe pat. Întinseră pe jos și pelerinele. Și nu își scoaseră toate hainele. Podeaua era într-adevăr tare și rece, iar aerul nu se încălzise suficient, în ciuda focului ce trosnea în șemineu.

Însă pasiunea lor nu ținea seama de aceste inconveniente. Pentru fiecare dintre ei exista doar celălalt, cald, viu și doritor. După o vreme, după ce se mîngiaseră cu mîinile și cu sărutările și își șoptiseră cuvinte dulci de alint și după ce el îi ridicase rochia și își dezbrăcase propriile haine, apoi se împinsese adînc în ea, nu mai exista nici măcar celălalt, căci cei doi păreau a fi un singur trup, o singură inimă, o singură ființă. Și, după ce el se mișcase în ea și cu ea minute lungi de pasiune și plăcere împărtășită, nu mai exista nici măcar acea ființă unică, ci doar o fericire sublimă.

O, da, ei erau căsătoriți.

El rămăsese înlăuntrul ei. Dormise, lăsîndu-și asupra ei greutatea sa relaxată. Iar ea avea spatele lipit de podeaua tare a colibei. Ieși și se rostogoli de pe ea, păstrîndu-și însă brațele în jurul ei. Însă ea protestă cu un geamăt și se lipi de el somnoroasă.

El observă, privind peste umărul ei, că focul ardea cu vîlvătăi. Așadar, nu dormise mult.

– Cred că ți-am strivit toate oasele.

– Mmm. Lily suspină. Apoi își mișcă capul și îl sărută languros pe buze. Ai de gând să mă faci femeie cinstită?

– Lily. El o strînse puternic în brațe. O, Lily, iubirea mea. De parcă tu ai putea fi vreodată *necinstită*. Tu ești *sofia mea*. Poți să mă refuzi de o mie de ori, poți să mă respingi pentru tot restul vieții și tot nu mă vei face să-mi schimb această convingere.

– Nu am de gând să te refuz de o mie de ori, zise ea. Nici măcar o dată. Am spus da prima oară când m-ai cerut de nevastă, și ne-am căsătorit o oră mai târziu. Iar de atunci am rămas căsătoriți chiar dacă nu am putut accepta să legalizăm legătura noastră în primăvară. Însă acum nu te mai refuz. Sînt căsătorită cu tine și vreau ca lumea să recunoască asta – tata, mama ta, toți. Însă doar să recunoască ceea ce există deja.

El o sărută.

– Tata va dori o nuntă grandioasă, deși singura nuntă ce va conta vreodată pentru mine a fost cea din Portugalia. El va dori să ne căsătorim la Rutland Park. Trebuie să-i satisfacem această dorință, Neville. El contează foarte mult pentru mine. El este... îl iubesc.

– Desigur. Și mama va dori același lucru, zise el, sărutînd-o din nou. Și societatea se va aștepta la așa ceva. Firește că ne vom căsători din nou – într-un stil grandios. Când, Lily?

– Oricînd își doresc tatăl meu și mama ta.

– Nu. El îi zîmbi dintr-o dată. Nu, Lily. Noi vom hotărî. Cum ți s-ar părea cu ocazia celei de-a doua aniversări a primei noastre nunți, a celei *adevărate*? În decembrie – la Rutland Park.

– O, da. Ea îi răspunse la zîmbet, încîntată în mod evident. Da, ar fi perfect.

Totul era perfect – deocamdată. Desigur, nu avea să rămînă astfel pentru tot restul vieților lor. Viața e mult mai

complicată. Însă acum, în această noapte, totul era bine. Viitorul părea luminos, iar trecutul...

Ah, trecutul. Trecutul suportat de Lily și pe care el nu avusese niciodată curajul de a-l împărtăși complet cu ea. Poate că nu conta. Poate că trecutul trebuia lăsat acolo unde era. Însă, pe de altă parte, trecutul nu rămîne niciodată îngropat. El afectează prezentul și poate periclita viitorul dacă problemele sale sînt lăstate nerezolvate. Trecutul lui Lily va fi mereu ceva de care el se va teme și ceva despre care ea nu-i vorbise niciodată de bunăvoie.

— La ce te gîndești? Ea își atinse buzele de ale lui. De ce pari atît de trist?

— Lily. Vorbea încet, privind în ochii ei umbriți deși ar fi preferat să se uite oriunde altundeva. Povestește-mi despre acele luni. Erau mai multe lucruri de spus, nu-i așa? Însă eu nu am avut curajul sau tăria de a asculta totul în primăvară. Durerea celor pe care îi iubim este întotdeauna mai greu de îndurat decît a noastră, mai ales cînd implică și un sentiment de vină. Dar trebuie să aflu. Simt nevoia să împărtășim totul pentru a nu mai rămîne nici o umbră a trecutului între noi. Și poate simți și tu nevoia să-mi povestești. Aș vrea să te ajut să scapi de toate astea, dacă pot. Simt nevoia...

— De iertare? continuă ea. Degetul ei îi urmărea cicatricea de pe față. Neville, ai făcut tot ce ți-a stat în puteri, atît pentru mine, cît și pentru cei care au murit în acel defileu. Era război. Și tata a fost cel care mi-a cerut să-l însoțesc în acea misiune de cercetare. Cunoșteam riscurile, la fel și el. Nu trebuie să te învinovățești. *Nu trebuie*. Dar bine, îți voi povesti. Iar apoi vom scăpa *împreună* de durere. Va rămîne în sfîrșit în trecut, acolo unde-i este locul.

Chiar și acum, el își dorea să nu fi zgîndărit rana. Își dorea să fi păstrat noaptea perfectă fără să reactualizeze acel ultim episod de urîtenie ce aparținea trecutului.

— Îl chema Manuel, zise el cu o voce scăzută.

Ea inspiră profund.

– Da. Îl chema Manuel. Era scund, vînjos, chipeș și carismatic. Era conducătorul cetei de partizani și un naționalist fanatic. Era extrem de loial compatrioților săi și îngrozitor de crud față de inamici. Am fost femeia lui vreme de șapte luni. Cred că începuse să țină la mine. Cînd m-a lăsat să plec, a plîns.

El o ținea în brațe, în vreme ce ea continua. Și nu se desprinsese din îmbrățișare nici după ce ea termină. La sfîrșit, ea plîngea și acum. La fel și el.

– Nu trebuie să-ți spun asta, îi șopti el la ureche după ce își recăpătă controlul asupra vocii, deoarece nu a existat nici un fel de vină, Lily. Dar știu că tu te învinovățești că ai supraviețuit în vreme ce toți acei prizonieri francezi au murit. Și că i-ai permis acelui bărbat să-ți folosească trupul, în loc să te lupti pînă la moarte. Așa că o voi spune, dragostea mea, și trebuie să mă crezi. Ești iertată. Te iert.

Într-un târziu, lacrimile îi secară, iar ea își suflă nasul în batista pe care el reușise să o găsească în buzunarul pelerinei sale.

– Îți mulțumesc, zise ea cu un zîmbet slab. Nu trebuie să-ți spun asta, continuă ea, deoarece nu a existat nici un fel de vină, Neville. Însă știu că simți nevoia să o auzi. Te iert pentru că nu ai reușit să mă protejezi, pentru că nu ai venit să mă cauți, pentru că te-ai întors în Anglia și ți-ai continuat viața. Ești iertat.

El îi trase capul sub bărbia sa și îi masă ușor pielea capului prin păr cu degetele. Și privi în gol către focul din semineu.

Ce noapte stranie, se gîndi el. Aproape la fel ca prima lor noapte împreună, cu urîtenie și suferință pe de-o parte, și cu iubire și fericire pe de alta, întretesîndu-se într-o stofă numită viață. Ceva care, indiferent de ce se întîmplă, merită trăită și pentru care merită să te lupti. Atîta timp cît există iubire – acel element imposibil de definit ce dă vieții un sens

și o valoare mai profundă decît poate fi redată în cuvinte.

Fusese ciudat de potrivită depășirea acestui ultim obstacol dureros tocmai în acea noapte. Recunoașterea deschisă a faptului că drumul către această noapte și această colibă fusese unul lung și greu. Dar și înțelegerea faptului că împreună își puteau ușura unul altuia poverile și își puteau oferi nu doar iubire și pasiune, dar și iertare și liniște.

– Lily. O sărută. Lily...

Ea se lipi de el și îl strînse în brațe.

Se iubiră cu furie, fără preludiu, fără tandrețe. Era setea a două trupuri de a ajunge dincolo de dorință, dincolo de plăcere, dincolo de simpla pasiune sexuală, la însuși fundamentul dragostei. Și reușiră să-l găsească, acolo, în colibă, lângă bazin și cascadă, cu trupurile sfîrșite încolăcite unul în altul pe podeaua tare, printre pături și pelerine.

Și adormiră.

Neville era încă adormit cînd Lily se ridicase în picioare, își aranjase hainele și părul cît putu de bine și își trăsese pelerina de pe podea. Era tentată să-l lase acolo, însă focul se stinsese, iar în scurt timp frigul avea să-l trezească oricum. Îi mișcă un picior.

El mormăi.

– Neville, zise ea, și urmări, fără prea mare surprindere, cum el se trezi brusc și se ridică într-o clipă în capul oaselor – doar fusese ofițer în armată. Neville, în cîteva ore va trebui să ne întoarcem la conac și să părem suficient de nevinovați pentru a da ochii cu tata, cu mama ta și cu toți ceilalți. Va trebui să le dăm vestea și să le transferăm lor întreaga responsabilitate. Ai de gînd să risipim aceste cîteva ore prețioase?

El îi zîmbi și îi întinse mîna.

– Acum dacă tot ai pomenit... începui el.

Însă ea țîțîi.

– M-am gîndit să ne scăldăm, recunoscui ea, dar cred că apa ar fi cam prea rece.

El se strîmbă.

– Așa că mergem să ne plimbăm pe plajă, îi spuse ea. Ba nu, să alergăm.

– Zău? Neville se întinse. Cînd am putea să facem dragoste?

– Vom alerga pe plajă, zise ea pe un ton hotărît. Ultimul care ajunge la stîncă și pînă în vîrf e un leneș cu pene.

– Un *ce*? zise el, rîzînd cu poftă.

Însă ea o zbughise pe ușă, lăsînd-o deschisă. În urma ei nu se mai auzea decît ecoul unui hohot de rîs.

Neville se strîmbă din nou, oftă, aruncă o privire nostalgică spre focul ce se stinge, chicoti, sări în picioare adunîndu-și hainele în jurul său, și fugi pe urmele ei.

27

Lily se înșelase întrucîtva în privința ducelui de Portfrey. El dorea într-adevăr să-i organizeze nunta la Rutland Park. Ea era fiica lui, iar el reușise în sfîrșit să o găsească și să o aducă acasă, acolo unde îi era locul. Și de acasă dorea să i-o încredințeze bărbatului care-și cîștigase dreptul de a deveni soțul ei.

Însă el o lăsă pe Lily să decidă cît de grandioasă va fi nunta. Dacă ea va dori să fie prezentă acolo toată înalta societate, atunci el îl va convinge pînă și pe ultimul nobil să vină. Dacă, în schimb, ea prefera ceva mai intim, la care să fie prezenți doar membrii familiei și prietenii, atunci îi va împlini dorința.

– Nu ar încăpea toată lumea bună în biserică, îi spuse ea. Era o bisericuță normandă veche, construită pe un deal deasupra satului, iar o potecă îngustă șerpuia în sus prin curtea lăcașului pînă la intrarea sa boltită.

– Îi voi înghesui pe toți înăuntru, o asigură el, dacă asta îți dorești.

– Ești *sigur* că nu te-ar deranja, îl întrebă ea, dacă aș alege o nuntă la care să participe doar rudele și câțiva prieteni?

– Deloc, răspunse el, scuturînd din cap. Lily, eu știu că această nuntă ocupă un loc secundar față de prima voastră nuntă. Dar vreau să fie un loc secundar important. Ceva de care să-ți amintești cu plăcere tot restul vieții.

Ea îi înlănțui gîtul cu brațele.

– Va fi, tată. De astă dată vei fi și *tu* prezent, la fel și Elizabeth, și toată familia lui Neville. O, nu va ocupa un loc secundar, îți promit, ci un loc *egal*.

– Atunci o să facem o nuntă mai restrînsă și mai intimă, spuse el. Oricum, asta speram și eu să alegi.

Totuși, nu era atît de restrînsă sau de intimă precum nunta lui cu Elizabeth, care a avut loc la Rutland la începutul lui noiembrie și la care nu au participat decît Lily și administratorul ducelui. Și, totuși, a spus el ulterior, nimic nu ar fi putut face acea zi mai fericită pentru el sau pentru mireasa lui.

Elizabeth, întotdeauna frumoasă, elegantă, demnă, senină, radia de o fericire cu totul nouă ce îi readuse bujorii tinereții în obraji. Plină de avînt ea își consacră întreaga energie planificării nunții fiicei sale vitrege cu nepotul său preferat.

Într-o dimineață înghețată, dar însorită de decembrie, Neville aștepta în fața altarului bisericii din Rutland ca mireasa sa să-și facă apariția. Biserica nu era tocmai plină, însă acolo se aflau toate persoanele importante din viața lui și a lui Lily, cu excepția lui Lauren, care, în ciuda protestelor lor, insistase să rămînă acasă. Mama lui stătea în primul rînd de strane, alături de unchiul și mătușa lui, ducele și ducesa de Anburey. Elizabeth, ducesa de Portfrey, se afla tot în primul rînd, dar de partea opusă a intervalului. Se aflau acolo toți unchii, toate mătușile și toți verii și verișoarele. Veniseră și căpitanul și doamna Harris, precum și cîteva rude ale lui

Portfrey. Baronul Onslow își părăsise patul de suferință din Leicestershire pentru a participa la nunta nepoatei sale.

Iar Joseph, marchizul de Attingsborough, se afla lângă Neville, în calitate de cavaler de onoare al acestuia.

La intrarea bisericii, Neville detectă un freamăt de agitație și o zări o clipă pe Gwen, ce se lăsă pe vine pentru a aranja tivul rochiei miresei. Însă aceasta stătea într-o poziție din care nu putea fi observată.

Însă nu pentru multă vreme. Portfrey își făcu apariția, îmbrăcat impecabil în negru, argintiu și alb, apoi însăși mireasa i se alătură și îl luă de braț. Mireasa era îmbrăcată într-o rochie albă, clasică, ce licărea în lumina slabă din interiorul bisericii, având împletite în buclele sale blonde și scurte mici flori albe și frunze verzi.

Cei adunați în strane oftară satisfăcuți.

Însă Neville nu vedea o mireasă îmbrăcată elegant, cu mult gust și cu mare cheltuială. El o vedea pe Lily. Lily, în rochia ei albastră și uzată de bumbac, acoperită cu o manta militară veche, care îi era mare chiar dacă ea și-o scurtase. Lily, cu picioarele goale în ciuda frigului de decembrie, și cu părul lăsat liber într-o coamă sălbatică pe spate pînă la talie.

Mireasa lui.

Iubirea lui.

Viața lui.

O privi apropiindu-se de el, cu ochii ei albaștri ațintiți asupra sa. Iar el știu în acea clipă că ea nu vede un mire îmbrăcat cu o haină rubinie, o vestă argintie de brocart, pantaloni bufanți cenușii și o cămașă albă, imaculată. Știa că ea vede un ofițer al Regimentului 95, jerpelit și prăfuit, în uniformă sa verde cu negru, cu cizmele nelustruite și cu părul tuns scurt.

Lily îi zîmbi, iar el își dădu seama că îi zîmbește la rîndul său. Portfrey așeză mîna fetei în a lui și se întoarse pentru a lua loc lângă Elizabeth.

Neville reveni în biserica din Rutland Park, alături de mireasa lui îmbrăcată elegant și costisitor. Frumoasa lui Lily. Frumoasă în sălbăticia sa, frumoasă în eleganța sa.

– Dragii mei, ne-am adunat aici...

El își îndreaptă atenția către slujba ce avea să-i unească în ochii Bisericii și ai statului, la fel cum acea slujbă din zona centrală a Portugaliei îi unise de-a pururi în inimile lor.

Ieșind din biserică, fură întâmpinați de un val de aer rece. Însă era frigul unei zile de iarnă perfecte, acel frig ce-ți îmbujorează obrajii, îți luminează ochii și-ți revigorează mușchii.

Lily râse.

– O, Doamne! exclamă ea.

Ea nu observase când se întorseseră spre ieșirea din biserică după ce semnaseră în registrul bisericii, zîmbind în dreapta și în stînga rudelor și prietenilor ce le răspundeau cu zîmbete, că un număr mare dintre invitați, în special cei mai tineri dintre aceștia, dispăruseră. Acum era evident. Ei stăteau aliniați de ambele părți ale potecii înguste și șerpuitoare din curtea bisericii, avînd mîinile pline cu muniție.

Neville rîdea.

– Unde naiba, întrebă el necuviincios, au găsit atîtea flori proaspete în decembrie?

– În serele tatei, intui Lily. Însă nu mai sînt flori. Sînt *petale*.

Sute de petale. Mii de petale. Toate în mîinile verilor și ale verișoarelor ce așteptau veseli să le arunce către mire și mireasă.

– Ei bine, zise Neville, uitîndu-se spre trăsura deschisă ce urma să-i ducă înapoi acasă pentru micul dejun de nuntă, nu trebuie să-i dezamăgim mergînd liniștiți de parcă nu ne-ar deranja că sîntem acoperiți de petale, Lily. Ar fi mai bine să o luăm la fugă.

El o apucă de mână, iar cei doi înfruntară primejdia de-a lungul potecii, în vreme ce verii și verișoarele aplaudau, chiuiau și umpleau aerul de petale multicolore ce le cădeau în păr și pe haine.

– Ajutor, strigă Neville, continuînd să rîdă cînd ajunseră la trăsură. O ajută pe Lily să urce și se întinse pentru a-i acoperi umerii cu pelerina albă cu margini de blană ce o aștepta acolo.

Lily se cuibări în pelerina sa plină de petale în vreme ce Neville se ridică în picioare și le arătă pumnul nuntașilor veseli. Acum apăruseră toți în curtea bisericii, atît tinerii scandalagii cît și adulții sobri. Lily observă cum contesa plînsese, și își întinse o mână către soacra sa cînd aceasta se apropie, apoi o sărută. O sărută și pe Elizabeth, care avea de asemenea ochii plini de lacrimi, și își îmbrățișă tatăl, ce pretindea că din cauza frigului i se umeziseră ochii.

Neville, rămas în picioare în trăsură, azvîrlea monede în direcția unui grup mare de săteni adunați să observe spectacolul. Copiii aflați în grup începură să țipe și se repeziră să adune comoara.

Apoi, trăsura se puse în mișcare, iar mirii observară că aceasta trăgea după sine un întreg arsenal de panglici, ghirlande și clopoței.

– Aș fi crezut, zise Neville, așezîndu-se lîngă Lily, că verii mei au și lucruri mai bune de făcut.

– Ai o petală în nas, zise ea rîzînd amuzată, și își întinse mîna pentru a i-o îndepărta.

Însă el îi prinse imediat mîna și i-o duse la buze. Rîsul i se stînsese. Ea îl privi în ochi, iar privirea îi lucea.

– Lily. Soția mea. Contesa mea.

– Da. Ea își deschise palma pentru a și-o așeza ușor pe obrazul lui. Trăsura coti pe drumul de țară ce urma să-i ducă spre casă. Biserica, nuntașii și sătenii dispăruseră din vedere. Mi-am schimbat identitatea de atîtea ori în ultimii doi ani încît nici nu mai știam cine sînt sau cine ar trebui să fiu.

– Știu. El își așează palma deasupra dosului mâinii ei. Iar acum te-ai descoperit în cele din urmă? Cine ești, Lily?

– Sînt Lily Doyle, zise ea, și Lady Frances Lilian Montague. Și Lily Wyatt, contesă de Kilbourne. Sînt toate trei.

– Încă pari nelămurită, zise el visător.

Însă ea își scutură capul și îi zîmbi, cu ochii lucindu-i de fericire.

– Sînt toate persoanele care am fost vreodată, și toate experiențele pe care le-am trăit. Nu trebuie să aleg. Nu trebuie să-mi neg o identitate pentru a-mi aroga o alta. Eu sînt ceea ce sînt. Sînt Lily, zise ea, cu un zîmbet vesel. Alias soția ta.

El întoarse capul, închise ochii și îi sărută încheietura mâinii.

– Da, spuse el. Exact asta ești. Tu ești Lily. Femeia pe care o iubesc. Te iubesc, Lily.

– Știu. Ea își apropie capul de al lui. M-ai iubit suficient de mult pentru a mă lăsa să plec ca să mă descopăr.

– Iar tu te-ai întors la mine.

– Da. Fiindcă nu eram obligată, Neville. Fiindcă am putut veni de bunăvoie și m-am putut oferi ție de bunăvoie. Și fiindcă te iubesc. Te-am iubit dintotdeauna. Încă din prima clipă în care te-am văzut vorbind cu tata. Pe atunci erai eroul meu. Apoi, mi-ai devenit prieten. După care, iubit. Iar acum ești chiar mai mult decît atît. Ești persoana pe care o pot considera drept un egal și pe care o pot iubi ca pe un egal.

– Ți-am spus, zise el, zîbindu-i blînd, ce mireasă frumoasă ești, Lily?

– O, trebuie să-i mulțumești lui Elizabeth pentru asta. Ea m-a convins că această rochie este cea mai potrivită și că așa arăta mai bine avînd doar flori prinse în păr, fără a mai purta bonetă și vâl.

– Voiam să spun, în rochia ta albastră de bumbac, cu mantaua pe umeri și fără nimic în păr. Nici măcar un ac de păr.

– Oh. Lily își mușcă buza. Ce lucru frumos îmi spui. Iar

tu nu ai fost niciodată mai chipeș decît în uniformă ta uzată. Neville, cît sîntem de *norocoși* să avem două astfel de zile de nuntă de care să ne amintim.

– Hei, zise el brusc. Privea în față, în lungul drumului, în vreme ce Lily continua să se uite la el.

Ea întoarse brusc capul.

– O, Doamne! exclamă ea.

Putea să jure că toți servitorii de la Rutland Park, de la valet și pînă la ultimul ajutor de grădinar, se aflau pe alee. Ei se aliniaseră frumos, în ordinea funcțiilor, pentru a-i întîmpina pe cei doi proaspăt căsătoriți. La rîndul lor, aceștia erau – absolut toți – țineau în mîini petale de flori.

Neville o luă pe Lily pe după umeri și își aplecă capul pentru a o privi. Se părea că interludiul lor încîntător de intimitate luase sfîrșit. Cel puțin deocamdată.

– Pe diseară, iubirea mea.

– Da, îi răspunse ea visătoare. Pe diseară.

Se întoarseră cu fețele zîmbitoare către servitori și către ambuscada florală ce îi aștepta.

Sfîrșit